

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WITCH'S GUIDE TO FAKE DATING A DEMON

SARAH HAWLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A

toŽ*AKE ŠA†ING
A DEMON

SARAH HAWLEY

BERKLEY ROI-1ANCE NEW
YORK

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2023 yazan Sarah Hawley

A Demon's Guide to Wooing a Witch kitabından alıntıdır. Telif hakkı © 2023 Sarah Hawley
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kopyasını çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.
İzinsiz olarak herhangi bir biçimde bir kısmını kullanamazsınız. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve Berkley Romance with B colophon Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Hawley, Sarah, yazar.

Başlık: Bir cadının sahte iblisle çıkma rehberi / Sarah Hawley.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2023.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022043481 (basılı)| LCCN 2022043482 (e-kitap)| ISBN 9780593547922 (ticari)
ciltsiz)| ISBN 9780593547939 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Paranormal kurgu. | Romantik kurgu. | Romanlar. Sınıflandırma: LCC PS3608.A8937
W58 2023 (basılı) | LCC PS3608.A8937 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20221006

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2022043481> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2022043482> adresinde

mevcuttur İlk Baskı: Mart 2023

Kapak resmi ve tasarımı Jess Miller'a ait

Kitap tasarımı Daniel Brount tarafından yapılmış, Molly Jeszke tarafından e-kitap için uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_142781532_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Onyedinci

Onsekizinci Bölüm

[On Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirmi Bölüm Yedi](#)
[Yirmi Bir Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Üç](#)
[Bölüm Bölüm İki Üç](#)
[Dört Beş Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Dokuz](#)
[Altı Sekiz Otuzuncu](#)
[Otuz Bir Otuz Otuz](#)
[Otuz Otuz İki Dört Beş](#)

[Teşekkür](#)

[Bir İblisin Bir Cadıya Kur Yapma Rehberi'nden alıntı](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

*Aileme: Merakımı ve yaratıcılığımı beslediğiniz ve yazmaya karar verdiğim
tuhaf şeyler ne olursa olsun beni desteklediğiniz teşekkür ederim. (Lütfen
sadece size verdiğim redakte edilmiş versiyonu okuyun.)*

OceanofPDF.com

mutfak tezgâhının üzerinde beliren tavuk. "Yapmak istediğim bu değildi."

Mutfak masasında Calladia Cunnington neredeyse çayını yudumlarken boğuluyordu. "Bu çok şaşırtıcı. En azından ikisinin de kanatları var."

Mariel arkadaşına bir *bakış attı*. Bir hava perisi için çağırma büyüsü okumuştı, kümes hayvanları için değil. "Kelimenin tam anlamıyla tek ortak noktaları bu."

"Yaratıcılık için puan mı?" Şakaya rağmen Calladia'nın yüzünü buruşturması sempatikti. Bir cadı ve Mariel'in uzun süredir arkadaşı olarak, Mariel'in bir büyüyü daha berbat etmesinin ne kadar üzücü olduğunu biliyordu.

"Bu basit bir çağırma büyüsü, Jackson Pollock tablosu değil." Mariel yüzüne düşen bir bukleyi uçurdu ve tost makinesinin yanında tüylerini kabartan sürpriz kuş misafirine kaşlarını çatarak baktı. Büyüleri sık sık geri tepirdi ama bu, berbatlığın yeni bir seviyesiydi.

Diğer arkadaşları Themmie -Themmaline'in kısaltması- havada bağdaş kurarak oturduğu yerden "Bence çok sevimli," dedi. Peri, akıllı telefonuyla kuşun fotoğrafını çekerken yanardöner kanatları çırpınıyordu.

"Elbette, ama bununla ne yapacağım?" Tavuk şimdi altındaki tebeşirle çizilmiş pentagramı tırmalıyordu. Bir cadının mutfağına ışınlanan telaşlı bir kuşu ne sakinleştirebilirdi ki?

"Onu geldiği yere geri gönderebilir misin?" Calladia sarı atkuyruğunu sıkarak sordu. Bir Cuma sabahı için iğrenç derecede neşeli görünüyordu.

mavi atlet, son spor salonu ziyaretinden kalan terle ıslanmış.

Mariel dudağını ısırdı, sinirlenmemeye çalışıyordu. Calladia mantıksız fitness standartları koysa da dünyanın en iyi insanıydı ama sihirle Mariel gibi hiç mücadele etmemişti. "Belki. Eğer nereden geldiği hakkında bir fikrim olsaydı."

Başlangıçta bir tavuğu nasıl çağırdığından emin değildi. Evet, büyüü yaparken akli alışveriş listesine gitmişti ama bu kısa bir dikkat dağınıklığıydı ve kayda değer bir şey değildi. Peki neden tavuk pirzolası, brüksel lahanası ya da bir galon süt yerine canlı bir tavuk?

Themmie daha fazla fotoğraf çekerken tavuğa miyavladı. "Kamera için gıdakla, tatlım. Şu pozunu ver!" Bir sosyal medya fenomeni olarak Filipinli Amerikalı peri her şeyi belgeliyor ve görünümünü sürekli değişiyordu. Bu hafta, düz siyah saçları yeşil ve pembeye boyanmıştı ve bir hızma mutfak penceresinden süzülen güneş ışığında göz kırpyordu.

Calladia gözlerini devirdi. "Nedir bu, *America's Next Top Chicken* mı?"

America's Next Top Witch hem büyülü hem de büyülü olmayan insanlar arasında popüler bir ulusal TV programıydı. *America's Next Top Model* spinoff'u büyüden çok iç çamaşırlarına odaklanıyordu ama modeller fotoğraf çekimleri sırasında hala illüzyonlar yapıyor ya da şekil değiştiriyorlardı. Mariel, ergenlik çağında büyüsel yetkinlik açısından bu reality TV felaketlerinin bile çok *çok* gerisinde olduğunu fark edene kadar gösteriden keyif almıştı.

"İyi tarafından bakarsak," dedi Themmie, "muhtemelen onu kafes çiftçiliğinin acımasız dünyasından kurtardınız." Çevreci aktivizm Themmie'nin aklından hiç çıkmadı ve yüzü aydınlandı. "Ona bir kümes inşa edebiliriz."

"Onu tutmayacağım," dedi Mariel. Her ne kadar fritözüne bakarken çok sevimli görünse de.

Calladia, "Sembollerini tersine çevirmeyi deneyin," diye önerdi. "Bu onu geri gönderecektir."

Normalde arkadaşları büyü çalışmalarına katılmazdı ama bu sefer Mariel geldikleri için memnundu. Ailesinin yaptığı gibi büyüyle uğraştığı için onu yargılamıyorlardı.

Mariel derin bir nefes aldıktan sonra tezgâhı tekrar tebeşirle işaretledi. Bir pentagram, sonra da ters çevrilmiş pentagramın her bir kolundaki tersine çevrilmiş çağırma işaretleri.

Yıldız. El yazısı denerken titredi. Hekate, tersten yazmak neden bu kadar zordu? En azından bu oldukça basit bir çağırma işlemiydi ve tuz, adaçayı ya da semender spermi gibi büyük cadı silahlarından herhangi birini gerektirmiyordu. Büyü ne kadar karmaşık olursa, onu mahvetmek için o kadar çok fırsat olur.

Mariel milyarınıc kez, büyüünün fırıncılık ya da bahçecilik kadar kolay olmasını diledi. Ama Mariel katil bir kızcılık turtasını mükemmelleştirmiş ve güzel çiçekler yetiştirmiş olsa da, korkunç bir hata yapmadan basit bir temizlik büyüünü bile beceremiyordu. Her cadı için utanç vericiydi ama kehanette bulunulan Spark varisi için iki kat daha utanç vericiydi. Mariel'in doğumundan önce rüzgâr, yeryüzü ve yıldızlar onun ünlü büyü ailesinin nesiller boyunca yetiştirdiği en güçlü cadı olacağına işaret etmişti.

Şaka yapıyorlar, diye düşündü Mariel pentagrama başka bir düzensiz rune işaretlerken. Berbatım.

Tavuk garip bir şekilde kanat çırpıtı, sonra tüyleri hışırdayarak yere düştü. Gıdıklamaya başladı, tehlikeli bir şekilde ayak bileklerine yaklaştı.

Mariel gözlerini kapadı ve yapacağı büyüü düşündü. Büyü sözleri Latince söylenmiyordu, bu onu çok üzüyordu çünkü en azından Latince'nin mantıklı bir yapısı vardı. Büyünün kendine has bir dili vardı - sinir bozucu derecede karmaşık bir dil. Düzinelerce dilden alınmış köklerin yanı sıra toptan uydurulmuş gibi görünen bazı köklerle doluydu ve gramer ve çekim kuralları en iyi ihtimalle kaotikti. Bazen sözlüğü ateşe vermek istiyordu.

Themmie, "Chanticleer az önce yere sıçtı," dedi. "Chanticleer bir horozdu," dedi Mariel, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Affedersiniz, Chaucer meraklısı. Ve, ew, bu tavuk görünüşe göre bir yiyor çok fazla lif."

Harika. Mariel burnunu kıvırdı ve tavuğu mutfağını daha fazla kirletmeden eve geri gönderecek kelimeleri aradı. "*Adolesen di pullo!*" diye bağırdı.

Tavuk patladı.

* * *

"

yerleri fırçladı. "Doğru kelime *aufрасen* idi."

"Çok geç." Mariel'in gözleri yaşardı ve midesi bulantıyla çalkalandı. Genelde kanla arası iyiydi ama az önce çok sevimli bir tavuğu patlatmıştı ve bu farklı hissettiriyordu. Tezgâhının her tarafına sıçrayan etli, kemikli parçalarından bahsetmiyorum bile. Görünüşe göre sihri sandığından daha çok Jackson Pollock tablosuna benziyordu. Mariel'in sokağın aşağısındaki Bayan Rostow için yapması gereken bir sürü kek vardı ama bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

Themmie'nin de midesi bulanmış görünüyordu. Tavana yakın bir yerde, katliamdan olabildiğince uzakta duruyordu. "En azından çabuk ölmüş."

Ve en azından Themmie sahneyi belgelemeyi bırakmıştı. Takipçileri muhtemelen bir tavuk snuff filminden hoşlanmazlardı.

Mariel topuklarının üzerine oturdu ve alnını sildi. Derisi kanla kaplanmıştı ve tavuk parçalarının da muhtemelen her yerinde olduğunu fark ederek inledi. "Berbatım."

"Berbat değilsin," dedi Calladia, her zaman yaptığı gibi Mariel'in savunmasına geçerek. "Çağırmayı öğrenmek zaman alır. Ve sen doğa büyüü konusunda harikasin."

Elbette zaman alıyordu ama iki cadı aynı yaşıydı ve Calladia on yıldan uzun bir süredir başarılı bir şekilde çağırırken, Mariel yirmi sekiz yaşındaydı ve on beş yaşındaki bir çocuğun becerilerine sahipti. Bitkiler hariç, ama- "Biliyorsun annem doğa büyüüne pek sıcak bakmaz," dedi Mariel suratsızca. Yüzyılın yetersiz ifadesi.

"Annenin zevki genel olarak sorgulanabilir. Seni mutlu ettiğı sürece kimin umurunda?"

"Önemsiyorum. Annem ancak ışınlama ve şekil değıştirme konusunda ilerlediğimde yüksek lisans masraflarımı karşılayacağını söyledi."

Annesi Diantha Spark dünyanın en iyi ışınlayıcılarından biriydi ve Mariel'in bu beceride neden zorlandığını anlayamıyordu, özellikle de kehanet göz önüne alındığında. Diantha Mariel'in üniversite ve ev masraflarını karşılamakta ısrar etse de (aslında onu Mariel'in bowling sahası olan bir malikane küçük bir bungalova ihtiyacı olduğuna ikna etmek büyük bir mücadele gerektirmişti.

sokak), yüksek lisans fikrine karşı çıkmıştı. Çok pahalı olduğu için değil - istifleme sorunu olan bir ejderha ve siyah bir Amex, Sparks'ın yüzyıllardır biriktirdiği fonlarda bir çentik açmayı hayal bile edemezdi. Hayır, Diantha basitçe "sıkıcı büyüü" finanse etmek istememişti. Annesi bitki büyüsünün yeterince gösterişli olmadığını düşündüğünden, Mariel'in onu Büyülü Bitkiler Bilimi'nde bir SoD -büyü doktorası- yapmanın iyi bir fikir olduğuna ikna etmesi uzun zaman almıştı. Sonunda bir uzlaşmaya varmışlardı: Mariel doğa temelli olmayan büyücülüğünde gelişme gösterirse, annesi Spark'ın büyük fonlarından bir kısmını okul ücretini ödemek için serbest bırakacaktı.

Calladia kaba bir ses çıkardı. "Altın içinde yüzüyor. Sizi karşılıksız desteklemeli."

"Evet, bunu Sallie Mae'ye söyle." Mariel içini çekti. "Her halükarda, bir şeyleri havaya uçurmak davama yardımcı olmayacak."

"Belki de sorun sıkıcı şeyler çağırıyor olmanızdır," diye önerdi Themmie yukarıdan. "Bir hava perisi kimin umurunda? Bir erkek arkadaş çağırmalısın."

Mariel gözlerini devirdi. "Biriyle çıkmıyor olmam, onun çıkmasını istediğim anlamına gelmez. için."

Themmie omuz silkti. "O zaman bir seks arkadaşı bul. Cidden, sen Spark ailesinin mirası konusunda çok tutucuydu." Themmie hâlâ üniversitedeydi ama gözleri bütün gün telefonda olsa bile, Mariel ya da Calladia'nın sahip olduğundan çok daha fazla dünya deneyimi biriktirmeyi başarmıştı, hem cinsiyet hem de tür yelpazesindeki partnerlerle.

"Sevişmek beni çağırma konusunda daha iyi yapmaz." "Hayır, ama harika bir stres giderici."

Calladia Mariel'in yanına çömeldi ve omzunu sıvazlamak istercesine elini uzattı. Tereddüt etti, sonra elini geri çekti ve evet, Mariel'in her yerinde kesinlikle tavuk parçaları vardı. "Kehaneti yerine getirmek konusunda endişelendiğini biliyorum. Ama kendi zaman çizelgendeki becerilerde ustalaşacaksın, annenin değil."

Mariel içini çekti. "Umarım öyledir."

bir büyüyle, elle ovmak kefarete gibi geldi. Calladia ve Themmie yakında buluşma sözü vererek onu yalnız bıraktılar. Evden çıkar çıkmaz, Mariel ölenler için birkaç damla gözyaşı döktü. "Özür dilerim," fısıldadı çöp kutusundaki iğrenç dağınıklığa. Hem tavuk hem de fevkalade ölü olduğu için cevap vermedi ama kim bilir? Belki de ölü kümes hayvanları için ayrı bir spektral düzlem vardı ve tavuğun ruhu şu anda perdenin arkasından bakıyor, "N'oluyor lan?" ın kuşlardaki karşılığı olan gıdaklıyordu.

Uzun ve iğrenç bir duştan sonra Mariel kendini biraz daha iyi hissetti. Bir sulama kabını doldurdu ve küçük bir seranın bitki yataklarının arasında durduğu arka bahçesine yöneldi. Cam ev onun dünyada en sevdiği yeri.

Bahçecilik Mariel'in hem sihirli hem de sihirsiz olarak başarılı olduğu bir alandı. Her yıl düzenlenen Glimmer Falls Sonbahar Festivali'nin en önemli etkinliklerinden biri olan Kuzeybatı Pasifik Çiçek Şampiyonası-Doğaüstü Bölümü'nde bir önceki yıl Dianthus ve Alstroemeria ile Sınıfının En İyisi ödülünü kazanmıştı. Sadece birkaç hafta içinde Mariel, sihirli bir şekilde geliştirilmiş çiçeklerden oluşan bir sergi ile Gösterinin En İyisi için yarışacaktı.

Her türden binlerce turist Sonbahar Festivali için Glimmer Falls'a akın ediyordu ve bu Mariel'in yılın en sevdiği zamanlarından biriydi. Sonbaharın ateşli tonları görkemli Cascade Dağları'nın üzerinden süzülür ve dağ eteklerinde yer alan kasaba sihirli gösterilerle ışıldardı.

Glimmer Falls, yirmi birinci yüzyıldaki herhangi bir Amerikan kasabası gibi olabilirdi -çoğunlukla insan, canlı ve görünür bir cadı ve diğer doğaüstü alt kültürü ile- araziye sihir aşıl原因an ley hatlarının nadir bir birleşimi dışında. Sonuç olarak, kasaba çok çeşitli büyülü insanları ve diğer yaratıkları kendine çekiyordu. Elbette büyülü olmayan insanlar da vardı, çünkü toplum kayıtlı tarih boyunca bütünleşmişti, ancak cadılar ve büyücüler dünya çapında insan nüfusunun yüzde on beşini oluştururken, Glimmer Falls'ta bu oran yüzde yetmiş civarındaydı . . ve bu, burayı evi olarak gören sentorları, perileri, sirenleri, kurtadamları ve diğer türleri düşünmeden önceydi. Glimmer Şelaleleri

heyecan verici, öngörülemez ve harika bir şekilde tuhaftı ve Mariel memleketini tüm kalbiyle seviyordu.

Seranın içindeki ılık, güzel kokulu havayı içine çeker çekmez omuzları gevşedi. "Merhaba bebekler," dedi bitkilere. Onları sulamaya başladı, hiçbir şeyin hâlâ nemli olmadığından emin olmak için her yataktaki toprağı parmağıyla test etti. O geçerken, çiçekler sanki güneşmiş gibi ona doğru eğildi. "Aferin kızıma," diye mırıldandı ateş zambağı parmaklarını okşarken. uzun kırmızı yaprakları. Bitkinin memnuniyetini, ihtiyaçlarının karşılanmasından duyduğu yumuşak mutluluğu hissedebiliyordu.

Bahçe büyüğü dönüşüm ya da ısınmanın dramatikliğinden yoksundu ama Mariel'in hemen benimsediğı tek sihirli beceriydi. Çocukken bile bitkiler ona doğru eğilmişti ve ilk evcil hayvanı bir gül ağacıydı. Mariel bitki sıralarında bir aşağı bir yukarı yürürken, her birine bir fırça sihir aşıyor ve köklerini yaşamla besliyordu. Yeteneğı sayesinde bitkileri yıl boyunca çiçek açıyor, dış havadan etkilenmiyordu. Ekim ayı soğuk parmaklarını Glimmer Falls'un içine sokmaya başlamıştı bile ama seranın içinde zaman durmuş gibiydi.

Cebindeki telefonu çaldı ve Mariel inledi. Annesinin günlük kontrol zamanı gelmişti. Bitkiler sempati içinde geri tepti. Mariel telefonu açtı, gelecek sorgulamadan şimdiden korkuyordu. "Merhaba anne."

"Büyücülüğün nasıl gidiyor?" Diantha Spark'ın sert sesi hoparlörü patlattı ve Mariel telefonu kulağından çekti. "Bir hava perisini doğru çağırdın mı?"

"Çağırdım," dedi Mariel, birkaç önemli gerçeğı atlayarak.

"Oh, güzel. Her zaman etrafta uçuşan işe yaramaz şeyler, ama bir kaltağın eteğini havaya uçurmak için sert bir esintiye ihtiyaç duyduğunuzda yardımcı oluyorlar. Kaltaklardan bahsetmişken, geçen gün Cynthia Cunningham'a rastladığımı söylemiş miydin?" Cynthia Calladia'nın annesiydi, aynı zamanda Diantha'nın can düşmanı ve büyüğü rakibiydi. "Kızının dönüşüm uygulaması hakkında her şeyi öğrenmemi istedi. Hâlâ o kızla mı takılıyorsun?"

"Evet, anne." Mariel burun kemiğini sıktı. O ve Calladia - Cascadia ile kafiyeliydi - ilkokuldan beri en iyi arkadaşlardı. Dışarıdan bakıldığında tuhaf bir birliktelikti bu; Calladia her zaman

Kavga ettiği için birden fazla kez uzaklaştırılmış, hayalperest Mariel ise teneffüslerini oyun parkında yabani otlarla oynayarak geçirmişti ama birbirlerine uyuyorlardı. Buna bir de baskıcı annelerin yarattığı stres eklenince, onları ayırmak mümkün olmamıştı.

"Gözün üzerinde olsun," dedi Diantha. "Düşmanlarınızı yakın tutun, ama sıvı alışverişi yapacak kadar yakın değil, her zaman söylediğim budur."

Mariel yüzünü buruşturdu. "Calladia benim düşmanım değil."

"Sen en iyiiken herkes senin düşmanıdır. Bunun nasıl bir his olduğunu henüz bilmediğini biliyorum ama Calladia'nın doğumunda herhangi bir kehanet yapılmadı, bu yüzden yakında ona gününü göstereceğinden eminim. Ne de olsa son üç yüz yılın en iyi ışınlayıcısının kızıdır."

"İki yüz seksen," dedi Mariel, annesinin en sevmediği gerçeği tekrarlamaktan gizli bir keyif alarak. "Griselda Spark daha iyiydi."

Diantha kaba bir ses çıkardı. "Tarihi kayıtlar yanlışlıklarla dolu."

Annesi aile geçmişi hakkında söylenmeye başlarsa, yakın zamanda telefondan kaçmak mümkün olmayacaktı. "Sohbet etmek isterdim," dedi Mariel, telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp yeşim asmasının yapraklarını okşarken, "ama bahçe işlerinin ortasındayım."

"Sen ve bitkilerin. Bunun için odaklanman bir mucize, ama kaderini geekleştirmek için değil. Yıldızlar papatyalar hakkında bir şey söylemedi, biliyorsun."

Mariel gözlerini devirdi. "Bahçe işlerini severim. Hatırlarsanız geçen yıl bu konuda iki ödöl almıştım."

"Kurdeleler," dedi Diantha küçümseyerek. "En İyi Ulusal Büyücüye ne verdiklerini biliyor musun? Değerli mücevherlerle süslenmiş altın bir kupa."

"Evet, farkındayım." Ailesinin evinin giriş holünde bir vitrin dolusu kupa vardı ve bu, ona bir türlü yerine getiremediği aile mirasını sürekli hatırlatıyordu. Üniversite için o evden taşınmak büyük bir rahatlama olmuştu, en azından artık her gelip gittiğinde o aptal kupalara bakmak zorunda olmadığı için.

"Bu yıl bir tane alacaksın, bundan eminim. Sen sadece geç birisin. Baban bazen dehanın çalıştığını söylüyor. Bir cadı işe yaramaz gibi görünüyor

Yıllarca aptallık ettin, sonra bir şeyler tıkladı. Ritalin'i denedin mi? Odaklanma konusunda harikalar yarattığını duydum."

"Bende DEHB yok anne."

"Evet, biliyorum ama uyuşturucu kullanmak şaşırtıcı derecede faydalı olabiliyor. Bir keresinde üniversitede babanla kokain çektikten sonra uzun bir temizlik çılgınlığına girişmiştim..."

Mariel annesinin gevezelik etmesine izin verdi, kapatmadığı sürece onu durdurmanın mümkün olmadığını biliyordu. Diantha Spark sert fikirleri, ışınlanmayı endişe verici bir şekilde kullanması ve tartışmalı sınırlarıyla tanınan bir doğa gücüydü. Glimmer Falls'ta hem sevilen hem de korkulan biriydi.

Annesiyle konuşmak, tıpkı bahçıvanlık ve fırıncılık gibi sabır ve hassasiyet gerektiriyordu. Mariel zamanını bekleyerek kaçmak için mükemmel anı bekledi.

"-ve biliyorsun ki o tuzlu kaltak benim üzerimde lordluk yapıyor. En iyi turta, Belçika'dan çikolata ışınladığımı ve ona gününü göstermek için iki saatimi boşa harcadığımı boş ver."

Mariel gözlerini devirdi. Geçen yılki Sonbahar Festivali'nden beri Cynthia Cunnington'ın uçan ravent turtasını duyuyordu. "Arkadaşı" -yani büyülu düşmanı- bir turtayı büyülemeye karar verene kadar annesinin fırıncılıkla alay etmesi ne kadar komikti.

"Fırıncılık bana göre değil," dedi Diantha, "ama o iğrenç şeyi söyledi ve onu bir şekilde yok etmem gerekiyordu ve baban onu bir volkana taşımama izin vermedi. Sence festival yargıcına rüşvet mi verdi?"

"Hayır."

"Çok güvenen bir yapınız var. Bunun üzerinde çalışmalısın. Her neyse, bu yıl her şeyi yapacağım. Fransa'dan ithal edilen trüf mantarlı çikolatalı turta, otantik altın varakla süslenmiş ve havai fişek atması için büyülenmiş." Kıkırdadı. "Bırak da bunu geçmeye çalışsın!"

Mariel anı yakaladı. "Işınlanan yer mantarlarından bahsetmişken, bu konuşmayı kısa kesmekten nefret ediyorum ama biraz kek pişirmem gerekiyor."

"İnadına pişiriyorum; başka türlü kendimi asla buna maruz bırakmak istemezdim." Diantha iç çekti. "Pekâlâ canım. Malzemeleri yurtdışından ışınladığından emin ol."

"Yapacağım."

"Spark'lar için sadece en iyisi, ben hep bunu söylerim."

"Evet."

"Yakında ailenin ününe yakışır bir şekilde yaşayacaksın, bundan eminim." Diantha telefona şapır şupur öpücük sesleri gönderdi. "Güle güle Mariel canım, bugün atalarını gururlandır."

"Hoşça kal anne." Mariel telefonu kapattıktan sonra cam duvara yaslandı. "Çok yorgunum," dedi lalelerine. "Saat sabahın onu ve ben sadece onu dinlemekten yoruldum."

Laleler sempati ile başlarını salladılar.

"Bugün atalarını gururlandır," diye taklit etti Mariel. Bu annesinin standart işaretiydi. "Josiah Spark bir bahçe cadısıydı ve kimse bu yüzden onunla dalga geçmedi." Çünkü muhtemelen üç asır önce ölmüştü. Diantha Spark, tüm kusurlarına rağmen geçmişe büyük saygı duyuyordu. Miras onun için her şeydi.

"Belki bana bir otobüs çarparsa benimle gurur duyar." Yeşim sarmaşık yanağını okşarken Mariel içini çekti. "Öyle demek istemedim. Sadece asla yeterince iyi olamamaktan bıktım, anlıyor musun?"

bitkileri bunu bilmiyordu. Mariel'in aksine onlar mükemmeldi. Onları o şekilde yaratmıştı ama aynı şeyi kendine yapma yeteneği yoktu.

"Her neyse," diye mırıldandı Mariel, tekrar dik durarak. "Yapmam gereken kekler var. Ve annemin turtalarının aksine, gerçekten güzel olacaklar."

On dakika sonra Mariel'in belinde parlak turuncu bir önlük ve önünde bir karıştırma kabı vardı. Una uzandı, sonra tereddüt etti. Yemek pişirmeyi büyüden ayrı tutmayı sevse de -Kıvılcım mirasıyla tamamen bağlantısız bir hobiye sahip olmak güzeldi- annesine malzemeleri ithal edeceğini söylemişti.

Ofladı ve tebeşire uzandı. Bu kez pentagramı yere çizdi, tezgâhta yer kaplamak istemiyordu. Yemek için kullanılan rune neydi? En üst noktaya üç çarpı işareti olan titretilmiş bir çizgi çizdi, ardından pentagramın geri kalanını çağırma işaretleri ve ne istediğiyle ilgili daha fazla ayrıntıyla doldurdu. Sonra gözlerini kapatıp büyüüne uzandı.

Annesi ona *büyünün yarı niyet olduğunu* öğretmişti. İstemek zorundasın bunu gerçekleştirmek için bir şey.

Mariel'in *istediği* şey kendini daha az başarısız hissetmekti. Çiçekler, kekler ve biri için tam olarak yeterli olmanın memnuniyetini istiyordu.

Büyüyü bulmaya çalışarak beynini zorladı. *Conspersa* Latince un demekti ama bu doğru değildi. *Harina* da doğru değildi. Bu, kökünü bilinen hiçbir dilden almayan o tuhaf büyü sözcüklerinden biriydi. *Ozro*, belki? Ya da isim için buna benzer bir şey.

Uzun uzun düşündükten sonra nihayet büyüü . "Ozroth din convosen," dedi ve kelimeleri bir kez olsun doğru yapma arzusuyla doldurdu. Aptal mirasına uygun yaşama şansı için ruhunu bile satabilirdi. Başarısız Kıvılcım olmaktan bıkmıştı.

Bir şimşek çakması havayı ikiye böldü ve Mariel sıçrayarak gözlerini açtı. Pentagramdan bir duman sütunu yükseldi ve tavana doğru spiral çizerek ilerledi. Sonra soldu ve ortaya ... bir adam mı çıktı?

Mariel çığlık attı ve geriye sıçradı. Adam ona bakarken ellerini uzattı. Çok korkmuş olmalıydı! "Çok özür dilerim efendim. Bir kaza oldu. Biraz un çağırmak istemiştım ve büyüü yanlış yapmış olmalıyım, gerçi nasıl bu kadar kötü becerdiğimi bilmiyorum. Ama patlamamışsınız, bu iyi haber!" Yüzünü buruşturdu. Gergin olduğunda gevezelik ederdi. "Muhtemelen bunu söylememeliydim."

Adamın alnı çatıldı. Mariel gözlerini kırıştırarak adamın görünüşünün ayrıntılarını inceledi. Uzun boylu ve kaslıydı, altın sarısı teni ve simsiyah saçları vardı. Siyah kot pantolonu ve tişörtü sol pazusunu saran karmaşık dövmeyle uyumluydu. Bilinçaltında Themmie'nin fuck buddy önerisine mi kanalize olmuştu? Ama sonra başını eğdi ve durun, o *boynuzlar* kafasının yanlarından zarif akik çizgiler halinde mi akıyordu?

Takdir korkuya dönüştü. *Ruhumu satabilirdim* ... "Oh, hayır," dedi, yaptığı hatanın gerçek boyutunu fark ederek. "Bu hiç iyi değil."

OceanofPDF.com

İKİ

iş.

Yüzyıllar boyunca insan ruhlarını toplamış, öyle sıkı pazarlıklar yapmıştı ki binlerce yıllık iblisler bile ıslık çalmıştı. Takdir. İblis düzlemi onun çalışmalarının kanıtlarıyla doluydu; altın ruh küreleri havada süzülüyor, düzlemi büyü ve yaşamla dolduruyordu. Korkulan ve saygı duyulan biriydi ve bu hoşuna gitmişti.

Şimdi küçük bir hatadan sonra, her kaybetmişti. Acımasız Ozroth alay konusuydu. Bir ruh almak yerine yanlışlıkla bir ruh *kazanan* tek iblis. O ruhu şimdi göğsünde hissedebiliyordu, rahatsız edici, uğursuz bir sıcaklık. Kendini sıkı bir kontrol altında tutuyordu ama zaman ruhun harekete geçebileceği tehdidi vardı. Bu -korkunç bir *düşünce*- çok fazla hissedebilirdi.

Onu Glimmer Falls'a çağıran cadiya baktı. Birinin onu özellikle pazarlık için istemesi nadir görülen bir durumdu. Çoğu çaresiz cadı ve büyücü, herhangi bir iblisin iş göreceğini varsayarak büyülerıyla geniş bir ağ oluştururdu - Ozroth'un alay ettiği bir fikirdi bu. Bazı pazarlıklar diğerlerinden daha karmaşıktı ve bazı iblisler diğerlerinden daha yoğundu. Hassas bir iş için neden kör bir alet kullanılsın ki?

Ozroth özellikle intikam pazarlıkları sayesinde korkunç bir üne kavuşmuştu. En son biri onu ismiyle çağırdığında, bunun nedeni büyücünün, karısı mafya tarafından öldürülen bir şerifle yaptığı pazarlığı duymuş olmasıydı. Beş suikastçinin hepsi de tuhaf doğal afetlerde ölmüştü ve suçlayacak kimse yoktu.

Bu kadın intikam anlaşması yapacak bir tipe benzemiyordu. Yüz ifadesi çaresiz, öfkeli ya da kurnaz olmaktan ziyade telaşlıydı. Cömert kıvrımları turuncu bir önlükle sarılmıştı, kıvrıcık kahverengi saçları birbirine karışmış ve yapraklarla lekelenmişti ve yanağı kirle lekelenmişti. şaşırtıcı derecede güzeldi.

"Çok özür dilerim efendim," dedi ve çok az anlam ifade eden geveze bir açıklamaya girişti. Un mu çağırıyordu? Patlamadığı için mutlu muydu? Ve ne tür bir cadı bir iblise "efendim" der? Ozroth başını eğdi, her saniye daha da meraklanıyordu.

Sonra gözleri adamın başına kaydđ ve yüzünü korku kapladı. "Oh, hayır," dedi. "Bu hiç iyi değil."

Bu Ozroth'un olduğu tepkilere daha uygundu. Pentagramın dışına çıktı ve ellerini açtı. "Benim," diye mırıldandı -deneyimleri ona cadıların iblislerini dramatik tarafta tercih ettiklerini öğretmişti

- "Acımasız Ozroth. Bana ruhunu ne için pazarlık edeceğini söyle."

Evrensel bir işaret olarak ellerini çalgınca önünde kavuşturdu.

Hayır. "İstediğim bu değil. Pazarlık yok. Hayır, ben değilim. Um, git buradan?" Bu kafa karıştırıcıydı. "Bana gitmemi söyleyemezsin," dedi, bu fikir karşısında şaşkına dönmüştü. "Beni isimle çağırırdınız." Üstelik Glimmer Falls'a, hem de tüm gezegenlerde büyüünün sıcak noktası olarak ün salmış bir yere. Ne zaman o kasabadan ya da Dünya'daki bir düzine büyüü sıcak noktadan genel bir pazarlık çağırısı gelse, iblisler Dünya'ya ışınlama ve güçlü bir ruh kazanma telaşıyla neredeyse birbirlerini devirirlerdi. Bu olayda cadı Ozroth'u özellikle istemişti, oysa çoğu cadı tercih ettikleri bir pazarlıkçıyı seçebileceklerini bile bilmiyordu.

"Hayır, unu ismiyle çağırdım," diye düzeltti. "Sen ortaya çıktın." "Bu işler böyle yürümüyor." Adam kollarını kavuşturdu ve kızın gözleri dövmesi. Çocukken akıl hocası tarafından işaretlenmişti, rünler bir ruh pazarlıkçısı olarak sorumluluğunu belirtiyordu. "şimdi bana ruhunu neyle takas edeceğini söyle ölümlü."

"Hiçbir şey."

Omuz silkti. "Kötü bir seçim, ama eğer bana vermek istersen-"

"Hayır!" diye bağırdı. "Ruhum kapışmaya açık değil. Cehenneme ya da her nereden geldiysen oraya geri dön."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Bugünlerde üniversitelerde ne öğretiyorlar?" diye sordu, dramatik iblis rolünü daha fazla sürdüremeyecek kadar dehşete düşmüştü. İnsanlar ve büyülu varlıklar kaydedilmiş tüm zamanlar boyunca yan yana yaşamışlardı ve büyü öğretmeyen okullar bile temel Türler Arası İlişkiler dersleri vermeliydi. "Cehennem diye bir şey yok. Ben iblis düzleminde yaşıyorum."

"O zaman oraya geri dön!" Ellerini kalçalarına koymuş, her an daha da kızgın görünüyordu. Bu da alışılmadık bir şeydi. Hiç kimse bir iblise cevap veremezdi, hele ki Acımasız Ozroth'a.

"Yapamam," dedi dişlerini sıkarak. Ölümlülerin saygısızlığına da katlanmak zorunda mıydı? "Daha önce de açıkladığım gibi, beni isimle çağırdınız. Sen anlamayı tamamlayana kadar burada bağlıyım."

"Ah, Hekate," dedi ayağını yere vurarak. "Neden hiçbir şey kolay olmuyor?" Dolabını açarak bir demet adaçayı, bir tuzluk ve çeşitli küçük şişeler çıkardı.

Tezgâhın üzerindeki eşyaları düzenlerken onu dikkatle inceledi. Onda tuhaf bir şeyler vardı - aslında onda pek çok tuhaf şey vardı ama bir şey tenini karıncalandırıyordu. Yakındaki bir hareket dikkatini çekti ve pencere kenarındaki bir ev bitkisinin onu okşamak istercesine bir dalını uzatmasını izledi.

İblisler de dahil olmak üzere diğer yaratıkların büyüsunü hissedemiyordu ama cadı büyüsu bir işaret feneri gibi parlıyordu. Yine de normalde böyle *hissetmezdi* - odaklanmadan *hissetmezdi*. Gözlerini kapadı ve karıncalanan enerjiye odaklanarak tüm duyularını ona açtı.

Güç. Saf, ham güç. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve takdirle ürperdi. Cadı bu güçle dolup taşıyordu; yüzyıllardır görmediği türden altın, parlak bir büyü. Cadılık soydan soya geçse de, birinin sadece doğuştan gelen büyü yeteneğini değil, önemli işler başaracak ham gücü de miras alması nadir görülen bir durumdu. Onun ruhu, iblis düzlemi için parlak bir enerji kaynağı olacaktı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen," dedi, "çok ilginç birisin."

Heyecan arttıkça nabızı hızlandı. Artık kimse onun zor anlaşmalar yapabileceğine inanmıyordu. Bu kadar güçlü bir ruha sahip olmak.

Akıl hocası Dokuzların Astaroth'u, Ozroth göğsüne saplanmış uygunsuz bir ölümlü ruhuyla ilk döndüğünde, *bu halinle benim için işe yaramazsın*, diye tükürmüştü. *Sana soğuk ve etkili bir şekilde ihtiyacım var.*

Onur ve görev iblisler için önemli kavramlardı ve iblis âlemine fayda sağlamak için ruh toplama onuru -ister basit pazarlıklar isterse hile, tehdit veya şiddet gerektiren daha karmaşık pazarlıklar yoluyla olsun- hepsinden daha büyüktü. Cadının ruhu elindeyken Ozroth değerini kanıtlayacak ve kaybettiği onuru yeniden kazanacaktı.

"Ben ilginç biri değilim," dedi cadı ve başını sallayarak tezgâhın üzerine tebeşirle titrek bir pentagram çizdi, sonra da tuzla daire içine aldı. Saçındaki yapraklardan biri gevşedi ve yere doğru uçtu, yörüngesini yarı yolda değiştirerek onun yerine kaval kemiğine yapıştı. "Ben çok sıkıcıyım. Bahçeyle uğraşmayı ve yemek pişirmeyi severim ve birazcık bile ilginç değilim ve bu küçük yanlış adımı affedip Cehennem'e geri dönersen gerçekten minnettar olurum. İblis düzlemine." Bir el salladı. "Neresi olursa."

Ozroth elinden gelse bile kesinlikle gitmeyecekti. Bu kısa boylu, kıvrımlı, tuhaf cadı, korkunç itibarını geri kazanmak için tam da ihtiyacı olan kozdu. Yanlışlıkla pazarlık etmiş olsun ya da olmasın, onun ruhu iblis düzlemini tek başına aydınlatabilirdi. "Hayır."

Pentagramın kollarına keskin yağ sürerken neredeyse hırıltıya benzeyen alçak bir ses çıkardı. Sonra gaz sobasını yaktı ve adaçayını alevlerin içinde tutuşturdu. "Defol, haşere," dedi, tüten adaçayını ona doğru sallayarak. "Hekate adına, seni bu diyardan kovuyorum! Seni *bu diyardan kovuyorum!*"

Ozroth hapşırdı.

Cadı birkaç saniye bekledi, sanki ortadan kaybolmasını umuyormuş gibi ona baktı. Sonra pentagramın üzerinde yeni bir desenle tuz salladı. "*Destruoum te ollasen!*"

Ocağın üzerindeki çaydanlık paramparça oldu ve seramik parçaları şarapnel parçaları gibi üzerine yağarken Ozroth gözlerini korudu. Parçalar yere çarparak

müzikal bir kakofoni.

Cadı çaydanlığının kalıntılarına baktı, yüzü trajediyle boyanmıştı. "O çaydanlığı gerçekten severdim," diye fısıldadı. Sonra Ozroth'a ters ters baktı. "Bu senin hatan."

Ozroth saçlarından seramik parçaları topladı, porselenin üzerine boyanmış neşeli sarı çiçeklere bakarak yüzünü buruşturdu. "Nasıl olduğunu anlamıyorum."

"Ugh!" Ellerini havaya kaldırıp tepinerek uzaklaştı, sonra mutfağın dışındaki koridorda bir kitaplığı karıştırmaya başladı.

Kollarını kavuşturup tezgâha yaslandı ve eğlenmeye başladı. Ruh pazarlığı yapanların bir şeylerden zevk alması gerektiğinden değil, diye hatırlattı göğsündeki istenmeyen ruha, görünüşe göre her şey hakkında bir şeyler hissetmeye kararlıydı. Yine de, kazara bir çağırma en azından ilgi çekiciydi.

Kitapları omzunun üzerinden atarken kendi kendine mırıldandı. Çoğunlukla yemek kitaplarının yanı sıra birkaç kişisel gelişim kitabı da vardı: *Never Good Enough?* ve *The Magic of Dating: Yalnız Cadılar İçin Pratik Bir Rehber*. Sonunda bir "Aha!" ile doğruldu, elinde kalın, deri ciltli bir kitap vardı. Kitabı mutfağa taşıdı ve *bir gümbürtüyle* masanın üzerine bıraktı. *Omnibus Büyülü Yaratıklar Ansiklopedisi*'nin kapağı yaldızlı harflerle yazılmıştı. Ozroth'u işaret etti. "Bundan nasıl kurtulacağımı bulacağım."

Kadının kendi kendine mırıldanarak sayfaları çevirmesini izledi. Beyhude bir çabaydı ama onun kararlılığını takdir etmek zorundaydı. Daha önce de pazarlıklardan kaçmaya çalışan insanlar olmuştu -tabii karşılığında verdiği nimeti aldıktan sonra- ama bu şekilde değil. Ondan bir şey istememişti bile. "Sana verebileceğim hiçbir şey olmadığına emin misin?" diye sordu. "Para mı, aşk mı, düşmanlarından intikam almak mı?"

Gözlerini devirdi. "Tam bir klişesin." Çenesi düştü. "Pardon?"

Onu görmezden gelerek kitabı gözden geçirmeye devam etti. Boynuzlu bir varlığın resmedildiği bir sayfada durakladı. Ozroth onun omzunun üzerinden okumak için yaklaştı. Resmin bir iblisle hiç karşılaşmamış biri tarafından çizildiği belliydi. Bacaklar geriye doğru eklemliydi ve boynuzlar

Başın kıvrımını takip edip arkayı işaret etmek yerine dümdüz yukarı kalkmıştı. Azı dişleri de aşırı derecede abartılıydı. Köpek dişleri uzundu ama *bu kadar* uzun değildi ve hayatı boyunca hiç böyle salya akıtmamıştı. Ölümlüler onun türünü gerçekten böyle mi görüyordu?

Girişi gözden geçirdi. *İblis: Ayı bir fiziksel düzlemde yaşayan insansı bir tür. Bir cadiya ya da büyücüye herhangi bir nimet sunabilirler, ancak bunun bedeli yüksektir. Bir cadiya kalbinin arzusunu vermenin karşılığında iblis onun ruhunu yer.*

Homurdandı. "Biz ruh yemeyiz. Bu saçmalığı kim yazdı?"

Geniş ela gözleriyle ona baktı. "Peki aldığınız ruhlarla ne yapıyorsunuz?" Kızın kaşları çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse ruhun ne olduğundan bile emin değilim."

"İçindeki kıvılcım. Büyünün yer." İnsanları güçlü ama kırılgan kılan, nabız gibi atan, *hisseden* parça. . . ve tahmin edilmesi imkansız. Tüm insanlar bu kaotik, tutkulu çekirdeğe sahipti, ama sadece cadılar ve büyücüler ondan büyü üretti ... ya da onu takas etme yeteneğine sahipti.

"İnsanların büyülerini mi alıyorsunuz?" Dehşete düşmüş görünüyordu.

Büyü de duygularla iç içe geçmişti -bir anlaşmayı tamamladıktan sonra insanlar soğuk ve tamamen beyinsel hale geliyorlardı- ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Bu onların seçimi," dedi Ozroth. "Karşılığında istedikleri her şeye sahip oluyorlar" -anlaşmanın sözlerini kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulamayacağını varsayarak. İnsanların saçma sapan, lojistik açıdan yoğun şeyler istemeye eğilimleri vardı ve özellikle çılgınca bir anlaşmayı atlatan biri olduğunda bu iblis topluluğunda bir gurur işaretiydi.

Başkaları, onuruna bu kadar düşkün bir türün kurnazlığı ve hilekârlığı övmesini tuhaf bulabilirdi ama hile bir topluluğu hayatta tutuyorsa, bunda utanılacak ne vardı?

"Bana hâlâ ruhlarla ne yaptığınızı söylemediniz," dedi.

Dürüst olmak gerekirse, hiç kimse ona bunu sormamıştı. Tarihsel olarak, insanlar "ruhumu takas etme" endişesine, söz konusu ruha ne olduğu konusunda endişelenemeyecek kadar kapılmışlardı. "Ruhlar âlemimize enerji ve ışık sağlar."

Gözlerini kırıştırdı. "Beklediğim bu değildi."

"Ne bekliyordun ki?" diye sordu, dişleri, garip bacakları ve bol tükürük damlacıkları olan çizimi düşünerek.

Küçük bir el salladı. "Karanlık ritüeller, ebedi işkence, kanlı alemler... her zamanki şeyler."

Şaşıрма sırası ondaydı. "Her *zamanki* gibi mi?"

"Ben değil." Yüzünü buruşturdu. "Kanlı alemler daha çok annemin işi."

Ozroth'un dikkati annesini umursamayacak kadar ondan akan enerjiyle dağılmıştı. İblis duyularına göre, kadının büyüğü göğsünde küçük bir güneş gibi parlıyordu. Cadı olasılıkla *yanıyordu*.

Ona -gerçekten de onun ruhuna- baktığını fark ederek kendini silkeledi. "Sonsuz işkence meselesi mitolojik bir saçmalık," dedi. "İnsan dünyasında yarım ayağı olan bir cadı bunu uydurdu ve şimdi herkes iblislerin ruhları çaldığını, kan içtiğini ve öbür dünyada insanların narin parçaladığını düşünüyor."

"Yani öbür dünyada ceza yok mu?"

Alay etti. "Son kontrol ettiğimde hâlâ hayattaydım."

"İyi noktaya değindin. Ne yani, elektrik şebekenize insan ruhları mı güç veriyor?" "Açıklaması zor." İblis düzleminin görünür bir güneşi yoktu, sadece kalın bir

Gökyüzünü gri, mor ve siyah tonlarıyla sınırlayan bulut tabakası. Ölümlü ruhların yüzen altın küreleri aydınlatmayı sağlıyordu ama bundan daha fazlası vardı. İblisler kendi sihirli enerjilerini üretemezlerdi - ruh pazarlığı veya nadiren miras kalan diğer sihir türleri dışında - bu yüzden başkalarından almak zorundaydılar. Bu büyü olmadan şeytani diyar yavaş yavaş kararır, sakinleri de onunla birlikte yaşam ve enerji kaybederdi. Sonunda, her şey toza dönüşecekti.

Başını salladı, yapraklarla kaplı bukleleri sallanıyordu. "Bütün bunlar çok aptalca."

"Affedersiniz," diye tersledi, öfkesi alevlenmişti. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" En az on iki dünya liderinin öldürülmesi de dahil olmak üzere sayısız önemli pazarlığın mimarıydı. Elbette, itibarı şu anda iblis düzleminde paramparçaydı ama necronomica'da ona adanmış koca bölümler vardı.

"Rahatsızlık," diye karşılık verdi. "Ben zaten gelmiş geçmiş en beceriksiz cadıyım. Bunun üzerine bir de yanlışlıkla bir iblis çağırmama gerek yok."

"Beceriksiz mi?" Başını iki yana salladı. "Büyünü hissedebiliyorum, cadı."

"Evet, yıldızlar, rüzgâr ve yeryüzü de öyle yaptı ve şimdi bize bakın." İçini çekti ve alnını masaya vurdu. "Peki şimdi ne olacak? Ben sana ruhumu verene kadar buralarda mı takılacaksın?"

Bu eşsiz bir deneyimdi. Normalde cadılar ona ruhlarını vermek için can atar, karşılığında verebileceği ödüller için yanıp tutuşurlardı. "Şey ... evet."

Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Asla ." Omuz silkti. "Ben ölümsüzüm. Zamanım var."

Dudaklarını araladı -muhtemelen başka kaba bir şey söylemek için- ama o an kapı zilinın çalmasıyla bölündü. "Mariel, canım!" diye seslendi bir kadın sesi, ses boğuktu. "Gel de annene bir öpücük ver!"

Cadının adı Mariel'di. Güzelmiş.

Ozroth, Mariel'in yanaklarındaki rengin çekilmesini ve çillerinin belirginleşmesini ilgiyle izledi. "Seni çağırdığımı bilmemeli," diye fısıldadı, yüzünde panik ifadesi vardı.

Ozroth bir açıklık hissetti. "Eğer bana ruhunu verirsen, ona söylemem."

"Evet, hayır teşekkürler." Mariel ayağa kalktı ve koridordaki dolaba yöneldi, elinde pembe bir örgü şapkayla döndü ve Mariel onu durduramadan şapkayı kafasına geçirdi. Kumaş hassas boynuzlarının üzerinde gerilirken titredi. "Bunu tak ve sakın kıpırdama. Birazdan döneceğim."

Kapı zili tekrar çaldığında koridorda aceleyle ilerledi. Ozroth elini, boynuzlarını gizlemek için tasarlandığına şüphe olmayan şapkasının üzerinde gezdirdi. Bu cadının nesi vardı? Boynuzları iblis düzleminde çok yakışıklı kabul edilirdi ve kimse onun onayı olmadan boynuzlarına yaklaşmaya cesaret edemezdi. Bu cadı az önce iblis türünün en kutsal sınırlarından birini çiğnemişti, tıpkı temel nezaket kurallarını çiğnediği gibi.

Ama Ozroth'un Mariel'in ruh anlaşması fikrine ısınmasına ihtiyacı vardı, bu yüzden boynuzlarını kaşındırmasına rağmen şapkayı çıkarmadı.

Marieli takip etti, dağınık saçlarını parmaklarıyla taramasını ve yanağındaki kiri ovalamasını izledi. Derin bir nefes aldı, sonra kapıyı açtı. "Merhaba anne! Gerçekten iyi bir zaman değil-"

Beyaz bir pantolon giymiş orta yaşlı bir kadın zorla içeri girdiğinde sözler kesildi. Mariel'in kıvrıkcık kahverengi saçlarına ve bir yırtıcı hayvanın keskin hatlı yüzüne sahip olan kadın zayıf ve sırim gibiydi. Dudakları kan kırmızısına boyanmıştı ve başının üzerinde bir çift tasarım güneş gözlüğü duruyordu. "Sevgilim," diye mırıldandı, Mariel'in yüzünün iki yanındaki havayı yüksek şapırtı sesleriyle öptü. "Az önce konuştuğumuzu biliyorum ama buralardaydım ve çağırma işleminin nasıl gittiğini görmek için sabırsızlanıyordum."

Mariel annesinin önüne geçerek onunla Ozroth'un kapı aralığından izlediği mutfak arasında durdu. "Şu anda sohbet edemem."

"Oh, sus," dedi kadın. "Büyün nerede? El yazın düzeldi mi? Seni ikinci sınıfta devlet okuluna gönderdiğim için ne kadar pişman olduğumu anlatamam."

"Anne, hayır-"

Yine de işe yaramadı. Küçük kadın Mariel'in etrafında yağ gibi kayıyordu. Mutfağa doğru iki adım attı, sonra Ozroth'u görünce durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kim o?" diye sordu, uzun, manikürlü bir tırnağını ona doğrultarak.

Keskin köpek dişlerini ortaya çıkararak sıırttı. "Aslına bakarsanız, ben-"

"Benim erkek arkadaşım!" Mariel bağırdı daha Ozroth sözünü bitiremeden

Cümle.

Bu duyurunun ardından sessizlik çöktü. Ozroth

Mariel'e bakakaldı. O *neydi*?

Ve sonra Mariel'in annesi gözyaşlarına boğuldu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

F, " . "

torunlara."

Mariel iblisle endişeli bir bakış paylaştı, ancak farklı şeyler için endişelendiklerinden şüpheleniyordu. Acımasız Ozroth, diğer adıyla Büyük Rahatsızlık Ozroth. Altın rengi gözleri -bir insanda hiç görmediği bir renk- genişti ve kısa tanışıklıklarında ilk kez suskun görünüyordu. Pembe beresi boynuzlarının üzerine garip bir şekilde uzanıyordu ama Diantha'nın dikkatinin bunu fark edemeyecek kadar dağınık olduğuna güveniyordu.

"Evet, çok mutluyuz," dedi Mariel, aceleyle iblise doğru ilerleyerek. Elini onun koluna doladı, ancak çok sıcak teniyle temas edince teni ürperdi. Sanki onun yanağını öpecekmiş gibi ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Eğer uslu durmazsan," diye fısıldadı, "seni patlatırım."

Mariel onun herhangi birini -hayvan, iblis ya da başka birini- bilerek havaya uçurabileceğini düşünmüyordu ama o bunu bilmiyordu. Ona olabildiğince vahşice baktı ve iblis yutkunduktan sonra başını salladı.

Mariel dikkatini tekrar annesine çevirdi. "Dediğim gibi, şu anda meşgulüm ve yapamam-"

"Bana her şeyi anlat," dedi Diantha öne atılarak. Ozroth'un boştaki elini tuttu ve Mariel ırkıldı. "Küçük kızım ile nasıl tanıştın? İstikrarlı bir işin var mı? Büyü yeteneğinin seviyesi nedir? Beceriksiz olduğunu biliyorum ama çabalıyor, Tanrı onu korusun."

"Anne!"

"Yakın zamanda tanıştık," dedi Ozroth, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. Çok ilginç bir aksanı vardı; İngiliz aksanıyla Avustralyalı aksanının karışımı ve arkaik bir şeyler. Yakalanmaktan pek hoşlanmamış olsa da, dikkatini Diantha'ya odakladığında gülümsemesi sıcak ve genişti. "Mariel çok hoş bir kadın ve bu tamamen sizin sayenizde, Bayan "

Sözünü yarıda kesti ama neyse ki Diantha bunu sorgulamayacak kadar heyecanlıydı. "Lütfen bana Diantha deyin! Daha önce hiç kimseyle çıkmadı, biliyorsunuz. Ne garip bir ördek! Ama kehanet-" Titredi ve kırmızı dudaklarında mutlu bir gülümseme . "Kehanet gerçekleştiğinde gerçekten de çok şanslı bir adam olacaksın." Onun elini okşadı. "O zamana kadar dayanmaya çalış, tamam mı?"

Mariel'in yanakları yandı. Yanlışlıkla bir iblis çağırmış olmak yeterince utanç vericiydi. Annesinin söz konusu iblisle tanışması ve ardından Mariel'i onun önünde utandırması ise utancın bir başka boyutuydu. Patlayan tavuk günün en önemli olayı olmaya adayı.

"Ben zaten şanslıyım," dedi iblis, elini Diantha'nın elinden çekerek. Mariel'in parmaklarını kavradı, sonra elini dudaklarına götürdü. Parmakları gibi ağzı da sıcaktı ve elinin arkasını öperken gözleri yanıyordu.

Mariel alay etti. Elbette çekici olma yeteneğine sahipti. Başka türlü dikkatsiz insanların ruhlarını nasıl baştan çıkarabilirdi ki? Ama Mariel yumuşak dudaklar ve tatlı iltifatlarla kandırılacak kadar saf değildi -annesinin Mariel'in flört geçmişi hakkındaki bilgisi neyse ki özenle hazırlanmış hileler ve kör şansın karışımıyla sınırlıydı- ve o güzel altın gözlerin ardında ne olduğunu biliyordu. İblisler aldatıcı canavarlardı, bu da onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile güvenemeyeceği anlamına geliyordu.

Ozroth dikkatini Diantha'ya çevirerek, "Şimdi bana kendinden bahset," dedi. "Büyüleyici bir kadın olduğunu şimdiden söyleyebilirim."

* * *

papatya

ayı içiyor, bir insanın -daha doğrusu iblisin- bir sohbette ne kadar süre ilgili görünmeyi başarabileceğini merak ediyordu. Ozroth'un annesiyle birlikte kanepede oturduğu, Mariel' ise iek desenli bir koltuğa tünediği oturma odasına geçmişlerdi. Diantha, Acımasız Ozroth'a tüm hayat hikâyesini ve daha fazlasını anlatmıştı ama Ozroth, Diantha'ya adını bile sormamış olmasına hâlâ öne doğru eğilip gülümsüyordu.

Ozroth alçak ve mırıltıya benzer bir sesle, "Ve sen de onuncu kez kupayı kazandın," dedi. "Ne inanılmaz bir başarı."

Diantha saçlarını kabartarak süslendi. "Yeteneğimi düşünürsek o kadar da şaşırtıcı değil."

Ozroth başını salladı. "Glsn. Bunu hissedebiliyorum."

Bu her iki cadının da dikkatini çekti. "Büyülü gücü hissedebiliyor musun?" Diantha dik oturarak sordu.

Hâlâ lanet olası bir diş macunu reklamı gibi sırtıyordu. Köpek dişleri sivriydi ve biraz fazla uzundu; Mariel onun avını ısırp ısırmadığını merak etti. "Bir büyücü olarak kendi yeteneklerim çok az," dedi, "ama tek yeteneğim büyüyü algılamak. Mariel son derece güçlüdür." Diantha'ya başıyla selam verdi. "İyi genler."

Mariel dilini ısırdı. Yetenekleri listesine yalan söylemeyi ve insanların kıına duman üflemeyi de eklemeli.

Diantha Mariel'e lanet dolu bir bakış fırlattı. "Ne yazık ki bu gücü kullanmayı öğrenemedi."

Mariel irkildi. "Evet, teşekkür ederim. Ona ne kadar korkunç olduğumu milyonlarca kez söyledin."

Diantha suratını astı. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Biraz baskı faydalı olabilir."

"Biraz baskı" Mariel'in hayatını mahvetmişti. Terapiye boşuna gitmiyordu.

"Kızınız," dedi Ozroth, "şimdiye kadar karşılaştığım en parlak büyülü auraya sahip. Kaderinde büyük şeyler var." Bakışları Mariel'e kaydı ve iğrenç dudaklarında bir sırıtma belirdi. Hayal ettiği "büyük şeyler" muhtemelen onun ölümsüz ruhunu Wi-Fi'sına g vermek için feda etmesini içeriyordu.

"Kaderden bahsetmişken," dedi Mariel, anı yakalayıp ayağa kalkarak, "biraz araştırma yapmam gerekiyor. Ayrıldığım için çok üzgünüm ama bunun büyü yeteneğimi geliştirmeme gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum."

Diantha başıyla onayladı. "Git çalış canım. Erkek arkadaşın beni eğlendirebilir."

Mariel hayal mi görüyordu, yoksa Ozroth yüzünü mü buruşturmuştu? "Aslında," dedi koltuktan kalkarak, "gidip kedimi beslemem gerekiyor." Başını salladı. "Evet, kedim çok aç."

"Kediniz olduğunu bilmiyordum," dedi Mariel sakar bir ses tonuyla. "Kalamayacağına emin misin?"

Diantha kan kırmızısı dudaklarını büzerek, "Evet, kal," dedi.

"Bir kedim var," diye onayladı Ozroth. "Ve hayır, gitmem gerek." Bir kolunu Mariel'in beline doladı ve Mariel neredeyse kendi tükürüğüyle boğuluyordu. "Eminim senin de gitmen gereken çok önemli yerler vardır."

"Oh, evet!" Diantha ayağa kalktı ve manikürlü bir eliyle kendini yelpazeledi. "Gün içinde asla yeterli zaman olmuyor, değil mi?"

Annesinin evden çıkması yirmi dakika daha sürdü. Annesi gittiğinde Mariel kapalı ön kapıya yaslandı. Ozroth pembe beresini çıkarıp yere attı, sonra bir elini siyah saçlarında gezdirerek eski mükemmelliğine kavuşturdu. Saçları, başı boyunca kıvrılan oniks boynuzlarının bir kısmını gizleyecek kadar uzundu.

"Bu ... çok fazlaydı," dedi.

Mariel inledi. "Hayatıma hoş geldin."

"Hep böyle midir?"

Mariel yüzünü buruşturdu. "Yıllar geçtikçe daha da gerginleşti. Çocukken ve benim bin yıl içinde en iyi cadı olacağımı düşündüğü zamanlarda, hep iltifat ederdi. Ancak başarısız başladığımda bu kadar ..." Annesi için uygun bir tanımlama bulmaya çalışırken durakladı. Saplantılı mı? Kaba mı? Korkunç mu? "Zorba."

Başını tekrar eğdi, gözleri onun üzerinde geziniyordu. Bakışları ürkütücü derecede yoğun, sanki onun derisinin altına bakıyordu. Belki de öyleydi - Mariel iblisler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Sen güçlüsün," dedi. "Bunu açıkça görebiliyorum."

Mariel sözde gücünü duymaktan bıkmıştı. Bitkiler onu seviyordu ama onun dışında tek yapabildiği bir şeyleri havaya uçurmak ve

uygunsuz nesnelerdi ve kazara yapılan büyüleri düşünmek bile istemiyordu. Mariel bir arkadaşına aşkı konusunda yardım etmeye çalışırken yanlışlıkla salatalıklarının durumuna dalıp gittiğinde aşk büyüleri o kadar da eğlenceli olmamıştı.

"Bunu benim sihriime anlatmayı dene," dedi acı bir sesle iblisi iterek mutfağına döndü. Kitap masanın üzerinde açık duruyor, ulaşamayacağı bilgilerle onunla alay ediyordu. *Bir cadıya ya da büyücüye her türlü nimeti sunabilirlerdi ama bunun bedeli yüksekti.* Evet ama bir iblisten nasıl kurtulacaktı?

Bir çaydanlık parçasının üzerine bastı ve topuğuna batmasıyla irkildi. Mariel'in yeteneksizliğinin bir başka kurbanı daha.

Yaprakların yanağına değmesi iç çekmesine neden oldu. Başını, uzun yapraklarıyla onu okşayan örümcek bitkisine doğru çevirdi. "Bir iblisten kurtulabilir misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Belki elma ağacı yardımcı olabilir." Ozroth'un yeraltına çekilmeden önce bir kök yumağına hapsolmuş görüntüsü çok çekiciydi ama ne yazık ki Mariel o kadar acımasız olabileceğini düşünmüyordu. Bir iblise karşı bile.

"Demek sihrinle ilgili sorunların var." Ozroth buzdolabına yaslandı ve Mariel onun ne kadar iri olduğunu görünce dikkati dağıldı. Uzun boylu ve genişti, kollarını kavuşturduğunda pazuları siyah tişörtünün üzerinde geriliyordu. Görünüşe göre Cehennem'de spor yapmak *bir şeydi*.

İblis uçağı, diye düzeltti kendini. Gerçi bu ona, bacak boşluğunun azlığından yakınan, kara kara düşünen iblislerle dolu bir uçağı .

Adam parmaklarını şıklattı ve Mariel irkilerek kendine geldi. "Ne?" diye sordu, adamın göğsüne bakarken dalmış olduğunu fark edince yanakları kızardı.

Ozroth, "Büyü konusunda sorun yaşıyorsun," dedi. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Alay etti. "Dur tahmin edeyim, ruhumun bedeli karşılığında mı? Sihrimin kontrolünü ele geçirecektim ve sen de hemen onu elimden alacaktın."

Kaşlarını çattı. "Sana bu şekilde çalıştığını söylememeliydim."

"Evet, ama sen yaptın." Dolaptan bir süpürge aldı ve çaydanlıktan arta kalanları süpürmeye başladı. Kendini nasıl bir karmaşanın içine sokmuştu.

İri bir el süpürge'nin sapına dolandı ve Mariel irkildi. "İzin ver," dedi iblis.

Süpürgeyi bırakıp geri çekildi. Onun etrafındaki havanın sıcaklığından ya da onun yakınlığı karşısında teninin karıncalanmasından hoşlanmamıştı. "Senin temizlik hizmetlerini satın almıyorum," dedi masaya çarparken. "Sadece açık olmak için."

Süpürmeye başlarken oflayıp puflayan bir ses çıkardı. Ona gülüyor muydu? "Biliyor musun," dedi çaydanlık parçalarını bir yığın halinde toplarken, "yine de sana büyüde yardımcı olabilirim. Ruh olmadan."

"Bunu neden yapasın ki?"

Omuz silkti. "Sen ne iyilik istediğine karar verirken bu beni eğlendirir."

Onunla bir anlaşma yapacağına gerçekten inanmıştı. Mariel, Diantha Spark'tan başka bir şey miras almamış olabilirdi ama ona meydan okunduğunda sadece bir yere kadar eğilirdi. Mariel topuklarını sıkıktığında, *daha da* sıkıyordu. "Asla olmayacak. Ruhumu sana verecek kadar istediğim hiçbir şey yok." Miras bir yana, ruhunu ve dolayısıyla büyü'sünü korumak bahçesini canlı tutmak anlamına geliyordu. Göğsündeki sıcak, rahat güç tınısı anlamına geliyordu. Bir gün ailesini gururlandırmak için bir şans demektir.

Ozroth sırtıttı. "Göreceğiz."

OceanofPDF.com

DÖRT

M

Teklifini son reddedişinden sonra, onu hiçbir şekilde kabul etmeyi reddetmişti. Bunun yerine, o etrafında yürüdü evi temizliyor ve yeniden düzenliyordu. Dağınıklığa bakılırsa bu pek sık rastlanan bir durum değildi. Ozroth'un evindeki kendi çalışma odası minimalist ve düzenliydi; bu tür bir kaosun içinde yaşamayı hayal bile edemezdi.

Parmak ucunu kitaplığın üzerinde gezdirip tozla karşılaşınca yüzünü buruşturdu. "Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?"

Kızgın bir ses çıkardı ama onu görmezden geldi.

"Sorunun kaynağını görebiliyorum," dedi Ozroth onu koridora kadar takip edip dolaptan yeni çarşafalar alırken. "Büyü özgüllük, kesinlik ve düzen gerektirir. Tek bir hareketi, rune'u ya da büyülü heceyi yanlış yaparsan tüm büyü . Ve bu, büyüü yapan kişinin düşüncelerini ve niyetlerini hesaba katmadan önce olur."

"Bunun benim kitaplığımın ne ilgisi var anlamıyorum," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Hayatınızın bir bölümünde dağınıksanız, başka bir bölümünde de dağınıksınız demektir." Onu yatak odasına kadar takip etti ve köşede üst üste yığılmış giysileri görünce irkildi. "Bunlar temiz mi kirli mi?"

Yatağı sıyırırken onu görmezden geldi. Çarşafalar sarıydı ve onları bir kenara fırlattığında havaya bir çiçek kokusu yayıldı. Ozroth

Derin derin içine çekti, dokunduğu her şeyin böyle kokup kokmadığını merak etti. Kıyafet yığınının doğru yürüdü, bir gömlek aldı ve kokladı.

"Hey!" Görünüşe göre yine doğrudan kendisiyle konuşması için onu telaşlandırmıştı. "Kıyafetlerimle ne yapıyorsun?"

"Temiz mi yoksa kirli mi olduklarını anlamak." Bunlar hafif bir deterjan kokusuyla birlikte temiz kokuyordu. Bir tişörtü katlarken, "Asmayacaksan kıyafetlerini yıkamanın ne anlamı var?" diye homurdandı. "Kırışacaklar ve hepsini yeniden yıkamak zorunda kalacaksın."

"Kırışmış olmaları umurumda değil."

"Ben biliyorum." Ozroth çekmeceleri karıştırmaya başladı, organizasyon sistemini anlamaya çalışıyordu. Anlayabildiği kadarıyla öyle bir sistem yoktu. Kumaşlar birbirine yapışıyordu ve bir çekmecenin çekmecesinden gelen mavi bir statik elektrik zaplamasıyla irkildi. Kurutma kâğıdı kullanıyor muydu acaba? "Gömlekler nereye gidiyor?"

"*Clauseyez il pectum!*" Çekmece o kadar hızlı kapandı ki neredeyse parmaklarını kaybediyordu. Bir eli kalçasında, diğeri çekmeceyi işaret ederek ona ters ters baktı. "Eşyalarımı karıştıramazsın." Sonra gözleri büyüdü. "Çekmeceyi kapattım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Yani?" Bunun gibi küçük büyüler o kadar basitti ki, bir cadının tebeşirle yazı yazmak ya da iplik dokumak gibi fiziksel ritüellerin sağladığı güç artışına ihtiyacı yoktu.

Kısa ve tuhaf tanışıklıklarında ilk kez bir gülümseme ağzının köşelerini kaldırdı. Güzel bir ağzı olduğunu fark etti, üstte tam bir eğim ve dolgun bir alt dudak vardı. Diğer özelliklerinin yumuşak güzelliğine uyuyordu. "Patlamadı."

"Normalde bu kadar basit bir büyüyü bile beceremiyor musun?" Ozroth inanmayarak sordu.

Yüzü düştü. Dikkatini tekrar yatağa vermeden önce "Sik," diye mırıldandı.

Ozroth'un göğsüne bir suçluluk duygusu saplandı. Kalbini ovuşturarak yüzünü buruşturdu. *Kesinlikle olmaz*, dedi kıza duyduğu sempatiyle zonklayan ruhuna. *Rol yapmayı bırak*. Mükemmel bir ruh pazarlıkçısı olmak duygusal soğukluk ve vizyon netliği gerektiriyordu: Ozroth'un yanlış giden pazarlıktan önce zorlanmadığı şeyler. Şimdi ise her gün mücadele ediyordu.

ölümlülerin kısa yaşamlarına daha uygun duygusal tepkiler içine girerler.

Sempatiiyi bir kenara itti ve daha pratik konulara odaklandı. Cadının ruhunu aldığında ne kadar güçlü olursa, bu onun itibarına o kadar iyi gelecekti. "Bu sefer farklı giden neydi?" diye sordu bir kucak dolusu rengârenk elbiseyi dolaba doğru taşıırken. Neyse ki en azından askıları vardı. "Neden işe yaradı?"

"Hekate biliyor." Onun elbiselerini astığını görmek için döndüğünde yüzünü buruşturdu. "Neden kıyafetlerimi kaldırıyorsun?"

"Birinin yapması gerek. Kurdeşen dökmek üzereyim." Mariel'in karmaşası onu kaşındırıyordu ve buraya geleli sadece birkaç saat olmuştu.

"İblisler kurdeşen döker mi?" diye sordu.

"Kıyafetlerinizi yerde bırakırsanız bu da bırakır."

Yanına gitti, mor bir elbiseyi adamın elinden çekip aldı ve yere fırlattı. "İşte," dedi kollarını kavuşturarak. "Beğenmediysen kalma."

Ozroth yılmadan elbiseyi aldı ve düzenlemeye devam etti. "Beni durduramazsınız. Tabii bir pazarlık yapmak istemiyorsan?"

"Ugh!" Ellerini havaya kaldırdı, sonra temiz pudra mavisini çarşafı yakaladı. "Sen imkânsızsın."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çalıştılar ve Ozroth'un gerginliği yavaş yavaş azaldı. Her şeyin yerli yerinde olmasını severdi. Düzen olmadan, anlam da olmazdı. Amaç yoktu. Astaroth bunu ona çok erken yaşlarda, Ozroth değerini kanıtlamaya çalışan güvensiz bir iblis çocukken öğretmişti. Maddi varlıklar mümkün olduğunca az olmalı ve titizlikle düzenlenmeliydi. Etrafındaki dünyanın kontrolünü ele geçirerek, kendi kontrolünü de ele geçirmişti.

Cadının odasının durumu düşünüldüğünde, sihirle mücadele etmesine şaşmamak gerekirdi. "Cidden," dedi, "bu sefer sihir kullandığında farklı olan neydi?"

Soruyu düşünürken hareketleri yavaşladı. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim."

"Normalde bunu düşünür müsün?"

Öfkelendi. "Belli ki öyle. Herkes sürekli niyetin öneminden bahsedip duruyor ve büyü dili iğrenç derecede karmaşık."

Ozroth kelimeleri düşündü. "Yani içgüdülerinizle hareket ettiniz ve bu, işleri daha bilinçli yaptığınız zamanlardan daha iyi sonuç verdi."

Ona ters ters baktı. "Ben de sana kızgındım. Normalde baş belası bir iblisin eşyalarımı karıştırmasına izin vermem."

Onun saygısızlığına alışıp alışamayacağını merak ediyordu. "Kimsenin iblislerle böyle konuşmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben biliyorum." Dikkatini çarşafı içeri sokmaya verdi.

Gördüğü manzara onu dehşete düşürdü. "Hiç hastane köşesi diye bir şey duydun mu?"

"Evet," dedi, çarşafı gelişigüzel yığınlar halinde şiltenin altına tıktırmaya devam ederek. Başını kaldırdı ve adam onun rastgele bir soru sormak üzereyken takındığı ifadeyi tanımaya başlamıştı. "Bekle, iblislerin hastaneleri var mı? Sen ölümsüz değil misin?"

Bu kadarı çok fazlaydı. "Çekil," diye tersledi, onun alanına girerek.

"Hey!" Adam onu kenara ittiğinde koluna vurdu. "Eşyalarım dokunmayı kes!"

Katlamayı yeniden yapmak için onu görmezden geldi. Kısa süre sonra çarşaf sıkıca oturmuş, köşeleri mükemmel bir şekilde kırışmıştı. Geri çekildi ve memnuniyetle ellerini ovuşturdu.

Döndüğünde onu ağzı açık bir şekilde karşısında buldu. "Ne?" diye sordu.

"Az önce bir iblis yatağımı yaptı." Mariel'in burnu kııştı. "Bu çok tuhaf."

"Ruhunuzun küçük bir bedeli karşılığında, tüm evinizi temizleyeceğim." Bu şimdiye kadar yapılmış en acınası ruh pazarlığı olmazdı ama yakın olurdu.

"Cazip," dedi, "ama hayır."

Dışarı çıktı ve Ozroth onu takip etti, birkaç adımdan fazla uzaklaşmasına asla izin vermedi. Eğer kız ondan daha uzun süre dayanmayı planlıyorsa, Ozroth da olabildiğince sinir bozucu olmayı planlıyordu. Kızın homurdanmaya ve ona ters ters bakmaya devam etmesine bakılırsa, işe yarıyordu.

Onu küçük bir seraya kadar takip etti, sonra girişte durdu. Her köşede hayat fişkıyordu ve hava, çarşaflarında kokladığı zengin çiçek kokusuyla ağırlaşmıştı. "Burası şaşırtıcı derecede düzenli," dedi, bitkileri düzgün sıralar halinde dizme şekline dikkat ederek.

Cevap olarak onu tersledi.

Kızın bitkilerin arasında dolaşmasını, onlara fısıldamasını ve onları okşamasını izledi. Bitkiler de onun sırtını okşuyor, saçlarına dolanıyor ve onu rahatlatırcasına omuzlarını sıvazlıyorlardı.

Elinin arkasındaki keskin bir acı onu sıçrattı. Suçluya dik dik baktı; keskin dikenlerini geri çeken bir gül ağacıydı bu. "Bahçe sihrini kötülük için mi kullanıyorsun?" diye seslendi omzunun üzerinden.

Öfkelendi. "Onlar sadece beni koruyorlar."

"Niyetin sizden geldiğinin farkındasınız, değil mi? Kendi başlarına hareket etmiyorlar."

Pazarlıkları sona önce onun kaç bakışını biriktireceğini merak ediyordu. Her biri içini kıpır kıpır etti, kızın küstahlığına duyduğu öfkeyle karışık bir eğlence parıltısı. "Bitkilerim hakkında böyle konuşma," diye tersledi. Bir zambak yapraklarını eline sürttü. "Onlar ne isterlerse onu yaparlar."

Bir başka iğrenç, istenmeyen his onu çarptı. Belli ki bitkilerle kendini rahatlatmaya çalışıyordu ve kendini onların *arkadaşı* olduğuna ikna etmişti. Gerçekte ise onu bir taşın umursayacağı kadar az umursuyorlardı. O, onların hareketlerine güç veren bir motordu.

"Eğer bitkilerin hakkında konuşmayı kesersen-" "Hayır," dedi ve arkasını döndü.

Gün, Ozroth'un Mariel'i yıpratmaya çalışması ve Mariel'in onu görmezden gelmekle düpedüz kaba davranmak arasında gidip gelmesiyle bu şekilde ilerledi. Tuhaf bir oyuna dönüşmüştü: Ruhu karşılığında kaç şey teklif edebilirdi?

Nadir bir orkide. Bir mutfak tadilatı. Bisikletinin yerine spor bir araba.

Hepsini reddetti. Ozroth onu takip ederken, zihni Mariel Spark'ın dünyadaki her şeyden daha çok ne istediği sorusuyla çalkalanıyordu.

Normalde bu kliş  bir cevaptı: para, aşk, seks, intikam ya da güç. Bazen cadıların ve büyücülerin daha kişisel ihtiyaçları olurdu; sevilen birinin diriltilmesi ya da ölümcül bir hastalığın iyileştirilmesi gibi. İçinden bir ses Mariel'in ilk kategoriden çok ikinci kategori tarafından cezbedileceğini söylüyordu.

"Son zamanlarda sevdiğin biri öldü mü?" diye sordu.

Mutfak masasında büyü kitaplarını inceliyordu ve kelimeleri duyunca kafasını kaldırdı. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Onları diriltebilirim." Çok çaba gerektiriyordu ve yeniden canlanan cesetler ilk başta berbat kokuyordu ama Mariel'in ruhunu iblis düzlemi için kazanmak için gereken buysa, bunu seve seve yapardı.

Yüzünde iğrenmiş bir ifade belirdi. "Bu korkunç bir teklif."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle hayata geri döndürülmek istemezdim. Peki ya çürüme?"

Pekâlâ, ölü akrabaları canlandırmak yok. "Bir sepet kedi yavrusu ister misiniz?" diye sordu, başka bir yol deneyerek. "Ne kadar iyi bir arkadaş olacaklarını düşün."

Başını salladı ve bukleleri . "Sadece ... biraz çeneni kapatır mısınız?"

Kadına ters ters bakma sırası ondaydı. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en kaba insansın."

"Bu çok kötü," dedi, mutfaktan çıkarken omzuyla onu kontrol ederek. "Bundan çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

* * *

, çağırma.

Evin en sevdiği odası gibi görünen mutfakta durmuş, tezgahın üzerine tebeşirle çizdiği pentagrama kaşlarını çatarak bakıyordu. Mutfak da sera gibi evin geri kalanından çok daha düzenliydi ve Ozroth, Mariel'in sadece önem verdiği şeyler için çaba gösterdiğinden şüpheleniyordu

derinlemesine. Sihrinin neden bu kategoride yer almadığı ise çözmeyi planladığı bir .

"Çizgiler düz değil," dedi pentagramına bakarak.

"Çok yardımcı oldu," diye mırıldandı. Sonra içini çekti ve çizgileri silerek temizledi. "Bunu kim nasıl yapar?"

"Alıştırma."

Kilerden bir kıstas aldı, sonra onu tezgâhın üzerine koydu ve tebeşirle çizdi. "Ben bir cadı şakasıyım. Düz bir çizgi bile çizemiyorum."

Cevap vermedi, onun yerine kollarını kavuşturarak buzdolabına yaslandı ve kızın bir sonraki adımı ne yapacağını ya da söyleyeceğini beklemeye başladı.

"Annem yıldızların ona bir hükümdar olma potansiyeline sahip olduğumu söylediğini söylüyor." Acı acı güldü. "Yanlış duymuş olmalı. Cetvel *kullanma* potansiyelim var." Sözlerini, elindeki ölçme çubuğunu tezgâha vurarak noktaladı.

Diantha Spark'ın Mariel'in özgüvenine zarar verdiği açıktı. Belki de bu onun ruhunun anahtarıydı. Ozroth gücünü onu büyüde daha iyi hale getirmek için kullanamazdı -bu onun büyüsunü *almanın* gerekliliğiyle çelişirdi- ama belki de bu güvensizliklerden birini yakalayabilir ve onun kırılma noktasını bulana kadar kazabilirdi. "Sence seni seviyor mu?" diye sordu.

Tüm vücudu sarsıldı. "Tabii ki öyle." Gözlerini hızla kırıştırdı. "Değil mi?" Son kelime o kadar sessiz fısıldanmıştı ki, onun için söylenmediğini biliyordu.

Tek söylediği "Hmm," oldu. Göğsünde bir sızı başladığında yüzünü buruşturdu. Ozroth'un geçmişte pazarlığa zorlamak için sevdiklerini kaçırmaktan hafif işkenceye kadar çok daha kötülerini yapmış olmasına rağmen ruhu vicdan sahibi olmaya kararlıydı. Bu duyguyu görmezden geldi ve cadının çalışmasını izlemeye odaklandı.

Mariel pentagramı çizmeye devam ederken kendi kendine mırıldandı. Aralarında *iblis* ve *hıyarın* da bulunduğu tek tük sözcükler yakaladı.

Bu doğrudu, Özroth hıyarın tekiydi. İblis düzlemini ve halkını hayatta tutmak, açıklardan yararlanmak için her türlü taktiği kullanmak anlamına geliyordu.

Tehdit, zorlama, şantaj, baştan çıkarma ...

Sonuncusunu düşündü, gözleri onun formunda geziniyordu. Çok güzeldi, buna hiç şüphe yoktu. Geniş kalçaları ve kavramak için yapılmış kalın uyluklarıyla da kıvrımlıydı. Onu tatmin edecek biri var mıydı? Diantha Spark öyle düşünmüyor gibiydi, o yüzden belki bu da kullanabileceği başka bir yol olabilirdi.

"Seni beceren biri var mı?" diye sordu.

Tebeşir ikiye ayrıldı. Mariel döndü ve sivri parçayı ona doğrulttu. "Bu seni ilgilendirmez."

Cevabı, kızın gözlerinin onunkilerle buluşup sonra uzaklaşmasından okuyabiliyordu. "Becerilmek ister misin?" Bu, daha agresif anlaşmalarla ün yapmış olan Acımasız Ozroth için yeni bir bakış açısı olacaktı ama bu konsepte aldırmadı. Aslında, kalçalara bakarken bunun biraz çekici olduğunu düşündü.

"Berbat davranışların var," dedi ve pentagramına geri döndü.

Yanakları pembeydi.

"Demek sikilmek istiyorsun."

"Benim istediğim," dedi agresif bir şekilde bir şeyler karalayarak, "çeneni kapatman ve büyü yeteneğim üzerinde çalışmama izin vermen!"

"Sen susarsan ben de susarım-"

"Hayır!" Gözlerini kapadı ve burun kemiğini sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, yürümeye başlayan bir çocuğa sahip olmak gibi."

Bu şimdiye kadar söylediği en saldırgan şeydi. "Ben iki yüz yaşından fazlayım," dedi, kendi kendine bile sinirli bir sesle. "Daha yeni yürümeye başlayan bir çocuk sayılmam."

Onu görmezden geldi, rünleri daha hızlı tebeşirledi. Sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "*Volupto e ayorsin!*"

Bir ışık parlaması oldu.

Ve tezgahın üzerinde dev bir mor dildo belirdi.

İkisi de uzun, sessiz bir an boyunca ona baktı. Ozroth damarlara, parıltıya, şeyin büyüklüğüne baktı ve Mariel'in gerçekçi değilse bile en azından hırslı olduğuna karar verdi. O bile bu canavarla boy ölçüşemezdi.

"Oh, hayır." Kelimeler Mariel'in ağzından doğal olmayan yüksek bir tonda çıktı. Aceleyle sembolleri silmeye ve tersine çevirmeye başladı. "Hayır, hayır, hayır."

Ozroth'un dudakları seğirdi. "Bu, becerilmek isteyip istemediğin sorusunu yanıtlıyor."

Tebeşir tezgahın üzerine kazındı. "Bunu tartışmayacağız." Mariel gözlerini kapattı. "*Aufrasen e volupto!*"

Dildo bir duman püskürterek kayboldu.

Mariel tezgahın üzerindeki boş yere baktı. "İşe yaradı," dedi, sesi şok olmuş gibiydi. "Bu asla işe yaramaz."

"Asla mı?"

Başını iki yana salladı.

"Peki bu sefer farklı giden neydi?" Ozroth bastırdı. Dildo bir yana, cadının muazzam büyüğü ve bunu yönetemiyor gibi görünmesi onu büyülemişti.

"O şeyin buradan gitmesini gerçekten ama gerçekten çok istiyordum," diye mırıldandı.

"Niyet," dedi Ozroth. "Ve odaklanma. Tek bir şeyi önemsiyordun, dildoyu etkisiz hale getirmeyi." Parmaklarını pazusuna vurarak cadının bilmeceğini düşündü. Çok fazla ham güce sahipti - belki de sorun onu tam olarak kullanma yeteneğine sahip olmamasıydı. "Büyüne bir yapı kazandırmalısın. Zihnin ve ritüellerin daha düzenli hale geldiğinde bu işte daha iyi olacaksın."

"Senin sihirli tavsiyelerini istemiyorum." Avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Nedense bu sözler canını yakmıştı. Ozroth göğsünü ovuşturdu ve istenmeyen ruhunun şimdi neye gücendiğini merak etti.

O meşum anlaşma sırasında neye bulaştığını tam olarak anlamamıştı. Ne de olsa yüzlerce yıldır anlaşmalar yapıyordu ve hiçbirinden daha kötü bir şekilde çıkmamıştı. Bu yüzden, ölmekte olan büyücünün birkaç ay önceki talebi tuhaf olsa da, garip ifadeler hakkında hiçbir şey düşünmemişti.

Acısız bir ölüm için ruhum ve o zaman acının olduğu yere geçsin. Solum te aufrasil.

Tipik şifreli büyücü saçmalıkları. Acımasız Ozroth, yüzyıllar önce Astaroth'un altında eğitimine başladığından beri buz gibi soğuktu; yaşlı aptalın ruhuyla ne işe yaradığını düşündüğünün ne önemi vardı ki? Varoluşun her düzleminde acı vardı. Bu ruh da diğerleri gibi iblisler âlemini aydınlatacaktı.

Ama öyle değildi.

Yaşlı büyücü son ve acısız nefesini verdikten sonra, ruh cesetten çıkmış, sadece iblis gözlerinin görebildiği altın bir küreye dönüşmüştü. Ve sonra, Ozroth'un şokuna rağmen, kendi göğsüne batmış, onu sıcaklıkla ve ne yapacağını bilmediği ansiklopedi değerinde duygularla doldurmuştu.

İnsan ruhuna sahip bir iblis. Kayıtlı tarihte böyle bir şey hiç olmamıştı.

Mariel şimdi buzdolabını karıştırıyor, et ve sebze çıkarıyordu. Dökme demir bir tavaya zeytinyağı döktü ve soğanları doğrayıp sarımsakları soymaya başlamadan önce ocağı yaktı. Soğan kızgın yağa değdiğinde tıslama sesi çıkardı.

Çok geçmeden mutfak baharat ve sarımsak gibi kokmaya başladı ve Ozroth'un midesi guruldadı. Kaşlarını çatarak karnına baktı. İblisler insanlardan daha seyrek ve sadece beslenmek için yemek yedi. Nedense büyücünün ruhu onun tat ve koku alma duyularını da geliştirmişti. Gücünü korumak için iki haftada bir yemek yerine, Ozroth artık yemeden bir günden fazla duramıyordu. Benzer şekilde, gece uykusuna da ihtiyacı vardı ve bu da büyük bir zaman kaybı olduğunu kanıtlıyordu.

Yemek şekillendi - zengin, etli bir domates soslu makarna. Mariel karıştırırken Ozroth bakakaldı, sosun tadının neye benzeyeceğini düşününce ağzı sulandı. Belki Mariel'in işi bittiğinde bir ısırık çalabilirdi.

"Nerede kalıyorsun?" Mariel sordu.

Yemeğe olan yoğun odağından bir anda sıyrıldı. "Ne?" "Geceyi nerede geçireceksin?"

Kaşları çatıldı. "Sana söyledim, bir pazarlık yapana kadar gidemem."

"Evet, ama düşündüm de, gidebileceğin bir otel falan yok mu?"

Doğrusu, Ozroth muhtemelen yeni bağlarının parametreleri dahilinde olacak kadar yakın bir tane bulabilirdi -aynı odada olmak zorunda değildi, sadece birkaç mil yarıçapında- ama bu çaba gerektiriyordu ve Mariel'in en derin arzusunun ne olduğunu anlamak için daha az zaman harcayacağı anlamına geliyordu. Bu pazarlığı yapması ne kadar uzun sürerse, Astaroth'un gözünde o kadar kötü görünecekti. "Hayır," dedi.

"Harika," dedi sıfır hevesle, karıştırmaya devam ederek. "İstenmeyen şeytani bir misafır."

"Beni çağıran sendin," dedi, kovulmasına gücenmişti.

"Ve inan bana, bu hayatımın en kötü hatasıydı."

Ozroth'un göğsü sıkışmış ve midesi ekşimeye , bu yüzden dönüp mutfaktan dışarı çıktı. Lucifer, neden bu kadar çok insani duygu fiziksel bir hastalık gibi hissediliyordu? İnsanların saat başı doktora gitmemeleri şaşılacak bir şeydi. Öte yandan, Glimmer Falls Amerika'da bulunuyordu ve Amerikan tıp sisteminin dehşetine dair haberler iblis düzlemine bile ulaşmıştı. "Takdire şayan," demişti Astaroth bir keresinde. "Amerikan sağlık sigortacılarından acımasız manipölasyon ve tek taraflı pazarlıklar hakkında birkaç şey öğrenebiliriz."

Ozroth karanlık oturma odasındaki kanepede oturmuş, pencereden arada sırada geçen farlara bakıyordu. Kendini kırılmış hissetmek aptallıktı. Bir cadının sözlerine onu incitecek gücü vermek aptallıktı. Ama anlaşılan ruhu acı çekmeyi seviyordu, çünkü göğsündeki ağrı dinmiyordu.

Onu etrafında isteyen biri var mıydı?

Bu soruyu daha önce hiç düşünmemişti. Pazarlıklar işlemlerdi: çaresiz cadılar tarafından kim olduğu için değil, yapabilecekleri için seçildi. İblis düzleminde bir pazarlıkçı için normal miktarda sosyalleşti -yani neredeyse hiç- ama oradaki arkadaşlıklar daha çok ittifaka benziyordu.

Ya da belki de onları sadece böyle görüyordu.

Elbette iblisler tamamen duygusuz değildi; sadece menzilleri insanlarınkinden daha sınırlıydı. Eğer bu deneyimi tarif etmesi gerekseydi, tüm hayatı boyunca et ve patates yedikten sonra birdenbire

Dünyanın dört bir yanından gelen mutfaklarla dolu bir büfe. Yeni tatlar, yeni duygular, yeni deneyim tonları.

Belki de dönüşüm özellikle şaşırtıcı olmuştu çünkü Astaroth, tüm efsanevi ruh toplayıcıları gibi Ozroth'u da soğuk severdi. Diyarlarını canlı tutan seçkin azınlık için duygular, sıkı eğitim ve ceza yoluyla kökü kazınması gereken bir zayıflıktı. Diğer iblisler duygularını ifade edebilir veya ilişkiler kurabilirdi ama Ozroth çocukluğundan beri böyle bir zayıflığı kabul etmemek veya buna izin vermemek üzere eğitilmişti. Duygular düşmanlar tarafından çok kolay istismar edilebilirdi; pazarlıkçılar bu gerçeği herkesten daha iyi bilirdi çünkü bu istismar onların ekmek teknesiydi.

Bir döşeme tahtasının gıcirtısı dikkatini pencereden uzaklaştırdı. Mariel kapının girişinde, sıcak mutfak ışığının silüetinde duruyordu. Elinde dumanı tüten bir kâse tutuyordu. "Akşam yemeği mi?" dedi tereddütle.

Kafası karışmıştı. "Evet, akşam yemeği yiyorsun."

İçini çekti ve kâseyi yere koydu. "İyi, istersen burada ye."

Kadın mutfağa döndükten sonra kâseye baktı. Yemek onun için miydi? Neden?

Koku karşı konulamayacak kadar güzeldi. Kaseyi almak için yürüdü ve derin derin içine çekmek için yüzüne doğru kaldırdı. Keskin, baharatlı kokuyla boğazından bir memnuniyet hırıltısı yükseldi. Erişteleri çatalın üzerinde döndürdü ve bir ısırık aldı, ne kadar iyi olduğuna dair bir iniltiyi bastırdı.

Mutfak masasında ona katıldı ve sessizce yemeğini yedi. Her ne kadar yemeğin tadını çıkarmaya çalışsa da yavaş yavaş yemek imkânsızdı. Tadı inanılmazdı ve hafızasında ilk kez biri ona yemek yapmıştı.

"Vay canına," dedi onun makarnayı mideye indirişini izlerken. "Gerçekten aç olmalısın."

Durakladı, sonra ağzından sarkan spagettiye höpürdeterek yedi. "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Ne

yapacaksın?"

"Benim için

yemek yap."

Onunla göz göze gelmeden çatalıyla oynadı. "Çünkü sen benim misafirimsin."

"İstenmeyen " diye karşılık verdi. "Hayatının en kötü hatası." Makarna öfkesini yatıştırmak için uzun bir yol kat etmesine rağmen, sözler hâlâ canını yakıyordu.

"Hâlâ benim misafirimsin," diye tekrarladı. "Şimdi çeneni kapa ve yemeğini ye." Ozroth şaşkınlık, minnettarlık ve başka parıltılar hissederek yemeğini yedi, tanımlanamaz bir şeydi ve kelimelere nasıl dökceğini bilmiyordu. Sonunda denemeyi bıraktı. Hâlâ sahipleneceği bir ruh vardı ama şimdilik spagetti vardı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

T Mariel bir filodendronun saksısını değiştirirken iblisin tuhaflığını dūřündü. İstemeden şeytani bir pazarlık olsun ya da olmasın, Ben's Plant Emporium'daki yarı zamanlı işinden kaytarmak istememişti. Hala yüksek lisans için Spark fonlarını umarken, her řeyi biriktiriyordu. Yapabileceęi bir kuruş.

Görünüşe göre Ozroth'un kalçasından ona bağlı olması gerektiğinden, onu bir koridor öteden takip ediyordu (Üzerime *basmaya devam edersen asla pazarlık olmayacak*, bir bitkiyi sulamak için durduğunda ona milyarınca kez çarptıktan sonra terslemişti), ama onun yakınlardaki varlığının fazlasıyla farkındaydı.

Onun sıcak, korkunç, *garip* varlığı.

Acımasız Ozroth şimdiye kadar Çok Sinir Bozucu Ozroth, İstenmeyen Sihir Öğretmeni Ozroth ve Açęözlü Akşam Yemeği Yiyen Ozroth olduğunu kanıtlamıştı. Dün gece onun spagettisini yediğinde, daha önce hiç kimse onu beslememiş gibi telaşlı ve şaşkın görünüyordu. Teşekkür etmemişti ama bulaşıkları yıkamış, sonra da kanepede uyumak için koşmadan önce gözlerini kocaman açarak ona bakmıştı.

Mariel iblisler âleminin nasıl işlediğinden emin değildi ama şeytani anlaşmalar hakkında duyduğu az şey onu buna hazırlamamıştı. Ateş, şeytani kahkahalar ve cehennemde sonsuza dek kalmayı bekliyordu. Artık Cehennem'varlığı bile sorgulanır hale gelmişti. İblis kendini beğenmiş, kolayca ve sinir bozucu biriydi ama

bir kez bile çılgınca gülmemişti ve Mariel onu çağırması hayatının en kötü hatası olarak nitelendirdiğinde ... incinmiş görünüyordu?

Ama cidden, ne yapması gerekiyordu? Onun gitmesini sağlamak için ruhunu ve büyüsünü mü verecekti? Kesinlikle hayır.

Patronu Ben Rosewood, "Hasta seni bekliyor, Mariel," diye seslenerek Mariel'i hayal dünyasından kopardı. Ayağa kalktı ve kirlenmiş eliyle alnını sildi.

Emporium'da çalışmak onu mutlu ediyordu ama müşterilerle birlikte eve giden bitkiler için endişeleniyordu. Birçoğu kırılıyordu, özenli bakım gerektiriyordu ve şanssız olanlar, onları geliştirmek için mücadele eden sahipleriyle sonuçlandı. Bu yüzden dükkanın bir köşesine Mariel'Bitki Acil Servisi'ni kurmuştu, böylece zor durumdaki ev bitkilerine daha iyi sihir verebilecekti.

Mariel ön tezgâha yaklaşırken Ben başını defterinden kaldırdı. İnternet çağında neden kâğıt kayıtlarda ısrar ettiği bir muammaydı ama Mariel pentagramları tebeşirle çizdiği için onu yargılaması zordu. Kurt adam ciddiyetiyle nam salmıştı ama Mariel'e göre, ince burnunun üzerine oturtulmuş altın çerçeveli gözlükleri ve baklava desenli kazak yeleğinin sınırlarını zorlayan iri göğsüyle biraz aptalca görünüyordu. Kahverengi saçları, dolunayda postu ne kadar dağınıksa o kadar dağınıktı.

"Hasar nedir?" Mariel sordu. "Bana oldukça ölü görünüyor."

Mariel tanıdık sesle döndü ve Calladia'yı görünce sırtıttı. Spor salonundan yeni çıktığı belliydi, uzun sarı saçları nemli bir topuzla toplanmıştı ve yanakları egzersizden pembeleşmişti. Kolunun altına kurumuş bir ev bitkisi sıkıştırmıştı. Calladia'nın bir kaktüs dışında hiç ev bitkisi yoktu, o yüzden bu bir kurtarma operasyonu olmalıydı.

Calladia bitkiyi tezgâhın üzerine koydu. "Bunu senin bile tamir edebileceğinden emin değilim ama denemeye değer diye düşündüm."

Mariel bitkiye odaklandı: kalp şeklindeki yaprakları kahverengileşmiş ve solmuş bir pothos. "Bir pothos nasıl öldürülür ki?" diye mırıldandı. "Yetiştirmesi en kolay bitki onlar." Bir parmağını bir yaprağın üzerine koydu ve gözlerini kapatarak büyüsüyle uzandı. Neyse ki, o hissetti

Saplarında gizlenmiş, dışarı çıkarılmayı bekleyen hayat çekirdekleri. "Ölümçül değil."

"Sadece bir sıyrık mı?" Calladia kuru bir sesle sordu.

"Biraz su alabilir miyim?" Mariel sordu ve Ben hemen elinde bir sürahiyle çıkageldi. "Teşekkürler." Toprağı her seferinde biraz ıslattı ve pothos'a övgüler yağdırdı. "Aferin bebeğim. İyi olacaksın. Yakışıklı yapraklarını görmek için sabırsızlanıyorum!"

Ben homurdandı ve başını salladı. "Tuhaf bitki kadın." Kadın burnunu kırıştırdı. "Huysuz kurt adam piç kurusu."

Bu sözler sevecenlikle söylenmişti. Emporium'da çalıştığı yıllar boyunca patronunun asık suratlı yapısı aralarında bir şakaya dönüşmüştü. Asık suratlı ama huysuz dış görünüşünün altında Ben gerçekten de iyi bir adamdı.

Diğer iş arkadaşı, Rani adında muhteşem bir naiad, saksılı bir palmye taşıyarak yanından geçti. Sabah su molasını yeni vermişti: kahverengi teni nemli ve pırıl pırıldı ve saç çizgisi boyunca uzanan gökkuşağı pulları hâlâ canlıydı. "Vay canına, biri bir pothosun içine etmeyi nasıl başarmış?" Rani arka tarafa doğru ilerlerken sordu.

"Doğru mu?" Mariel bitkiyi büyüyle besledi ve kahverenginin üzerine yavaş yavaş yeşil bir renk geldi. Yapraklar dolgunlaştı ve kısa süre sonra bitki yeniden gelişmeye başladı. "Seni götürüyorum," dedi pothos'a. "Artık ihmalkâr sahipler yok." Pothos minnettarlıkla bir yaprağını onun eline sürttü.

"Bunun senin için bu kadar kolay olduğuna inanamıyorum," dedi Calladia.

"Bir büyü söylemene bile gerek yoktu! Ne zaman bitkilerle uğraşmaya kalsam, sonunda

Yüzümde polen ve peşimde bir grup kızgın arı."

Sözlü bir büyü olmadan büyü yapmak zordu ama bir cadı doğal olarak bir yeteneğe yatkınsa ya da bu yeteneği yoğun bir şekilde kullanmışsa imkânsız değildi. Mariel'in daha büyük işler için büyü diline ihtiyacı olacaktı ama doğa büyüleri içgüdüsel ve bitkilerin gelişmesine yardımcı olmak için enerjisinin bir kısmını onlara vermek kolaydı. "Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Nereden buldun onu?"

"Annemin sokağındaki bir çöp tenekesi." Calladia yüzünü buruşturdu. "Tatil köyü hakkında çok rahatsız edici bir konuşma yaptıktan sonra."

"Oof. Nasıl gitti?"

Diantha gibi Calladia'nın annesi de kasabanın dışındaki ormanda inşa edilmesi planlanan bir tatil köyü ve kaplıcaya yatırım yapma konusunda çok hevesliydi. Glimmer Falls'un belediye başkanı olan Cynthia Cunnington, mülk geliştiricileriyle yapılan anlaşmanın kışkırtıcısı olmuştu ve ne Calladia ne de Mariel onu bu yüzden affetmemişti. Her ikisi de yerel ekosistemi bozacak olan bu inşaaata şiddetle karşı çıkıyordu.

Calladia kaba bir ses çıkardı. "Beni çivilerle dolu bir fiçıya koy ve uçurumdan yuvarla, annemin mantıklı düşünmesini sağlamaya çalışmaktan daha zevkli olacağını garanti ederim." Gözleri irileşti. "Oh, sana söylemeyi unuttum! Themmie bugün Belediye Binası'nda bir protesto düzenledi. İnşaat şirketinin bu hafta temel atması bekleniyor."

"Şimdiden kazmaya mı başladın?" Bu fikir Mariel'in midesini bulandırdı. "Bu konuda henüz bir belediye toplantısı bile yapmadık."

Glimmer Falls belediye toplantıları . . . bir şeydi. Orada çok sayıda sihirli aile yaşadığından, kimin yıldırım çağıracağını veya toplantıya istenmeyen bir şey ışınlayacağını asla bilemezsiniz. Özellikle unutulmaz bir etkinlikte, Diantha Spark kasabanın vahşi bir rakun kolonisiyle ilgilenmesi için verdiği dilekçeye biraz güç katmaya karar vermişti. Yirmi tükürük delisi rakun toplantıya bırakıldığında, Diantha kısa sürede onların yerlerinin değiştirilmesi için yapılan halk oylamasını kazandı.

Calladia, "Belediye binasını yukarı taşımak için çalışıyorum," dedi. "Arazi satışıyla ilgili çok fazla soru var."

Söz konusu arazi kasabanın doğusundaki ormanlık bir tepenin üzerindeydi. Etrafı kaplıcalarla doluydu ve yamacın kayalık kısımlarından aşağıya doğru buharlı şelaleler akıyordu. Havuzlarda ateş püskürten semenderler ve parıldayan, yarı saydam balıklar yaşıyor, diğer egzotik yaratıklar da toprak ve ağaçlarda evlerini yapıyordu. Bu, toprağa işlenmiş sihirden doğan nadir bir ekosistemdi.

Bu arsanın sahibi uzun zaman önce ölmüş ve tapuda adı okunamayan biriydi ve yıllar içinde imzanın bir akrabaya ait olduğunu iddia eden çeşitli sahtekarlar ortaya çıkmıştı. Cynthia Cunnington belediye başkanı olarak seçilip, tapunun nihayet araziye şehre bırakacak şekilde yorumlandığını iddia edene kadar bu dilekçeler hep reddedilmişti,

ve hemen büyülü olmayan tanınmış bir emlak geliştiricisine haklarını verdi. O andan itibaren tesisi açma planları büyük bir hızla ilerledi.

"Protesto ne zaman?" Mariel sordu. "Otuz dakika içinde işten çıkıyorum."

"Bir saat." Calladia'nın kahverengi gözleri Mariel'in omzunun üzerinden geçti, sonra genişledi. "Vay canına," diye fısıldadı. "Bakma ama kadife çiçeklerinin yanında seksi bir adam duruyor." Kızın kaşları çatıldı. "Sana ters ters mi bakıyor?"

Mariel inledi. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. "Boş ver onu," dedi ve gübre koridoruna doğru ilerledi.

Calladia omzunun üzerinden bir bakış atarak, "Bu çok şüpheli," dedi. "Onu tanıyor musun?"

"Evet."

"O bir sürüngen mi? Onunla dövüşebilirim."

Calladia'nın flört geçmişi, boktan erkekler söz konusu olduğunda tüylerini diken diken etmişti ve dövüşmeyi seviyordu, özellikle de bir arkadaşını savunurken, ama Mariel henüz Calladia'yı iblisin üzerine salmak istediğinden emin değildi. Omzunun üzerinden, mevsiminde açması için büyülediği beyaz çiçekli bir floksa şüpheyle yaklaşan Ozroth'a kaşlarını çatarak baktı. O sabah ikinci el eşya satan bir dükkândan aldığı geniş kenarlı siyah şapka boynuzlarını örtüyor ama onu *Westworld*'deki bir figürana benzetiyordu. *Git buradan*, diye bağırdı ona.

Bunun üzerine, "*Başka ne yapabilirim* ki?" dercesine ellerini iki yana açtı.

"Mariel." Calladia onun omzunu kavradı. "Seni takip falan mı ediyor?"

"Evet ve hayır ..."

"İşte bu kadar." Calladia cebinden bir tutam iplik çıkardı ve parmaklarının arasında bir desen örmeye başladı. "Onu dışarı çıkarıyorum."

Büyü normalde üç şey gerektirirdi: niyet, kesin bir dil ve odaklanma. Karmaşık çalışmalarda, bir cadının dikkatini büyü üzerinde sabit tutmak için genellikle tebeşirle çizilmiş rünler veya örülmüş ip gibi fiziksel bir odak kullanılırdı. Mariel şu anda tebeşir tekniğini öğreniyordu ama Calladia inanılmaz bir

İplik cadısı. Eğer birini öldüreceğini söylediye, o kişi gerçekten tehlikedeydi.

"Hayır, bekle," dedi Mariel, iblisin aletini kesecek bir düğüm atmadan önce Calladia'nın bileğini tutarak. "Bu benim hatam. Beni takip etmek gibi bir seçeneğı yok."

Calladia'nın kaşları havaya kalktı. "Sana böyle mi söyledi?" "Bu biraz karışık-"

"Tekrar kavga ettiğim için hapse girmeden önce bu işi çözseniz iyi olur."

Mariel neler olup bittiğini açıklamak istemiyordu ama Calladia birinci sınıf bir hafiyeydi ve her zaman bir yalanın kokusunu alabilirdi. Eninde sonunda itiraf etmesi gerekecekti. "Burada olmaz," diye fısıldadı Mariel. "Korunabileceğimiz bir yerde. Kamyonetin mi?" Mariel'in bir aracı yoktu, her yere bisikletle gitmeyi tercih ediyordu.

Alışveriş merkezinin otoparkına yöneldiler ve Calladia Mariel'e eski kırmızı kamyonetinin yolcu koltuğuna geçmesini işaret etti. İçeri girdiklerinde Calladia sessizlik kalkanı için bir büyü ördü. "*Silente a veiliguz*."

Kamyon kabininin dışından gelen tüm sesler kesildi. Büyü, kamyonun içinden de kimsenin bir şey duymamasını sağlayacaktı. Ozroth onları takip etmişti; Ben'in dükkânının yanındaki küçük eczanenin alışveriş arabası ağılına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve yüzü vahşi bir kaşla buruşmuştu.

"Şimdi," dedi Calladia. "Bana neden seksi, kötü görünümlü bir kovboyun seni takip ettiğini söyle."

Mariel derin bir nefes aldı, sonra Calladia'ya kekleri, çağırdığı malzemeleri ve doğru büyüü bulma arayışını anlattı. "Un kelimesini karıştırdım," dedi içten içe kıvranarak, "ve onun yerine yanlışlıkla bir iblis çağırdım."

"Ne?!" Calladia çığlık attı.

"Onun adı Acımasız Ozroth ve-"

"Acımasız Ozroth'u mu çağırdın?" Calladia bayılacakmış gibi görünüyordu. "Bir milyar ruh falan yemedi mi o?"

"Onları yemiyorlar. Sanırım bunun güç şebekeleriyle bir ilgisi var?"

Calladia başını salladı. "Kızım, başın çok büyük belada. Ondan nasıl kurtulacaksın?"

"Şey, mesele de bu." Mariel'in parmakları nane yeşili eteğinin içinde kıvrıldı. "Görünüşe göre onu bir ruh anlaşması için çağırmışım ve ben ona ruhumu verene kadar gidemez."

Calladia'nın ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Bu ... huh." "Evet."

"Vay canına."

"Evet."

Calladia birkaç metre ötede duran iblisi düşündü. "Dişleri vardır diye düşünmüştüm," dedi. "Ve kırmızı derisi ve kuyruğu."

"Görünüşe göre öyle değil." Mariel bir bakıma öyle olmasını diledi. Eğer gerçek bir canavar gibi görünseydi, belki de onu patlatmak gibi aşırı önlemleri düşünmek daha kolay olurdu. Elbette, ölümsüz olduğu için kendini tekrar bir araya getirebilirdi -bu lojistiğin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama Ozroth uzun boylu, düşünceli, kovboy şapkası ve her şeyiyle tam bir atıştırılmalık adamdı.

"Korkunç biri mi?"

"O ... garip biri." Kırmızı alışveriş arabalarının yanında kaşlarını çatarak saçma sapan görünüyordu. Bir adam arabasını iade etmeye çalışırken Ozroth'u gördü ve arabasını otoparkın ortasında bıraktı. "Sözde yüzlerce yaşında ve inanılmaz bir baş belası, ama benimle en gülünç anlaşmaları yapmaya çalışıyor. Ve gerçekten de sebepsiz yere büyümde bana yardım etmeye çalıştı ve sanırım dün gece ona istenmeyen bir misafir olduğunu söylediğimde onu gücendirdim?"

"Misafir mi?" Calladia'nın başı döndü. "Sakın söyleme..."

"Evet," dedi Mariel, *p*'yi patlatarak. "Anlaşmanın şartları, sözleşmeyi tamamlayana kadar yanımda kalmasını gerektiriyor."

Calladia skandala uğramış ve büyülenmiş görünüyordu. "Yani senin yatağında mı uyuyor?"

"Hayır!" Mariel ellerini sertçe kavuşturdu. "Kesinlikle olmaz. İğrenç. Kanepede uyuyor." Sayılır. Ozroth o kadar iriydi ki kanepeye zor sığıyordu. Mariel o sabah yatak odasından çıktığında onu sırtüstü uzanmış, bir bacağını kolçağın üzerine atmış, diğerini yere dikmiş halde bulmuştu. Onun

Kolları da iki yana açılmıştı ve mobilyadan düşme tehlikesiyle karşı karşıya görünüyordu.

O kadar zararsız ve rahatsız görünüyordu ki Mariel sabah erkenden suçluluk duygusuyla mağazaya gidip devasa büyüklükte giysiler ve boynuzlarını gizleyebilecek bir şapka almıştı. Ne de olsa onun evinde olması onun suçu değildi ve Mariel, Glimmer Falls'un mükemmel ev sahibi tarafından yetiştirilmişti. Diantha Spark'ın akşam yemeği partileri renkli olsa da, konu her şeyin en iyisini sunmaya geldiğinde kimse onu suçlayamazdı.

"Vay canına." Calladia gözlerini iblise dikti. "Yani şunu anlamama izin verin: yanlışlıkla çağırdığınız bir iblisle oda arkadaşısınız ve ruhunuzu vermek için bir pazarlık yapana kadar iblis gidemez mi?"

Mariel başını birkaç kez koltuk başlığına vurdu. "Bu her şeyi özetliyor."

"Kahretsin."

* * *

" , , , , "

Orman! Hey hey, orman!"

Mariel diğer protestocularla birlikte dizeleri haykırdı. Belediye Binası'nın önünde yürüyenlerin sayısı sadece dokuzdu ama protesto dikkat çekiyordu. Yoldan geçenler yavaşlıyor ya da izlemek için duruyordu.

Mariel tabelasını daha yükseğe kaldırdı. ORMANI KORUYUN! BÜYÜYÜ KORUYUN! yazıyordu mor boyayla. "Kaplıcayı durdurun!" diye bağırdı. "Ormanımızı büyülü tutun!"

Bir genç yanından geçerken başını salladı. "Garipler."

"İlgisizlik hoş değil!" Calladia arkasından seslendi.

Mariel kahkahasını bastırdı. "O daha on altı yaşında. Sanırım bir geçiş hakkı var."

Calladia içini çekti. "Keşke bu protestoyu gerçekten duyması gereken insanlar burada olsaydı."

"Annelerimiz gibi mi?" Mariel kuru bir sesle sordu.

Yanlarında Themmie, tesisin yerel çevre için neden felaket olacağını anlatan broşürler dağıtıyordu. Pembe-yeşil saçları atkuyruğu şeklindeydi ve kahverengi yanaklarının elmalarına minik siyah semenderler çizmişti. Köşeye sıkıştırdığı bir adama "O ormanda hayvanlar var," dedi. "Tesis onların yaşam alanlarını yok edecek."

"Huh," dedi broşürü kavrarken, gözleri bir kaçış yolu arıyormuş gibi fırl fırl dönüyordu.

Themmie burnunu kırıstırdı. "Bir selfie ister misin?" O daha cevap veremeden telefonunu çıkardı. "Ooh, bu çok şirin! Desteklediğiniz için teşekkürler!"

Mariel Calladia'ya baktı ve belli etmeden gözlerini devirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, Themmie'nin yardımını olmadan bu protesto hiçbir ilgi çekmeyecekti. Pixtagram'ında paylaştığında destek gelmeye başlayacaktı ya da Mariel öyle umuyordu.

Adam sonunda kaçtı ve Themmie dikkatini başka bir yere odakladı. "Merhaba!" diye cıvıladı yeni hedefine doğru zıplayarak. "Doğayı destekliyor musun?"

Mariel, Themmie'nin kime yaklaştığını görünce inledi: Ozroth, bir telefon direğine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve şapkasını kimsenin protestoya katıldığını bilmesini istemiyormuş gibi aşağıya doğru eğmişti. Mariel ona bir pankart tuturmaya çalışmış ama o bunu reddetmiş ve şöyle demişti: *"İblis dünyasında duyduğundan emin olmadığım bir kavram var. Buna haysiyet deniyor."*

Evet, bu biraz canını yakmıştı ama Mariel Glimmer Falls ve çevresindeki ekosistemin refahını yaşlı bir iblisin ruh hali değişimlerinden daha fazla önemsiyordu, bu yüzden onu görmezden geldi ve yürümeye başladı.

"Hayır," dedi Ozroth, peri kızına ters ters bakarak. Themmie'nin başının tepesi sadece göğüs kemiğine kadar geliyordu.

Themmie kaşlarını çatı. "Bu hiç hoş değil."

Ozroth omuz silkti.

"Ateş semenderinin nesli son derece tehlikede," dedi Themmie yılmadan. "Sadece burada ve Fransa'da ley hatlarının birleştiği bir başka yerde yaşıyor. Ve tatil köyü bu kaynakları *jakuziye* dönüştürecek."

"İlginç bir ortama benziyor," dedi Ozroth. "Semenderler bonus bir özellik mi?"

Mariel araya girdi. "Hayır," diye tersledi. "Semenderler ya ölecek ya da 'başka bir yere' taşınacaklar, muhtemelen korkunç bir hayvanat bahçesine, orada da ölecekler. Onların toprak ve sudaki büyüye ihtiyaçları var."

Ozroth dikkatini ona çevirdi. "Bu semenderleri önemsiyorsun."

"Belli ki."

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı ve Mariel onun dudaklarının ne kadar yumuşak görüldüğüne odaklanmayacaktı. "Keşke onları kurtarmaya yardım edebilecek birini tanısaydın."

Sanki nefesi kesilmiş gibi hissetti. "Bu hiç adil değil," diye fısıldadı.

"Hayat adil değil," diye karşılık verdi.

Themmie ikisinin arasına baktı, alnı şaşkınlıktan çatlamıştı. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet." Ozroth sırttı. "O benim kız arkadaşım."

Mariel onu yumruklayacaktı, gerçekten.

Themmie Mariel'e bön bön baktı. "Erkek arkadaşın mı var? Ne zamandan beri? Neden dün bize ondan bahsetmedin?"

Mariel yüzünü buruşturdu. Lanet olası işgüzar iblis. Çağırma hatasını Calladia'ya itiraf etmişti ama Calladia Mariel'in yıllar boyunca yaptığı hemen hemen her sihirsel hatayı görmüştü, bu yüzden utancı biraz hafiflemişti. Themmie'yle birkaç yıldır arkadaştı ama peri Mariel'in bir cadı olarak yaptığı hataların gerçek boyutlarına tanık olmamıştı. Themmie'nin sonsuz desteği vardı ama Mariel'in bıraktığı gurur kırıntısı canını yakmıştı ve gerçeği henüz kabul etmek istemiyordu. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulana kadar olmazdı.

"Resmileşene kadar kimseye söylemek istemedim," dedi Mariel, gözlerini Ozroth'a dikerek. "Bunun acele etmek olduğunu düşünmüyor musun *canım*?"

Omuz silkti, kendini beğenmiş ve umursamazdı.

Themmie aralarına baktı, açıkça garip hisler seziyordu. "Tamam, belli ki protestodan sonra biraz takip etmemiz gerekecek, ama şimdilik ona fazladan bir işaret getireyim-"

"Hayır," diye araya girdi Ozroth. "Hiçbir işaret yok."

Themmie'nin şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü ve Ozroth'un kolunun üst kısmına bir fiske vurdu. "Mariel'le çıkamazsın ve onunla birlikte yürüyemezsin, Bay Jump-the-Gun Sürpriz Erkek Arkadaş." Kanatları kızgınlıkla hızla çırpındı. "Hey, Calladia," diye seslendi. "Bana bir işaret getir."

"Hangisi?" Calladia sordu.

Themmie'nin gözleri intikamcı bir neşeyle kısıldı. "Sıcak pembe olan."

Calladia elinde parıltılı yazılarla kaplı pembe bir tabelayla koşarak yaklaşırken Ozroth kaskatı kesildi. I♥ FIRE SALAMANDERS yazıyordu. "Kesinlikle olmaz."

Themmie tabelayı aldı ve ona doğru itti. "Öne çıkma zamanı bayım. Güzel bir yüzden fazlası olduğunuzu kanıtlayın."

Mariel'in omuzları bastırılmış bir kahkahayla sarsıldı. Hecate, arkadaşlarını severdi.

Ozroth periye bakakaldı, görünüşe göre nutku tutulmuştu. Themmie tabelayı tekrar ona doğru itti ve sonra onunla göğsüne vurmaya başladı.

Calladia ikisinin arasına baktı. "Oluyor?"

"Mariel'in erkek arkadaşı davayı desteklemiyor," diye tersledi Themmie.

Calladia öksürdü. "Onun ... erkek arkadaşı mı?" Gözlerini kaçırarak Mariel'e baktı, o da irkildi.

"Bu uzun bir hikâye," dedi Mariel.

Themmie, "Bizimle yürümezse uzun süre onun erkek arkadaşı olmayacak," dedi. "Senin için ondan ayrılacağım, Mariel."

Oh, Themmie, keşke yapabilseydin. Ancak periler, yetenekleri uçmak ve bazı hızlı temizlik sihirleriyle sınırlı olan düşük büyüleri yaratıklardı. Bir evi çevirmek için mükemmel, bir iblisi kovmak için daha az mükemmel. "Sorun değil," dedi Mariel. "Yürümek zorunda değil."

Calladia kollarını kavuşturdu. "Ben Themmie'ye katılıyorum," dedi ve Ozroth'a sert bir bakış fırlattı. "Senin gözüne girmek istiyorsa erkek arkadaşın bir adım öne çıksa iyi olur."

Üç kadın ona dik dik bakarken Ozroth'un boğazı düğümlendi. Sonunda "Peki," dedi ve tabelayı kaptı.

Themmie neşelendi, sonra telefonunu kaldırdı. "Amaç için selfie!" bağırarak dördünün bir arada durduğu bir fotoğraf çekti.

Ve Ozroth'un yüzündeki şaşkın öfke ifadesi tüm değerdı. *Selfie mi?* Themmie uçup giderken Mariel'e baktı.

Omuz silkti. "Zamana ayak uydurmalısın, yaşlı adam." Sonra sesini yükseltti. "İki, dört, altı, sekiz, neyi takdir ediyoruz?"

Ozroth bir şey Mariel onun kaburgalarına dirsek attı.

"Ah," dedi. Kadın ona öylece bakınca, ağır bir nefes verdi. "Orman," diye mırıldandı.

Mariel sıırıttı. "Bu daha iyi. Hey hey, orman!"

OceanofPDF.com

ALTI

Şu anda bunu sorgulamaya başlamıştı.

Pis ve gürültülü bir barda bir masanın sıkışmış oturmuş, viski bardağına bakıyordu. Mariel solunda, Themmie ve Calladia ise karşılarında oturuyordu. Themmie az önceki kızgınlığını üzerinden atmış ve gülümsüyordu, ancak Calladia'nın hançer gibi bakması Ozroth'un onun iblis statüsünün farkında olduğunu düşünmesine neden oldu.

Keşke o saçma işareti yapmasaydı. O zaman onlarla birlikte yürümek zorunda kalmaz, onların saçma sapan sloganları arasında büzüşüp mırıldanmazdı. Ve sonra kendini protesto sonrası "Happy hour!" çılgınlıklarına kapılmış bulmayacaktı. Gitmek istese bile, koluna yapışmış ve onu şaşırtıcı bir güçle bara doğru sürükleyen Themmie'den kurtulamazdı. "Mariel'in erkek arkadaşını ıslah etmek" onun en sevdiği davası haline gelmişti ve buna askeri bir harekâtı yöneten bir generalin yoğunluğuyla yaklaşıyordu.

Perilerin uysal ve tatlı olması gerekmiyor muydu? Ama iblislerin korkutucu ve tehlikeli olduğunu ve onlarla uğraşılmaması gerektiğini bilmesi gereken iki cadı gibi, o da görünüşe göre notu kaçırmıştı.

Themmie elini masaya vurarak Ozroth'un sıçramasına neden oldu. Başını kaldırdığında üç kadının da kendisine baktığını gördü. "Ne?" diye sordu.

Themmie koyu kahverengi gözlerini devirdi. "*Dedim* ya, kendini tanıtmadın bile. Arkadaşımla çıkıyorsun, iki içki içtik ve adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Mariel'in annesine çıktıkları konusunda söylediği yalanı asla tekrarlamamalıydı. O zamanlar onu iğnelemek için iyi bir yol gibi görünmüştü ama bu kâbusa yol açmıştı.

Eğer peri büyü tarihi kitapları okumuş olsaydı, bu ismi tanıyabilirdi. Bırak Mariel konuşarak kurtulsun. "Benim adım-"

"Oz!" Mariel yüksek sesle ilan etti. Elini onun dirseğinin içine soktu. "Bu Oz."

Ozroth'un dikkati, Mariel'in ona saldırgan lakap ile kolundaki el arasında gidip geliyordu. Görünüşe göre iki margarita Mariel'i gevşetmeye yetmişti, çünkü gece ilerledikçe daha yüksek sesle konuşmaya ve saçmalamaya başlamıştı. Şimdi de ona mı dokunuyordu?

Calladia kaslı kollarını kavuşturarak, "Oz," diye tekrarladı. Ve evet, onun kim olduğunu kesinlikle biliyordu. Eğer bakışlar ölümsüzleştirilebilseydi, Ozroth şu anda bir ateş sütunu olurdu. "Ne yaratıcı bir isim."

"Şşşt," dedi Mariel, hiç de kurnazca olmayan bir sesle. Dudaklarının fermuarını çekmek için bir hareket yaptı.

"Oz çok şirin bir isim!" Themmie ciyaktı. Kadeh kaldırmak için daiquiri'sini kaldırdı. "Dünyanın en kötü erkek arkadaşı Oz'un kurtuluşuna." Neyse ki başka kimse buna içmedi. Themmie geçirdi, sonra yumruğunun tepesiyle göğüs kemiğine vurdu. "Eğer takipçilerim beni şimdi görebilseydi."

"Seni yine de severler," dedi Mariel ciddiyle, omzu Ozroth'un omzuna değene kadar sallanarak. Doğru stratejinin ne olduğundan emin olamadığı için kıpırdamadan durdu. Tüm iblis tarihi boyunca tanıdığı hiç kimse böyle bir duruma düşmemişti.

Ama yine de kimse bir ruha sahip olmamıştı. Karıncalanan, ısınan ve omuz temasıyla ilgili bir şeyler *hisseden* bir ruh. Beyni de hemen arkasından onu takip ediyor, en son ne zaman birinin ona şefkatle -ya da en azından sarhoşlukla- dokunduğunu merak ediyordu. Dokunuş olması gerekenden daha iyi hissettiriyordu.

"Haklısın," dedi Themmie, Mariel'i göstererek. "Hadi test edelim." Canlı saçlarını kabarttı, sonra telefonunu önüne koydu ve dişlek bir sırıtış attı. "Heyyyyy," dedi. "Pixtagram arkadaşlarım bu gece nasıl?"

Tüm dünyadaki en sevdiğim bar olan Le Chapeau Magique'den canlı yayınla karşınızdayım."

Ozroth başını çevirip Mariel'in kulağına mırıldandı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

"Hmm?" Ona uykulu gözlerle baktı. "Oh, Themmie? Sadece buna alışman gerekiyor."

"Kesinlikle hayır. Bir pazarlık yapmalısın."

Dik oturdu ve adamın omzuna hafifçe vurdu. "Tam bir belasisın, biliyorsun değil mi?"

"Evet, gitmemi sağlamanın çok basit bir yolu var." Gözleri kızın çillerinin üzerinde gezindi, sonra ağzına kaydı.

"Kusura bakmayın, burası çok gürültülü," dedi Themmie ve Ozroth'u Mariel'in dudaklarının kıvrımına odaklandığı yoğun dikkatinden uyandırdı. "Arkadaşlarım konuşuyor. Gerçi süper tatlı bir çift gibiler. En azından estetik olarak." Geçirdi. "Dur sana göstereyim!"

"Bekle," dedi Mariel, Ozroth'un "Kesinlikle hayır," demesiyle aynı anda.

Yine de faydası olmadı. Themmie telefonu onlara doğrultarak gülümsedi. "Kameraya el sallayın, canlarım!"

Mariel gönülsüzce el salladı ama Ozroth kaşlarını çattı. "şu şeyi," diye tersledi.

Themmie homurdandı. "İyi, zaten kimse senin huysuz yüzünü görmek istemiyor." Kameraya monoloğuna devam ederek uzaklaştı.

Ozroth kokteyl peçetesini parçaladı. "Pixtagram," diye mırıldandı. "Hiç böyle saçma bir şey duymamıştım."

Mariel, "Evet, sen yaşlısın ve hiçbir şeyden yok," dedi. "Biliyoruz."

"Bu çok aşağılayıcı. İki yüz yılı aşkın bir süredir insanlığa terör estiriyorum ve sonunda kendimi bir sosyal medya ... şeyinde buluyorum."

"İyi olabilir." Mariel burnunu kırıştırdı ve Mariel'in dikkati onun büyüleyici çilleriyle dağıldı. "Markanı oluşturabilirsin. Sosyal Medya Gurusu Ozroth."

"Hayır, teşekkür ederim."

Suratını astı. "Oh, hadi ama. Potansiyeli var. Ozroth the Ruthless tam bir on sekizinci yüzyıl." Sonra sandalyesinde zıpladı. "Ow!" Karşıya baktı

Calladia'daki masaya. "Buna hiç gerek yoktu."

Calladia'nın kaşları saç çizgisinin içinde kaybolmak üzereydi. " miydi? Çünkü bana flört ediyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır!" Mariel ruhunu neyle takas etmek istediğini sorduğunda yaptığı gibi ellerini çılgınca sallayarak, "Hayır," dedi. "Flört etmek yok. Sıfır flört. İğrenç."

Ozroth'un midesi hiç de iyi hissettirmeyen garip bir şey yaptı. Viskinin geri kalanını da içti. "Ben gidiyorum."

"Neden?" Mariel şekerli bir ses tonuyla sordu. "Kedini beslemek zorunda mısın?" "Kedisi mi var?" Calladia sordu. "Ne, cehennem kedisi gibi mi?"

"Cehennem gerçek değil," dedi Mariel. "Orada bir uçak var. . ." Sözüünü yarıda kesti ve kıkırdadı. "Ah oğlum, seni dizlerini göğsüne çekmiş, uçuş görevlilerine ters ters bakarken görebiliyorum."

"Ne?" Ozroth ve Calladia hep bir ağızdan sordular. Calladia ondan nefret ettiğini hatırlamadan önce şaşkın bir bakış attılar. Gerçekten de dişlerini gösterdi.

Mariel üzgün bir ifadeyle, "Margaritam boşaldı," dedi bardağının dibine bakarak. Sonra neşelendi. "Bir tur daha içelim mi?"

"Hayır," dedi Ozroth şiddetle. Yapmak istediği son şey kızlar gecesinde bir saat daha geçirmektir. "Hadi eve gidelim." Ayağa kalkmasına yardım etmek için elini Mariel'in koluna doladı.

"senin evin değil," diye tersledi Calladia.

Ozroth, "Fikriniz not edildi ve konu dışı kabul edildi," diye karşılık verdi.

"Ne sikim bir pislik." Mariel'in eline uzandı. "Benim evimde kalmak ister misin? Sen benim yatağında uyursun, o da bahçede falan uyur."

"Soğuk olacak," dedi Mariel kederle. "Bu beni ne tür bir ev sahibesi yapar ki?"

"Bir hostes mi?" Calladia alay etti. "Mariel, bu ruh pazarlığı seni esir almış durumda. Sen bir hostes değilsin."

"Beni onun çağırdığını biliyorsun, değil mi?" Ozroth sordu. "Eğer bir şey varsa, *beni* rehin tutuyor."

"Saçmalık. Onun ruhundan vazgeçmesini sağlamaya çalışıyorsun-" "Ki bu konuda başka seçeneğim yok ve sen de bunu biliyorsun-" "Sırf sen elektrik falan alabilesin diye-" "Bundan daha karmaşık-"

"Dayanılmazsın! Neden gitmiyorsun?"

Calladia'nın yüksek sesle söylediği sözler üzerine bar sessizleşti. Themmie telaşla başını çevirdi. "Uh oh, arkadaşlarım kavga ediyor," dedi. "Gitmem gerek!"

Ozroth bir başka üçe bir sorguya ya da istenmeyen selfie'ye daha katlanmaktansa lanetlenmeyi tercih ederdi. Ayrıca Calladia'nın onu yumruklamasına beş saniye kaldığını hissediyordu ve köhne bir barda ölümlülerle kavga etmek onur kırıcı olurdu.

Dövmesi karıncalanmaya başladı ve yüzünü buruşturdu. Bu hem harika hem de berbat bir zamanlamaydı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi Mariel'in yanından geçerken. Karıncalanma bıçak saplanır gibi bir acıya dönüşürken banyoya doğru koştu. Dövme akıl hocalığının bedeliydi; Astaroth'un kalesine girdiği anda, Astaroth'un onunla her zaman iletişim kurabilmesi için işaretlenmişti.

Kendini banyoya kilitledi, lekeli duvarlara bakıp yüzünü buruşturdu, sonra ışıkları söndürdü. Derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. "Sizi bekliyorum, Efendim."

Önünde bir şekil belirlediğinde acı kesildi. Bu bir astral projeksiyondur -ustasının bedeni iblis düzlemine geri dönmüştü- ama Ozroth, Astaroth'tan yayılan ateşli sıcaklığın bir yankısını hissedebildiğine yemin etti.

Astaroth orta boylu ve zayıftı; yüksek elmacık kemikleri, soluk teni ve siyah boynuzlarıyla keskin bir tezat oluşturan beyaz-sarı saçları vardı. Altın cep saati olan kusursuz bir siyah takım elbise giyerdi ve siyah bastonunun tepesinde kristal bir kafatası vardı. Ozroth'un aksine, Astaroth Dünya'da yarı zamanlı olarak yaşadı ve ölümlü moda sahnesinin tadını çıkardı, pazarlığının farklı bir estetiğe sahip kişisel bir markaya sahip olarak geliştirildiğini iddia etti.

Ozroth ustasıyla karşılaştığında her zaman olduğu gibi korku ve huşu karışımı bir duygu hissetti, gerçi ruh geldiğinden beri bu korku daha da artmıştı. Astaroth, Ozroth'un bir zamanlar olduğu zayıf çocuğu parçalamış ve onu güçlü bir iblise dönüştürmüştü ama akıl hocasının görüntüsü hâlâ

Ozroth'un midesi burkuldu. İblisin yüz ifadesinde herhangi bir duygu izi görmesini istemediği için gözlerini aşağı indirdi.

"Ozroth." Astaroth'un sesi de geri kalanı gibi sert ve sofistikeydi; Dünya'da pazarlık yaparak geçirdiği uzun yıllar boyunca edindiği keskin bir İngiliz aksanı vardı. İngiltere'nin kendi özel bölgesi olduğunu iddia ediyordu. "Çağrılalı bir gün oldu. Neden hâlâ bir pazarlık yapmadınız?"

Ozroth yer değiştirdi. "Bu alışılmadık bir durum." Astaroth soluk bir kaşını kaldırdı.

"Nasıl yani?"

Bu konuşmanın iyi sonuçlanmasına imkân yoktu. Yapılacak tek şey mümkün olduğunca çabuk atlatmaktı. "Beni kazara çağırdı. Anlaşma yapmak istemiyor."

Birkaç dakika süren dayanılmaz bir sessizlik oldu ve sonra Astaroth alay etti. "Yani elinizde beceriksiz bir cadı var. Onun kırılma noktasını bul ve bu işi bitir."

"Üzerinde çalışıyorum."

Astaroth'un açık mavi gözleri buz gibiydi. "Bu basit bir görev. Buna layık değil misin?"

"Hayır!" Astaroth'un kendisini eksik bulabileceği düşüncesi Ozroth'un göğsünde paniğe yol açtı. Astaroth onu çift dilli konuşmaktan tırnak sökmeye kadar her konuda eğitmişti ve onu hayal kırıklığına uğratmanın suçluluğu, Ozroth'un ruhu kazandıktan sonraki ilk duygularından biri olmuştu. Ama cadı tuhaf ve zor biriydi ve onun ruhundaki temel çatlakları bulmak için zamana ihtiyacı vardı.

Daha fazla zaman kazanırken Astaroth'u memnun etmenin bir yolu olarak ilham geldi. "O çok güçlü," dedi. "Tanıştığım diğer cadı ya da büyücülerden çok daha güçlü. Dövüş ne kadar zor olursa ödülü de o kadar iyi olur."

"Hmm." Astaroth gözlerini kıstı. "Eğer güçlüyse, neden seni kazara çağırdı?"

"Henüz gücünü nasıl kullanacağını bilmiyor. Disiplinden yoksun." "Bu senin için iyi olacak." Astaroth başını eğdi. "O ne yapıyor Aşk mı? Zayıf yönleri nelerdir?"

Ozroth güzel, tuhaf, kaotik Mariel'i düşündü. Onun gibi daha önce hiç karşılaşmamıştı ve içindeki korkunç, zayıf bir parça Astaroth'un

sırlarından herhangi birini biliyordu. Astaroth bir sırrı öğrendiğinde, onu acımasızca kullanırdı.

Ozroth kendi zayıflığının ne olduğunu biliyordu: ruh. Gerçek bir iblis tereddüt etmeden cevap verirdi. "Doğayı seviyor," dedi, fazla insani suçluluk duygusunu bastırarak. Geçmişteki anlaşmalarında bundan çok daha kötü sırları istismar etmişti. "Kişileştirdiği bitkilerle dolu bir serası var. Kasabasının yakınlarında bir tatil köyü kuruluyor ve o da yerel ekosistemi korumak için protesto gösterileri yapıyor."

"Sıkıcı." Astaroth cebinde her zaman bir akıllı telefon olmasına rağmen kullanmakta ısrar ettiği cep saatinin saatini kontrol etti. "Bana gerçek eti ver."

Ozroth midesindeki bulantı hissini görmezden gelerek derin bir nefes aldı. "Annesi ona karşı çok acımasız. Tüm hayatını daha iyi bir cadı olmaya çalışarak geçirdi ve ailesi başarısızlıkları yüzünden onu küçümsüyor. Onu sevmediklerinden korkuyor."

Astaroth, "Şunun içine gir," dedi. "Onu incit. Ailesinin ona değer vermesini sağlayacağına söz ver, sonra da karşılığında ruhunu al." Gülümsemesi keskindi. "Anlaşmadan sonra zaten umurunda olmayacak."

Bu fikir Ozroth'u hasta hissettirdi ama yine de başını salladı. İşler böyle yürüyordu. Türlerini korurken acımasız olma ihtiyacı tam da bu yüzden Astaroth Ozroth'a soğuk ve duygusuz olmayı öğretmişti. "Bunu yapacağım," diye yemin etti.

"Güzel." Astaroth bastonunu botuna vurdu. "Bu işte senin itibarından daha fazlası var. Liderlikte seninle ilgili bir bahis var."

Ozroth'un omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Ne tür bir bahis?"

"Bir daha düzgün bir iblis olup olamayacağın." Astaroth acı haberi verirken tırnaklarına baktı. "Çekincelerime rağmen bir sonraki ruh pazarlığında başarılı olacağına dair bahse girdim, bu yüzden başarılı olman gerekiyor." *Ya da başka bir şey söylenmedi.*

Ozroth zorlukla yutkundu. Yüksek konsey, türlerinin en yaşlıları ve en tecrübelileri arasında yer alan dokuz başdemon dan oluşuyordu. Eğer yetenekleri üzerine bahse giriyorlarsa, Ozroth başarısız olursa başı ciddi belaya girerdi.

Bir ölümsüzü öldürmenin tek yolu olan, kafayı vücuttan ayıran türden bir bela.
"Teslim edeceğim. Yemin ederim."

"Yapacaksın," dedi Astaroth ve sonra ortadan kayboldu.

Ozroth sarktı ve boynuzlarının uçları iğrenç banyo duvarına çarptı. Acının şimşek gibi çakması, kendisini aynı anda ateşler içinde ve donmuş hissettiren korkunç, hastalıklı ruh duygularının yanında hiçbir şeydi.

"Siktir."

* * *

. " ' ,

masaya yaklaşırken söyledi.

"Ha?" Mariel'in başı kollarının üzerine koyduğu yerden kalktı. Kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Önünde çoğunlukla boş olan üçüncü margarita duruyordu. Hasta olacağı belliyken ona bir içki daha getirdikleri için cadı ve perinin *canı* cehenneme. Ozroth Calladia'ya ters ters baktı. "Yeterince sarhoş değil miydi?"

Sarışın cadı yerinden fırladı, görünüşe göre kavga için can atıyordu. "Bu lanet olası bir kızlar gecesi," dedi parmaklarını çıtlatarak. "Eğer burada olmasaydın, bir sorun olmazdı."

"Ben burada , hâlâ işlevini yerine getiremeyecek kadar sarhoş olurdu." "İşimi yapabilirim," diye itiraz etti Mariel. "Sadece yorgunum."

"Peki sen neden yoruldu?" diye sordu Calladia. "Kanependeki iblis seni uyuyamayacak kadar endişelendirdiği için mi?"

Themmie nefesini tuttu, sonra kabinden dışarı fırladı, tavana doğru fırlarken kanatları çırpınıyordu. "Bir iblis mi?" diye çığlık attı.

"Evet, bir iblis." Calladia Ozroth'a ters ters baktı. "Hem de en kötülerinden biri."

"Affedersiniz?" Bu cadı onlar hakkında hiçbir şey bilmeden onu ve türünü nasıl reddedebilirdi? *Eskiden ölümcül korkular uyandırmayı severdin*, diye işaret etti beyni, ama mantık arka planda kalmıştı.

Themmie tekrar uçarak yere indi. "Ama kanepesinde bir iblis varsa," diye geveledi, "Oz bunun icabına bakabilir herhalde? Dövuşebilecek birine benziyor."

Ozroth ve Calladia bir kez daha Themmie'nin cehaleti karşısında şaşkınlık dolu bir bakış attılar ve bu bakış kısa sürede kaş çatma rekabetine dönüştü.

Mariel aniden ayağa kalkıp kendini duvara yaslayarak, "Yorulдум," dedi. "Eve gitmek istiyorum."

"Sonunda," diye mırıldandı Ozroth.

Calladia kolunu sarhoş cadiya doladı. "Benim evimde kalıyorsun," dedi sertçe. "Hepsi bu kadar."

"Bekle," dedi Ozroth. "I-"

Calladia ona zehirli bir bakış fırlattı. "Ne istediğin umurumda bile değil."

"Ama-"

"Haklı," dedi Themmie, kanatları yine vızıldıyordu. "Mariel sarhoş ve güvenli bir yerde uyuması gerekiyor."

"Güvende olmadığımı mı düşünüyorsun?" Ozroth, güvende olmadığının çok farkında olmasına rağmen sordu.

Themmie burnunu kırıştırdı. "Kanepesindeki iblisi hatırlıyor musun? Ayrıca sen bir erkeksin. Yani hayır."

Ozroth bunun ne yazık ki doğru olduğunu bilecek kadar insanlık tarihi görmüştü. Ama yine de Mariel'i eve taşımak, ona su içirmek ve sonra yatağına yatırmak için rahatsız edici bir dürtü hissetti. Ruh pazarlığı ertesi gün başlayacaktı elbette, öncekinden daha acımasız bir şekilde.

Astaroth'un uzun zaman önce verdiği tavsiye kafasında yankılandı. *Büyücülerini sarhoş etmeye çalış. Yapacakları anlaşmalara inanamayacaksınız.*

Ozroth bunu yapamazdı. "İyi," diye hırladı. "Onu eve götür. Boş bir kanepeniz var mı?"

"Hayır," dedi Calladia.

"Var!" Themmie cıvıladı. "Gerçi onu üç kediyle paylaşacaksınız. Komodinimde de topuz var, haberin olsun. Bir de hançer." "Kulağına ne kadar cazip gelse de," dedi Ozroth, "sanırım bana bir şey olmaz." Calladia'nın üst dudağı alaycı bir ifadeyle kalktı. "Umarım öyle değildir."

battaniyelere sarılmıştı. Battaniyeler Mariel'in fikriydi; sarhoşken ve başkasının evindeyken bile iyi bir ev sahibesi olma ihtiyacı hissetmişti. Calladia, Ozroth'a korkunç ve acılı bir şekilde ölmesini umuyormuş gibi baksa da kabul etmişti.

Bununla birlikte, Ozroth evin etrafındaki korumaları hissedebiliyordu. Calladia güvenliği artırmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. İçeri girmeye cüret ederse testislerinin patlayacağından emindi.

Bu bir iblis becerisiydi - gücü ve bir büyü'nün genel anlamını algılamak. Ancak büyü dili karmaşıktı ve büyücülüğün büyük bir kısmı içseldi, duygu ve niyete bağlıydı, bu yüzden sadece cadılar ve büyücüler bu büyüleri tam olarak nasıl yaratacaklarını biliyorlardı.

Şeytani pazarlık büyü'sü farklıydı. Sözlü bir bileşeni yoktu ve büyü o kadar nadirdi ki kimse nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu. Ozroth bunu tarif etmek zorunda kalsaydı, her biri olası bir geleceğe bağlı binlerce görünmez ipliği sıralamak gibi olduğunu söylerdi. Niyet ederek, hangi ipliklerin takip edileceğini seçebilirdi: bir kişi için erken bir ölüm, bir başkası için bir dizi talihsizlik. Bir ölümlüye güzellik ya da zenginlik bahşederken olduğu gibi, yeni ipler de yaratabilirdi. Yüzyıllar süren pratikten sonra, süreç hızlı ve neredeyse düşüncesizdi.

Ölümlü büyü'sü her zaman düşünmeyi gerektirirdi ve Calladia'nın koşuşlarındaki öfkeyi hissedebiliyordu. Kadın güçlüydü. Mariel kadar değil ama Ozroth'un birkaç dakikasını onun yerine bir şekilde ruhu için pazarlık yapıp yapamayacağını düşünmesine yetecek kadar güçlüydü. Elbette bu, Harpy ile tekrar etkileşime geçmek anlamına geleceğinden bu fikri bir kenara bıraktı.

Uzun boylu, atletik cadıdan istemeyerek de olsa etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Kendini Mariel'in koruyucusu olarak belirlemişti ve Mariel'in karanlık ünü bile onu yerinden kıpırdatmaya yetmemişti.

Mariel'in açıkça korunmaya ihtiyacı vardı. Annesinden, kendi kaotik büyü'sünden... ve şimdi de Ozroth'un kendisinden.

Bu düşünce göğsünü ağrıttı.

Yukarıda, yıldızlar siyah kadifeye sabitlenmiş elmaslar gibi parlıyordu, o kadar çoklardı ki Ozroth gibi bir ölümsüz bile onları asla sayamazdı. İblis diyarında yıldız yoktu, sadece karanlık bir gökyüzü, gri sis ve insan ruhlarının sürüklenen ışıkları vardı. Evi son derece güzeldi, ama canlı, dağınık insan dünyasında çekici bir şeyler vardı. Renkler daha parlak, kokular daha zengindi ve bakacak o kadar çok şey vardı ki Ozroth sık sık bunalmış hissediyordu. İnsan düzlemini ziyaret ettiği diğer zamanlarda böyle hissettiğini hatırlamıyordu. O halde yeni ruhunun bir başka sonucuydu bu.

Titriyordu. Hava sıcaklığı düşmüş, çimlerin üzerinde nem boncukları oluşmuştu. Mariel'in neşeli sarı bungalovda sıcak olup olmadığını merak etti. Uyuyup uyumadığını merak etti.

Neyden dolayı yorgunsunuz? Kanepenizdeki iblis mi sizi uyuyamayacak kadar endişelendiriyor?

Evindeki varlığının Mariel'in uykusuna mal olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Kabuslarından bir figür müydü?

Cadılar iblisler hakkında ne düşünürse düşünsün, onlar canavar değildi. Ya da öyleyseler bile Ozroth bir canavarı canavar yapan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. İblisler büyülü bir ekosistemin parçasıydı, hepsi bu. İşkence yoktu, sonsuz ateş yoktu. Sadece bir değiş tokuş vardı; insan büyüsü ve duyguları karşılığında sadece iblis güçlerinin sağlayabileceği nadir ödüller.

Görünüşe göre çağırma büyüsü kanunları böyle bir durumu hiç hesaba katmamıştı. Kimse kazara bir iblis çağırmazdı. Ve riskler çok yüksek olduğu için, iki taraf için de bir çıkış yolu yoktu. İblis hizmeti sağladı. İnsan da ruhu sağladı.

Ozroth ön koluyla gözlerini kapatarak yıldızları sildi. Ozroth kendini bir canavar olarak görmüyor olabilirdi ama Mariel kesinlikle öyle düşünüyordu.

Canavarın başka seçeneği kalmadığında ne oldu?

YEDİ

M sarı yastık. O ve Calladia sayısız kez birbirlerinin evlerinde yatıya kalmışlardı. O kadar yakın yaşıyorlardı ki Tanıdık Dışarıda geçirilen bir gecenin ardından eve yürüyebilirdik ama birbirimizle kalmak daha eğlenceliydi.

Doğrulup esnedi ve gözlerini ovuşturdu. Dün geceki içki hafif bir baş ağrısı bırakmıştı ama bir yığın kahvenin ve biraz kahvaltının düzeltemeyeceği bir şey değildi. Calladia dün gece Mariel'i yemek yemeye ve su içmeye zorlamış, bu da akşamdan kalmalığın en kötüsünü engellemiştir.

Bir an için hayat her zaman olduğu gibi geldi. Sadece Mariel ve Calladia, umutsuzca arkadaşlığa ihtiyaç duyan iki tuhaf çocuk beri kaçınıcı kez yatıya kalıyorlardı. Calladia çoktan kalkmış olurdu -bir gece önce ne kadar sarhoş olursa olsun sabah sporu için zaman kalkardı- ve Mariel sendeleyerek dışarı çıktığında birlikte kahvaltı yaparlardı. Tipik bir tembel pazar sabahı.

Mariel'in gözleri pencereye kayd ve kaskatı kesildi. Ozroth dışarıdaki çimenlikte volta atıyordu, uzun boylu, karanlık bir figürdü ve ona son birkaç günde olan her kötü şeyi hatırlatıyordu. Siyah kovboy şapkası çimlerin üzerine atılmıştı ve elleri boynuzlarının üstündeki siyah saçlarında sıkışmıştı. Kendi kendine mırıldanıyor gibi görünüyordu.

Mariel yine kendini kötü hissetmeye başlamıştı ve bunun nedeni akşamdan kalma olması değildi. Ne yapması gerekiyordu? Bir iblise kadar sıkı bağlanmıştı ki

ona yakın olmak için yere yattı. Korkunç ve boğucuydu ve hâlâ onun rahatsız olmasından dolayı kendini suçlu hissediyordu.

Kapı çalındı ve Calladia elinde kahve, pastırma ve yumurta dolu bir tabakla içeri daldı. "Güzel, kalkmışsın." Calladia pembe egzersiz taytının içinde, nemli saçlarını topuz yapmış, iğrenç derecede neşeli görünüyordu. "Sabah on birin senin için bile biraz fazla olduğunu düşünmüştüm." Tabağı komodinin üzerine koydu, sonra kollarını kavuşturdu. "Biraz domuz pastırması ye, sonra konuşacağız."

Mariel selam vererek, "Emredersiniz efendim," dedi. Calladia'nın mükemmel pişmiş pastırmasını ısırmadan önce yumurtaları ağzına attı. "Mmm," dedi mutluluk içinde gözlerini kapatarak. "Bu seni beslediğimden çok daha iyi." "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Calladia sordu. "Beni ev yapımı pastırmayla besliyorsun.

Tarçınlı çörekler. Onları yapmak milyon kat daha zor."

Mariel omuz silkti; ağzı o kadar doluydu ki cevap veremedi. Pastırmayı kahveyle yıkadı, ağzını yaktığı için yüzünü buruşturdu.

Calladia pencereye doğru yürüdü, sonra dışarı baktı. Mariel ne göreceğini biliyordu: arka bahçesinde eşofman giymiş huysuz bir iblis. "şeytan çıkarma ayini işe yarar mı?" Calladia sordu.

Mariel neredeyse pastırma yerken boğuluyordu. "Ne, şimdi de Katolik rahip mi oldun?"

"Hayır, ama bahse girerim daha etkili olurum."

Mariel pastırma şeridinin geri kalanını tabağa koydu. "Oz bana Hristiyanlıktaki iblisler ve cehennem kavramlarının saçmalık olduğunu söyledi."

"Ve sen bir iblise mi güveniyorsun?"

"Daha dün kadar ateisttin. Birdenbire ebedi lanetlenmeye mi inanmaya başladın?"

Calladia içini çekti. "Hayır, öyle düşünmüyorum. İblisler sadece farklı bir düzlemde yaşayan farklı bir tür. Ama ondan hoşlanmıyorum. Senden istediği şeyden de hoşlanmıyorum."

"Ruhum." Mariel elindeki pastırma parçasıyla oynadı. "Bana sihrimin oradan geldiğini söyledi."

"Yani senin büyüü de mi alacaktı?" Mariel başını sallayınca Calladia sinirli bir hırıltı çıkardı. "Bunu aşmanın bir yolu olmalı."

Mariel tekrar pencereden dışarı baktı. Oz şimdi bir ağaca yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Gözleri evin üzerinde dolaştı, sonra gelip onun penceresinde durdu ve orada kaldı. "O kadar da kötü değil," dedi Mariel, karşılığında Oz'a bakarak. "Her şeyden çok can sıkıcı biri." Sinir bozucu, tuhaf ... ve ateşli.

"Ve zorba," dedi Calladia. "Ve çok kaba." Mariel gözlerini devirdi. "Sen de ona karşı aynı derecede kabaydın."

"Evet, en iyi arkadaşımın büyüsunü ve ruhunu istiyor. O yüzden beni dava et."

Mariel tabağı komodinin üzerine koydu, porselenler tahtaya çarparak şingirdadı. "Bu benim hatam. Eğer bu kadar korkunç bir cadı olmasaydım-"

"Sen korkunç bir cadı değilsin," diye araya girdi Calladia. "Bir hata yaptın. Sonuçlarının bu kadar ağır olması için hiçbir neden yok." Dudağını dişledi. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama-"

"Hayır." Mariel Calladia'nın nereye gittiğini zaten biliyordu. "Onun daha fazla deneyimi var-"

"Uh-uh." Mariel başını sertçe salladı. "Anneme söyleyerek küçük düşmektense ruhumu kaybetmeyi tercih ederim. Öğrenirse beni yıllarca utandırır."

"Onun yerine anneme söyleyebilir miyiz?"

"O da hemen anneme, ardından da tüm kasabaya anlatırdı." Cynthia Cunnington da Diantha Spark gibi kendi ailesinin kirli çamaşırlarının ortaya dökülmesinden nefret ederdi ama rakipleri ve onların çocukları hakkında dedikodu yapmaya bayılırdı. Spark'larla ilgili küçük düşürücü bir hikayeyi paylaşmaktan büyük mutluluk duyardı.

Calladia yüzünü buruşturdu. "Şey... evet."

Mariel kahveyi göğsüne bastırarak sıcaklığını içine çekti. "Başka kaynaklar da olmalı."

"Büyü kitapları, tarihi kayıtlar, diğer cadılar?"

"Google'ı düşünüyordum."

Calladia güldü. "Eh, zararı olmaz."

''
bir iblisin nasıl uzaklaştırılacağı konusunda daha bilgiliydi. Bununla birlikte, iblis boynuzlarının hassasiyeti, iblis sikinin etkileyici büyüklüğü ve bir cadının iblis düzleminden cinsel bir karşılaşma talep edebileceği her yol hakkında çok bilgiliydi (görünüşe göre ruh pazarlığı gerektirmeyen bir işlem, şanslı sürükler). Porno iblislerin Mariel'in büyüleri yaratıklar kitabındaki çizimlere benzemek için tasarlanmış, ağır makyajlı insanlar olduğu açıktı ama pornoda bile bir gerçeklik payı olduğu kesin değil miydi?

"İnternet neredeyse tamamen pornografi mi?" Mariel sayısız başarısız aramadan sonra sordu.

Calladia kıs kıs güldü. "Bunu zaten bilmiyor muydun?"

Calladia'nın evindeki ofisinde tekerlekli sandalyelere oturmuşlardı. Ozroth hâlâ dışarıda volta atıyordu, ancak düşünceli düşünceli pencereye bakmaya sık sık ara veriyordu.

"Pornoya çok aşinayım," dedi Mariel, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masum olduğunun ima edilmesinden rahatsız olarak. "Sadece iblisler hakkında neden hiçbir gerçek bulamadığımızı anlamıyorum."

Yine de bir kısmı etkileyici iblis sikini merak ediyordu. Bu gerçek miydi? Yoksa tıpkı ters eklemli dizler gibi bir efsaneden mi ibaretti? Ozroth'un kasıklarına pek dikkat etmemişti -tamam, o kadar da dikkat etmemişti (elbette birkaç gizli, suçlu bakış sayılmazdı)- ama etkileyici bir çıkıntısı var gibi görünüyordu.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi Calladia, "ama muhtemelen kütüphaneye gitmelisin."

Mariel yüzünü buruşturdu. Glimmer Falls Kütüphanesi inanılmaz bir kaynaktı ama baş kütüphaneci annesinin arkadaşlarından biriydi. Bu da Mariel'in ödünç aldığı her kitabın rapor edileceği anlamına geliyordu. "Bunu benim için yapamaz mısın?" diye sordu gözlerini yalvarırcasına açarak.

Calladia kollarını kavuşturdu. "Kızım, seni seviyorum ama bu senin ruhun. Eğer bunun için rahatsız olma riskini göze alamıyorsan, onu iblise de verebilirsin."

Mariel içini çekti, omuzları çöktü. "Haklısın. Eve gidip kendime vereceğim, sonra da kütüphaneye gideceğim." Eğer kütüphaneye buruşuk bir halde gelirse,

Bir günlük kıyafetler, annesi bunun sonunu duymasına asla izin vermezdi.

Calladia ona sarıldı. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum." Mariel oluşmak isteyen gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kırıştırdı. "Umarım öyle olur." "Ve eğer olmazsa ..." Calladia omuz silktili.

"Bir testerem, bir küreğim ve bir de büyük arka bahçe."

Mariel arkadaşının kolunu tokatladı. "Cinayet yok!"

Calladia pencereden dışarı bakarak, "Söz vermiyorum," diye mırıldandı.

Mariel evden çıktığında Ozroth ağaca yaslandığı yerden doğruldu. "Zamanı gelmişti," dedi sert bir sesle. Tişörtü kırışmış, saçları dağılmış ve gözleri yorgunluktan gölgelenmişti.

"Özür dilerim," dedi Mariel, onu dışarıda bıraktığı için kendini suçlu hissederek. Sonra Calladia'nın ne diyeceğini düşündü ve omuzlarını dikleştirdi. Neden kendini suçlu hissetsin ki? Başka seçeneği yoktu ki. "Biliyor musunuz? Hayır, üzgün değilim." Ona doğru yürüdü ve bir parmağını göğsüne soktu. Göğüsleri parmağının altında nefis bir şekilde sertleşmişti. "Dün gece arkadaşım ile kavga ettin, kaba ve zorbasın ve çimlerin üzerinde uyumak zorunda kalman benim suçummuş gibi davranıyorsun."

Gözlerini kısmıştı. "Bu senin hatandı."

"Benimle sıkışıp kaldığın için mi?" Başını iki yana salladı. "Calladia'ya karşı bu kadar hıyar olmasaydın, belki içeride uyumana izin verirdi."

Alay etti. "Şüpheli."

Evet, şüpheliydi ama Mariel onun asık suratlı bir çocuk gibi davranmasından bıkmıştı. "Bak, bu işte beraberiz. Surat asmak yerine benimle birlikte çalışarak bu anlaşmadan kurtulmamızı sağlayacak bir boşluk bulmaya çalışabilirsin."

"Hiçbir boşluk yok."

"Nereden biliyorsun?"

Ona inanamayarak baktı. "Tüm iblis tarihinde böyle bir kayıt olmadığı için mi?"

"Evet, kazara çağırma diye bir şey de duymadınız, değil mi?"

Ağzı bir açıldı bir kapandı. Sonunda "Hayır," dedi.

Mariel bir zafer dalgası hissetti. Sonunda iblisi alt etmişti. "O zaman kendini beğenmiş ve küçümseyici olmayı bırak da bana yardım et," dedi ve sokağa doğru ilerledi. "Bu arada," diye seslendi omzunun üzerinden, "saçında ot var."

Ozroth başını bir köpek gibi salladı ve ot parçaları etrafa saçıldı. Sonra ona yetişmek için koşmaya başladı ve siyah şapkasını kafasına geri taktı.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Mariel merakına karşı koyamayarak arada bir ona bakıyordu. Adam sıcaklık yayıyordu, tenine vuran sıcak bir ısıltı ona şöminenin önünde geçirdiği kış gecelerini hatırlatıyordu. Profili güçlüydü, keskin bir çene çizgisi ve biraz büyük bir burnu vardı.

"Bütün iblisler ateşli midir?" diye sordu daha iyi düşünmeden. Ağzı bazen böyle çalışırdı -tamam, bazenden daha fazla- akli yetişmeden önce düşünceleri . Yanakları hemen ısındı ama yüzüzlük etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Ozroth ona şüpheyle baktı. "Vücut sıcaklığımız gibi mi?"

". . . Elbette." Bırakın o şekilde yorumlasın. Mariel'in büyük burunlardan hoşlandığını bilmesine gerek yoktu.

"Çekirdek sıcaklığımız insanlarınkinden daha yüksek, evet."

En azından Mariel'in uygunsuz cinsel cazibe ifadesinden uzaklaşmışlardı, ama cevabı daha fazla soruyu gündeme getirdi. "Hastayken hâlâ ateşin çıkıyor mu? İblisler de hastalanır mı?" Ozroth'un su çiçeği olduğunu ya da bir mendile hapsirdiğini hayal etti - tabii ki kasvetli estetiğine uyması için siyah bir mendile.

"Aklın," diye mırıldandı.

Mariel burnunu kırıstırdı. "Ne olmuş ona?"

"Konudan konuya o kadar hızlı atlıyorsunuz ki yetişmek zor."

"Calladia diyor ki Bu, " Mariel itiraf etti. "O diyor ki Ne zaman teğet geçsem 'Sincap!' diyorum."

"Sincap mı?"

"*Up* filmini izlemedin, değil mi?" Onun inanmayan bakışları karşısında gözlerini devirdi. "O zaman bu bir hayır demek."

"İnsan eğlencelerinin çoğu çocukça ve boştur, insanların dikkatini kısa yaşamlarından uzaklaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmez."

"Vay canına." Onun kibirli ses tonuna homurdandı, sonra da eliyle bir telefon görüşmesini taklit etti. "Dokuz-bir-bir, bir hırsızlık ihbarında bulunmak istiyorum. Debbie Downer şakalarını geri istiyor."

Ozroth gözlerini kısarak ona baktı. "

. . Ne?" "Boş ver."

Mariel iblisle dalga geçtiği için kendini daha neşeli hissediyordu. *İblisle dalga* geçmek, Google'da arattığı pornolardan birine benziyordu. Ozroth'u yatağında elleri bağlı ve kaşlarını çatmış bir şekilde hayal etti.

Mariel zihnini bu tehlikeli yoldan uzaklaştırıp manzaraya odaklandı. Glimmer Falls'taki yerleşim sokaklarının çoğu kırmızı tuğlayla döşenmişti, bu sokak buna dahildi. Ağaç dalları tepesinde bir kemer oluşturacak şekilde iç içe geçmişti ve sarı bir yaprak kanat çırpıp omzuna konduğunda Mariel gülümsedi. Sonbaharın ateşi her yerdeydi ve yakında dallar çıplak kalacak, dallar narin bir telkari gibi birbirine bağlanacaktı. Hepsi doğanın düzenli döngüsünün bir parçasıydı.

Mariel doğal dünyanın öngörülebilir kaosunu seviyordu. Glimmer Falls'un ekosistemi karmaşıktı ama bazı şeylere her zaman güvenilebilirdi. Yapraklar değişir, hava gevrekleşir ve Sonbahar Festivali'nin yapıldığı birkaç hafta boyunca tüm kasaba balkabağı ve baharat kokarken, sihir her sokak köşesini aydınlatırdı.

Ana Cadde'nin güney ucundan geçtiler. Şehir merkezinin kalbi kuzeye doğru on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi: Belediye Binası, sayısız kahve dükkânı, lokanta ve mağaza . . ve Glimmer Falls Kütüphanesi, ki burada bazı şeytani araştırmalarla ilgili bir randevusu vardı.

"İblis düzleminde kütüphaneler var mı?" Mariel sordu.

"Elbette," dedi Ozroth. "Neden?"

"Belki durumumuza yardımcı olabilecek kitaplar vardır." Eğer kazara çağrılmaktan kurtulmanın anahtarına sahip biri varsa, o da bir iblis tarihçisiydi. Yanıp sönen meşaleler ve kaynağı şüpheli derilerle ciltlenmiş gizemli kitaplarla dolu geniş, dramatik bir kütüphane hayal etti. Sonra tekrar,

Bu kadar çok kâğıt varken meşaleler muhtemelen en iyi seçim değildi. Belki de kütüphane ruhun ürettiği elektrikle aydınlatılıyordu. "Ruh gücü," diye mırıldandı nefesinin altında, sonra kendi şakasına kıkırdadı.

Ozroth ona şüpheyile baktı. "İlk ruh pazarlığımdan önce onlarca yıl eğitim aldım. Bu konuda yazılmış her kitabı okudum."

Bu pek olası görünmüyordu. Elbette, görünüşe göre yüzyıllar yaşındaydı ama evrende çok fazla kitap vardı. "İnsanlar tarafından yazılmış olanlar bile mi?"

Alay etti. "O çizimi ansiklopedinde gördün. Konu iblisler olduğunda insan kitaplarının gerçekten güvenilir bir kaynak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yani sen bir züppesin. Bunu tekrar teyit etmek harika."

Ozroth o kadar sinirlenmiş görünüyordu ki Mariel sırtıtmaktan kendini alamadı. Onu kızdırmak çok kolaydı. Eğer 7/24 ona bağlı kalmak zorundaysa, bundan biraz eğlence de çıkarabilirdi.

Onun sokağına döndüler ve Mariel dondu kaldı. "Olamaz." Evinin önüne park etmiş üstü açık kırmızı araba, midesindeki batma hissi kadar tanıdıktı.

"Ne oldu?"

"Annem burada." Ve fark etti ki, başka pek çok insan da buradaydı. Ön bahçesi cadılar, büyücüler ve yemek yiyen, içki içen ve sohbet eden birkaç sıradan insanla doluydu. Anlaşılan Diantha Spark bir parti vermeye karar vermişti ama bunun neden Mariel'in ön bahçesinde olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabası Alzapraz, partinin kenarında garip bir şekilde durmuş, kürdanla peynir yiyor ve başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Kıyafetleri her zaman dramatik bir şekilde tuhaftı ve bugün de farklı değildi: kırmızı kadife cüppeler ve tavşan kulakları giymişti. Beyaz sakalı beline kadar sarkıyordu ve boncuk gibi siyah gözleri beyaz kaşlarının altından zar zor görünüyordu.

Çoğu büyücü genel yeteneklere sahipti ama Alzapraz büyücülüğün tek bir unsurunu mükemmelleştirmiş nadir büyücülerdendi: yaşam süresini uzatmak. Ne yazık ki, fiziksel sağlığını buna uygun olarak nasıl uzatacağını öğrenememişti ve kambur bir sırt, yaşlılık lekeleri ile olduğu kadar yaşlı görünüyordu.

ve bir pugdan daha fazla kırıksıklık. Yüzyıllardır ağrıyan eklemlerinden şikayet ediyordu.

Yaşlı büyücü Mariel'i fark etti ve topallayarak yanına geldi. Gıcırtilı bir sesle, "Hâlâ işlevsel eklemlerin var," dedi. "Neden koşmuyorsun?"

Spark aile etkinliklerinden korkan tek kişi Mariel değildi. Kadim büyücüye sarılmak için eğildi, çok sıkılamaya dikkat etti. "Annem seni bu her neyse ona katılman için nasıl ikna etti?"

Alzapraz'ı sevmiştı, huysuzluğu ve her şeyiyle. Zararsız görünüyordu, ama ilk yüzyıllarındaki suç dolu yaramazlıkları ve baksana aşırılıklarıyla ilgili hikâyeler duymuştu.

Alzapraz kaşlarını çatı. "Büyü dili dersine hazır olduğunu söyledi."

Mariel kaşlarını çatı. Annesinden daha iyi olsa da Alzapraz onun Kıvılcım genlerini başarılı büyülere dönüştürememesine şaşıırıyordu, bu yüzden genellikle ondan yardım istemekten kaçınıyordu. GhoulTube'daki online dersler büyü dilini ezberlemesine yetmiyordu ve son iPhone'unu aile yemeğinde patlattıktan sonra zayıf bir an geçirmişti. "Belki başka zaman."

Aile üyelerinden herhangi biriyle büyü hakkında konuşmak isteyeceğı son şeydi ama annesi buradaysa bundan kaçış yoktu. Düşüncesi bile midesini bulandırırıyordu. O kehanet her zaman başının üzerinde bir örs gibi asılı duruyor, onu karikatürize bir şekilde ezmeye hazır bekliyordu.

Alzapraz, Ozroth'u bir aşağı bir yukarı süzdü. Alnındaki kırıksıklıklar derinleşti. "Huh."

Bir ıslık havayı böldü. "Yoo-hoo, sevgilim!" Diantha ön bahçeden seslendi, heyecanla el sallıyordu. "Buraya gel!"

Artık kaçış yoktu. "Kahretsin." Mariel kendini hareket etmeye zorladı, dehşet içinde kıvranıyordu.

Diantha onları kaldırımında karşıladı. Lila rengi bir pantolon ve kırmızı stilettolar giymişti ve elinde bir kadeh şampanya vardı. "Mariel, canım, nerelerdeydin? Kendi partini kaçıracağını düşünmüştüm."

"Neden bir parti veriyorum?" Mariel, içinde bulunduğı durum göz önüne alındığında olağanüstü bir sakinlikle sordu. Tek yapmak istediğı duş almaktı.

ve üstünü değiştir, sonra da kütüphaneye git. şimdi bir yandan annesinin arkadaşlarını eğlendirirken bir yandan da eğitimi hakkında hoş karşılanmayan sorularla karşılaşacaktı.

Diantha güldü, sonra Mariel'in yanağını çimdikledi. "Yeni ilişkini kutlamak için, şapşal. O günün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm!"

"Olamaz," dedi Ozroth, giderek artan bir telaş ifadesiyle topluluğa bakarak.

"Herkes!" Diantha uzun tırnaklarından birini şampanya kadehine vurdu. Toplanan konuklar birbirlerine bakarken konuşmalar azaldı. "Sizi tanıştırmak isterim..." Sözüünü yarıda kesti, sonra Ozroth'a baktı, görünüşe göre adını hiç sormadığını fark etmişti.

"Oz," dedi Mariel.

"Oz!" Diantha kadehini şerefe kaldırdı. "Mariel'in yeni erkek arkadaşı!"

OceanofPDF.com

SEKİZ

F Ozroth onu bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi görünce hayatındaki seçimlerinden dolayı kendini azarladı. Sahte ilişki ilk başta büyük bir mesele gibi görünmemiştir.

Mariel'in sinir bozucu annesi ve sinir bozucu arkadaşı Themmie çıktıklarını sanıyorlardı ama bu tamamen kontrolden çıkmış bir şeye dönüşmüştü.

"Oz'a!" Diantha bardağını havaya kaldırarak haykırdı.

Parti alkışladı. Mariel yere batmak ve yok olmak istiyormuş gibi görünüyordu; bu duygu Mariel'e çok tanıdık geliyordu.

Mariel'in çimenli ön bahçesi değişmişti. Davetliler gümüş masa örtüleri serilmiş yuvarlak masaların etrafında toplanmış, garsonlar ellerinde şampanya ve ordövr tepsileriyle kalabalığın arasında dolaşıyordu. Oturma odasının penceresinin önüne çikolata fiskiyeli bir masa . Kuş ve kelebek illüzyonları tepelerinde uçuyor, arkalarında ışıltılı sihirli izler bırakıyordu. Mariel bir şampanya kadehi kaptı ve konuklar üzerlerine çullanırken yarısını bir dikişte yuttu.

"Tebrikler!" dedi tombul yüzlü bir adam Ozroth'un omzuna vurarak. "Bir Spark'la çıkmak her erkeğe nasip olmaz."

Ozroth yanıt olarak homurdandı.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu bir cadı ve Ozroth'un beyni . Lucifer, nasıl cevap vermesi gerekiyordu?

"Bumbelina," dedi Mariel, ondan daha hızlı düşünerek. "Şanslı bir vuruş."

Ozroth'un onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bumbelina?" diye sordu cadı uzaklaştığında nefesinin altından, ama bunun için zaman yoktu.

başka biri onları selamlamadan önce cevap vermesini bekledi. Bir meclis üyesi, bir polis, Diantha'nın büyülü düello kulübünün üyeleri ve daha fazlasıyla tanıştı, ta ki yüzler ve isimler birbirine karışana kadar. Konukların Ozroth ve Mariel'e iltifat ederken Diantha'ya yaltaklanmaları yüzünü buruşturmasına neden oldu. Diantha'nın Glimmer Falls'ta etkili bir figür olduğu açıktı ama neden bu kadar çok insanın onu çekici bulduğunu anlayamamıştı.

Neyse ki Diantha sonunda uzaklaştı ve kalabalığın çoğu köpekbalıklarına yapışan küçük balıklar gibi onunla birlikte hareket etti. Mariel bir nefes verdi. "Vay canına. Annem bu sefer gerçekten kendini aşmış."

"Bu tür olaylar yaygın mı?" Ozroth sordu.

Mariel bardağını boşalttı, sonra yerine koydu. "Dramatik olan her şey onun yanında olağan bir durumdur, özellikle de kişisel olarak utanç verici bulduğum bir şeyse."

Diantha'nın iyi giyimli kadınlardan oluşan bir gruba katıldığı yere kaşlarını çatarak baktı. "Senin duygularını göz önünde bulundurmalı."

Mariel yüksek sesle güldü. "Diantha Spark kendi duyguları dışında başka duyguları da mı düşünüyor? Ne şaka ama."

Şimdi onun güvensizliklerini deşmek ve onu daha savunmasız hale getirmek için ideal bir zaman olabilirdi ama Ozroth, Mariel'in gözlerindeki acılıktan hoşlanmamıştı.

Astaroth'un alaycı sesini kafasında canlandırabiliyordu. *Yumuşuyor musun?* Yumuşak değildi. Sadece zamanını bekliyordu.

"Oh, hayır." Mariel onun kolunu kavradı. "Annem Cynthia Cunnington'ı buraya getiriyor."

Kızın küçük parmaklarının tenine değdiği yere baktı. Ona dokunurken düşünmek zordu. "Cunnington?"

"Calladia'nın annesi. Benim annemin buz kraliçesi versiyonu gibi."

Ozroth yüzünü buruşturdu. "İki annenle birden başa çıkabileceğimi sanmıyorum." "O zaman kendini hazırla."

Ozroth yaklaşmakta olan bir düşmanla karşılaşan bir asker gibi botlarını çimlere dikti. Mariel yanından geçen garsondan ikinci bir kadeh şampanya aldığı anda, o da bir kadeh aldı. Mariel kaşlarını kaldırdı ve o da karşılık olarak kadehini kaldırdı. Bir yudum almadan önce "Dünya'da ne zaman," diye mırıldandı. Şampanya

Sıvı ağzında patladı, tat tomurcuklarını boğmakla tehdit eden ekşi tatlılıktan oluşan bir kakofoni. Ölümlü dünyanın renkleri, sesleri ve tatları onu sarıp sarmaladığı için her duyusu tetikteydi.

"İşte geldik!" Diantha topukları çimenlerde delikler açarken yalpalayarak onlara doğru yürüdü. Mavi bir pantolon giymiş, uzun boylu, orta yaşlı bir kadınla kol kolaydı. Diğer kadının sarı saçları geriye doğru toplanmıştı ve boynu ile kulaklarındaki inciler mağrur yüz ifadesi için mükemmel bir aksesuardı. "Bu Oz, Mariel'in erkek arkadaşı," dedi Diantha. "Hatırlatsana Cynthia canım, Calladia biriyle görüşüyor mu?"

"Şu anda değil," dedi Cynthia gırtlaktan gelen bir sesle ve mükemmel bir kaşını kaldırdı. "Büyü sanatında ustalaşmakla çok meşgul."

Diantha kırılgan bir kahkaha attı. "Umarım çok fazla ayak sürüyerek gitmez. Her zaman inatçı olduğumu biliyorum ama gençlik ve güzellik geçicidir."

Cynthia Diantha'yı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Demek öyleler." Sırıttı, sonra elini Ozroth'un önünde kaldırdı ve birinin gözünü çıkarabilecek kadar büyük bir elmas parlattı. "Cynthia Cunningham, Glimmer Falls Belediye Başkanı."

"Sadece aday olmadığım için," diye mırıldandı Diantha.

Cynthia'nın boyu, tereyağı sarısı saçları ve oval yüzünün Calladia'ya benzerliğini görebiliyordu ama hepsi bu kadardı. Gözleri Calladia'nın sıcak kahverengisinin aksine mavi ve soğuktu ve bu kadının ağırlık kaldırdığını ya da bir iblisle bar kavgası başlatmaya çalıştığını hayal edemiyordu.

Elinin arkasını öpmesini beklediği belliydi ama Ozroth o kadar yaklaşmak istemedi. Bunun yerine parmak uçlarını kavradı ve titreyerek elini hemen bıraktı.

Cynthia şaşırmış görünüyordu ama hemen toparlandı. "Peki, bizim küçük Mariel kalbinizi nasıl çaldı?"

Kadının kibar inançsızlık tonu Ozroth'un diken diken etti. *Bu insanların nesi* var demek isteyen bir ifadeyle Mariel'e baktı. Omuz silkti ve küçük bir gülümseme verdi. Dikkatini tekrar Cynthia'ya vermeye zorladı. "Bum'da tanıştık..." Kahretsin, Mariel'in daha önce bahsettiği şeyin adı neydi?

"Bumbelina," diye araya girdi minnetle.

"Evet, Bumbelina." Başını salladı. "Şanslı bir vuruş." Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Şu arkadaşlık uygulamalarından biri mi?" Cynthia açık bir hoşnutsuzlukla sordu. "Benim zamanımda insanlarla çıkmayı kabul etmeden önce yüz yüze tanışırdık."

Diantha tatlı bir zehirle, "Senin günün uzun zaman önceydi, sevgilim," dedi. "Mariel'in aşkı bulmak için elindeki her aracı kullanmasına sevindim."

Mariel boğulur gibi bir ses çıkardı. "Bu kelimeyi kullanmak için biraz erken anne."

Oz, Mariel'in kendisi hakkında hissettiklerini özetleyen pek çok sözcük düşünebiliyordu. Listenin başında *küçümseme*, hemen ardından da *kızgınlık* geliyordu. Normalde iblislerden korkulduğu ve onlardan hoşlanılmadığı için, bunun onu bu kadar rahatsız etmemesi gerekirdi.

Diantha'nın kaşları çatıldı. "Neden? Baban ve ben aşık olduğumuzu ilk kez seks yaptığımızda ve odadaki her nesne havaya kalktığında anladık. Bu, Ulusal Büyü Yarışması'nda tanışmamızdan üç saat sonraydı. Ödülü yeni kazanmıştım ve-"

"Evet, hepimiz bu hikâyeye aşinayız," diye araya girdi Cynthia. "Gerçi bazıları bir kişinin cinsel hayatının detaylarını herkesin içinde açıklamanın çok adice olduğunu iddia edebilir."

"Seks hayatı olmayan biri gibi konuştun." Diantha kıvrıcık saçlarını kabartarak Cynthia'ya gülümsedi. "Sevgili Bertrand bugünlerde nasıl? Yaşı ilerliyor ama duyduğuma göre kasabada yaşla ilgili her türlü konuda uzmanlaşmış çok iyi bir doktor varmış."

Cynthia'nın gülümsemesi keskindi. "Bazen ikimizin nasıl bu kadar iyi arkadaş olduğunu merak ediyorum Diantha."

Diantha kolunu Cynthia'nın koluna dolayarak, "Ah, sevgilim," dedi. "En iyi arkadaşlar böyle yapar! Alay ederiz çünkü önemseriz."

Ozroth, Mariel'le şüpheli bir bakış paylaştı. Eğer bu ikisi en iyi arkadaşsa, o bir hava perisiydi. Gözlerini devirdi ve başını salladı.

Şampanyadan bir yudum daha aldı, yoğun tadı karşısında neredeyse irkiliyordu. Her şeyin çok parlak ve keskin görüldüğü o anlardan biriydi -Ağzındaki içki, tenindeki güneş, bu iğrenç insanların gevezelikleri

ölümlüler. Her zaman duyularla boğulmaya nasıl dayanıyorlardı? Omurgasından aşağı sinir terleri aktı ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Ee," dedi Cynthia. "Ne iş yapıyorsun, Oz?"

Bardağı dudaklarına götürürken dondu kaldı.

"Pardon?" "İşiniz nedir?"

Kahretsin. Akla yatkın ama doğrulanması kolay olmayan bir şey düşünmeye çalışırken zihni dönüp duruyordu. Elbette onlara yaşamak için ruh toplayan bir iblis olduğunu söyleyebilirdi ama Mariel'in kocaman gözleri bunu yapmaması için ona yalvarıyordu ve onunla kazandığı zemini korumak istiyordu. Ne olsa küçümsemek nefrete göre daha iyiydi. "I . . ." Boğazını temizledi, kafasındaki uğultunun geçmesini ve soğuk, keskin haline dönebilmeyi diledi. "Ben ..."

"Bir tarihçi!" Mariel cıvıldadı. Eli Ozroth'un koluna dolandı, parmakları Ozroth'un pazusuna bastırdı. Garip bir şekilde bu, Ozroth'un tüm o gürültü ve renk cümbüşünün ortasında kendini daha dengeli hissetmesini sağladı. "Oz çok zekidir."

"Bir tarihçi." Cynthia'nın gözleri adamın göğsüne kaydı. "Fiziksel olarak bu kadar formda bir tarihçi gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

Bakışları alaycı olamayacak kadar kibardı ama Ozroth yine de kendini rahatsız hissetti. "Bazen spor yapıyorum."

Doğruyu söylemek gerekirse, *bazen olduğundan* daha fazla egzersiz yapıyordu. Hayat pazarlıklar arasında sıkıcı bir hal alıyordu ve şimdi de ruhu ona istenmeyen duyguları dayatmaya devam ettiği için, onları bastırmak için egzersiz yapıyordu.

"Profesör müsünüz?" Cynthia sordu. İki yaşlı cadı ona bir ceylanı tartan dişi aslanlar gibi bakıyordu ve bu unvanın onların gözünde ona prestij kazandıracağını söyleyebilirdi. Bunun gibi pek çok ölümlü tanımıştı: zengin, ayrıcalıklı ve yüksek eğitilmiş, bu özellikleri seçkinleri ayak takımından ayıran özellikler olarak gören. Ona, kızının en iyi on üniversiteden birine kabul edilmesi karşılığında ruhunu alarak anlaşma yaptığı ünlü bir cadı aktrisi hatırlatıyorlardı.

"Evet," dedi. "İzinli."

"Nerede öğretmenlik yapıyorsunuz?" Diantha'nın gözleri heyecanla parlıyordu. "Mariel her zaman biraz akademik disiplin istemiştir." Dudaklarını yalayarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve sen de disiplin konusunda mükemmel olacaktıydın gibi görünüyorsun."

Ağızındaki şampanyayı yuttu.

"Yeni Zelanda'da öğretmenlik yapıyor," dedi Mariel, imayı bir şekilde görmezden gelerek. Yılların pratiği diye düşündü. "Antipodean Büyücülük Koleji'nde."

Ozroth bir homurtuyu bastırdı. Bunu nereden çıkarmıştı?

"Öyle mi?" Cynthia'nın kaşları kalktı. "O kurumu hiç duymadım. Çok prestijli bir yer olmasa gerek."

"Tam tersine," dedi Ozroth. "O kadar prestijli ki, varlığı büyük ölçüde gizli tutuluyor. Seçim sürecimiz çok titiz ve öğrencilerin başvurmaları için davet edilmeleri gerekiyor."

Artık ayakları yere bastığı için yalanlar daha kolay akıyordu. Gülümsememek için kendini zor tuttuğu belli olan Mariel'e baktı. Yanağındaki gamze bir görünüp bir kayboluyordu ve sanki onun neşesini tadabilecekmış gibi dudaklarını gamzeye götürmek için tuhaf bir dürtü duydu.

Zihinsel olarak kendini tokatladı. Ruh pazarlığının hedefi hakkında neden bu tür düşüncelere dalmıştı ki? Bu sadece bir şekilde sona erebilirdi ve sona erdiğinde, Mariel'de çekici bulduğu tüm mizah ve ateş yok olacaktı.

Bu düşünce midelerini bulandırdı.

Diantha tekrar konuşmaya başlayınca o da konuşmaya geri döndü. "- Bu kadar özel olamaz. Nasıl olur da beni seçmezsin? Ya da Mariel'i? Ya da atalarımızdan birini? Kıvılcımlar önde gelen büyülü hanedandır. Köklerimizi Stonehenge'e kadar takip edebiliriz!"

"Soyağacının böyle işlemediğinden oldukça eminim," diye mırıldandı Mariel nefesinin altında.

"Ya da Cunnington'lar," dedi Cynthia, aynı derecede kırgın görünerek. "Ayrıca önde gelen büyülü hanedan."

Ozroth Mariel'e fısıldayarak, "*Premier* kelimesinin bu şekilde çalışmadığından eminim," dedi. Mariel kıkırdadı, sonra da eliyle ağzını kapattı. Bu tepki karşısında göğsü iki katına çıkmış gibi bir zevk dalgası hissetti.

"En azından Alzapraz bunu duymuş olmalı." Diantha elini salladı. "Buraya gel, Alzapraz canım!"

Çimenlerin kenarında, küçük, antik görünümlü büyücü gözle görülür bir şekilde geri çekildi. Kaldırımı doğru koşmaya başladı ama ancak bu kadar hızlı hareket edebilirdi ve Diantha kısa sürede onu yakalayıp geri sürükledi. Büyücüyü Ozroth'un önüne bıraktı. "Alzapraz benim büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-"

"Lütfen durun," dedi Alzapraz.

"-kışkımdaki ağı," diye bitirdi Diantha. İkisi de birbirlerine ters ters baktı. "Her neyse, her ne kadar muhtemelen üstü kapalı anlamda olmasa da, tüm bunları göz önüne alırsak..." Büyücünün uzun sakalını, kadife cüppesini ve kambur sırtını işaret etti. "Ama Antipodean Cadılık Koleji'ni mutlaka biliyordur."

"Ne?" Alzapraz bir elini kulağına götürdü.

"Antipodean Cadılık Koleji," diye yüksek sesle tekrarladı Diantha. "Görünüşe göre Oz'un öğretmenlik yaptığı dünyanın en seçkin büyü okullarından biri. Açıkçası benim şüphelerim var. Prestijli bir okul Kıvılcımları nasıl ihmal edebilir?"

Alzapraz önce Ozroth'a, sonra Diantha'ya, sonra tekrar Ozroth'a baktı. Diantha'ya dönmeden önce gözleri o tırtıl kaşlarının altında daraldı. "Evet," dedi titrek bir sesle. "O okulu duymuştum. Zamanında ben de bir davetiye almıştım. Ama bilirsiniz, zaman dilimleri, özellikle de Viking uzun gemisiyle seyahat etmek zorunda kaldığımızda ..."

Mariel yumruğunun içine öksürdü.

Diantha şaşırmış görünüyordu. "Ama sen davet edildiyse ben neden edilmedim?" Alzapraz omuz silkti. "Eğer sormak zorundaysan, cevabı zaten biliyorsun."

Mariel'in yanakları pembeleşmişti ve şimdi o büyüleyici gamzelerden iki tane vardı. Başını kaldırıp Ozroth'a baktığında gözleri neşeye dolmuştu.

Gülümsemesi adamın iç dünyasında tuhaf bir şeyler yapıyordu. Kendini sıcak hissediyor ve dudaklarının kenarları onun ifadesine uymak için yukarı kalkmak istiyordu. Sanki bir tahterevallinin üzerindeydi, yeni ve dengesiz duyguları suçluluk duygusu, güneş ışığını yutmak gibi bir şey ve kendini karanlık, sessiz bir yere kilitleyip asla dışarı çıkmama arzusu arasında gidip geliyordu.

İnsanların böylesine mantıksız anlaşmalar yapmasına şaşmamalı. Ruhları, en ufak bir provokasyonda yer değiştiren duygu ve dürtülerden oluşan bir kaleydoskop gibiydi.

"Mariel hâlâ bir davetiye alabilir." Diantha yalvarırcasına Ozroth'a baktı. "O sadece geç olgunlaşan biri. Belki de kaderini gerçekleştirmek için tam da ihtiyacı olan şey bu olacaktır."

"Sürekli bu kaderden bahsedip duruyorsun," dedi Cynthia. "Bir uyuşturucu yolculuğunda halüsinasyon görmediğine emin misin?"

Diantha soluk soluğa kaldı, öfkeli görünüyordu. "Yıldızlar, yeryüzü ve rüzgâr kehanette bulunduğunda çok ayık olduğumu bilmeni isterim. Doğumun otuz altıncı saatindeydim -sağ ol, Mariel, ama şişman bir kafan vardı- ve yıldızlara beni kurtaracak bir kehanet için yalvardığımda doktor beni kesip açmaya hazırdı."

Mariel yüzünü buruşturdu. "Bu hikâyeyi anlatmak zorunda mısın? Doğum gününe daha yedi ay var."

"Bu hikâyeyi senin doğum gününde mi anlatıyor?" Ozroth dehşete düşmüş bir halde sordu. "Her yıl," dedi Mariel üzüntüyle.

Etraflarındaki insanlar onları dinliyordu. Yüz ifadeleri modaya uygun bir can sıkıntısı ve yaltaklanma karışımıydı - muhtemelen kimin daha çok sosyal sermaye kazanacağı ile örtüşüyordu.

Cynthia, "Yıldızlara yalvardın çünkü bir ahır hayvanı gibi dışarıda doğum yapıyordun," dedi.

Diantha burnunu çekti. "Açık havada, doğal bir doğumu senin sezaryenine her zaman tercih ederim. Bu deneyimin Mariel'le aramızdaki bağı derinleştirdiğine inanıyorum."

Mariel'in parmakları Ozroth'un pazusunda seğirdi. "Hayır," diye mırıldandı.

Diantha derin bir nefes aldı ve Ozroth bir monologun gelmekte olduğunu hissederek içini bir korku kapladı. "Sanırım hastaneye gidebilirdim," dedi, "ama Mariel'in ilk anlarının büyüyle bağlantılı olmasını istedim ve makineler biplerken ve bir doktor dirseğini vajinanıza sokmuşken büyüye erişmek zor."

Mariel, "Lütfen vajinan hakkında konuşmayı kes," dedi.

Diantha ona sevgiyle baktı. "Hayatım, nasıl bu kadar namuslu biri oldun anlamıyorum. Burada hepimiz yetişkiniz ve en azından yarımızın vajinası var. Bu bir dirsek hakkında konuşmakla aynı şey."

"Öyle mi?" Cynthia kuşkuyla sordu.

Ozroth eğilip Mariel'in kulağına fısıldadı. "Eğer bana ruhunu verirsen, bir daha asla vajinası hakkında konuşmamasını sağlarım."

Gözlerini devirdi. "Aptalca anlaşmalar teklif etmeye ne zaman döneceğini merak ediyordum." Sonra içini çekti. "Yine de bu çok cazip."

Diantha kızının hissedilir sıkıntısını görmezden gelerek, "Açık gökyüzünün altında suda bir doğum oldu," dedi. "Yanımda üç cadı doula ve yakınlarda bekleyen bir cerrah vardı -Roland'ın ısrarı üzerine ... nasıl endişelendiğini bilirsiniz- ve başarı için büyü yaptık. Doulalar küvetin etrafını mumlardan oluşan bir pentagramla çevirdiler, sonra vajinamı üç kez kuzu kanıyla yıkadılar. Sonra kuzunun kalbini yedim."

Ozroth yüzünü buruşturdu. "Çok geç değil," diye fısıldadı Mariel'e. "Teklif hâlâ geçerli."

"Üzgünüm, sizi duyamıyorum," dedi. "Vücudumla bağlantımı koparıyorum." "Sonunda taç giymeye başladığında saat sabahın üçüydü."

Diantha onu salladı

Başını. "Mariel, canım, sonrasında on dikiş atılması gerektiğini biliyor muydun? Beni parçaladın. On yıl boyunca doğru düzgün işeyemedim."

"Evet," diye Mariel. "Bana defalarca vücudunu nasıl mahvettiğimi anlattın."

"Bence çocukların annelerinin onlar için nasıl acı çektiğini bilmeleri adil olur." Birkaç kez gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. "Alzapraz nereye gitti? Ben bir hikâyenin ortasındayken gitmemesi gerektiğini bilir."

Ozroth da ufak tefek büyücünün gittiğini fark etmemişti. Belki de onu bulmalı ve nasıl ortadan kaybolacağına dair ipuçları istemeliydi. "Eminim acil bir durumdu," dedi, kişisel rahatsızlığına rağmen iblis cazibesini uygulayarak. Diantha'ya karşı çıkmanın işleri daha da uzatacağını hissediyordu. "Hikâyelerin çok sürükleyici."

"Oz bir diplomattır." Cynthia garsona işaret etti, sonra da şampanyayı incelemek için acele etmedi. "Elbette," dedi tepsiden bir bardak alarak, "bazı insanlar *yalancı* terimini tercih edebilir."

Diantha ofladı. "Ah, lütfen. Lisede konuşma ve münazara şampiyonu olduğumu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Cynthia ve Mariel hep bir ağızdan. Onlar da hep birlikte içtiler.

"Ben sadece konuştum, konuştum ve rakiplerim tek kelime bile edemedi." Gülümsedi. "Her neyse, o uğursuz gecede, Mariel'in kafası kanlı kalçalarımın arasından çıkmaya başlamıştı. Acı içime işlerken, büyümü çağırdım ve yıldızlara bağırdım. *İşte yeni bir Kıvılcım!* diye bağırdım. *Bana onun geleceğine dair bir işaret ver.* Ve bir de ne göreyim, gökyüzü düşen yıldızlardan oluşan bir çağlayanla aydınlandı, rüzgâr güçlü bir şekilde esti ve dünyanın kendisi titredi. Ve kafamın içinde tek bir kelime çınladı: *Güç.*"

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra daha dindar görünümlü konuklar alkışlamaya başladı. "İnanılmaz," dedi bir cadı. "Yıldızların kendileri!"

Ozroth hikâyeyi düşündü. Saçmalık olabilirdi ama Diantha, Mariel'in kaderi konusunda bir fanatiğin inancına sahipti ve bu bir yerden geliyor olmalıydı. Diğer cadıların ve büyücülerin mistik alametlerle doğduğunu duymuştu, neden Mariel olmasındı?

"Sonra birdenbire fırladı," dedi Diantha, o anı paramparça ederek. "Beni baştan aşağı parçaladı. O şişko, lanet olası küçük şeyi görmeliydin! Sanki tekrar içeri girmek istiyormuş gibi feryat ediyordu." Gülümsedi. "O her zaman bir ana kuzusu olmuştur."

Mariel sanki içinde evrenin gizemlerine dair cevaplar varmış gibi şampanya kadehine bakıyordu. "Ben burada değilim," diye fısıldadı. "Bu korkunç bir rüya ve her an uyanabilirim."

Kadının boştaki elini tutup kendi elinde sıktı. Başını kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Sevgilim," dedi, "bana bahçeni göstereceğine söz vermemiş miydin?"

Alnı kırıştı ve sonra gözleri farkına vararak genişledi. "Ah, evet! Hatırladığın için teşekkür ederim, tatlım." Diantha'ya bakarken eli onun elini sıkıca kavradı. "Oz ateş zambaklarımla çok ilgileniyor. Bu yıl Kuzeybatı Pasifik Çiçek Şampiyonası'nda en iyi çiçek ödülünü alma şansım olduğunu düşünüyorum."

"Sen ve bitkilerin." Diantha iç içe geçmiş ellerine baktı ve ifadesi yumuşadı. "Pekâlâ, muhabbet kuşları. Gidin bahçede eğlenin." Eve giden yolu yarılanmışlardı ki Diantha arkalarından seslendi, "Ve sakın koruma kullanmayın!"

Kapı arkalarından kapandığında Mariel yere çöktü. Kollarını bükülmüş bacaklarına doladı, sonra yüzünü dizlerine gömdü. "Mahcup oldum. Ne zaman beni daha fazla aşağılayamayacağını düşünsem, bir şekilde önceki çabalarının üstüne çıkıyor."

Ozroth kendini onun yanına yere bıraktı. Evin içi son derece sessiz ve serindi ve partinin dışarıda güvenli bir şekilde kilitli olduğunu bilen Ozroth'un kasları gevşedi. "Neden ona izin veriyorsun?"

Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Ne yani, onun anlattıklarına gülümseyip beni aşağılamıyormuş gibi mi davranmalıyım?"

"Hayır," dedi. "Neden ona durmasını söylemiyorsun?"

Mariel inledi. "Söyledim. Hiç işe yaramıyor."

Bunun basit bir çözümü vardı. "O zaman onunla görüşmeyi kes." "O benim annem," dedi Mariel. "Onu öylece görmezden gelemem." "Seni mutsuz ediyorsa neden olmasın?"

Mariel başını kapıya doğru eğdi. "Belki iblisler aileleri anlamıyordur."

Alay etti. "Ateşli bir uçurumdan tamamen şekillenmiş olarak çıktığımı mı düşünüyorsun?"

Elbette iblislerin aileleri vardır."

"Gerçekten mi?" diye sordu, . "Seninki nasıl bir şey?"

Hay sikeyim. Ozroth bu konuyu hiç açmamalıydı, Mariel'in sorulara düşkünlüğünü biliyordu. Giriş holündeki gökkuşağı renklerindeki halıya ve duvardaki çerçeveli çiçek resimlerine baktı. Bu kadar genç ve iyimserlik dolu birine yetiştirilme tarzını nasıl açıklayabilirdi? "Artık bir ailem yok," dedi sonunda.

"Ah, çok özür dilerim." Bir elini onun koluna koydu ve adam bu temas karşısında ürperdi. "Sen bir yetim misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, dışarıda bir yerlerde bir annem var. Sadece onu tanıyıp tanımayacağımı ya da onun beni tanıyıp tanımayacağını bilmiyorum."

Uzun bir duraklama oldu. Dümdüz önüne baktı, ancak çevresel görüşü Mariel'in onu yakından incelediğini söylüyordu. "Bunu bu şekilde bırakamazsın," dedi. "Hadi ama, benim berbat aile dinamiklerime bir göz attın."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir tür olarak hayatta kalmamız ruhlara bağlı, bu yüzden pazarlıkçı olmak prestijli bir pozisyon. Sadece birkaç iblis bunu yapabilir.

-İmkânsız şeyleri gerçekleştirmek için doğuştan gelen büyümlü bir yeteneğe ihtiyacınız var. Bunu yapabilecek iblis çocukları bulmak büyük bir olaydır."

"Ruhları alan çocuklar mı var?"

Bu uygulamayı hiç sorgulamamıştı ama kızın dehşete düşmüş ifadesi başkalarının bu konuda farklı düşünebileceğini fark etmesini sağladı. "Ruhları çocukken almıyorlar," diye açıkladı, yaptığı şeyin muazzam sorumluluğunu anlamasını istiyordu, "ama eğitilmeleri gerekiyor. Büyü incelikli. Ve gözünü kırpmadan pazarlık yapmak için belli bir iblis tipi gerekir. Sakin ve soğukkanlı olmalısınız."

Buz ol, demişti Astaroth ona birden fazla kez. Bu şekilde hiçbir şey sana dokunamaz.

"Yani seni ailen mi eğitti?"

"Babam bir pazarlıkçıydı," dedi Ozroth, cevabı dolambaçlı yoldan alarak. "Çok başarılı biriydi. Onunla ilgili hatırladığım tek şey bana yaptığı işin önemini anlatması." Doğrusu, o kırıntılardan çıkarılacak çok az şey vardı. Ozroth'un babasıyla ilişkilendirilebilecek ne bir ses, ne bir yüz, bulanık bir anlam izleniminden başka bir şey kalmamıştı. "1793 yılında, ben çok küçükken öldü."

"Bu korkunç," dedi Mariel, üzgün görünüyordu. "İblislerin ölümsüz olduğunu sanırdım."

"Kafa kesmek insanı öldürür," dedi Ozroth. "Birkaç yıldır insan düzlemine gitmemişti ve bazı huzursuzluklar olduğunu duymuştu, bu yüzden kaçırdığı her şeyi yakalamak için Fransa'ya tatile gitti."

"1793'te mi?" Mariel yüzünü buruşturdu. "Kötü zamanlama."

"Gerçekten de öyle. Özellikle de ölümlülerle olan stratejisi zengin ve sofistike görünmeyi içerdiğinden beri." Tabiri caizse bu tatil çok kısa sürmüştü. "Bir iblisin ölmesi için aşağılayıcı bir yoldu."

"Kaybınız için çok üzgünüm." Mariel'in parmak uçları tekrar koluna dokundu. "Yine de bunun neden aşağılayıcı olduğunu anlamıyorum."

Mizahsızca güldü. "Yüzyıllarını halkının kahramanı olarak geçiriyorsun, sadece yanlış olanı seçtiğin için ölümlüler tarafından kafan kesiliyor.

Turistik bir yer mi? Eğer babam ruhları toplarken ölseydi, en azından bunun bir onuru olurdu."

Bu, Astaroth'un ona düzenli olarak hatırlattığı bir şeydi. Ozroth'un omuzlarında babasının mirasının ağırlığı vardı ama aynı zamanda babasının utancının da üstesinden gelmesi gerekiyordu.

"Bu şekilde düşünmekten hoşlanmıyorum," dedi Mariel, dolgun dudakları aşağıya doğru dönerek.

"O zaman korkunç bir iblis olurdun," dedi Ozroth. "Onur bizim en önemli değerlerimizden biridir." Pazarlıkçılar türlerinin hayatta kalma yükünü omuzlarında taşırlardı. Bu görevden kaçmak utanç kazanmak demektir.

Homurdandı. "Berbat bir iblis olacağımı biliyorum." Birkaç dakika bekledikten sonra onu dürttü. "Annene ne oldu?"

Ozroth, "Babam yüzünden yüksek konseyin gözü zaten benim üzerimdeydi," dedi. Boğazının kapandığını hissetti, sanki bedeni kelimelerin dışarı istemiyordu. Bu hiçbir zaman rahat bir anı olmamıştı, ruh onun kontrolünü parçalamadan önce bile. Şimdi elinde olmadan o eski hayatın hatırlayabildiği küçük dilimleri üzerinde duruyordu. Annesinin maun rengi boynuzları ve siyah saçları. Şiddetli bir ateşin önünde yatağının sıcaklığı. Bir yere *ait* olduğu hissi. "Pazarlıkçıların genç yaştan itibaren eğitilmesi gerekir ve aile zaten bir geçiş dönemi yaşadığı için beni göndermek için iyi bir zaman gibi görünüyordu."

"Seni o mu gönderdi?" Mariel'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Kaç yaşındaydın?"

"Altı." Dürüst olmak gerekirse, annesinin onu seve seve mi yoksa bir görev duygusuyla mı gönderdiğini bilmiyordu. Bir gün yeraltındaki sıcak aile odasında babasını özleyerek ağlarken, ertesi gün şehrin çok dışındaki soğuk bir taş şatoya getirilmişti. Yeni yatak odasında yumuşak yastıklar yoktu, kükreyen ateşler yoktu ve o ilk günden sonra Ozroth'a bir daha asla ağlamaması öğretilmişti. "Şanslıydım. Beni eğiten iblis yüksek konseyden biriydi, en güçlü dokuz iblis. Astaroth beni büyüttü, bana nasıl erkek olunacağını öğretti."

Titredi. "Sanki bu ismi daha önce duymuş gibiyim."

"Muhtemelen öyledir." Astaroth, Ozroth doğmadan önce yüzyıllardır ünlüydü. "Bana dilekleri nasıl tezahür ettireceğimi öğretti, hatta

en imkansız olanları. Bana pazarlığı ve manipölasyonu öğretti. Onun sayesinde bugün olduğum şeytanım."

Ve Astaroth Ozroth'un başarısı üzerine bahse girmişti. Bu düşünce ruh halinin daha da düşmesine neden oldu. Bugün daha acımasız olacağına söz vermemiş miydi? Ama yorgundu ve insan düzleminin sürekli uyarılmasından bunalmıştı ve sıkı bir pazarlık yapabilecek durumda değildi. *Yakında*, kendine söz verdi. Kaprisli ruhuna boyun eğdirir eğdirmez.

Mariel bacaklarını altından geçirerek yer değiştirdi. Sundress'i kucağında toplanmıştı ve Ozroth'un dikkati Mariel'in kremsi kalçalarının daha iyi görünmesiyle dağılmıştı. "Kulağa zor bir çocukluk geçirmişsin gibi geliyor," dedi.

Bakışlarını kadının bacaklarından uzaklaştırdı. "İblis toplumu insan toplumundan Bu bir görev ve onurdu."

"Peki ya annen?" diye sordu usulca.

"Bilmiyorum." Boğazındaki kalınlığı bastırmak için yutkundu. "Onu bir daha hiç görmedim."

Sessizlik çöktü, sadece duvarındaki saatin tik taklarıyla bozuldu. Tuhaf bir yüzü vardı: yarı güneş, yarı ay, akrep ve yelkovan durmadan dönerken her iki taraf da gülümsüyor, insanların çok az, Ozroth'un ise çok fazla sahip olduğu zamanı geri sayıyordu. Saatin yanında, hiçbir pratik bir amaca hizmet ediyormuş gibi görünmeyen tuhaf heykelcikler ve narin vazolarla dolu bir antika dolabı vardı.

Mariel'in hayatı bir sürü *şeyle* doluydu. İblis düzlemindeki kendi sığınağında ise kitaplar ve egzersiz aletleri dışında pek bir şeyi yoktu. Mariel'in karmakarışık dağınıklığına bakarken, ilk kez evini hangi eşyalarla dekore edebileceğini merak etti. Her gün etrafını saracak kadar neyi önemsiyordu?

İki yüz yıldan fazla bir sürede, bu insanın yirmi sekiz yılda biriktirdiğinden daha azını biriktirmişti. Bu düşüncede boş bir şey vardı.

"Bu üzücü bir hikâye," dedi Mariel. Ona baktığında gözleri şefkatle dolup taşıyordu. "Hiç ailen olmadı. Hiç çocuk olamadım."

"Bilmediğim bir şeyi kaçıramam," dedi. "Ve birçok kişinin hayal edebileceğinden daha fazlasına sahibim. Prestij, onur, bir amaç ... Halkıma yardım etmekten gurur duyabilirim."

Parmakları onunkilerle birleşti ve adam şaşkınlıkla yere baktı. Bir gün önce ondan nefret ediyordu ve şimdi onun elini tutuyordu.

Muhtemelen hâlâ ondan nefret ediyordu. O iyi bir insandı; iyi insanlar yapardı. Düşmanlarına bile teselli verirlerdi. Gururu onun merhametini reddetmesini gerektiriyordu ama Ozroth onun elini bırakacak gibi görünmüyordu. "Buradan çıkmak istiyor musun?" Başparmağı parmak eklemlerine sürtündü.

"Sana ormanı gösterebilirim. Ama önce düş almak istiyorum."

Garip bir sırasızlıktı ama dışarıda olma fikri cazip geliyordu. Göğsü çok sıkıydı ve ön kapının ardındaki seslerin mırıltısı beynini kaşındırıyordu. Mariel'le yakınlaşmasına izin vermek iki ucu keskin bir kılıçtı; onun sihrinden çok ne istediğini öğrenebilirdi ama aynı zamanda ona fazla bağlanma riski de vardı. Bu daha önce hiç düşünmek zorunda kalmadığı bir riskti.

Bir günün daha zararı olmazdı. Değil mi?

Başını salladı. "Bu hoşuma gider."

OceanofPDF.com

DOKUZ

Mariel'in hayatı değişti. Başarısız bir Kıvılcım olarak yaşamın anahtarı buydu: şeyleri silkeleme yeteneği. Annesi asla demeyi bırakmazdı. utanç verici şeylerdi ve Mariel'in göğsüne ekilen endişe tohumu sonsuza dek oradaydı, bu yüzden nasıl yaşayacağını biliyordu.

Mariel yakında bir gün sihrini çözecek ve annesinin SD için maddi desteğini kazanacaktı. Midesinde kalan çalkantıya bakılırsa, o gün bugün olmayacaktı. Ayrıca, Oz'a ormanı göstermeye odaklanmayı tercih ederdi.

Havada bir ısırık vardı, bu yüzden elbisesinin üzerine fermuarı açık bir kapüşonlu giydi ve yürüyüş botlarının altına kalın yün çoraplar giydi. Oz'u arka bahçeye götürdü, bitkilerine fısıldamak için bir an durdu. Sonra çitlerden atlayıp komşusunun yan bahçesinden gizlice geçerek bir sonraki sokağa ulaştılar.

"Annen seni aramaya gelecek mi?" Oz sordu.

Mariel yüzünü buruşturdu. "Ön bahçemde yapacak bir ağı varken olmaz." İç çekti. "Zavallı çimler. Onlar gittikten sonra daha iyi büyü yapmam gerekecek." En azından annesinin yüksek topuklu ayakkabıları ücretsiz bir havalandırma hizmetiymiş, diye düşündü ve çimler zaten sonbaharla birlikte kahverengileşiyordu.

O da karşılık olarak homurdandı. Mariel onlar yürürken onu inceledi ve kafasındaki resme bir yenisini ekledi. Dövmeli pazusu ve sürekli çatık kaşlarıyla iri ve tehlikeli görünüyordu ama Vahşi Batı şapkası onun ölümcül cazibesini biraz azaltıyordu. Buruşuk gömleği ve çimen lekeli kot pantolonu da yardımcı olmamıştı. "Bugün sana daha fazla kıyafet alırsın," dedi.

"Kahretsin, sana bir duş da teklif etmeliydim. Ve bir diş fırçası. İblisler dişlerini fırçalar mı?"

"Hayır, biz kan ve tükürüğün dişlerimizden damlamasını tercih ederiz." Kız ona inanmayan bir bakış attığında, adam homurdandı. "Evet, dişlerimizi fırçalarız."

Onun sinsi mizahı, mutfağında ortaya çıktığında beklemediği bir şeydi. Oz alaycıydı ama komikti. Hem de hasarlı biriydi.

Ona anlattığı hikâyeye inanamıyordu. Küçük yaşta babasını kaybetmesi, ardından ruh çalma sanatını öğrenmek için annesinden koparılması . . . *Sakin ve soğukkanlı olmalısın*, demişti ona. Astaroth bu dersi altı yaşındaki bir çocuğa gerçekten öğretmiş miydi? Ozroth the Ruthless gibi bir lakabı olduğuna göre, yıllar boyunca ona bunun ve daha kötüsünün öğretildiğini hissediyordu.

Garip olan şey, ona karşı sakın ve soğuk görünmemesiydi. Şakalar yapıyordu ve birlikte geçirdikleri ilk saatlerden sonra onu bir pazarlığa zorlamak için gerçek bir çaba sarf etmemişti. Acımasız olmaktan ziyade şaşkın görünüyordu. Bu durumda onun da ne yapacağını bilmediği açıktı.

"Dik dik bakıyorsun," dedi.

"Evet," diye itiraf etti. Bunu inkâr etmek zordu. "Neden bakıyorsun?"

"Sen neden değilsin?" Adam ona şaşkın bir bakış attığında, kadın onu kızdırmaya karar verdi. "Elbisemi beğenmedin mi?" Dönerek mavi, papatya benekli kumaşın etrafında dalgalanmasını sağladı. İş için uygunsuz olduğunu gösterecek kadar dekoltesi olan tatlı yakalı, şirin elbiselerinden biriydi.

Gözleri kızın vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi, göğüs dekoltesine bir an için fazla uzun süre sabitlendi. Sonra başını çevirdi ve boğazını temizledi. "Güzel bir elbise. Şu çiçekli şeyleri seviyorum."

"Papatyalar. Seramda nadir bulunan mor bir çeşit yetiştiriyorum." "Hmm," dedi cevap olarak.

Glimmer Falls'un efsanevi kaplıcalarına çıkan yamaca sırtını veren mahallesinin kenarına doğru gidiyorlardı. Bu yol, onları ormanın derinliklerine götürecek toprak bir patikanın bulunduğu bir sıra ağaçta son buluyordu. Oz'u kasabadan çıkarıp ormana götürmek için sabırsızlanıyordu.

Doğa. Üzgün olduğunda gittiği yer burasıydı ve biraz rahatlamaya kesinlikle ihtiyacı olsa da, doğanın büyüsunün onu da sakinleştireceğini umuyordu.

İstenmeyen şeytani misafirini neden yatıştırmak istediği başka bir zaman tekrar ele alacağı bir soruydu.

Sonbaharın parlak orman örtüsünün altından geçtikleri anda Mariel rahat bir nefes aldı. Burada hava daha berraktı ve sihirle uğulduyordu. Ağaçlar selamlamak için ona doğru eğildi ve tırmanan bir sarmaşık gevşeyerek ıslak saçlarına dolandı. Sarmaşığı buklelerinden kurtarıırken güldü. "Oraya dolanacaksın ve sonra sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağız."

Oz ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Gerçekten de kendi özgür iradeleriyle hareket ettiklerini mi düşünüyorsun?"

Onları bir şey yapmaya zorladığının ima edilmesine sinirlendi. "Benden hoşlanıyorlar," dedi savunmacı bir tavırla.

"Hmm," dedi tekrar, patikada yürümeye devam etmek için döndü.

Bir bitkiye bir şey yaptırdığında ne olduğunu ona göstermeye karar vererek, nefesinin altında "*Ascensren ta wort*a" diye fısıldadı. İşin içinde bitkiler olduğunda büyü dilini hatırlamak çok daha kolaydı.

Ozroth'un önündeki topraktan bir kök çıktı. Ayağı takıldı ve elini bir ağaç gövdesine koyarak düşmekten kurtuldu. Omzunun üzerinden ters ters baktı. "Bu gerekli miydi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ona yetişirken gülmemek için yanağını ısırdı.

Orman, batı baldıran otu, ponderosa çamı, kızılağaç, Douglas köknarı, büyük yapraklı akçaağaçlar ve daha fazlası dahil olmak üzere yaprak dökmeyen ve yaprak döken ağaçların bir karışımını içeriyordu. Nadir çiçekler, eğrelti otları ve tırmanıcı sarmaşıklar ağaçların arasında dolaşıyor, kaplıcaların minerallerinden ve toprağın büyüsunünden besleniyordu. Mariel bitkilerdeki yaşamı seviyordu ama ölmekte olan mevsimin güzelliğini de takdir edebiliyordu. Anka kuşu gibi, bu bitkiler de ilkbaharda yeniden dirilecekti. Ayaklarının altındaki turuncu ve sarı yaprakların çıtırtısı, havanın serinliği ve çürümenin zengin kokusu güzel bir sonbahar karışımına dönüşüyordu ve Mariel mutlulukla iç çekti.

Alçak bir dalın altına girerek patikadan ayrıldı ve Oz'u çalılıkların götürdü. Bu geyik yolu o kadar iyi gizlenmişti ki Mariel (ve geyikler ve birkaç periton) dışında kimse bu yolu kullanmıyor gibiydi. Ormandaki en sevdiği noktalardan birine gidiyordu.

Oz çalıların arasından beceriksizce ilerledi, sonra küfretti ve şapkasına takılan bir sarmaşığa vurdu. "Kes şunu," dedi şapkayı geri kaparak.

"O ben değildim." Bitkiler onun etrafında her zaman kendi hayatlarını yaşarlardı. "Bitkilere iyi davranırsanız, onlar da size iyi davranır."

Homurdandı, sonra şapkasını çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı. Mariel boynuzlarına baktı, amaçlarının ne olduğunu merak ediyordu. Parlak siyah ve pürüzsüz olan boynuzlar güneş ışığında çok güzel görünüyordu. "Neden boynuzların var?" diye sordu.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye karşılık verdi. Bir elini kaldırdı ve parmak ucuyla bir boynuzu fırçaladı. "İblis düzleminde arkadan saldıran bir gece canavarı var. Tek doğal avcımız o, bu yüzden adaptasyon olarak boynuzları geliştirdik. Eğer sizi yere sererse, başınızı geriye atıp onu bıçaklıyorsunuz. Dış kaplamada onlar için zehirli olan bir protein var, bu yüzden onları uzaklaştırıyor."

"Ah." Mariel bir dalı nazikçe kenara itti ve lütfen geri çekilip Oz'un suratına çarpmamasını rica etti. Büyü dilini sadece bazen bitkilerle uğraşırken kullanırdı; çoğu zaman kibar bir rica ya da parmaklarından çıkan bir büyü kıvılcımı iş görürdü. Dal isteksizce itaat ederek iblisin geçmesine izin verdi. "Bu kadar bilimsel bir cevap beklemiyordum."

"Ne yani, iblislerin Orta Çağ'da yaşadığını mı sanıyorsun?" Başka bir dala, bir yaprak saçlarına çiym damlattı ve şapkasını tekrar takmadan önce küfretti.

Doğrusu, bunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi o bahsettiğine göre ... "Sanırım düşük teknoloji bir şey hayal ediyordum. İblis mahkemeleri ve eski ritüeller falan."

"Dünya'nın teknoloji seviyesine sahip değiliz ama buna ihtiyacımız da yok. Yaşamlarımız basit ve sahip olduklarımızın ötesindeki her şey insan dünyasında elde edilebilir."

"Buzdolabınız var mı?" Mariel sordu. "Mikrodalgalar?"

"Genelde hayır. İblislerin sadece ara sıra yemek yemesi gerekir, bu yüzden çoğunlukla dışarıdan alırız." Kadın anlamaz bir şekilde ona bakınca, adam detaylandırdı. "Dünya'ya gideriz ve orada bir şeyler sipariş ederiz."

Güldü. "Kendi yemeğini pişirmiyor musun?"

"Her gün yemek yemeye ihtiyacın olmadıktan sonra ne anlamı var ki?"

Bu doğru gelmedi. "Dün gece yemek yedin. Ve seni duştan çıktıktan sonra mısır gevreğini yağmalarken yakaladım."

Utanmış görünüyordu. "Benim çoğu daha fazla kaloriye ihtiyacım var. Ruh koleksiyonculuğu yorucudur."

"Ama aslında ruhumu almadınız."

Gözlerini kısarak ağaçlara doğru baktı. "Bu ne tür bir kuş?"

Bu yanlış yönlendirmeyi daha sonra incelemek üzere dosyaladı. Oz'un ona bir iblisin nasıl olması gerektiğini söylediğiyle uyuşmayan bir şey daha vardı.

Başını kaldırdı ve bir Douglas köknarının tepesine tünemiş altın kuyruklu, büyük, kırmızı bir kuş görünce nefesi kesildi. "Oh, bir anka kuşu! Bir tane gördüğümüze çok sevindim. Nadir bulunurlar ve kış için kendilerini yakarlar, bu yüzden bu yıl gördüğüm son kuş olabilir."

"Kışı geçirmek için eğlenceli bir yol gibi görünmüyor," dedi Oz.

Omuz silkti. "Kendimi yakıp birkaç ay sonra her zamankinden daha genç görünerek yeniden canlanabileceksen neden olmasın? Ayrıca, annemin akşam yemeği partilerinden kaçmak için mükemmel bir yol olurdu. *Üzgünüm anne, önümüzdeki üç ay boyunca bir kül yığınınım.*" Sonra inledi. "Kahretsin, bugün Pazar, değil mi? Bu da aile yemeği demek." Mariel'in haftanın en sevmediği olayı. Göğsü sıkıştı ve ağrıyı hafifletmek için göğüs kafesini ovuşturdu.

Bel yüksekliğinde bir kaya yolu kapatmıştı. Mariel kayanın üzerinden atlamaya hazırlanırken, Oz'un elleri belini sardığında ciyakladı. Onu kaldırıp kayanın üstüne bıraktı, sonra da kendisi tırmandı. Diğer taraftan aşağı atlarken, "Teşekkür ederim," dedi. Oz'un parmaklarının beline bastırdığı yerin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Neden ona bu kadar iyi davranıyordu? Bu onun kafasına girmeye çalışmanın garip bir yolu muydu?

"Neden akşam yemeğine gelmiyorsun?" Oz, sanki onun nezaket -ve güç-gösterisi takdir edilmeye değmezmiş gibi sordu. "Eğer kaba davranırsa ve sen de bundan nefret edersen,

gitmek zorunda değilsin."

"Eğer gitmezsem, evime korkunç bir şey ışınlayacak." Bir keresinde davetiye göndermişti, eğer annesi her seferinde bir tane göndermekten bir damlada beş bin tane göndermeye terfi etmemiş olsaydı bu o kadar da kötü olmazdı. Mariel'in evi, sonunda pes edene kadar her türden davetiyeyle dolup taşmıştı. Bunun kötü olduğunu düşünmüştü. Ta ki bir dahaki sefere atlamaya çalıştığında oturma odasında bir bal porsuğu belirene kadar.

Oz, "Birinin onu dizginlemesi gerek," diye mırıldandı. "Baban neden müdahale etmedi?"

Mariel bu saçma fikre güldü. "Babam uzun zaman önce sessiz olmayı ve onun yapmasına izin vermeyi öğrendi. Onu seviyor ama sadece evlilik yoluyla Spark olduğu için her konuda son sözü o söylüyor."

"Bugünlerde insanlık aleminde evlilik böyle mi işliyor? Ben 1800'lerde ilk gittiğimde her konuda son sözü erkekler söylerdi."

Hecate'e şükürler olsun ki artık 1800'lerde değiliz. Mariel, "Her iki tarafın da görüşlerinin geçerli olduğuna ve saygı duyulması gerektiğine inanıyorum," dedi.

Yol yükseldikçe yapraklar daha da sıklaşıyordu. Yaz aylarında bu patika yemyeşil yeşilliklerle ve yemek tabağı büyüklüğünde yabani mavi güllerle kaplanırdı ama sonbaharın gelmesiyle ağaçlar Anka kuşu tüyleri gibi alev alev olmuştu. Yapraklar uçuşuyor, bazıları omuzlarını ve saçlarını süslemek için yollarını değiştiriyordu.

Oz ne düşünürse düşünsün, bitkiler onu hep sevmişti. En eski anılarından biri, babasının bahçesindeki hercai menekşelerin yüzlerini ona doğru çevirmeleriydi. Oyun seanslarından her zaman saçlarına dolanmış ve tenine yapışmış yapraklar ve otlarla dönerdi. Bu Mariel'in özellikle vahşi olmasından kaynaklanmıyordu; bitkiler ona yakın olmayı seviyordu.

Patika, çalılıklarla dolu sık bir arapsaçında son buluyor gibiydi. "İşte geldik!" Mariel duyurdu. Çalıya doğru uzandı ve fısıldar gibi "*Aviosen a malei*" diyerek dokunuşuna sihirli bir dokunuş kattı. Çalı yarıldı ve geçmelerine izin verdi.

Ötede küçük bir vaha vardı. Açıklığın ortasında bir kaplıca fokurduyor, mineral-turuncu kenarları bulanık turkuaz suyu dışa vuruyordu. Buhar

serin havaya yükseldi. Bu açıklıktaki çiçekler, sihir ve pınarlardan beslenerek yıl boyunca açıyor ve havuzu bir renk cümbüşü çevreliyordu.

Oz ağzı bir karış açık duruyordu. "Eee?"

Mariel sordu.

"Bu ... güzel," dedi sonunda.

"Hoştan da öte." Mariel omzuyla onu dürttü. "Hadi ama, bana bunun şimdiye kadar gördüğün en güzel şeylerden biri olmadığını söyle."

Parmaklarını koyu mor bir çiçeğin üzerinde gezdirmek için uzandı. Kibarlığı için onu ödüllendirmek isteyen Mariel bir büyü ipliği göndererek elini okşamasını teşvik etti. Taç yaprakları tenine değerken adem elması titredi. "Bir şeyler hakkında hevesli olmaya alışık değilim," dedi. "Ama evet. Bu çok güzel."

İki yüzyılı aşkın bir süredir bir şey için nasıl heyecanlanacağını bilmiyor muydu? Mariel'in kalbi onun için acıyordu. Tüm hayatını soğuk geçirmek, güzelliği inkâr etmek ve duyguları kısıtlamak nasıl bir şey olurdu? İblis düzleminde bir yıl içinde solup

Belki de iblis düzleminin tamamı böyle değildi. Belki de bu sadece onun eğitilme şekliydi.

"Haydi," dedi Mariel, eğilip yürüyüş botlarını çıkardı, sonra da yün çoraplarını çıkardı. Çimenler ayak parmaklarının altında yumuşacıktı, sihir ve sıcaklık kışın derinliklerinde bile onu gür tutuyordu. "Ayaklarını daldır."

Tekrar ayağa kalktığında onu kışına bakarken yakaladığına yemin etti. Adam hızla gözlerini kaçırdı ve Mariel havuzun kenarına doğru ilerlerken gülümsemesini gizledi. Mineralli kayanın üzerine oturdu, sonra ayak parmaklarını suya daldırdı, sıcak suyun soğuk ayaklarına verdiği zevk-acıdan tısladı. Oz onun yanına geldi, botları hâlâ bağlıydı ve Mariel'in ayaklarını yavaşça suya indirmesini izliyordu.

"Oh, hadi ama." Yanındaki kayayı okşadı. "İblis haysiyetin ayakkabılarını çıkarmaya dayanabilir."

Homurdandı, sonra bağcıkları çözmek için eğildi. Siyah çoraplarını dikkatlice katladı, onları ve şapkasını yere koydu, sonra paçalarını sıvadı

Koyu renk kot pantolonundan kıllarla kaplı baldırlarını çıkardı. Kendini beceriksizce kayanın üzerine bıraktı, ardından alt bacaklarını suya daldırdı.

"Vay canına," dedi Mariel. "Buna hazırlanmak için bile mi gitmiyorsun?" Hâlâ ayak bileklerini alıştırmaya çalışıyordu ama sıcak, partiden kalan gerginliğine iyi gelmeye başlamıştı bile.

"İblis," dedi açıklama olarak. "Sıcak koşuyoruz."

Eminim öyledir, diye düşündü, adamın kaslı baldırlarına ve kot pantolonunun kalçalarının üzerindeki esneme payına bakarak. Kıvrımlı bir kızdı ama onun yanında neredeyse minyon hissediyordu. "Bütün iblisler büyük mü?" diye ağzından kaçırdı.

". . . Hangi bağlamda?" diye sordu garip bir duraksamadan sonra.

Mariel'in yanakları kızardı. Hecate, öyle demek istememişti ama artık çok geçti. Beyni bu yolda hızla ilerlemeye başladı, iblis aletlerinin ne kadar büyük olduğunu merak ediyordu. Dikenli miydiler? Bir keresinde böyle bir aşk romanı okumuştı. Bazı hayran kurgularını da. Ya iblisler eşlerini düğümlüyorsa? Seksin içinde ısırma da var mıydı? Boynuzlar nasıl devreye giriyordu?

Zihni susamış bir şekilde kendi etrafında dönüp durmakla o kadar meşguldü ki, adam boğazını temizleyene kadar onun kasıklarına bakarken gözlerinin kaydığını fark etmedi. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı , evet, bu kesinlikle bir şişkinlikti ve ... daha da büyüyor muydu? "Büyük," diye ağzından kaçırdı. "Sen. Uzun boylu yani. Ve geniş gibisin." Omuzlarını işaret etti. "NFL'de oynayabilirmişsin gibi." Bir başka başıboş düşünce onu ele geçirdi. "NFL'de iblis var mı?"

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Senin düşünce sürecin," dedi başını sallayarak.

"Ne olmuş ona?" Fantezi uçuşlarına ve ani teğet geçmelere eğilimli olduğunu biliyordu ama düşünecek bu kadar ilginç şey varken başka ne yapabilirdi ki? İblis siki gibi mesela.

"Sekiz tür avdan hangisini öldüreceğine karar vermeye çalışan bir zebaniyi izlemek gibi" dedi. "Her yere dalıp gidiyor."

"*Cehennem Köpeği* mi?" diye sordu. "*Şeytan-uçak-tazısı* olması gerekmiyor mu?"

İç çekti. "*Cehennem* kelimesi Eski İblis dilinde insanlar onu benimsemeden çok önce de vardı. 'Sadık' anlamına gelir. "

"Neye benziyorlar?"

"Üç kafa, kırmızı gözler, sivri dişler." Omuz silkti. "Yaygın bir evcil hayvan."

Eski İblis ve iblis evcil hayvanları hakkında sorular sormak istiyordu ama adam daha önceki sorularına hâlâ cevap vermemişti ve izini kaybettirecekti.

"Peki hepiniz büyük müsünüz? Peki ya spor?"

"NFL yok," dedi başını arkaya eğip gökyüzüne bakarak. "Birçok spor dalımız var. Bazılarını tanırırsınız, çoğunu tanımazsınız. Ve evet, iblisler insanlara kıyasla daha büyük olma eğilimindedir, ancak bu değişir."

"En büyük sen misin?"

Ona yan gözle bir bakış attı, sonra sırtıttı. "Ne hakkında sorduğuna bağlı."

Sinsi şeytan. Önce şakalar, sonra imalar; sırada ne vardı? İblis aletlerinin dikenli olup olmadığını sormayı çok istiyordu ama insanlara cinsel organları hakkında soru sormak kesinlikle kibarca değildi. Dikkatini dağıtmak için baldırlarının geri kalanını aynı anda suya daldırdı, sıcak su tenine çarptığında tısladı. Birkaç acı dolu saniye sonra alıştı ve sıcaklık harika hissettirmeye başladı. Meraklı bir balık ayak parmaklarını kemirirken kıkırdadı.

Ozroth sarsıldı ve her yere su sıçrattı. "O da neydi?" diye sordu, bulanık turkuaz suya bakarak.

"Ayak parmaklarını mı kemiriyorsun?" diye sordu. Adam başını sallayınca açıkladı. "Bu havuzlarda yaşayan ve ölü deriyi yiyen balıklar var. Pedikürden daha iyidir."

Yüzünü buruşturdu. "Bu iğrenç." Yine de ayaklarını dışarı çıkarmadı. "İblis düzleminde sıcak su balıklarımız var ama insanlarda olduğunu bilmiyordum."

"Burası dünyada onları bulabileceğiniz yegane yerlerden biri. Çoğu sıcak su kaynağı yaşam için fazla düşmancadır. Ama burada ağaçlardan suya ve balıklara kadar her şeyde sihir var." Başka canlılar görmeye çalışarak etrafına bakındı. Bir kızılgerdan yakındaki bir dalda kanat çırpıyor, mavi bir kelebek de çiçeklerden birinin etrafında uçuşuyordu. "Umarım bir ateş semenderi görürüz," dedi. "Anka kuşlarından bile daha nadir bulunurlar."

"Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedi. "Renkli ama bunaltıcı değil. Huzurlu bir yer."

"Şimdilik." Ağzı buruştu. "Tatil köyü ve spa inşa ettiklerinde her şey mahvolacak."

Oz kaşlarını çatı. "Tam burada mı inşa ediyorlar?"

"Tam olarak burada değil," dedi Mariel ayaklarını suyun içinde döndürerek. "Yamacın ilerisinde birbirine bağlı havuzlardan oluşan bir küme var. araziye düzleştirecekler, ağaçları kesecekler ve havuzları kiremitle kaplayacaklar. O zaman ne balık kalır ne de ateş semenderleri."

İnşaat projesi onu birçok gece endişelendirmişti. Glimmer Falls her zaman bir vaha olmuştu; büyü'nün geliştiği, cadıların sıradan insanlarla ve mistik yaratıklarla uyum içinde kaynaştığı bir yer. İnsanlardan çevreye kadar her şeyde bir denge vardı ve büyük şehirlerin hızlı genişlemesinin ve beton yüksek binalarının henüz girmediği bir yerde yaşadığı için minnettar olmuştu.

Sonra Cynthia Cunnington belediye başkanı seçildi ve Glimmer Falls'u bir turizm merkezi haline getirme hırsı çok geç olana kadar netleşmemişti. Sihirli topluluk protesto için ayağa kalkmalıydı, ancak Spark'lar ve Cunnington'lar topluluğun temel direkleriydi ve Cynthia ve Diantha gibi zengin cadılar, sınırsız kapitalizmin bu cennete vereceği zararı fark edemeyecek kadar bencildi. Daha fakir, daha az prestijli cadılar onlara karşı duracak güce sahip değildi.

Mariel, annesi ve Cynthia'nın da toprağı kendisi gibi hissedebilmelerini diliyordu. Ancak diğer pek çok cadı gibi onların da güçleri gösterişliydi. Doğal dünyayla bir bağ hissetmiyorlardı. Glimmer Şelalesi'nin altındaki sihir ağı yoğun ama hassastı ve Mariel, eğer manzara hızla çözülmeye başlayacağını biliyordu.

"Protestoyu şimdi anlıyorum," dedi Ozroth. "Bu kadar büyü'nün olduğu yerler nadirdir." Birkaç kez burnunu çekti. "Havada neredeyse kokusunu alabiliyorsunuz."

"Büyü'nün kokusunu alabiliyor musun?"

"Onu hissedebiliyorum. İblis duyularımı açtığımda da görebiliyorum. İnsan büyü'sü altın bir ışık gibidir." Ona baktı, gözleri yüzünde gezindi, sonra daha aşağıya indi. "Güçlü olduğunu bu şekilde anlıyorum. Ruhun en parlak altın renginde parlıyor."

Yüzünü buruşturdu. "Güçlü ama kullanamıyor."

"Bugün kullandın," dedi. "Bana çelme taktığında. Ve daha sonra, çalıların geçmemize izin vermesini sağladığında." Alnı çatıldı. "Belki birkaç kez daha, ama büyü yaptığını duymadım."

"Her zaman yapmak zorunda değilim. Sadece belirli bir sonucu zorlamak istediğimde. Çoğu zaman bitkileri sihirle besliyor ve kıbarca rica ediyorum."

"Bir cadının kelimeleri söylemeden büyü yapabilmesi nadir görülen bir durumdur. Ailen bunu yapabildiğini biliyor mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Mariel. "Bahçe büyüğü hakkında pek düşünmedikleri için konuda pek soru sormazlar. Ama ben büyü dilini öğrenmeden önce bitkilerle çalışıyordum, belki de? Her halükarda, annem bazı şeyleri kelimeleri kullanmadan ışınlatabiliyor, yani bu çok da özel bir şey değil."

Onu dikkatle inceliyordu. "Bu özel bir şey. Ve bence buna bahçe büyüğü demek sınırlayıcı olur. Uyumlandığınız şey tüm doğal dünya."

Sihrinin bir kez olsun övüldüğünü duymak baş döndürücü bir duyguydu ve Mariel zevkle kıvrandı. "Çok güzel şeyler söylüyorsun."

Homurdandı. "Gerçek bu."

Yüzünü ona dönerek bir elini kayanın üzerine koydu, böylece ona doğru eğilebildi. Diğer eliyle onun yanağını kavradı. Teni ateş gibi sıcaktı. "Oz," dedi ciddiyetle. "Ruhumu çalmak için burada olabilirsin ama son bir gündür büyüm konusunda arkadaşlarım dışında kimsenin yıllardır olmadığı kadar nazik davrandın."

"Bu hırsızlık değil," diye homurdandı. "Bütün mesele bunun bir takas olması." Başını kaydırarak avucunun içine daha derin bastırdı ve dudakları tenine zar zor değdiğinde Mariel'in nefesi kesildi.

"Kapa çenenin ve sana teşekkür etmeme izin ver," dedi nefes nefese. Aralarında enerji oluşuyordu - büyüünün karıncalanması değil, daha elemental bir şey. Farkında olmadan yaklaşmıştı ve adamın nefesi dudaklarına değdiğinde tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Gözleri genişti, altın rengi irisler siyah gözbebekleri tarafından neredeyse yutulmuştu. Adamın eli kızın beline yerleşti ve Mariel ürperdi.

Bu çekim tek taraflı değildi. Bunu biliyordu, büyüünün köklere sarıldığını bildiği kadar emindi.

"İnsanlara doğruyu söyledikleri için teşekkür etmek zorunda kalmamalısınız," diye homurdandı.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Gözleri dudaklarına kayd ve tekrar yukarı baktı.

Mariel'in kafasında iki ses vardı. Biri Calladia'nınkiydi, "*Ne yapıyorsun lan sen?!"* diye bağırıyordu. Diğerini onu teşvik ediyordu. *Arayı kapat. İblisiöp. Ne kadar büyük olduğunu ilk elden öğren.*

Dudaklarını yaladı ve eğildi-

Küçük ama vahşi bir kükreme onun tek uyarısıydı. Yan tarafa doğru irkildi ve ateş akımı doğrudan sırtına inmek yerine üst kolunu sıyırdı. "Orospu çocuğu!" diye küfrederek ayağa fırladı.

Oz o kadar hızlı ayağa fırladı ki neredeyse havuza düşüyordu. Onu arkasından itti ve kendini onunla tehdit arasında konumlandırdı. "Ne oldu?" sordu. "Burada ne var?"

"Aşağı bak," dedi kolundaki yanığı avuçlayarak.

"Nedir o?" Oz sordu.

Saldırganı görmek için etrafına baktı. Oz'un birkaç metre önünde, bir ev kedisi büyüklüğünde turuncu bir semender, ayaklarını genişçe açmış, saldırı pozisyonunda duruyordu. Kuyruğu seğirdi ve tekrar kükredi. Ağzından çıkan bir ateş bulutu Oz'un çıplak ayaklarını sardı.

"Oh, hayır!" Mariel ağladı. Onu geri çekmeye çalıştı ama o kendini tuttu. "İyi misin?" Böyle doğrudan bir darbe onu kabarcıklar içinde bırakabilirdi ama adam irkilmemişti bile.

"İblis," dedi sertçe. Semenderin iç organlarını sökecekmiş gibi ona ters ters baktı. "Sanırım bu da bir ateş semenderi. *Bunu* kurtarmak için protesto mu ediyordunuz?"

"Son derece tehlike altındalar." Mariel onun kolunu tekrar çekiştirdi ve pazusunun verdiği sert hissi takdir etti. "Ve bu onun hatası değildi. Onun bölgesindeyiz ve havuzdan çıkarken birkaç uyarı tıslaması çıkarmış olmalı ama ben duymadım." Çünkü iblis aleti, iblis göğsü ve iblis *ağzı* dikkatini dağıtmıştı.

Omzunun üzerinden baktı. "Seni yaktığı için bu şeyi dümdüz etmek istiyorum ama içimden bir ses bundan hoşlanmayacağını söylüyor."

"Sakin ezip geçme!" Yine de içinde, onu incittiği için bir şeyi öldürebileceği fikri tuhaf bir heyecan yaratmıştı. Calladia'nın sesi yine kafasının içinde dehşete düşmüş bir şekilde bir tür öğüt veriyordu ama Mariel diğer kolunu onun beline dolamak için bunu duymazdan geldi ve altılı paketin sert çıkıntılarıyla karşılaştığında dudağını ısırıldı. Hecate, ruhunu isteyen bir iblisle yapması gereken şey bu değildi ama Mariel'in en iyi zamanlarda bile dürtü kontrolü zayıftı ve yıllardır biriyle yatmamıştı. "Yavaşça geri çekilmeliyiz," dedi. "Eğer dönüp kaçarsan seni kovalar."

"Saçmalık," diye mırıldandı Oz. Yine de geri çekildi ve Mariel de onunla birlikte hareket etti. Adamın sırtına sıkıca yapıştığı için tuhaf bir danstı ama adamın pazularından ya da karın kaslarından vazgeçmek istemiyordu. Semender onların gidişini izledi, yuvarlak siyah gözleri bir şekilde öfkesini yansıtıyordu.

Mariel aniden durdu. Oz ayak parmaklarına bastığında "Ah!" dedi. "Özür dilerim." Sonra omzunun üzerinden kaşlarını çattı, görünüşe göre huysuz ve korkutucu olması gerekiyordu. "Eğer ezilmek istemiyorsan, seni göremediğim zaman durma."

Mariel semendere yaklaşmak için onun etrafından dolaştı. Adamın eli omzuna konduğunda Oz'u silkeledi. "Bir sorun var," dedi. Kolundaki yanık zonkluyordu ama acıyı görmezden geldi.

Semenderin gözlerinin üzerinde ince bir tabaka vardı ve derisinde görmeyi beklediği kırmızı benek donuk kahverengiydi. Ağzını açtı ama bu sefer kükremesi daha çok bir huff'a benziyordu ve sadece ince bir alev çıktı. Ağzından koyu kırmızı kan damlamaya başladı.

"Bu hasta," dedi Mariel, kendini hasta hissederek. Bu ormanda hiç hasta bir hayvan görmemişti. Her şeyin bir ömrü vardı ama buradaki canlılar hastalıktan değil, yaşlılıktan ölüyordu.

"Yani?" Oz sordu. "Mariel, geri . Seni yine yakacak."

Onu görmezden gelerek hayvanı daha yakından incelemek için çömeldi. "Burada hiçbir şey hastalanmaz."

Gözlerini kapattı ve duyularını ormana açtı. Yapraklar hışırdıyor, ağaçlar rüzgârda sallanarak güç kazanıyor ve yaşamın zengin dokusu

her zamanki gibi yoğun ve vahşi. Ama sonra zihni yanlış hissettiren bir toprak parçasıyla karşılaştı. Yeşil ve zengin yerine, karanlık ve boş hissediyordu.

Ayağa fırladı ve botlarını almaya zahmet etmeden koşmaya başladı. Bir hayvanı iyileştirmek henüz öğrenmediği karmaşık bir sihirdi, bu yüzden semender için yapabileceği bir şey yoktu ama belki orman için bir şeyler yapabilirdi.

Oz bağırdı ama o onu duymazdan gelerek çalıların arasına daldı. Onun ihtiyacını hissederek ayrıldılar ama arkasından yaklaştıklarında Oz'un küfrettiğini duydu. Oz yine de onu takip ediyordu -çatırdama sesleri ve bitkilerin zonklayan öfkesi ona bunu söylüyordu- ama Mariel duramadı. Ormanında neyin yanlış gittiğini bulması gerekiyordu. Çıplak ayaklarıyla köklerin ve dökülen yaprakların üzerinden geçerken, o hasta ve boş hissi arıyordu.

Karanlığın kaynağını buldu: dev bir Douglas köknarı. Gövdesi siyah ve çürümüştü, kabuğunda Mariel'den bir karış daha geniş ve daha uzun bir girinti vardı. Köklerindeki otlar siyahtı ve karanlık, kök yapısını takip ederek etrafındaki toprağa dallar halinde yayılıyordu.

Mariel dizlerinin üzerine çöktü, sonra elini otların arasındaki karanlık bir yarığa bastırdı. Toprağın altındaki kök iltihaplanmıştı. Acı çeken kökü büyüyle besledi... ama hiçbir şey olmadı.

Mariel gözlerini sıkıca kapadı ve odaklandı. "*Cicararek en arboreum*." Ormanı iyileştir.

Büyüyü çerçeveyen sihir diliyle, siyah çürümenin gerilediğini hissetti. Yine de yeterli değildi. Tekrar söyledi, sonra tekrar. Kökler yavaş yavaş iyileşti ama gövdede hâlâ iğrenç bir şey yuvalanıyordu.

Oz sonunda nefes nefese ve şapkasına yapraklar yapışmış bir halde ona yetiştı. "Mariel, Lucifer aşkına ne yapıyorsun?"

Elini sandığın üzerine koyarak onu görmezden geldi. "*Cicararek en arboreum*." Çürük tekrar küçüldü. Aniden başının döndüğünü hissetti ve topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Orman hasta," dedi. Gözlerinin önünde siyah noktalar yüzüyordu. "Ve benim sihrim sadece küçük parçaları onarıyor."

Oz onun yanına çömeldi. "Bu normal değil mi?"

"Hayır, değil," diye tersledi Mariel. "Ben her bitkiyi iyileştirebilirim." Başı ağrıyordu ve aynı anda bayılıp kusacakmış gibi hissediyordu. Çürük gitmemişti,

Ama bir büyü daha yapabileceğinden emin değildi. "Büyümün bunu düzeltmesi gerekirdi."

Oz'un gözleri ağacın gövdesinde bir aşağı bir yukarı gidip geldi. Toprağa bir parmağını soktu, sonra havayı kokladı. "Cadı büyüü hissetmiyorum."

"Bu doğal olamaz." Mariel kollarını sandığa doladı, en güzel elbisesinin kirlenmesini umursamıyordu. "*Cicararek en arboreum!*" Büyüyü bağırarak söyledi ve büyüünün derisinden ağaca sızdığını hayal etti. Doğaya olan sevgisinin her zerresini büyüye gönderdi ve bunun yeterli olmasını umutsuzca diledi.

Siyah çürük kayboldu ama görüşündeki karanlık noktalar genişledi. Sonra hiçbir şey kalmadı.

yere düştü. Ağaç gövdesi sağlıklı görünüyordu ama Mariel'in yüzü kül rengiydi.

Onu kucağına aldı ve kucağına yatırdı. "Uyan," dedi, yüzündeki yaprak buklelerini fırçalayarak. Çilleri teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu ve balmumuna çalan solgunluğu adamın içine bir korku saldı. Hasta mıydı acaba?

İnsanlar çok kırılıyordu, hayatları örümcek ağı kadar narindi. Ya ölürse?

Eğer o ölürse, Ozroth ruh anlaşmasından kurtulacaktı ama bunu istemiyordu. Bunun sadece Astaroth'u hayal kırıklığına uğratmak istemediğı için olmadığını fark etti; Mariel'e veda etmeye henüz hazır değildi.

Bu düşünce neredeyse onun ölmesi fikri kadar korkunçtu. Bataklığa adım atmış gibi hissediyordu ve ne kadar mücadele ederse etsin da derine batıyordu.

"Hadi," dedi, hafifçe yanağını okşayarak. En azından hâlâ nefes alıyordu. Kulağını göğsüne bastırana kadar onu kaydırdı. Kalp atışları sabit bir ritimle atıyordu. Bu iyiye işaretti.

İnsanlar hasta insanlara nasıl davranırdı? İblisler küçük hastalıklara yakalanırdı ama asla yıkıcı bir şey olmazdı ve Ozroth'un insanlarla karşılaşmaları çeşitli olsa da anlaşmaların ayrıntıları dışında pek bir şeye odaklanmamıştı. Sülükler bugünlerde uygun değildi; o kadarını biliyordu. Alnına soğuk kompres mi yapması gerekiyordu? Bir kaplıcadaydılar, sıcak kompres işe yarar mıydı?

Onu kollarının arasına aldı, korkusuna rağmen zevkten ürperdiğini hissetti. Kız yumuşak ve kıvrımlıydı ve onu kaplıcaya doğru taşıırken kendini güçlü hissetti. Kız savunmasızdı ama onu koruyacaktı.

Dikenli bir sarmaşık Mariel'i çalılıkların arasından geçtiği için onu azarlar gibi omzunu sıyırsa da, bitkiler onlar için kolayca ayrıldı. Bitkilerin davranışı tuhaftı. Mariel baygındı, yani onlara büyü yapıyor olamazdı ama yine de öyleymiş gibi davranıyorlardı.

Mariel'i havuzun kenarına oturtup başını bir tutam otun üzerine yasladığında ateş semenderi neyse ki gitmişti. Gömleğini çıkardı, sonra kumaşı sıcak suya batırıp Mariel'in alnına yerleştirdi. Sonra topuklarının üzerine oturup ona baktı.

Şimdi ne olacak?

Modern insan tıbbının aşına olduğu tek tekniği kalp masajıydı ama bu durumda uygulanabilir olup olmadığı ya da tam olarak nasıl yapılacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tereddütte elini Mariel'in göğsünün ortasına koydu ve hafifçe bastırdı. Bilinci yerinde değilken onu elliyormuş gibi rahatsız edici bir his verdi, bu yüzden elini çekti. Göğsüne bastırması muhtemelen kötü kalp atışları içindi, o yüzden belki de bunu yapmasına gerek yoktu.

Nefes alış verişi sık görünüyordu, bu yüzden ona doğru eğildi, pelüş pembe dudaklarına bakarken kendini bir sürüngen gibi hissetti. Hafifçe ayrılmışlardı ve onun nefesinin yumuşak pufunu hissedebiliyordu.

Kendi kendine, onu öpmeyeceğini söyledi. Onu iyileştirmeye yardımcı olmak için ciğerlerine hava üfleyecekti. Bunun onu neden iyileştireceğini bilmiyordu ama bir insan otelinde gecelerken *Grey's Anatomy*'nin bir bölümünü izlemişti ve doktorlardan biri bunu yapmıştı.

Ağzını açtı ve başını aşağı eğdi.

Adam birkaç santim uzağındayken kirpikleri titreyerek açıldı. Gözlerini kırptırdı, sonra telaşlı bir ciyaklama sesi çıkardı.

Ozroth kendini geriye doğru fırlattı ve kaplıcanın kenarındaki kayanın üzerine kış üstü düştü. Ancak çok fazla ivme kazanmıştı ve havuza doğru devrildi. Sıcak suyun etkisiyle irkilerek nefes almak gibi bir hata yaptı.

etrafını sardı. Ayakları kayaya çarptı ve kendini yukarı doğru itti, başı yüzeyden ayrılırken öksürüyor ve çırpınıyordu.

Mariel şimdi ayağa kalkmış, kocaman gözlerle ona bakıyordu. "Sen iyi misin?"

Cevap veremeyecek kadar öksürmekle meşguldü. Kahretsin, bu yaktı.

Daha da yaklaşarak ona uzandı. "Balığın içinde mi boğuluyorsun? Heimlich'e ihtiyacın var mı?"

Heimlichin ne olduğundan emin değildi ama muhtemelen istemiyordu. Başını iki yana salladı. Öksürükler arasında "Nefes aldım," diye soludu.

Sonunda, boğazı ve göğsü ağrısa da öksürükleri azaldı. Gözlerindeki suyu sildi ve sıırıslıkla saçlarını alnından geriye doğru itti. "İyi misin?" diye sordu havuzun kenarına doğru ilerlerken.

Mariel orada oturmuş, şaşkın görünüyordu. "Sanırım öyle. Ne oldu ki? Tek hatırladığım ağacı iyileştirmeye çalıştığım."

"Bayılmışsın." Ozroth tekrar öksürdü. "Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden seni buraya geri getirdim ve alnına sıcak kompres uyguladım."

"Çok nazıksın," dedi, ama ona şüpheyle bakıyordu. "Neden gömleksizsin? Ve uyandığımda neden yüzümden on santim uzaktaydın?"

Yüzünü buruşturdu. "Kalp masajı olabilir diye düşündüm. Gömlek de kompres içindi." Şu anda çimlerin üzerinde üzgün, ıslak bir yığın halinde duruyordu.

Kaşları havaya kalktı. "Bana kalp masajı mı yapmaya çalıştın? Ve ben bunu kaçırdım mı?"

"Başarılı bir şekilde denediğimi söyleyemem," dedi. "Ne yapacağımı bilemedim. Sen uyandığında bunu düşünüyordum."

Bir şey kot pantolonunun paçasından yukarı doğru kayınca irkildi ve havuzdan dışarı fırladı. Kot pantolonunu hiç düşünmeden yırttı, kalçasından aşağı itti ve sonra silkeleyerek çıkardı. Küçük, beyaz bir yılan bir çırpıda suya geri düştü. "O da neydi?" diye sordu.

Adam Mariel'e döndüğünde Mariel ne havuza ne de yılanı bakıyordu. Gözleri tabak gibi yuvarlaktı ve adamın göğsüyle kasıkları arasında gidip geliyordu.

Ozroth kendine baktı. Oh. Üzerindeki tek şey bir çift siyah boxer külotu ve sıırsıklam oldukları için hayal gücüne çok az şey bırakıyorlardı. Onu telaşlandırmak istemediğı için arkasını döndü. "Özür dilerim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Pantolonumun içinde bir yılan vardı."

"Söyleyeceğim," diye mırıldandı.

Bu utanç vericiydi. Aleti, her şeye rağmen, ilgi göstermeye başlamıştı. Ellerini kasıklarının önünde birleştirdi ve sırtını ona döndü. Belki tekrar yılana odaklanırsa, ereksiyonu bunun uygun bir an olmadığını anlayacaktı. "Neydi o yılan?" diye sordu. "Beyazdı ve yaklaşık beş santim uzunluğundaydı."

"Bir albino kaplıca yılanı. Zehirli değil ama sevimli olma eğilimindeler."

Yüzünü buruşturdu. Yılanın ne kadar hızlı hareket ettiğini düşünürsek, onun testislerini kucaklamak gibi bir görevi vardı. "Bir yılanda takdir ettiğim bir özellik değil."

Güldü. "Yılanlar çok sevimli. Onları daha sık kucaklamayı denemelisin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim." Neyse ki ereksiyonu gerilemeye başlamıştı, bu yüzden döndü -bir elini hâlâ kasıklarının üzerinde tutuyordu- ve çimlerin üzerinden kot pantolonunu aldı. Islak kumaş tenine yapıştığında irkilerek içine girmeye çalıştı.

Sözlerini bitirdiğinde, Mariel'in hâlâ hevesle ona baktığını fark etti. Kaşlarını çattı. "Gösteriyi beğendin mi?"

Mariel gözlerini kaçırdı. "Sadece ." Şimdi daha sağlıklı görünüyordu, yanaklarına yeniden renk gelmişti.

"Peki ne oldu?" Ozroth gömleğini toplayıp başına geçirerek sordu. Üstünü örterken Mariel üzgün bir ses çıkardı. "Ağacı iyileştiriyordun ve sonra bilincini kaybettin."

"Kendimi aşırı zorladım. Büyüye çok fazla güç verdim." Başını iki yana salladı. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Bu çürük her neyse çok güçlü olmalı." Doğal görünmüyordu ama herhangi bir büyü de hissetmemişti. Sonra tekrar, hissedebildiğı tek büyü insandı - iblis büyüğü bile diğer iblisler tarafından algılanamazdı - bu yüzden belki

başka bir doğaüstü yaratığın sorumlu olduğunu düşündü. Mariel'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Yürüyebilir misin?"

Gözlerini devirdi. "Ben kırılgan değilim."

Yine de öyleydi. Bir enfeksiyon, başına aldığı bir darbe, şanssız genetiği... bunlardan herhangi biri onu kolayca öldürebilirdi. Aksi takdirde sağlıklı insanlar bir anevrizmadan anında ölebilirdi. Türler bıçak sırtında yürüyordu, ancak insanlar hayatlarının ne kadar hassas olduğunu tam olarak kavrayamıyordu.

Nedenini ifade edemese de bu onu kızdırmıştı. "Seni eve götürelim," dedi. "Dinlenmelisin."

"Kendimi iyi hissediyorum," diye karşı çıktı ama ağaçlara doğru bir adım attığında sallandı. Adam dirseğinden tutarak onu destekledi.

"Yatağa," diye emretti.

"Şimdi." Kadın titredi.

"Peki, efendim."

Ozroth bu yanıtı biraz fazla sevmişti. "Sonunda biraz saygı," diye mırıldandı.

Gamzesi ortaya çıktı. "Devam edeceğine güvenme."

Garip bir şekilde Ozroth buna aldırmadı.

Ormanın içinden geri yürüdüler, öncekinden daha yavaş hareket ediyorlardı. Ozroth tekrar düşme ihtimaline karşı elini Mariel'in dirseğinin üzerinde tutuyordu. Islak giysileri cildini yıpratıyor, hızla soğuyor ve adımları sakarlaşıyordu.

Mariel fark etti. "Sen iyi misin?"

"İyi," diye gıcırdayan dişlerinin arasından homurdandı. "İblisler soğuk olmak için yaratılmamışlar, hepsi bu."

"Oh, hayır!" Sıkıntılı görünüyordu. "Eve varır varmaz sıcak bir duş alacaksın."

Bu ifade midesine tuhaf bir şey yaptı. *Eve döndüğümüz an.* Ozroth daha önce hiç "biz "in bir parçası olmamıştı.

Sokağa geri döndüklerinde, Mariel ayaklarının üzerinde sallanırken Ozroth tüm vücuduyla titriyordu. Birbirlerinin kollarına yapışmış, sarhoş bir halde Mariel'in evine doğru yürüyorlardı. Neyse ki parti dağılmıştı, böylece ön kapıdan içeri girebildiler.

"Yatağa," diye emretti.

"Duş al," dedi aynı kararlılıkla. Şaşırtıcı bir güçle onu banyoya doğru sürükledi. Kadının elini akıntının altında tutarak düğmeleri çevirmesini izledi. Sonra omzunun üzerinden baktı. "Sanırım haşlanmanın bir sakıncası yok."

Başını salladı, dişleri cevap veremeyecek kadar gıcırdıyordu.

Kadranı sonuna kadar çevirdi ve akışı duş ayarına getirdi. O zaman gideceğini düşündü ama onun yerine sırlıslıkla gömleğinin eteklerini çekti. "Kapalı."

Onu soymak mı istiyordu? Ozroth'un aleti bir buz sarkıtını taklit ediyor olmasaydı bununla ilgilenebilirdi. Kumaşı yukarı çekmesine izin verdi, kollarını kaldırarak başının üzerinden sıyrmasını sağladı.

Sözlerini bitirdiğinde ikisi de daha sert nefes alıyordu. Ozroth'un açıkta kalan teninde tüyler diken diken olmuştu. Mariel dudaklarını yaladı, sonra kot pantolonunun düğmesine uzandı.

Zihninde alarm zilleri çalıyordu. Burada iblis anlaşmalarının ya da sahte bir ilişkinin ötesinde bir şeyler oluyordu ama zihni bunu anlamlandıramayacak kadar karıştı. Adam donuyordu, kadın hastaydı ve içlerinden birinin buna bir son vermesi gerekiyordu. Ne yazık ki bu kişi o olmalıymış gibi görünüyordu.

Elini onun bileğine koydu. "Git dinlen," dedi, öncekinden daha nazik bir şekilde.

Yüzü düştü. "Doğru," dedi ona sırtını dönerek. "Boğulmamaya çalış."

O gittikten sonra Ozroth hayatının en uzun düşünü aldı. İlk yarısı, başarısızlıklarının tüm kataloğu için kendini azarlarken iç ısını normalle döndürmekle geçti. Bir ruh anlaşması yapmaya yaklaşmamıştı ve daha da kötüsü, pazarlığının hedefine rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyordu - o kadar yaklaşmıştı ki, kendini Mariel'in kot pantolonunun düğmelerini açmasına izin verseydi ne olacağını merak ederken buldu.

Bu düşünce düşünün ikinci yarısına ilham verdi. Aleti tekrar uygun sıcaklığa ulaştığında, onunla mantık yürütmek mümkün değildi. Sonunda kendini kontrol altına almak zorunda kalmış, müstehcen fantezilere dalarken kendini fayansa yaslamıştı. Mariel duşta çıplak, su kayıyor

cömert kıvrımları. Mariel dizlerinin üzerinde, geniş ela gözleriyle ona bakıyordu. O inleyip kıvrılırken Ozroth'un ağzı kalçalarının arasındaydı.

Hiçbir zaman aşırı cinsel bir varlık olmamıştı, ancak Astaroth onu bir pazarlık yapmak için baştan çıkarmayı kullanması gerektiğinde deneyim kazanması için teşvik etmişti. Yine de Ozroth ruh pazarlıklarının hedefleriyle seks yapma fikrinden hiç hoşlanmamıştı, bu yüzden tüm buluşmaları diğer iblislerle olmuştu ve bu karşılaşmalarda karşılıklı serbest bırakma dışında pek bir şey olmamıştı. Nihayetinde ilgisini kaybetmişti ve bir partneri olmayalı onlarca yıl olmuştu.

Şimdi bu dürtüleri her zamankinden daha güçlü hissediyordu. İçini yakıp kavuruyor, soluk soluğa kalmasına ve kalçalarını eğmesine neden oluyordlardı. Bunun ne kadarı ruhtan, ne kadarı Mariel'den kaynaklanıyordu? Büyük, güzel gözleri, gamzeleri ve şaheser vücudu olan Mariel. Parlak kahkahalı, onunla dalga geçen, sonra elini tutan Mariel.

Doruk noktası sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve bağırışını serbest eliyle boğdu.

Bittiğinde vücudu endorfinle karıncalanmıştı ama suçluluk ve kendini suçlama duyguları onu ele geçirmişti. Duygusuz, büyüsüz bir kabuğa dönüştüreceği kadının hayalini kuruyordu. O bir iblisin şakasıydı, bir ölümlüye karşı bir şeyler hissetmeye başlayacak kadar zavallıydı. Astaroth bilseydi ondan utanırdı. Hayır, utanmaktan da öte. Öfkelenir ve iğrenirdi.

Ozroth duş duvarını ovarak temizlerken, kendinden de iğrendiğini hissetti. Ne yapıyordu bu adam? Bunun tek bir sonu olabilirdi.

Kendine bunun bir kerelik bir zayıflık olduğunu söyledi. Sisteminden atmak için tek bir masturbasyon. Duştan çıktıktan sonra eski haline dönecek ve entrikalara başlamaya hazır olacaktı.

Kıyafetleri hâlâ yerde ıslak bir yığın halinde duruyordu, bu yüzden havluyu beline sarıp banyodan çıkmadan önce onları çöp sepetine attı.

Mariel'in yatak odasının kapısı açıktı. Ona kızgın olup olmadığını merak ederek tereddüt etti. Sonra zihinsel olarak kendini tokatladı. Kızgın olması kimin umurundaydı ki?

Ona mı? Lucifer aşkına, o Acımasız Ozroth'tu. İnsanlar ona her zaman kızgındı.

Muhtemelen onun tekrar bayılmadığından emin olmalıydı. Ne de olsa ruh pazarlığı için onun bilincine ihtiyacı vardı.

Kafasını içeri uzattı. Mariel yatakta kıvrılmış, yorganı çenesine kadar çekmişti. Yanakları pembeydi ve nefes alış veriş az ve düzgündü. O halde uyuyordu. Saçları yastık kılıfının üzerinde karmakarışık duruyordu, yapraklar ve dallar hâlâ kahverengi buklelere dolanmıştı.

Ozroth'un kalbi endişe verici bir şekilde sıkıştı ve göğsünü sıcaklık doldurdu. Hızla geri çekildi, sonra koridorda aceleyle ilerledi ve yumuşak, uyuyan kadınla arasına olabildiğince mesafe koydu.

"Soğuk ve rasyonel," diye mırıldandı kendi kendine. "Acımasız ol."

Ama sıcaklık devam ediyordu ve midesi de komploya katılmıştı ve birden insanların neden kelebekler hissetmekten bahsettiklerini anladı. Tüm vücudu bir his cümbüşüne dönmüştü ve kalbi ve kafası garip, baş döndürücü bir çaresizlikle doluydu.

"Kahretsin," dedi ve kanepeye yığıldı.

Başı çok büyük beladaydı.

ON BİR

T Calladia'yı kapının eşiğinde buldu. Sarışın cadı bir kâğıt torba uzatırken kaşlarını çattı. "Al," dedi. "Ama bunu senin için yaptım. onu."

Mariel gülümsedi. "Teşekkürler bebeğim." Parmağını ağzına götürerek Calladia'yı içeri çağırdı. "Uyuyor," diye fısıldadı.

Calladia oturma odasının girişinden geçerken onlara baktı ve sonra başını Mariel'e doğru çevirdi. "Üstü çıplak," dedi kesin bir ifadeyle.

Mariel, Calladia'yı koridordan mutfığa götürürken, "Sana söylemiştim," dedi. "Kaplıcaya düştü."

"Ve ona örtünmesi için büyük boy kapüşonlarından birini veremedin mi?"

Doğrusu, Mariel'de muhtemelen ona uyacak bir şeyler vardı - büyük, rahat sweatshirtleri severdi. Ama onu kanepeye uzanmış, beyaz havlusu kalçalarında düğümlenmiş ve kilometrelerce uzunluktaki kasları sergilenirken gördüğünde bir an için zayıflamıştı. Adamın teni pürüzsüz ve altın sarısıydı, havlunun üzerinden görünen mutlu bir iz dışında kılızıydı.

Masum görünmeye çalıştı. "Sanırım aklımdan çıkmış."

Calladia homurdandı. "Elbette. Kutsal V senin düşüncelerini hiç etkilememiş."

"Kutsal V", bir erkeğin kasığına doğru ok gibi uzanan efsanevi kas kesimi olarak adlandırılıyordu. Genellikle dergi reklamlarında görülürdü ama Oz ortaya çıkana kadar gerçek hayatta hiç görülmemişti. Kas bantları o kadar

Belirgin bir şekilde, onları kemirme isteği uyandırdı. "V'nin bununla çok az ilgisi var," dedi Mariel ilkel bir tavırla. "Ama göğüs kaslarının ..."

Calladia onun kolunu tokatladı. "Kes şunu. O senin ruhunu çalmak için burada, seni sevmek için değil."

Mariel midesine yerleşen hayal kırıklığı yumağıyla savaşıarak çaydanlığı kaynamaya bıraktı. Calladia'nın en sevdiği çayı çıkardı: portakal ve zencefil. "Eğer ruhum tehlikedeyse, en azından bundan sağlam bir zevk almama izin ver."

Mariel masada ona katılırken Calladia, "Ruhun tehlikede değil," dedi. "Bir anlaşma yapmayacaksın."

"Biliyorum. Ama sonra ne olacak? Hayatımın sonuna kadar etrafta mı dolaşacak?" Bu ihtimal kulağa gerektiği kadar korkunç gelmiyordu. "Geri dönmesi gereken bir işi var. Arkadaşları ve bir hayatı var." Gerçi hiç arkadaşından bahsetmemişti, sadece o korkunç akıl hocasından bahsetmişti. Yine de sonsuza dek onun peşinden gitmesini beklemek adil olmazdı.

Calladia kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşlarıyla tekrar takılabilsin diye cidden ruhunu mu takas edeceksin?"

"Hayır. Sadece bu durumdan dolayı kendimi çok kötü hissediyorum."

Gerçekten yaptı. Oz onun yüzünden burada kapana kısılmıştı. Anlaşma talep eden oydu ve şimdi onun peşine takılmış, Diantha Spark'a, pantolon yılanlarına ve kaplıcalarda ıslanmaya katlanmak zorunda kalmıştı.

Ve o pantolon yılanından bahsetmişken. Vay canına. Havuzdan çıktığında boxer külotu uygunsuz bir şekilde yapışmış ve Mariel'e iblisin ne taşıdığına dair iyi bir fikir vermişti. Kaldırması çok zor olacaktı ama Mariel eski bir üniversite denemesi yapmaya hazırdı.

"Kendini kötü hissetmemelisin. O bir pislik." Calladia yüksek at kuyruğunu sıkılaştırdı. Saçlarının ve mavi antrenman üstünün bozulmamış görüntüsüne bakılırsa henüz spor salonuna dönmemişti ama kısa süre içinde kişisel antrenman işi için oraya gidecekti.

Çaydanlık ısıklık çaldı. Mariel iki fincan çay doldurmakla meşgulken, "Gerçekten öyle değil," dedi. "Huysuz biri ve siz ikiniz kesinlikle yanlış bir başlangıç yaptınız ama aslında çok tatlı biri."

Onun büyüüne iltifat edişini ve ailesinin ona nasıl davrandığı konusundaki endişelerini düşündü. Bayıldığına nasıl paniklediğini, ona suni teneffüs yapıp yapmamakta nasıl kararsız kaldığını. O açıklıkta bir çiçeğin taç yapraklarına dokunuşunu ve çiçeğin onu okşaması karşısında şaşkın bakışlarını.

Sonra onun pantolonunu çıkarmasına nasıl engel olduğunu düşündü ve yanakları utançtan yandı. Ne düşündüğünden emin değildi - doğrusu pek de düşünmüyordu, sadece azgın bir dürtüyle hareket ediyordu. Reddedilmek canını yakmıştı ama bunda tatlı bir yan da vardı. Onun dinlenmesini istemişti.

"Dünyadan Mariel'e. Cevap ver, Mariel."

Mariel dikkat kesildi. Çayı karıştırırken gözleri kamaşmış, parmaklarının iblis sikiyle ilgili her şeyi keşfetmeye ne kadar yaklaştığını hatırlamıştı. Fincanları masaya getirdi. "Özür dilerim. Dikkatim dağıldı."

"Yine göğüs kaslarını mı ?" Calladia alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır." Daha çok kotundaki şişkinlik gibi. "Her neyse, o kadar da kötü biri değil. Kesinlikle acımasız değil. Büyüm konusunda da çok nazik davrandı."

Calladia sempatik görünüyordu. "Hayatım, bunu söylemekten nefret ediyorum ama ailen sihrin konusunda o kadar kaba davrandı ki, sanırım açık bir hakareten başka her şeyi nezaket olarak kabul edersin."

Mariel irkilmesini havaya kaldırdığı kupasının arkasına sakladı. "Acı ama gerçek." Çayı içtiğinde dili haşlandı ve bir çığlıkla geri tükürdü.

Calladia kendininkini içmeye başlamıştı bile. Kahvenin ya da çayın çok sıcak olmasıyla hiç mücadele etmemişti - Oz'la paylaştığı bir benzerlikti bu. Muhtemelen lav içmekten hoşlanırdı.

"Sence iblis düzleminde lav var mıdır?" Mariel sordu. "Sincap!"

"Bu meşru bir soru," diye itiraz etti Mariel. "Ne de olsa cehennem köpekleri var."

"*Zebaniler* mi?" Calladia inanmayarak sordu.

Mariel gözlerini devirdi. "Biliyorum. Görünüşe göre *cehennem* Eski İblis dilinde 'sadık' anlamına geliyor."

"Cehennem diye bir şey yoktur," diye alay etti Calladia komik derecede alçak bir sesle. "Ben, Acımasız Ozroth, var dediğim zamanlar hariç." Tekrar normal sesine döndü. "İblislere Giriş dersi mi veriyor yoksa?"

Mariel çayını karıştırırken omuz silktilti. Sıcaklığı düşürmek için bir büyü deneyebilirdi ama şansını bildiğinden, bunu düşündüğünden beri muhtemelen onu gerçek bir lav haline getirecekti. "Çok konuşuyoruz. Ya da en azından ben çok konuşuyorum ve o da tüm sorularıma cevap veriyor."

"Çok sabırlı olmalı," dedi Calladia.

Mariel dilini dışarı çıkardı. "Pislik."

"Demek istediğim, bir Magic Eight Ball bile tüm sorularınıza cevap vermek zorunda kalsa kendini uçurumdan aşağı atardı."

"Uçuruma nasıl gidebilir ki? Bacakları yok." Calladia onu işaret etti. "Gördün mü? Daha fazla soru."

Mariel günlerdir olmadığı kadar rahatlamış hissediyordu. Bu iyi hissettiriyordu. Sadece o ve Calladia, her zaman yaptıkları gibi birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Sandalyesinde yaslandı, fincanı göğsüne dayadı. "Son birkaç gündür nasılsın?" diye sordu. "İblis dramam her şeyin önüne geçmiş gibi hissediyorum."

"Olması gerektiği gibi." Calladia fincanı yere bıraktı ve eğildi. "Annemin kızgınlığına rağmen belediye binasının yerini değiştirttim. Yarın akşam saat altıda."

"Bu biraz garip olacak." Cynthia ve Calladia sık sık karşı karşıya gelirlerdi ama nadiren bu kadar aleni bir şekilde.

"Umurumda değil. Toplumun refahı yerine pediküre öncelik veren o." Calladia açık avucunu tehditkâr bir şekilde yumrukladı. "Umarım müteahhit de oradadır, böylece suratına bir inşaat projesi uygulayabilirim."

"Bunu görmek isterdim." Bu konuşma Mariel'e daha önce gördüklerini hatırlattı ve midesi ekşidi. "Ormanda yanlış giden başka bir şey var. Hasta bir ateş semenderi buldum."

Olayların sırasını açıkladı, Oz'u öpme düşüncesiyle dikkatinin o kadar dağıldığı anı atlayarak

uyarı tıslamaları. Yanık artık ama zonklaması ona ne kadar aptalca davrandığını hatırlatıyordu. "O ağacı iyileştirdim," dedi Mariel hikâyesinin sonunda, "ama ya başkaları da varsa?"

Calladia'nın alnı endişeyle sıkıştı. "Onu iyileştirmek için bu kadar büyü gerektiğine inanamıyorum. Bitki büyüğü için bir nükleer reaktör gibisin."

"Değil mi?" Mariel titredi. "Ve normal ağaç çürümesi gibi hissetmedim. Daha çok büyüye benziyordu ama daha önce karşılaştığım türden bir şey değildi."

"İnşaat ekibinde bir büyücü olup olmadığını merak ediyorum. Belki de ağaçların kesilmesini haklı göstermeye çalışıyorlar?"

"Belki." Bu düşünce Mariel'in midesini bulandırdı. "Yine de güçlü bir büyücü olması gerekir. Ve Oz bunun insan büyüğü gibi hissettirmediğini söyledi."

"Ve sen ona inanıyorsun? İblisler kötü şöhretli yalancılardır." Calladia kaskatı kesildi, gözleri büyüdü. "Mariel, ya Oz yaptıysa?"

"Ne?" Bu olasılığı anında reddetti. "Tabii ki o yapmadı. Tamir etmek için o kadar büyü harcayınca endişelendi."

"İblis," dedi Calladia. "Yalancı. Bu kavramla ilgili neyi kaçırıyorsun?"

Annesi için uydurduğu sahte hikâye bir yana, Oz pek de yalancı birine benzemiyordu. Pratik yalancılar pürüzsüz olurlardı ve Oz hiç de öyle değildi. "Ondan hoşlanmıyorsun," dedi Mariel, elindeki fincanı masaya öyle bir bıraktı ki sıvı kenarından taşıtı.

"Tabii ki ondan hoşlanmıyorum. Arkadaşımın ruhunu çalmaya çalışıyor." "Bu çalmak değil-"

"Semantik tartışmalar yapmak durumu daha iyi hale getirmiyor." Calladia'nın sesi yükseldi. "Mariel, seni seviyorum ama bu konuda çok kalın kafalısın. Bütün varlığı ruh pazarlığı yapmak üzerine kurulu, ama sen onun gerçekten de tatlı, dürüst bir adam olduğunu düşünmemi mi bekliyorsun?" Alay etti. "Hadi ama. Eğer seni ruhundan vazgeçmen için kandırmaya çalışsaydım, yapacağım ilk şey en çok sevdiğin şeyi tehdit etmek olurdu. O ormanları ne kadar çok sevdiğini açıkça belirttin."

Mariel geri çekildi. "şeyler söyleme."

"Neden? Kanependeki ateşli iblisin aslında düşmanın olduğu anlamına gelebileceği için mi?" Calladia parmaklarını saçlarının arasına sıkıştırdı.

Atkuyruğunu karıştırmasını umursamıyordu. "Annen her şeye katlanman için beynini yıkamış ve sen şimdi bu korkunç durumu bir tür peri masalına çevirmeye çalışıyorsun-"

"Kesin şunu!" Mariel ayağa fırladı. Gözleri yanıyordu. "Ailem hakkında böyle konuşamazsın."

Calladia da ayağa kalktı. "Sırf sen duymaktan hoşlanmıyorsun diye sana gerçeği söylemeyi bırakmalı mıyım? Arkadaşlar böyle yapmaz."

Mariel, Oz'un yüzüne karşı çekici davranırken arkasından ormanı mahvettiğini düşünmeye dayanamıyordu. Bu yakın öpüşmeyi ne hale getirirdi? "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Acımasız Ozroth'un senin ruhunu almak için elinden geleni yaptığına inanmak neden bu kadar zor?" Calladia talep etti.

Gözyaşları taşı. "Çünkü bu bana söylediği her şeyin yalan olduğu anlamına gelir."

Calladia'nın sinirli bakışları Mariel'e anlamadığını söylüyordu. "Ne olmuş yani?" Her iltifatta bunu düşünmenin acısını nasıl açıklayabilirdi ki? her bakışının, her garip dostluk anının bir rol olduğunu mu? Onu seve seve öpeceğini, sonra da bir an bile pişmanlık duymadan sihrini ele geçireceğini mi? "Hiç kimse bana değer vermedi," dedi Mariel acı acı. Calladia'nın itirazını kesmek için bir elini kaldırdı. ", ama bu geri kalanını kabullenmeyi kolaylaştırmıyor."

"İblisin sana değer verdiğini mi düşünüyorsun?"

Garip bir şekilde, Mariel buna gerçekten inanmaya başlamıştı. "Bilmiyorum," fısıldadı kırık bir sesle.

Calladia'nın öfkeli ifadesi yerini acımaya bıraktı. "Ah, tatlım." Mariel'i kucaklamak için masanın etrafından dolandı. "Seni üzdüğüm için özür dilerim. Sen çok değerlisin. Bunu söylemek için bir iblise ihtiyacın yok."

"Mariel?" Alçak, uyku sersemi ses kapı aralığından geldi. Oz havlusuyla orada duruyordu, siyah saçları boynuzlarının etrafına dağılmıştı ve gözleri uykusundan sapsarı olmuştu. "Ağlama sesi duydum. İyi misin?"

Mariel daha çok ağladı. Bir insan nasıl bu kadar iyi davranabilirdi?

İki yüzyıllık deneyim, diye hatırlattı kendine. Adam ondan sekiz kat daha uzun yaşamıştı.

Ozroth öne bir adım attı, sonra Calladia omzunun üzerinden bakınca durdu ve Mariel arkadaşının yüz ifadesinin ne kadar canice olduğunu merak etti. "O iyi," diye tersledi Calladia. "Yapabileceğin en iyi şey onu rahat bırakmak. yalnız."

İrkildi. O yorgun, hüzünlü gözler tekrar Mariel'inkilerle buluştu. "İstediğin bu mu?"

Mariel başını salladı. Boğazındaki yumru onu boğacakmış gibi hissediyordu.

"Pekâlâ." Bir elini saçlarında gezdirdi, koparmak istercesine çekiştirdi. "Seni yalnız bırakacağım. Ama eğer yaralıysan, bana söyler misin? Lütfen?"

Mariel tekrar başını salladı, sonra yüzünü Calladia'nın omzuna gömdü.

Mutfak bir süre sessiz kaldı, sessizliği sadece Mariel'in boğuk hıçkırıkları ve Calladia'nın yatıştırıcı fısıltıları bozdu. Sonunda kendine geldi. "Özür dilerim," dedi burnunu çekerek. "Bu konuda neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum."

"Bu büyük, korkutucu bir şey." Calladia burnunu silebilmesi için Mariel'e bir mendil uzattı. "Sihriyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyasın ama bunu yapmakla tehdit eden adam ateşli ve sana iyi davranıyor." Arka bahçeye açılan kapıyı açtı ve Mariel'e onu takip etmesini işaret etti. "Gel bakalım. Bitki terapisi zamanı."

Mariel'in arazisini çevreleyen ağaçlar mevsimle birlikte turuncu ve kıızıla dönmüştü. Sonbahar güneşi esmerleşen çimlerin üzerine cılız gölgeler düşürüyor ve seranın cam duvarlarından yansıyor. Dış dünya ölüyordu ama seranın içindeki bitkilerin ne olursa olsun gelişeceğini bilmek rahatlatıcıydı. Bazen üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını hissettiği hayatında değişmeyen tek şey onlardı.

Mariel seraya girer girmez meraklı bitki dalları tarafından kuşatıldı. Kan kırmızısı bir gül yapraklarıyla ıslak yanağını okşadı ve Mariel kendine rağmen gülümsedi.

"İblis konusunda ne demek istediğini anlayabiliyorum." Calladia eve bakarken sıkıntılı görünüyordu, parmakları dalgın bir şekilde yeşim asmayı okşuyordu. "Gerçekten ikna edici."

Mariel başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama onunla her konuştuğumda bana çok samimi geliyor."

"Ayrıca ona aşıksın."

Mariel bu suçlama karşısında irkildi. "" *Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.*

Calladia gözlerini devirdi. "Mariel, bu çok açık. Ona bir parça çikolatalı kekmiş gibi bakıyorsun ve onu savunmak için harcadığın enerji, bu anlaşmadan nasıl kurtulacağını bulmak için harcadığın enerjiden daha fazla."

Kahretsin. Mariel kütüphaneye gideceğini söylemişti, değil mi? "Daha fazla araştırma yapacağım, söz veriyorum. Ama eve dönerken annem yolumuzu kesti, sonra Oz üzüldü ve ben de ormanın ona iyi geleceğini düşündüm..."

"Oz üzgündü," diye tekrarladı Calladia. "Onun ihtiyaçlarına kendininkilerden daha fazla öncelik veriyorsun. Neden üzülsün ki?"

"Beceriksiz bir cadıyla Dünya'da sıkışıp kalmanın dışında mı? Bana boktan çocukluğundan bahsetti."

Calladia içini çekti. "Dur tahmin edeyim. O büyük, düşünceli dış görünüşünün yaralı bir kalbi sakladığını ve tek ihtiyacının sevgi ve anlayış olduğunu düşünüyorsun."

Bu bir tuzak gibi hissettirdi. ". . . Belki de."

Calladia onun elinden tuttu ve seranın derinliklerine doğru götürdü. Gövdesine sarmaşıklar dolanmış kısa bir ağacın önünde durdu. "Zehirli erkeklerin çok zekice bir numarası vardır," dedi tecrübenin verdiği acıyla. "Size kırılganlıklarını anlatarak kötü davranışlarını mazur gösterirler. Erkeklerden duygusal itiraflar almak zor olduğu için, bize güvenmelerinden gurur duyarız ve doğal bakıcılar olduğumuz için onlara yardım etmek isteriz. Bu yüzden davranışlarını affeder ve mazur görürüz çünkü bu sevdiğimiz kişinin duygusal hasarının bir belirtisidir." Sarmaşığı işaret etti. "Böylece etrafımıza dolanıyorlar, kancalarını kabuğumuza takıyorlar ve biz de biz olmadan çökeceklerini düşünerek kendimizi avutuyoruz. Ve yavaş yavaş bizi ele geçirirler."

"Oz Sam değil," dedi Mariel yumuşak bir sesle. Calladia'nın berbat eski erkek arkadaşı onu erkekler hakkında en kötüsünü düşünmeye meyilli hale getirmişti.

Calladia kaşlarını çattı. "Belki değil, ama hepsi aynı değil mi? Bir zayıflık bulduklarında onu kullanıyorlar."

Mariel Calladia'nın ellerini kavradı. "Beni küçümsemiyor. Huysuzluğu dışında kötü de davranmıyor. Son zamanlarda ruhumu takas etmem için baskı bile yapmıyor."

"Bu yapmayacağı anlamına gelmez." Calladia'nın kahverengi gözlerinde korku parlıyordu. Yara izleri derindi ve Mariel travmanın kendisi için bir argüman oluşturduğunu biliyordu. Calladia kendini spor yapmaya ve cadılık öğrenmeye adanmış için biriyle çıkamıyormuş gibi davranıyordu ama bu gerçek nedenin üzerine sıvanmış bir bahaneydi. Korkuyordu.

"Sana söz veriyorum," dedi Mariel boğazını sıkarak, "Oz bana hakaret eder ya da kötü davranmaya başlarsa sana söyleyeceğim. Eğer beni incitecek bir şey yaparsa, sana söyleyeceğim."

Calladia zorlukla yutkundu, sonra başını salladı. "Ve eğer yaparsa ... onu dövebilir miyim?"

Mariel gülümsedi. "Evet, onu dövebilirsin."

"Güzel." Calladia içini çekti, omuzları çöktü. "Ders verdiğim için özür dilerim. Anne ayı modundayım."

"Anlaşılabilir." Mariel yanağındaki tuz izini ovaladı. "Yarın işten sonra kütüphaneye gideceğim. Eğer bunu geri alabilirsek, her şey yoluna girecek." Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse Ozroth'un ruhumu istediğinden bile emin değilim."

Mariel, Calladia'nın tartışmak istediğini görebiliyordu ama arkadaşı ağzını kapattı. Tek söylediği "Belki," oldu.

Mariel'in Calladia'dan alabileceği en iyi taviz buydu. Yıllardır kavga ediyor ve barışıyorlardı. Tartışmaları fırtınalı olsa da, her zaman sevgi dolu bir yerden geliyor ve çabucak sona eriyordu.

Seranın camından gelen ışık öğleden sonranın zengin altın rengini almıştı. "Ah," dedi Mariel. "Pazar akşam yemeği için hazırlanmam gerek." Zamanını üzerinde çalışarak geçirmeyi tercih ettiği Kuzeybatı Pasifik Çiçek Şampiyonası için hazırladığı serginin başlangıcına özlem dolu bir bakış attı.

"Yeni erkek arkadaşını' düşününce atlayabileceğini düşünüyor musun?" Calladia terimi tırnak içine aldı. "Yani, kesinlikle biraz cinsel mutluluğu hak ediyorsun."

"Keşke." Mariel yüzünü buruşturdu. "Annem yatak odama bir yengeç ordusu falan salar."

"Oz gitmek zorunda mı?"

Mariel bunu henüz düşünmemişti. Yine de cevabı biliyordu. "Kesinlikle. Onu yemeğe getirmezsem annem beni *Dünya Gezegeni*'ndeki guano mağarasına ışırlar."

Calladia'nın gülümsemesi şeytaniydi. "Onu ona en yakın yere oturtun. Ve Diantha'nın kendisine rahatsız edici sorular sorulmasından hoşlandığını bildiğinden emin olun."

Mariel kıkırdadı. "Sakin , Dr. Evil. Sadist olmanıza gerek yok."

Seradan yan yana çıktılar ve Calladia ahşap yan kapıya yöneldi. Elini mandalın üzerine koyarak durakladı. "Seni seviyorum, biliyor musun?"

Mariel gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Şimdi git bir kürek makinesini yok et." Calladia selam verdi, sonra da gitti.

Mariel kapıya yaslandı. Duygusal olarak tükenmiş hissediyordu ve hâlâ üç saatten fazla sürecek bir aile yemeği vardı.

Bir perde kıkırdadı ve Oz'un ona baktığını görmek için tam zamanında baktı. Oz hızla geri çekildi ve perde tekrar yerine düştü.

"Gerçekten de Acımasız Ozroth," diye mırıldandı. Yine de, Calladia konuyu açtığına göre aklından çıkmayan karanlık bir olasılık olan soru varlığını sürdürüyordu.

Oz ne kadar iyi bir yalancıydı?

ON İKİ

. " ."

Dünya'da kapana kısılmış olması yeterince kötüydü, terör estirmesi ya da ruh pazarlığı için manipüle etmesi gereken cadıya acınası bir şekilde özlem duyuyordu. Cadı açıkça üzgün ve yardıma muhtaçken bir hiçmiş gibi başından savılması yeterince kötüydü. Ama bu? Bu bir aşağılamaydı.

çok uzak.

"Evet," dedi Mariel. "Tek seçenek bu." Adamın arkasında ve yanında duruyordu ve yansımada ağzına bastırdığı elinin üzerinden bir gamze görünüyordu. Ona gülüyordu.

İyi bir sebepten dolayı.

Gömlek de aynada ona bakıyor gibiydi, papağan ve palmiye ağaçlarından oluşan tekrar eden bir motifin yer aldığı batık bir canavar. Her nasılsa geniş bedenine büyük gelmiş, belinden bolca sarkmıştı. Ozroth, Calladia'nın onu küçük düşürecek mükemmel kıyafeti bulmak için kaç tane ikinci el mağazası gezdiğini merak etti. "Bunu bilerek yaptı," dedi suçlayıcı bir ifadeyle.

Mariel sonunda çatladı ve gülmeye başladı. "Kesinlikle."

Görünüşe göre o çevreden hiç sempati görmeyecekti. Kalp baskısı olmasa da en azından boxer'lar üzerine oturmuştu. Çoraplar . . bir şey . . . ama kot pantolonu kedi yavrusu desenini örtecek kadar uzundu. Kot pantolon geldiğinde giydiği bedenle eşleşiyordu ve Mariel'in kendisi oradayken etiketlere bakıp bakmadığını merak etti.

Uyuyordu. Orijinal kıyafetleri şu anda şamaşır makinesinin içindeydi ve onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş dönüyordu.

"Yıkayıcı bitene kadar bekleyebiliriz," dedi.

"Ve yine sırlsıklam kıyafetler mi giydin?" Mariel başını salladı. "İblisimin donarak ölmesine izin vermeyi reddediyorum."

Kalbi yerinden fırlayınca kaşlarını daha da çattı. *Benim iblisim*. Eğer onun iblisi olsaydı, ağladığında kendisini teselli etmesine izin verirdi. Kederine neden olan her neyse onu katledebilirdi.

"Gömleğini bir yanardağın içine atmak istiyormuş gibi görünüyorsun," dedi Mariel. "O kadar da kötü değil." Adamın fırtınalı bakışları üzerine durumu netleştirdi. "Belki o kadar kötü ama sadece bir gece."

"Ailenle bir gece."

"Yani? Alzapraz'ın nasıl giyindiğini gördün."

Ve evet, bu tavşan kulakları kadar kötü değildi ama mesele bu değildi. "Bu işin prensibi. Herhangi bir erkek arkadaşınız ailenizle tanışırken güzel görünmeye çalışmalıdır. Sahte bir erkek arkadaş bile olsa."

Ona yepyeni bir bitki türü keşfetmiş gibi baktı. "Oz, bu çok tatlı."

"Hiç de tatlı değil," diye homurdandı tarağını saçlarında gezdirirken. "Yapılacak en onurlu şey bu." Bir tutamı öyle sert çekiştirdi ki tarak boynuzlarından birine çarptı ve şimşek gibi bir acıya neden oldu.

"Siz iblisler ve onurunuz. Yemin ederim siz gizlice Klingonsunuz." "Klingon nedir?"

"Boş ver." Bir başka düğümü daha çözdüğünde Mariel tarağı elinden kaptı. "Böyle tarayamazsın yoksa saına zarar verirsin."

"Tekrar büyür."

"Ama çok güzel." Parmaklarını dalgalanan sa tellerinin üzerinde gezdirdi. "Ona zarar vermek yazık olur."

Herhangi bir yerinin "güzel" olarak nitelendirilmesi onu bir an için sersemletip sessizliğe gömdü. Mariel bu fırsatı değerlendirerek tarağı sa uçlarından başlayarak saçlarında gezdirmeye başladı. kolaylaştırmak için kambur durdu.

Belki de yardımı reddetmeliydi ama daha önce hiç saçını taratmamıştı - hatırlayabildiği kadarıyla- ve bu şok edici derecede iyi hissettirmişti.

Aynadan onun düzenli bir şekilde çalışmasını izledi. Kaşlarında bir çatıklık vardı, sanki bunu mükemmel bir şekilde yapmak istiyor gibiydi. Ona kesintisiz olarak bakma fırsatını nadiren bulurdu, bu yüzden onun odaklanmasından yararlandı ve gözlerinin onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Kalp şeklindeki yüzü ve rüya gibi ela gözleriyle çok güzeldi. Saçlarını örmüştü ama birkaç buklesi alnına doğru kıvrılmıştı ve örgünün içine kırmızı bir çiçek sıkıştırılmıştı. Yumuşak ve tatlı ve çil benekli teninin tadının neye benzediğini merak etti. Gül ve vanilya belki. Biraz tarçınla birlikte güneş ışığı.

Boynuzlarının etrafında dikkatle çalıştı. "Hassaslar mı?" diye sordu, bir parmağını dost bir bitkiyi okşar gibi bir tanesinin üzerinde gezdirerek.

Boynuzundan kasıklarına doğru ürpertici bir zevk yayıldı ve anlaşılmaz bir ses çıkardı.

"Özür dilerim!" Elini geri çekti. "Acıdı mı?"

"Hayır," diye . Tadının nasıl olduğunu hayal etmek ereksiyonunu başlatmıştı ama bu dokunuşla şimdi yeni kotunun kapasitesini test ediyordu.

"O zaman neydi o ... oh." Gözleri aynadaki vücuduna sabitlenmişti.

"Özür dilerim." Ereksiyonunu görmemesi için vücuduna açı vermeye çalıştı. "Hassaslar. Bu şekilde."

"Oh!" Mariel kıkırdadı, kızarmış görünüyordu. "İblis düzleminde o gece canavarını bıçaklarken bile mi?"

"O zaman değil. Bu, ah, duruma özel." Boynuzlarıyla herhangi bir şeye vurmak acıtıyordu ama yumuşak dokunuşlar tamamen başka bir şeydi.

Leğen kemiğini onun görüş alanından daha uzağa çevirmeye çalıştı ama kadın kolunu tutarak hareketi durdurdu. "Sorun yok," dedi. "Bu sadece biyoloji. Sanırım bu senin elini elbisemin içine sokmanla eşdeğer, değil mi?"

İnledi ve gözlerini kapattı, kızın eteğinin altında ne olduğunu düşünmek istemiyordu. Yine masum ve seksi bir elbise giyiyordu. Bu seferki kırmızı ve beyaz kareliydi, önü sahte bağcıklı ve güzel bir kırmızı fiyonkluordu.

göğüslerinin arasına tünemişti. Çok açık bir elbise değildi ama kum saati figürünü vurguluyordu.

Etek dar değildi. Elini kalçasına koyup yukarı kaydırabilirdi.

"İblis düzleminde lav var mı?" Mariel sordu.

Hayalinden sıyrılıp gözlerini açtı. "Pardon?" Genelde onun teğetlerini takip edebilirdi ama bu seferkinde kaybolmuştu.

Mariel yine onun saçlarını tarıyor, parmaklarını saç tellerinde gezdirerek onları düzenliyordu. "O gömleği bir volkana atmayı düşünüyordum ve bu soru daha önce Calladia ile konuşurken aklıma geldi. Lav bir klişe gibi görünüyor ama cehennem köpekleri de öyle, kim bilir?"

Boynuzuna dokunarak ona ne yaptığının farkında değil miydi, sonra da gelişigüzel bir şekilde elbisesine uzanmaktan bahsetti? Her zamanki gibi gevezelik ediyordu ve tamamen rahat görünüyordu. Sonra gözleri kasıklarına kaydı ve tekrar geri döndü ve adam onun bu garip anı geride bırakmaya çalıştığını fark etti.

Boğazını temizledi ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Evet. Lav. Birkaç yanardağımız var."

"Onların içinde yüzüyor musun?"

Kıkırdadı. "Sıcak çalışırız ama erimiş kaya değil."

"Bu kulağa aşırı geliyor." Kadın dudağını ısıırıp gülümsedi ve adam başının döndüğünü hissetti. Ona neler oluyordu?

Oh, kimi kandırıyordu? Daha önce hiç deneyimlememiş olsa da neler olduğunu çok iyi biliyordu. İnsan kitapları bu tür şeylerle doluydu ve çoğunlukla tarihi kurgusal olmayan ve cinayetle ilgili ders kitapları okumasına rağmen, diğer edebiyatla da uğraşmıştı. İç organlarını demir bir pençeyle ele geçiren sersemletici, baş döndürücü, korkunç duygu için birkaç terim vardı ve bu kavramı daha önce hiç anlamadıysa bile şimdi anlıyordu. Göğsündeki o lanet ruh, kendini aşkın sunağına bırakmak için can atıyordu.

Aşık olduğundan değil; bu çok ileri bir adımdı. Ama kara sevda sunağı o kadar şiirsel değildi. Yasadışı duş mastürbasyonunun sunağı da öyle.

Hastalığa ne ad verirse versin, semptomların başlangıcının bu kadar hızlı olacağını hiç tahmin etmemişti. Onunla iki gün önce tanışmıştı ve şimdiden tam bir karmaşa içindeydi. Yine de, ruh insandı ve insanların yaşam süreleri kısaydı - her şeyi olabildiğince çabuk yapmaları mantıklıydı.

"Hepsi tamam," dedi Mariel saçına son bir dokunuş yaparak. Saçları dikkatlice ayırdı, telleri boynuzlarının üzerine nazik bir hassasiyetle yerleştirdi. Sonra kaşlarını çattı. "Hay aksi, o korkunç şapkayı unutmuşum."

"Onca emek boşa gitti." Kadın ona ters ters bakınca, adam yumuşadı. "Teşekkür ederim. Saçıma zarar vermediğin için."

Gülümsemesi içini yanan iblis içkisinden daha iyi ısıttı ve bağımlılığın eşiğinde olduğunu fark etti.

"Bir şey değil," dedi. "Şimdi gel bakalım. Gitmemiz gereken bir akşam yemeği partisi var."

M Spark ailesinin evine. Ay, tepenin üzerinden tombul ve beyaz bir şekilde yükseliyor, ışığını zarif evlerin üzerine düşürüyordu. Karşılaştırıldığında

Bu malikâneler varken Mariel'in bungalovu bir kulübe de olabilirdi, ama o tamamen kendisine ait bir alana sahip olmayı seviyordu.

"Hayat hedeflerin neler?" Oz sordu.

Mariel gözlerini kırptırdı. "Zayıf yönlerimi mi bulmaya çalışıyorsun, iblis?" Yüzünü buruşturdu. "Merak ediyorum."

"Büyülü Bitki Bilimi alanında doktora yapmak istiyorum. Öğretmen olmayı çok isterim." Yüzünü buruşturdu. "Annem başka bir dalda doktora yapmamı tercih ederdi ama lisans eğitimim sırasında Genel Sihir Sanatları'nda ortalamam C'ydi."

"C... iyi mi?" Oz sordu. "İblis üniversitelerinin bir sıralama sistemi yoktur."

"C ortalama demek, gerçi annemi dinlerseniz, tam ve mutlak başarısızlık demek." Ona baktı. "Eğer bir sıralama sisteminiz yoksa, okul nasıl işliyor?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Kimin iyi iş çıkardığını nereden biliyorsun?"

"Okullarımız genç iblislere anlayana kadar eğitim veriyor.

Hepsi iyi iş çıkarıyor."

Onun gülmek Sesli Aklını kaçırmış. "Yani o değil a Bireysel öğrenme stillerini hesaba katmayan aşırı rekabetçi meritokrasi mi? Sonra da

"Bana iblis düzleminde öğrenci kredisi olmadığını söyle."

"Öğrenciler neden kredi alsın ki?" Oz şaşkın görünüyordu.

Mariel de aynı derecede şaşkıındı. "Harç ödemek için mi? Öğrencilerden ücret almazsanız öğretmen maaşlarını ödemeyi ve binaların bakımını nasıl karşılıyorsunuz?" "Gençlere ihtiyaç duydukları eğitim için para ödetmek pek adil görünmüyor. Demon toplumu takas sistemiyle işliyor, ama eğer biri zor durumdaysa ve zaman ya da kaynak takası yapamıyorsa, tüm toplum da katılıyor."

Hah. Gerçek iblislerin çocuklarına Amerikan eğitim sisteminden daha nazik davranacaklarına güvenin.

Elektrikle aydınlatılmış birkaç balkabağı ve eli yabalı, kırmızı, dişli bir şeytan figürünün yer aldığı bir Cadılar Bayramı sergisinin önünden geçtiler. Mariel, Oz'un ağır iç çekişi karşısında gülümsemesini gizledi.

"Öğretmenler maaş neden öğretmenlik yapıyorlar?" diye sordu.

"Biz sonsuza dek yaşarız. İblisler bir ilgi alanının ardından diğerini takip etmekte özgürdür. Eğer gençleri eğitmeye değer buluyorlarsa, neden zamanlarını bu şekilde harcamasınlar? Açıkçası pazarlıkçılar kariyer yollarını değiştiremezler, ancak diğerleri değiştirebilir."

"İblislerin başkalarına paraya ihtiyaçları olduğu için değil, istedikleri için yardım etmelerini seviyorum." Bir çakıl taşına tekme atarak onu bir çalının içine fırlattı. Çalı ciyakladı ve altı kanatlı ve çok fazla gözü olan bir kuş havaya . "Özür dilerim!" Kuş uçup giderken Mariel seslendi.

"Burada çok farklı yaratıklar var," dedi Oz.

"Büyü onları çekiyor." Mariel onlar yürürken daha fazla harikaya işaret etti. Üç ayaklı bir karga ölmekte olan bir çimenliği gagalıyor ve zıpladığı her yerde çimenler altın rengine dönüyordu. Bir ağacın budaklı dallarını her biri bir dileği ya da tılsımı simgeleyen kurdeleler kaplıyordu. Çatıya tünemiş bir griffin, kuyruğunu sallayarak uzaklara bakıyordu.

"Çok canlı," dedi Oz.

Mariel dönerek elbisesinin dışarı fırlamasına neden oldu. "Burayı seviyorum. Buradan ayrılmayı hayal bile edemiyorum." Durduğunda, Oz'un gözlerinin hızla kalçalarından yukarı kaydığını gördü.

"Sen en canlı şeysin. Dünyada çok fazla neşe görüyorsun." Bu sözler üzerine yüzüne kasvetli bir ifade çöktü.

Gece, Oz'un aklından geçirdiği karanlık düşünceler için fazla güzeldi. "Bu kadar suratsız görünme," dedi Mariel. "Haydi, benimle aptalca bir pazarlık yapmaya çalış."

Oz yüzünü buruşturdu ama Mariel beklentiyle ona bakınca kabul etti. "Peki. Eğer bana ruhunu , sana binmen için kendi Griffin'ini veririm."

Mariel mırıldandı. "Uçmak eğlenceli olurdu ama yakından çok pis kokuyorlar."

"Eğer bana ruhunu verirsen, yürüyüş botlarının her zaman yeni gibi olmasını sağlarım."

Mariel yıpranmış botlarına baktı. "Yeni botların giyilmesi gerekir. Su toplayabilirim."

Tepenin zirvesine yaklaşıyorlardı. Solda, çatısı üçgen şeklinde ve kapısında sonbahar çelengi olan gri taştan bir konak vardı: Cunnington'ların evi. Sağda ise farklı mimari tarzların araya geldiği tuhaf, karmakarışık bir yapı vardı. Mariel içeri girmeyi pek istemese de bu eksantrik binayı görünce gülümsedi. Mermer orta kısım neoklasik tarzdaydı ve ön cephesinde sütunlar vardı. Bir kanat kireçtaştan yapılmış ve özenli bir Gotik anlayışla oyulmuşken, diğer kanat beyaz sıvalı duvarları ve siyah boyalı kirişleriyle Tudor tarzı bir görünüme sahipti. Her kanattan bir kule yükseliyor ve en ortadakinin tepesinde mor bir bayrak dalgalanıyordu.

"Neredeyse iki yüzyıllık şüpheli mimari seçimlere hoş geldiniz!" Mariel duyurdu.

Oz dehşete düşmüş görünüyordu. "Burası annenin evi mi?"

"Spark ailesinin evi," diye onayladı Mariel. "Orta kısım Glimmer Falls'un kurucularından Galahad Spark tarafından 1842 yılında inşa edilmiş. O zamandan bu yana çeşitli akrabalar evi geliştirmişler."

"Eğer bana ruhunu verirsen, o canavarlığı yerle bir ederim." Mariel kıkırdadı. "Aslında hoşuma gitti. Rüküş olduğunu biliyorum ama bir karakteri var." "Kesinlikle bir özelliği var."

Mariel, "Cunningtonlar tam karşıda oturuyor," dedi. "Glimmer Falls'un diğer kurucu ortağı Casper Cunnington'ın çok daha bastırılmış bir tarzı vardı."

Mariel tam zamanında caddenin karşısına baktı ve bir perdenin tekrar yerine düştüğünü gördü. Muhtemelen Cynthia Cunnington "arkadaşını" gözetlemeye hevesliydi. Birbirlerinden açıkça nefret ettikleri halde bu iki kadının neden birlikte bu kadar çok zaman geçirmeyi seçtiklerini Mariel asla anlayamayacaktı.

Ön kapının üst üste birlik kısmını bir vitray pencere kaplıyordu ve altında bir arma asılıydı: bir griffin ve bir peryton, ortasında bir güneş ve çapraz asalar vardı. Kalkanın üstündeki şeritte NOS IMPERARE SUPREMA yazıyordu. En yüce biz yönetiriz.

Oz, "Kimse ailenizi alçakgönüllülükle suçlayamaz," dedi.

"Bir de bana sor." Mariel pirinç tokmağı tuttu -bir ejderhanın dişleriyle sıkılmıştı- ve üç kez vurdu. "Bu arma, Gorvenal Spark'ın Avrupa'nın önde gelen saray büyücüsü olduğu ortaçağ zamanlarından kalma."

Kapı açıldı ve Diantha ortaya çıktı. Mor bir elbise, siyah opera eldivenleri ve siyah opallerden oluşan bir kolye takmıştı. "Canlarım!" diye bağırdı. "Hoş geldiniz."

Oz, Mariel'in zulasından bir şişe şarap uzattı. Diantha aldı, etiketine baktı ve sonra omzunun üzerinden attı. Oz irkildi ama Mariel sadece iç çekti.

"*Vintno a returnsen.*" Şarap kayboldu ve annesinin elinde yeniden belirdi. "Sadece bir parti numarası. İçeri gelin, muhabbet kuşları!"

İçeri adım atıldılar ve Oz'un deri ceketi ile Mariel'in kazağı uçarak kancalara asıldı. Giriş holü sarı ahşapla kaplanmıştı ve üzerine oryantal bir halı serilmişti; duvarlarda tuhaf görünümlü cadıların ve büyücülerin portreleri sıralanmıştı. Tek gözlü Lizetta Spark, kafasına tünemiş bir papağanla portresinden ışıldıyordu. Bir sonraki portrede bir büyücü, gömleğini çıkarmış ve saçlarını rüzgârda savurarak dramatik bir poz veriyordu: Phineas Spark, eğer bir yüzyıl sonra doğmuş olsaydı aşk romanı kapağı piyasasını ele geçirebilirdi.

Diantha, "Bu yemekler haftanın en güzel kısmı," dedi. "Moralinizi yüksek tutmak için aile gibisi yoktur, ben hep bunu söylerim."

Oz, Mariel'in yanında, elinde palası ve yüzünde dövmesi olan korkunç görünümlü bir büyücünün portresine dikkatle baktı.

"Bu Büyük Büyük Amca Trenton," diye fısıldadı Mariel. "Onun hakkında konuşmuyoruz."

"Annen bir şey hakkında konuşmuyor mu?" diye sordu sotto voce. "Ne kadar şaşırtıcı."

"Son yıllarını hapisyanede diriltme büyüsünü araştırarak geçiren katil bir akrabanız olsaydı, siz de onun hakkında pek konuşmazdınız."

"İşte geldik!" Diantha onları büyük yemek odasına yönlendirdi. Bir av köşkü gibi dekore edilmişti; açıkta duran çatı kirişleri, titreyen mumlar ve duvarlara monte edilmiş nadir hayvan başları vardı. Oz'u nesli tükenmekte olan beyaz bir ejderha kafasına dehşetle bakarken yakalayınca, "Bunlar sahte," dedi Diantha. "Ama eğlenceliler." Ejderhanın burnunun önünde bir el salladı ve ejderha başını çevirip burun deliklerinden bir duman üfledi. "En küçük kardeşim Wallace animatroniklerden hoşlanıyor. Geçen yıl Pasadena'ya taşındı, ki bana sorarsanız berbat bir seçimdi, ama taşınmadı."

"Yine de ona söylemiş," diye fısıldadı Mariel. "Birçok kez." Wally ve kocası Hector'u özlüyordu ama onları sık sık arıyordu ve Kaliforniya'da hayatlarını sürdürüyorlardı.

"Wallace, makinelerle sihri birleştiren imkânsız animatronikler yaratma konusunda uzmanlaşmıştır." Diantha parmaklarını şıklattı ve bir basilisk kafası tısladı. "Bugünlerde lunaparklarda çok moda, en azından zengin."

Uzun yemek masasında yirmi kişi oturabilirdi ama sadece dört kişi oturuyordu. Mariel'in babası masanın başında oturmuş gazete okuyordu, gri saçları her zamanki gibi yandan taranmış ve kare gözlükleri burnunun ucuna takılmıştı. Solunda pembe cübbesi ve sivri mavi şapkasıyla Alzapraz oturmuş, asık suratla şarabına bakıyordu. Alzapraz'ın karşısında ise Mariel'in kuzeni, mor ojeli, siyah saçlı ve My Alchemical Bromance grubunun tişörtünü giymiş emo görünümlü bir genç olan Lancelot oturuyordu.

Mariel, Lancelot'nun yanındaki misafiri görünce kısa bir süre durdu. "Themmie?"

Pembe ve yeşil saçlı peri sandalyesinden fırladı ve gökkuşağı rengindeki kanatlarıyla uçarak yanına geldi. "Mariel!" Themmie ona sarılırken ağladı.

"Burada olduğunuz için çok mutluyum. Baban borsa haberlerini yüksek sesle okuyarak bizi eğlendiriyor."

"Aptallar," diye mırıldandı Mariel'in babası. "İyi bir kehanet uzmanını işe almak varken spekülasyonlarla vakit kaybediyorlar. Şirketin büyü karşısı önyargısının en iyi örneği."

Mariel kafası karışmış olsa da Themmie'ye tekrar sarıldı. "Aile yemeğinde ne yapıyorsun?"

"Annen bana istediğim zaman gelebileceğimi söyledi ve profesörüm bize yerel toplumumuzdaki bir olayla ilgili etnografik bir çalışma yapmamız için bir ödev verdi." Themmie göz kırptı. "Şekil değiştiren sürü dinamiklerini öğreniyoruz ve final projem sırtlan şekil değiştirenlere odaklanacak, bu yüzden bunun iyi bir pratik olacağını düşündüm."

Mariel bu yorum karşısında şaşkına döndü. Elbette Themmie ailesinin zor bir aile olduğunu biliyordu ama *sırtlanlar*?

"Selam, Oz!" Themmie, onun bariz şaşkınlığı karşısında ona sarıldı. "İyi bir erkek arkadaş mı oluyorsun?"

"Bugün bir ateş semenderi görmüş," dedi Mariel, sırtlan yorumuna olan kızgınlığını bastırarak. Themmie belli ki şaka yapıyordu ve Mariel'in konu ailesine geldiğinde ince bir derisi vardı. "Ve ormanda bayıldığımda beni güvenli bir yere taşıdı."

"Oh, bu çok romantik! Seni bir öpücükle mi uyandırdı?"

"Daha çok başarısız bir kalp masajı denemesi gibi."

"Bayıldın mı? Neden?" Mariel'in annesi alnına dokunmak için aceleyle yanına geldi. "Ateşin yok."

Neyse ki Oz, Mariel ormandaki ölü nokta hakkında konuşmak zorunda kalmadan önce araya girdi. "Büyü pratiği yapıyordu ve çok fazla büyü kullandı."

Mariel ona minnettar bir bakış attı.

Annesi onun yanağını okşadı. "Ben de o yollardan geçtim canım. Hepsi öğrenme sürecinin bir parçası." Oz'a gülümsedi. "Kendini kadar adadığını hiç görmemiştim! İyi bir sakin bu kadar motive edici olabilmesi inanılmaz. Öyle değil mi hayatım?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Mariel'in babası okuduğu kitaptan başını kaldırmadı. "Sen nasıl istersen, canım."

Themmie bir not defteri çıkardı ve bir Şeyler karalamaya başladı. "Bu harika," dedi. "Anne sırtlanın baskın olduğunu biliyor muydun?"

Mariel yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Diantha çoktan masaya doğru koşturmaya başlamıştı. "Roland, şu kâğıdı kaldır. Oz, Mariel, gidip Alzapraz'ın yanına oturun. Lancelot, bu kadar kasvetli görünmek zorunda mısın? Biftek yiyeceğiz!"

Oz Alzapraz'ın yanındaki koltuğa, Mariel de onun soluna oturdu. şamdanın ortasındaki vazoun içinde pembe bir gl vardı. Mariel genellikle iek kesmeyi sevmezdi ama elini uzattığında bu gln canlı yapraklarını göstermekten memnun olduğunu gördü.

Alzapraz rahatsız edici derecede uzun bir süre Oz'a baktı, beyaz kaşları tüylü tırtıllar gibi seğiriyordu. "Daha şık bir şapkaya yatırım yapmalısın," dedi sonunda hırıltılı sesiyle. "Yirmi birinci yüzyılda yeterince hayal gücü yok."

Mariel Oz'u dürttü ve yolun karşısındaki genci işaret etti. "Lancelot benim kuzenim. Babası Quincy annemin küçük kardeşi ve annesi Lupe de New Mexico'nun önde gelen büyücü ailelerinden birine mensup." Lancelot beceriksizce el salladı ve Mariel gülümsedi. On yedi yaşındaki gençten hoşlanmıştı. Sessiz, duyarlı bir ocuktı ve onun sanatsal, düşünceli bir genç adama dönüştüğünü görmek büyük bir zevkti. "Ojeni beğendim," dedi.

Neredeyse gözlerini kapatan siyah saçlarını parmaklarıyla taradı ve utanmış görünüyordu. "Teşekkürler."

"Sevgili Quincy ve Lupe neredeler?" Diantha sordu. "Atlamak onlara göre değil." Masanın en ucuna, kocasının karşısına oturdu, sonra bir Şeyler mırıldandı. Masa aniden kısaldı ve Mariel'in irkilmesine neden olacak kadar hızlı bir şekilde koltuğunu onlara doğru getirdi. Kısa süre sonra masa normal boyutlara geldi.

Lancelot, "Annemin midesi bulanıyor," dedi. "Babam da yle." Diantha mide gribi için sihirli ilaçların bir listesine başlarken, Lancelot zgn gözlerle Mariel'e baktı. "Gelecek hafta ben de olacağım."

"Eski ritüel kurban tekniği." Taşınmadan nce Wally ve Hector'da bunu görmüşlerdi. Çocuklardan birinin bu kadar sık

"hasta" olduklarını söyledi.

"Biliyorsun, kaplıcalar sağlık için harikalar yaratabilir," dedi Diantha, yan konuşmadan habersiz. "Quincy ve Lupe, tesis inşa edilir edilmez bir kaplıca üyeliği edinmeli."

Mariel kaskatı kesildi. "Anne, bunu konuşmuştuk. Tesis ormana zarar verecek-"

"Oh, saçmalık. Glimmer Falls'ta çok az lüksümüz var ve cildim şımartılmak için can atıyor."

"Zaten haftada bir manikür yaptırıyorsun."

"Evet, ama bu spa'da her türlü olanak olacak. Çamur banyoları, masaj, yüz bakımı, mikroigneleme, saç şekillendirme ..." Diantha hülyalı bir şekilde iç çekti. "Ve ben bir yatırımcıyım, yani başarısından para kazanacağım."

"Zaten çok paranız var," dedi Mariel. "Yerel ekosistemi yok etmeye değmez." Midesinin içinde sıcak bir öfke yumağı büyüyordu. Yanlışlıkla kırmamak için şarap kadehinin sapını tutuşunu gevşetti.

Diantha kaba bir ses çıkardı. "Lütfen. Sadece birkaç ağaç." Bardağını Mariel'e doğru eğdi. "Biliyor musun, o ormanda geçirdiğin zamanın yarısını büyü çalışmalarına ayırsaydın, gerçek bir cadı olurdun."

Mariel irkildi. O kadar çabuk ki, öfke yerini endişeye bıraktı. Akşam yemeği daha yeni başlamıştı ki annesi ona büyü hakkında söylenmeye başlamıştı bile. Mariel böyle gecelerde her şeyin daha da kötüye gideceğini acı deneyimlerinden biliyordu. Normal zamanlarda yeterince kötüydü ama bu gece tanıklar vardı.

Oz ona, hoşuna gitmeyecek kadar acımaya yakın bir ifadeyle bakıyordu. "Sen iyi misin?"

Mariel gülümsemeye zorladı. "İyi." Sadece başını öne eğmesi ve bunu atlatması gerekiyordu.

Roland Spark boğazını temizledi. "Yani," dedi gözlüklerinin üzerinden Oz'a bakarak. "Erkek arkadaşın sensin."

"Öyleyim." Oz gergin görünüyordu.

"Şu uygulamalardan birinde tanıştınız."

"Yaptık. Şanslı bir vuruş." Bunu söylerkenki tereddütlü tavrından Mariel bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmediğini anlayabiliyordu.

Babası Oz'u birkaç saniye daha inceledikten sonra başını salladı. "Ona iyi davran, yoksa bağırsaklarını bir fare yığınınna çeviririm."

"Baba!" Hecate, ailesine aşk hayatından hiç bahsetmemesinin bir nedeni vardı.

"Oz, ne giyiyorsun?" Diantha aniden sordu.

Hawaii gömleğine baktı. "Bugün çamaşır günü."

"O değil." Elinin tersiyle itti. "Alzapraz'ın ortaya çıktığı kıyafetleri görmelisin. Unutulmaz bir olayda, göz kamaştırıcı pasties ve bir muz hamaktan başka bir şey giymedi."

Mariel yüzünü buruşturdu. O olayı çok net hatırlıyordu.

"Yine beni kapı dışarı etmedi," dedi Alzapraz kederle.

"Şapkadan bahsediyorum," dedi Diantha. "Neden içeride şapka takıyorsun? Alzapraz'ın tanımlanmış bir estetiği var, bu yüzden buna izin veriyoruz, ancak normalde yemek masasında şapka takmak kabalıktır."

Alzapraz şarabından bir yudum daha alarak, "Evet," diye tekrarladı. "Neden içeride şapka takıyorsun?"

Mariel Oz'baktı, bundan nasıl kurtulacağını merak ediyordu. Oz bir süre durakladıktan sonra, "Bir şartım var," dedi.

"Ne tür bir durum?" Diantha bardağını salladı. "Size tıbbi tavsiyelerde bulunabilirim."

"Bu kalıtsal bir şey. Ve ne yazık ki, büyükbabamın soyu hiçbir detay hakkında konuşamamakla lanetlenmiş."

Zeki iblis. Mariel gülümsemesini gizledi. Alzapraz homurdandı, sonra biraz daha şarap içti.

"Sanırım buna izin verebiliriz." Diantha kaşlarını çattı. "Umarım durumunuz çok çirkin değildir. Spark soyu için en iyi genleri istiyoruz."

Mariel annesinin üreme konusunda onu azarlamasından nefret ediyordu. "Bu korkunç bir şey," derdi. "Torunların kertenkele insanlara benzeyecek."

Diantha dehşete kapılmış görünüyordu ama Mariel'in ciddi ifadesi nihayet kırılınca yüzü gevşedi. "Sevgili annene karşı acımasız olma," dedi. "Herhangi bir Spark'ın kertenkele insan olmasına izin vermeyi reddediyorum." Dikkatini Oz'a çevirdi. "Ama gerçekten, rahatsızlığın bir ile on arasında ne kadar kötü?"

"Lanet olsun," dedi Oz. "Konuşamıyorum."

Diantha yüzünü buruşturdu. "Elbette Mariel'den hoşlanan ilk uygun bekârın bir bedeli vardır." Bakışları ölüm vaat ediyordu. "Eğer torunlarımı hatalı yaparsan, seni Ay'a ışınlıyorum."

Mariel annesine bakakaldı. *Hatalı mı?*

Oz çelik gibi bir sesle, "O torunlar varsayımsal," dedi, "ama birinin çocuklarına kötü davranmasına asla müsamaha göstermem. Ve kimsenin onlara hatalı demesini de asla kabul etmem."

Masanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Oz'un sert profiline bakarken Mariel'in kalbi küt küt atıyordu. Acımasız, onun kıcı. Bir an için onu omuzlarında yürümeye başlayan bir çocukla evin içinde dolaşırken hayal etti. Hiçbir çocuğunun dağınık bir odası olmayacaktı ama onları güvende tutacaktı ve bahse girerdi ki kendilerini her zaman yeterince iyi hissedeceklerdi.

Mariel'in göğüs kemiğinin arkasında bir ağrı başladı.

"Pekala." Diantha boş şarap kadehini döndürdü. "Sanırım iyi bir baba adayı. Roland mı?"

Mariel'in babası büfeden şarap şişesini aldı, sonra da kadehini doldurmak için Diantha'nın yanına gitti. "Diantha, canım, hazırladığın yemeği tatmak için sabırsızlanıyorum. Bu akşamki yemek nereden geliyor?"

Yüzü aydınlandı. "Ah, evet, akşam yemeğini !" Bir büyü yaptı ve masanın üzerinde eksiksiz bir yemek belirdi. "Bugünkü biftek Los Angeles'taki Michelin yıldızlı bir restorandan, salata Yunanistan'dan, ekmek Fransa'dan ve cabernet Malta'daki özel bir üzüm bağından geliyor." Lancelot tırnaklarını karıştırırken, "Bunun hırsızlık olduğuna eminim," diye mırıldandı. cilalıyor ve su bardağına ters ters bakıyor.

"Bu hırsızlık değil. Ailemin refahını ve mutluluğunu sağlamak için doğal yeteneklerimi kullanmaktır." Diantha kadehini kaldırdı. "Kıvılcımlara! *Nos imperare suprema.*"

Mariel ailesiyle birlikte kadeh kaldırmayı tekrarladıktan sonra Themmie'nin şaşkın ifadesini yakaladı. Yarım bir omuz silkti, Themmie de ona karşılık verdi. "*Nos imperare suprema,*" dedi peri bir parça ekmek koparmadan önce.

Biftek mükemmel pişmişti ve ortası pembeydi. Mariel bir ısırık aldı ve tadı diline yerleşirken zevkle iç çekti.

"Bu gerçekten çok iyi." Oz şaşkınlığa benzer bir ifadeyle bifteğine bakıyordu.

"Çok doyurucu," dedi Alzapraz. Başı Oz'un omzuna ancak geliyordu ama şapkası aradaki farkı kapatıyordu. Çatal ve bıçağı masanın yüksek kenarından geçirmekte zorlanıyordu ve çatalı tabağın üzerinde sürüklerken korkunç bir çığlık attı. "Muhtemelen birkaç hafta daha yemek yemen gerekmeyecek."

Mariel gözlerini kısarak Alzapraz'a baktı. Ne hakkında konuşuyordu?

Çatal bu kez daha yüksek sesle tekrar gıcırdadı ve herkes irkildi.

"Yükseltici koltuğa ihtiyacın var mı, sevgili Alzapraz?" Diantha zehir gibi tatlı bir sesle sordu.

Alzapraz çatal bıçak takımını yere bıraktı ve ona ters ters baktı. "İstesem seni yörüngeye fırlatabilirim."

Omuz silktilti. "Geri ışınlanırdım." "Seni bir kurbağaya dönüştürebilirim."

"Seni bir huzurevine yerleştirebilirim."

Bu tehditten sonra sessizlik çöktü, sadece çatal bıçak sesleri ve Themmie'nin kaleminin karalamaları duyuldu. Not defterinden başını kaldırdı, Mariel'in gözleriyle karşılaştı ve "Bu *da ne?*" diye mırıldandı.

Hecate, bu utanç vericiydi. Spark'ın pazar yemeklerinin düşmanca kaosuna alışkındı - ya da en azından buna boyun eğmişti - ama Themmie muhtemelen istikrarlı ve sevgi dolu olmayan bir aileyle hiç etkileşime girmemişti.

Mariel'in ailesi onu seviyordu, dedi kendi kendine. Sadece bunu garip bir şekilde ifade ediyorlardı.

Göğüs kemiğini ovuşturdu ve orada kalan özlem ağrısını gidermeye çalıştı. Farklı bir hayat dilemek anlamsızdı. Sahip olduğu hayat buydu ve bunun için minnettar olmalıydı.

Yemeğini özenli bir kararlılıkla yedi, mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalışıyordu ki annesi büyü hakkında yeni bir sohbe başlamadan gidebilsinler. Bu aile yemeğinde popüler bir konuydu ama Mariel'in sinirleri Oz ve Themmie'yi bu boktan gösteriyle tanıştırmaktan zaten bozulmuştu. Sihirli teklemeleri konusunun yakınına bile yaklaşmaktansa doğum hikâyesini yüzüncü kez dinlemeyi tercih ederdi.

Mariel tam paçayı kurtaracağını düşünmeye başlamıştı ki Diantha tekrar konuştu. "Mariel, bize büyü yeteneğinden bahset. Ne üzerinde çalışıyordun?"

Midesi bulandı ve dikkatle tabağına odaklandı. Gerçeği söylemenin işe yaramayacağı açıktı. "Her türlü şey."

"Detaylar, sevgilim."

Denemeye değerci. Mariel boğazını temizledi. "Biraz ısınlanma. Dönüşüm. Bunun gibi şeyler." Belirsiz tutarsa belki annesi yoluna devam ederdi.

"Mükemmel!" Diantha el çırpı ve duvardaki bir griffin kafası kükredi. Oz sıçradı. "Bize öğrendiklerinin bir kısmını göster."

"Yemek yemeyi tercih ederim." Mariel iştahı azalıyor olsa da bifteğini zorla kesti.

Diantha suratını astı. "Oh, hadi ama. Küçük bir şey. Tuzu tabağına getir."

Tuzluk babasının dirseğine oturdu. Sandalyesinde arkasına yaslanmış, olanları izliyordu.

Mariel yüzünü buruşturdu. "Yapmak zorunda mıyım?" Midesi kelebeklerle doluydu ama iyi türden değil. Bunlar sarhoştı ve jilet kullanıyorlardı.

"Israr ediyorum." Diantha'nın tırnakları masaya vuruyordu. "Ailenin bahçıvanlık eğitimini finanse etmesini istiyorsan, yıldızların söylediği gibi bir cadı olmak için çaba göstermeye istekli olduğunu kanıtlamalısın."

"Bu bir bahçıvanlık diploması değil," diye mırıldandı Mariel, ancak Sihirli Bitki Bilimi'nde SoD'dan söz edildiğinde kaygı pençelerini içine geçirdi. Yüksek lisansa borçlanmadan gitmek istiyordu ama bu konuda son sözü annesi söyleyecekti.

Mariel'in midesine kramplar girdi; bu gece kesinlikle bifttek yemeyecekti.

Lancelot sempatik bir yüz ifadesi takınırken, Themmie meraklı görünüyordu. Peri, Mariel'in sihirsiz başarısızlıklarından dolayı yaşadığı hayal kırıklıklarını biliyordu ama bunların çoğuna ilk elden tanık olmamıştı - patlayan tavuk bir yana.

Her ne olduysa, en azından bundan daha kötü olamazdı.

Oz onun kulağına fısıldadı. "Gidebiliriz."

Başını iki yana salladı. "İnan bana, yapamayız," dedi acı bir sesle.

"Muhabbet kuşları!" Diantha ellerini tekrar çırparak bir başka ciyaklama sesi daha çıkardı. "Daha sonra oyalanabilirsiniz. Mariel'in sihride ilerlemesi çok önemli. Öyle değil mi Roland?"

"Kesinlikle, aşkım."

Mariel o köşede bir müttefik aramayı çoktan bırakmıştı. Babası ne olursa olsun her zaman karısının tarafını tutmuştu.

Avuçlarında boncuk boncuk ter vardı. Onları eteğine sürdü, sonra derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. Bu küçük bir büyüydü. Her şey yoluna girecekti.

"*Zouta en liikulisen*," dedi sesi titreyerek.

Tuzluk havaya fırladı ve kendini tavana gömdü.

Lancelot kahkahalarla güldü, sonra Oz ona ters ters bakınca hemen durdu.

Diantha başını kaldırıp tuzluğa baktı. "Dramatik ama umduğum gibi değil. Onu oradan çağırabilir misin?"

Mariel yumruklarını öyle sert sıktı ki tırnakları avuçlarına battı. Bunu düzeltmek için çok geç değildi. Doğru kelimeyi bulmak için gözlerini kapattı. *Haydi yıldızlar, bana bir ipucu verin.* Gerçekçi olmayan beklentiler yaratmakta ısrar ediyorlarsa, en azından bir sürtüğe yardım edebilirlerdi. "*Zouta en lekuzessen*."

"Olamaz," dedi Alzapraz. Tuzluk artan bir şiddetle titremeye başlamadan önceki tek uyarı buydu. Sonunda paramparça oldu, masanın üzerine tuz ve cam parçaları yağdı. Oz Mariel'i yakaladı ve cam parçaları şapkasına çarparken onu göğsüne yasladı.

"Mariel!" Diantha'nın sesi öfkeliydi. "Ne yaptın sen?" "Bifteği fazla kaçırdım," dedi Alzapraz hafifçe, elindeki bardağı Şarap. "Herkesin kendine göre, sanırım."

Mariel titremesini durduramıyordu. O başarısız bir cadıydı, ailesi, yıldızlar ve kendisi için bir hayal kırıklığıydı. Beceriksiz, işe yaramaz, hiç kimse için yeterince iyi değildi. Gözyaşları sel oldu ve yüzünü Oz'un gömleğine gömdü. Neden annesinin istediği gibi mükemmel bir kız olamıyordu? Ya da en azından vasat bir kız? Umutsuzluk göğsünü asit gibi yakıyordu. Ortadan kaybolmak istiyordu ama bir tuzluğu bile hareket ettiremiyorsa, ışınlanmayı başarabilmesinin imkânı yoktu.

Oz onun saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Ben yanındayım."

Ama yapmadı, değil mi? Ona güvenme alışkanlığına kapılmak kolaydı ama o da başarısızlığının bir başka belirtisiydi.

Belki de ruhunu takas etmeliydi. Sihrinden sonsuza dek kurtulmalı, annesini öyle bir hayal kırıklığına uğratmalıydı ki Mariel'den tamamen vazgeçmeliydi.

Mariel masanın ortasındaki gülden gelen yumuşak bir endişe dalgası hissetti. Derin, ürpertici bir nefes aldı. Doğayla olan bağından gerçekten vazgeçebilir miydi?

Hayır. Yine de Mariel başarısız bir Kıvılcım olarak bir ömür boyu nasıl yüzleşeceğini bilmiyordu. Başını kaldırdığında Oz'un gömleğinin nemli olduğunu gördü. "Özür dilerim," dedi, gözlerini silerek. "Sadece yemek yemek istedim."

Diantha ayağa kalkmış, masayı öfkeyle inceliyordu. "Sayende artık hiçbirimiz yemek yiyemiyoruz. Her yerde cam var."

"Onu dışarı ışınlatabilirsin," dedi Lancelot. Diantha ona ters ters baktı. "Mesele bu değil."

Roland'ın iç çekişi uzun sürdü. Ellerini önündeki masa örtüsünün üzerinde birleştirerek eğildi. "Mariel," dedi ciddiyetle, "seni sevdiğimizi biliyorsun. Ama lütfen daha fazla çabalayabilir misin? Bu çok hayal kırıklığı yaratıyor."

Sessiz onaylamaması neredeyse annesinin öfkesi kadar acı veriyordu.

Mariel sanki kendini içinde hissettiği kadar küçük gösterebilecekmiş gibi kambur durdu.

Oz aniden ayağa kalktı. "Yemeğinizde cam istemiyorsanız, konuklarınızdan sizin için numaralar yapmalarını istemeyin."

Enerji yükselirken tepesindeki ışıklar titriyordu ama Mariel bunun hangi cadıdan ya da büyücüden geldiğini bilmiyordu. Belki de kendi düzensiz duygularından geliyordu.

Diantha küçümseyici bir el salladı. "Oz, iyi niyetli olduğuna eminim ama bu evde olağanüstü cadılar yetiştirmek gibi bir sorumluluğumuz var. Mariel aileyi utandırıyor ve basit bir çağırma büyüsünü bile beceremezse insanlara zarar verebilir."

İnsanları incitmek. Hecate, bunu hiç düşünmemişti. Ya patlayan tavuk sadece bir başlangıçsa?

Oz, "Bahse girerim, eğer sen onu bu konuda azarlamasaydın, bir büyüünün üstesinden gelebilirdi," dedi. "Onun zahmetsizce büyü yaptığını gördüm."

Mariel'in babası kaşlarını çatarak, "Ses tonuna dikkat et," dedi. "Konuştuğun kişi benim karım."

Oz, "Ve herkes ona kötü eğitilmiş bir gösteri midillisi gibi davrandığı için ağlayan da senin kızın," diye karşılık verdi.

Mariel sert sözler karşısında irkildi.

"Bu adamı sevdim." Alzapraz birlikte şarabından bir yudum aldı.

Mariel Oz'un gömleğini çekiştirdi, yanakları yanıyordu. "Lütfen otur." Onun kendisini savunması çok utanç vericiydi. Hem neden savunsun ki? Başarısız olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Oz oturmasına rağmen, "Böyle olmak zorunda değil," dedi. "Sihir, komutla yapılacak bir parti numarası değildir. Odaklanma ve bağlılık gerektiren karmaşık bir niyet ve ritüel ağıdır."

Harika, şimdi Oz bile ona sihri açıklıyordu. "Aynen öyle." Diantha Mariel'i işaret etti. "Odaklanma eksikliği var."

"Bununla nereye varmak istediğimi anlamadın," diye homurdandı Oz. "Bu onun yapmak istediği bir şey olmalı."

"Neden bunu yapmak istemesin ki?" Roland sordu. Kaşları kızgın bir ifadeyle çatılmıştı. "Bu aile mirası."

Oz, "Kendi şartlarıyla büyü yapmak isteyebilir," dedi. "Onu zorlarsan olmaz."

Themmie dehşete düşmüş görünüyordu ama hâlâ yazmaya devam ediyordu. Mariel felaketin tüm iğrenç ayrıntılarını içeren not defterine ters ters baktı. Bağırsakları öfke ve utancın zehirli karışımıyla çalkalanıyor, dalgalar halinde sıcak ve soğuk hissediyordu. "*Ben buradayım*" diye bağırmak istedi. *Sanki ben değilmişim gibi konuşmayı kes.*

Diantha alay etti. "Öğretmenlerim için her türlü numarayı yapmaya zorlandım ve harika oldum."

Lancelot, "Şüpheli," diye mırıldandı.

"Mariel'in büyüü çok güçlü," dedi Oz, "ama senin yaklaşımın açıkça işe yaramıyor. Onun kim olduğunu düşünmelisin, kim olmasını istediğini değil."

Ve bu bir bıçak gibi kesti. Çünkü Mariel asla annesinin istediği gibi biri olmayacaktı.

Duyguları taşı ve aniden ayağa kalkarak şarap kadehini devirdi. "Lütfen burada değilmişim gibi benimle tartışmayı keser misiniz?" diye bağırdı.

Herkes ona baktı. Şarap, dökülen kan gibi beyaz masa örtüsüne sinmişti.

Ağız birkaç kez açılıp kapandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Mariel döndü ve koşmaya başladı.

OceanofPDF.com

ON DÖRT

T

Kalkış.

"Ben asla," dedi Diantha. "Çok kaba! Belçika'dan çağırdığım çikolatalı pastayı da özleyecek."

Ozroth anında ayağa kalktı. Mariel'in peşinden koşarken Diantha'nın itirazlarını duymazdan geldi.

Paltosunu ve Mariel'in kazağını kaptığı gibi Themmie ona yetişt, sonra da kapıyı kırarak açtı. "Artık orada olmak istemiyorum," dedi Themmie, onun yanında dururken sıkıntılı görünüyordu. "Mariel'in annesi hakkında abarttığını sanıyordum."

"Değildi," diye hırladı Ozroth. "Aslında, fazlasıyla nazik davrandı."

Korkunç iblis ebeveynler vardı, ancak iblis yavruları nadir olduğundan, tüm mahalleler bu çocukları yetiştirdi. Türler birlikte gelişir ya da başarısız olurdu. Ozroth çocukken böyle bir topluluk yardımı görmemişti ama bunun nedeni görev için yetiştirilmiş olmasıydı.

Görünüşe göre Mariel kendini kötü hissetmek üzere yetiştirilmişti.

Bir şeyi boğmak istiyordu. Bu, bir intikam pazarlığı hazırlamaya çok uygun bir ruh haliydi. Mariel'in yüzündeki acıyı giderecekse birinin bağışsaklarını seve seve sökebilirdi.

O hışımla sokaktan aşağı inerken Themmie de yanında uçuyordu. Mariel çoktan tepeyi yarılamıştı. "Bekle!" diye seslendi.

"Hepinizin canı cehenneme!" diye bağırdı. Ayağı takıldı ve acı dolu bir çığlık atarak düştü.

Onun b         haline doğru ko tu. "Bileğine bakmama izin ver," diye emretti.

Adamın uzattığı elden geri çekildi. "Beni rahat bırak." Neden ona kızgındı? "Yaralandın mı?"

Yanıt olarak y       başka y  e çevirdi.

Themmie, Mariel'in yanında diz   kt  . "Hadi bebeğim. Konu  bizimle." Mariel'in sa    rg       ok adı ve Ozroth bir acıyla        ezildiğini gördü. "Bu berbat bir şeydi ama yaralandıysan sana yardım etmeliyiz."

"Neden a ağılanmamı canlı yayınlamıyorsun?" Mariel iğrenç bir şekilde sordu. "Bunun için buradasın, değil mi? Boktan ailemi belgelemek için mi? Takipçilerine her şeyi anlatabilirsin."

Themmie incinmi  g r      . "Bu hiç adil değil. Profes  r  m bize bir topluluk etkinliği bulmamızı söyledi."

"Ve sen de en çok sırtlan s r    e benzeyen şeyi d        , değil mi?" Mariel acı acı güldü. "Sırtlanların s r    n en zayıf üyelerine ne yaptığını bana anlatır mısın?"

"Sen zayıf değilsin," dedi Ozroth.

Mariel ona ters ters baktı. "Oz, konuşmayı kesmeni gerçekten çok istiyorum. Benim adıma konuşmak sana d      di."

"O zaman bu kimin haddine Mariel?" diye tersledi,   kesi dağınık bir şekilde dışarı taşıyordu. "Kendini savunmadın." İnanılmaz olanın bir kısmı da buydu - Mariel'in orada öylece oturup bunu kabullenmi  olması.

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Orada ne gördüğü? O bir şey değildi."

"Orada g rd      m dehşet vericiydi."

"Bir dahaki sefere daha kötü olacak        ikimizi de rezil ettin. Şimdi annem daha kalın bir deriye ihtiya ım olduğunu söyleyip duracak."

"Gösteri mi yaptım?" Gerçekten çok sinirlenmeye ba lamı tı. Tepedeki sokak lambası titredi, sonra b y  k bir g r  lt  yle *patladı*. "Annen bir gösteri."

"Ve sen beni    gündür tanıyorsun," diye tersledi Mariel. "O y       lütfen ailem hakkında konuşmayı kes."

Themmie tekrar Mariel'in saçlarını okşamak için uzandı ama Mariel kendini çekti. "Hadi Mariel," dedi Themmie. "Yardım etmeye çalışıyoruz."

"Ailemi bir bilim projesine dönüştürmeyerek yardımcı olabilirdiniz."

Themmie'nin kanatları tedirgin bir staccato ile çırpındı. "O kadar da derin değil. Bir olay hakkında not almam gerekiyordu ve sırtlan olayı da bir şakaydı. Çoğunlukla."

Mariel periye ters ters baktı. "Evet, komik bir tane. Bu konuda tweet attığınızdan emin olun."

Themmie yerden fırladı. "Bak, orada olanlar berbattı ama kendi tarafındaki insanlara karşı sürük gibi davranmana gerek yok." Ozroth'a baktı. "Ben yokum." Bununla birlikte Themmie havalandı, kanatları onu en yakın evin çatısına taşıdı.

Ozroth Mariel'i hiç böyle görmemişti. Yüzü öfkeden kızarmıştı ama gözleri trajedi havuzları gibiydi. Burnunu çekti ve burnunu sildi. "İşte," dedi, "benim yeterli olmadığımı düşünen bir kişi daha."

Ozroth onun ailesine duyduğu öfkeyi anlayabiliyordu ama bu kendine acıma hali hiç de verimli değildi. "Bunu atlatacaktır. Ayrıca bunu kendine sen yaptın."

"Tanrım, teşekkürler. Dünyanın en destekleyici erkek arkadaşı."

"Ben senin erkek arkadaşın değilim," diye tersledi. Hava sanki bir şimşek fırtınasının eşiğindeymişler gibi yüklü ve ağırdı.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ruhumu çalmak isteyen iblis sensin. Eminim motivasyonun çok asildir. Hangi noktada benden bir anlaşma koparmak için aşağılanmamı kullanacaksın?"

Suçlama canını yaktı. Ailesiyle yüzleştğinde ruh pazarlığı aklının ucundan bile geçmemişti. Sadece onu korumak .

Yine de onun korumasını istemediği açıktı. "Haklısın," dedi. "Ben merhameti olmayan korkunç bir canavarım. Peki. İşte teklifim: Bana ruhunu verirsen, ben de sana lanet olası bir omurga veririm."

Bununla birlikte, uzaklaştı.

Mariel'in evine giden yolun yarısında. "Şimdi olmaz," diye hırladı. Yine de faydası olmadı. Dövme yanmaya başladı ve Ozroth yarı iskelet halindeki bir akçaağacın altında durdu. Gövdesini yumrukladı, sonra ölü yapraklar yere döküldüğünde vicdan azabı duydu. Şu anda Mariel'i hangi bitkiler rahatlatıyordu?

"Ne?" sordu Astaroth parıldayarak görüldüğünde.

Astaroth'un soluk kaşları havaya kalktı. "Akıl hocanı böyle mi selamlıyorsun?"

İblis her zamanki gibi çelik grisi bir takım elbise, siyah bir yelek ve kravat giymişti. Başındaki taç, Mariel'in kesinlikle klişe bulacağı, baş aşağı duran bir haçtı. Ateş ışığı Astaroth'un beyaz-sarı saçlarının üzerinde titriyordu, bu da büyük olasılıkla konsey odasında olduğu anlamına geliyordu. Başdemonlar dramatik ateş ışığından hoşlanırdı.

"Üzgünüm," diye Ozroth. "Kötü bir zamanlama."

"Son zamanlardaki sicilinize bakılırsa, hiç iyi zamanlarınız var mı merak ediyorum." Astaroth'un eli bastonunun kafatası başlığında esnedi. "Anlaşmanın gidişatı hakkında beni bilgilendirmediğiniz."

"Üzerinde çalışıyorum."

"Görünüşe göre pek de zor değilmiş." Astaroth Ozroth'u bir aşağı bir yukarı süzdü ve yüzünü dehşet kapladı. "Giydiğin o canavar da ne?"

"Bir gömlek."

"Bu iğrenç bir şey." Astaroth yüzünü buruşturdu. "Glimmer Falls'un Londra olmadığını biliyorum ama *yaşama arzusunu kaybetmiş orta yaşlı bir baba* gibi bağırmayan kıyafet seçenekleri de vardır herhalde."

"Beni gardırobum hakkında konuşmak için mi çağırdınız?" Ozroth sordu. "Yoksa bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

Astaroth'un bakışları deliciydi. Baş iblis pek de büyük değildi.

-Ozroth'un birkaç santimi ve bolca kası vardı ama o buz mavisli gözlerin ardında kadim bir kurnazlık vardı. "İnsanlar âlemine girdiğinden beri ağzın epey gelişmiş," dedi Astaroth. "Ölümlüler görgü kurallarını mı etkiliyor yoksa dürtülerinin kontrolünü mü kaybediyorsun?"

"Kontrolü kaybetmiyorum," dedi Ozroth, her ne kadar olan tam olarak bu olsa da. "Sadece mikro yönetilmekten hoşlanmıyorum."

"Güven bana. Seni mikro yönetiyor olsaydım, bunu bilirdin." Astaroth bastonunu botuna vurdu. "Eee?"

Ozroth iblisin ne duymak istediğini biliyordu. Ne yazık ki bunu söyleyemiyordu. "Hâlâ bir anlaşma yapmak istemiyor."

"Ciddi misin? Bir cadı ne kadar zor ki?"

"Hiçbir fikrin yok." Güzel, inatçı, *çıldırıncı* Mariel.

"Belki de onu ziyaret etmeliyim." Astaroth bastonunun başını kavradı, sonra kınından ince gümüş bir kılıç çıkardı. Kılıcı bir o yana bir bu yana çevirerek eleştirel bir gözle inceledi. "Benim tekniklerime daha iyi cevap verebilir."

"Hayır!" Astaroth'un o ölümcül kılıcı Mariel'e karşı kullanacağı düşüncesi Ozroth'un içini panikle doldurdu. Astaroth'un gücü nasıl ele geçirdiğine dair söylentiler vardı. Zirveye çıktığında iblis toplumu daha feodaldi ve cüssesinin eksikliğini vahşilikle kapatmıştı. "Ben icabına bakarım."

"Öyle olsa iyi olur." Astaroth kılıcını kınına soktu. "Seni zalimlik olsun diye zorlamıyorum. Göğsündeki o ruh bir yük ve performansını ne kadar etkileyeceğini öğrenmemiz gerekiyor."

"Ve sen de bahsi kazanmak istiyorsun." Astaroth'un başarısına bahis koymuş olması hâlâ canını sıkıyordu.

Astaroth başını eğdi. "Bunu ekstra motivasyon olarak düşün. Ölümlü ayın sonuna kadar vaktin var."

Ortadan kayboldu.

Ozroth ağaca yaslanmış, uyuyan kasabaya kör gözlerle bakıyordu. Tepesinde bir fey yaratığı vızıldıyor ve nehir perileri uzaktan yalnız melodilerini söylüyordu.

Tek bir amaçla yetiştirilmişti: iblis diyarını sıkı pazarlıklar yaparak korumak. Eğer bu görevde başarısız olursa, onu yetiştiren ve ona akıl hocalığı yapan iblis de başarısız olursa, o zaman bunca yıllık yalnızlık ve ne içindi?

Ama Ozroth'un içinde bir ateş yanıyor, ruhunun uzun zamandır ihmal edilmiş karanlık yerlerini ısıtıyordu. Eğer ruhunu söküp atabilseydi

Ama iblisler sadece ölümlülerin ruhlarını toplayabilirdi.

Eğer Mariel'in ruhunu alırsa, bu sihirli vahaya ne olacaktı? Ağaçlar ve bitkiler hâlâ gelişir miydi? Tatil köyü inşaatını durduracak kadar umursayan olur muydu?

Daha da önemlisi, Mariel'e ne olacaktı? Bir iblis için acı verici derecede kısa ömürlü olsa da, insan terimleriyle gençti. Hayatının geri kalan on yıllarını soğuk bir kabuk olarak geçirecekti: hiçbir şey hissetmeyecek, hiçbir şey istemeyecek, hiçbir şey ummayacaktı.

Yüzyıllardır onun olduğu şeye dönüşmüştü.

OceanofPDF.com

ON BEŞ

M Erimişti, kendini bok gibi hissediyordu. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve midesi düğümlenmişti. Duyguları karmakarışıktı. utanç, keder, öfke ... ve pişmanlık.

Üzgünüm, diye mesaj atmıştı Themmie'ye. Themmie cevap vermemişti.

Oz'un telefonu yoktu ve Mariel olsaydı ona ne mesaj atacağından emin değildi.

Bana omurgalı olmamı söylediğin için bir ahmaksın, ama aynı zamanda beni savundun, ama senden bunu istemedim, bu yüzden hala kızgın mıyım?

Haklısınız, omurgam yok ama bunu söylemeye izniniz yok mu?

gibi davranman beni deli ediyor çünkü sadece büyümü ve ruhumu çalmak için burada olduğunu biliyorum ama sana karşı bir şeyler hissediyorum ve bu canımı acıtıyor.

Doğrusu, bu gece onu fena halde dağıtmıştı. Annesinin onu küçümsemesine alışkındı. Her Pazar gecesi eve geldiğinde kendini bir metre boyunda hissedirdi. Ama ailesi dışında hiç kimse onun aşağılanmasına tanık olmamıştı ve hem Themmie'nin hem de Oz'un bunu görmüş olması onu çok utandırmıştı. Oz ailesine patladığında, yere çakılmak istemişti. Zaten beceriksiz bir cadıydı ve şimdi de kendi savaşını veremeyen bir cadı olacaktı. Oz, Mariel'in sihrini ailesiyle tartışmaya başladığında, bunu kaldırması çok zor olmuştu. Neden herkes onun büyüde daha iyi olması için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bildiklerini düşünüyordu?

Ama Oz ona bağırdıktan sonra çok incinmiş görünüyordu. Sanki gerçekten umurundaydı.

Eğer öyleyse, bu onları nereye götürür?

"Hekate, burası çok dağınık," dedi yanından geçtiği bir kavağa. Yaprakları yanıt olarak hışırdadı.

Eve döndüğünde Oz'u görmek için kendini hazırladı ama Oz ne kanepede ne de mutfaktaydı. İçini endişe kapladı. Ya sokaklarda dolaşırken haydut bir mantikor onu kaptıysa? Ya bir ara sokakta titriyorsa? Soğuk bir geceydi, ilk ayazın çıkması uzun sürmezdi.

Ay ışığıyla aydınlanmış serada uzun bir siluet gözüne çarptı. Aceleyle dışarı çıktı ve cam kapıyı çekerek açtı. Dışarı nemli bir sıcaklık yayılıyordu; birkaç ısıtıcıyı gece gündüz çalıştırıyordu. "Oz?" diye sordu, sesi ağlamaktan pürüzlüydü.

Birkaç dakika cevap vermedi. "Buradayım," dedi sonunda.

Gözlerini karanlığa alıştırarak ona doğru ilerledi. Ateş zambağının önünde durdu, içinde titreyen alevi izledi, bir sigaranın yanan ucu gibi sönüktü. "Bunlardan iblis düzleminde de var," dedi. "Tarçın kokusunu tanıdım."

"Gerçekten mi? Tohumları internetten aldım." Mariel onun yanında durdu ve zambaktan çok yüzüne baktı. Daha yaşlı, daha yorgun görünüyordu ama ölümsüzlüğü onu en fazla otuz yaşında gösterecek şekilde dondurmuştu. Kehribarın içine hapsolmuş bir böcek gibi zamanda asılı kalmıştı.

Kehribar içindeki böcekler asla değişmezdi. Ve eğer bir zamanlar Acımasız Ozroth'sa, tanıdığı kişi o değildi. Belki Oz iyi bir yalancıydı ama Mariel'in bir aklı, bir kalbi ve keskin içgüdüleri vardı ve onun kendisini bu kadar iyi ve acımasızca kandırabileceğine inanamıyordu.

"İblis düzleminde," dedi Oz, "sadece kışın ortasındaki en karanlık, en soğuk gecede çiçek açarlar. O gece anneler çocuklarına, her şeyin soğuk ve obsidyen kadar siyah olduğu ilk çağ hikâyelerini anlatırlar." Sesi uzak geliyordu, sanki bir peri masalının içinde kaybolmuş gibiydi. "O ilkel bir düzlem, ham kaosla doluydu ve onu evcilleştirecek hiçbir şey yoktu. Sonra ilk iblis

geldi ve beraberinde ışığı da getirdi. Yavaş ama emin adımlarla, türümüz ateş zambakları gibi karanlıktan çiçek açtı."

"Bu çok güzel," dedi Mariel.

"Annem beni zambakların yanışını görmeye götürmüştü. Bunu görene kadar unutmuştum. Ama elimden tuttu ve yılın en uzun, en karanlık gecesinde beni dışarı çıkardı ve ışık olduğu sürece umut olduğunu söyledi."

Yine de yüzünde umuttan başka bir şey yoktu ve Mariel onu tartışmalarından daha fazla bir şeyin rahatsız ettiğini hissetti.

"Sana bir şey göstereyim." Oz en yakındaki gül ağacına dönüp başparmağını bir dikene bastırdı ve Mariel kan fişkirirken bir protesto sesi çıkardı. Ateş zambağına döndü, sonra elini uzattı. Kan damlası titredi, sonra derisinden aşağı kayarak çiçeğin ortasına düştü. Alev hemen güçlendi ve içinden minyatür havai fişekler gibi altın kıvılcımlar fişkırdı.

Mariel'in nefesi kesildi. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Şeytanlar dünyamızı içimizdeki her şeyle besler. Çalışmalarımız, acılarımız, bedenlerimiz. Bizim bakımımız ve getirdiğimiz ışık olmadan bitkiler gelişemez. Onlar olmadan böcekler beslenemez, bu da kurbağaların ve kertenkelelerin beslenememesi anlamına gelir ve bu etki herkes aç kalana kadar artarak devam eder."

Seranın dışında rüzgâr ağaçların tepelerini kamçılıyordu. Yağmur damlaları cama çarpıyordu. Mariel bir ateş zambağı tarlası hayal etti, minik kıvılcımlar karanlığı engelliyordu. "Özür dilerim," dedi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordun."

Adam daldığı hayallerden sıyrıldı ve sert bir ifadeyle ona baktı. "Hayır, özür dilerim." Sözlerinde bir ağırlık vardı, sanki bildiğinden daha fazla günah için özür diliyordu.

"Değer verdiğim insanların beni en kötü halimde görmesi çok zor," dedi. "Güçlü olmak istiyorum ama değilim. Bu yüzden öfkelendim."

Ateş zambağı Oz'un yüzünün yan tarafına kırmızı bir parıltı yayarak onun sivri köşelerini ortaya çıkardı. Kare çenesi, büyük burnu, elmacık kemiklerinin uçurumları. Onun güzel olduğunu fark etti. Mükemmel değildi ama güzeldi, tıpkı engebeli, evcilleşmemiş bir manzara gibi.

"Sen güçlüsün," dedi. "Yıllardır çok fazla boka katlandınız ama savaşmaya devam ediyorsunuz. Hâlâ umutlu hissediyorsun. Hâlâ gülümsüyorsun." Bunu gülümsemek günlük bir şey değil de bir zafermiş gibi söylemişti ve belki de onun için öyleydi. Oz iç çekti. "Themmie seni öyle gördüğü için üzgünüm. Ona değer verdiğini biliyorum."

Sadece Themmie'nin önünde savunmasız kaldığı için üzgün olduğunu mu düşünüyordu?

Mariel uzun bir düşüşün kenarında durmanın verdiği hastalıklı sersemliği hissetti. Tıpkı Lupe'nin Quincy Amca'yla evlenmesinden önce ailesinin Taos'ta Lupe'nin ailesiyle tanışmak için New Mexico'yu ziyaret ettiği zamanki gibiydi. Nehrin altı yüz elli metre yukarısındaki Rio Grande Gorge Köprüsü'ne çıkmışlardı ve dokuz yaşındaki Mariel'in midesi, aşağıya baktığında beyniyle yer değiştirmek istemişti.

Yine de bazı dürtüler karşı konulamazdı ve Mariel zaten dürtülere direnmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Düşüşün canı cehenneme. "Sadece Themmie değil," dedi Oz'a bir adım daha yaklaşarak.

Kaşları çatıldı, sonra düzeldi. "Lancelot. Gerçekten, aileniz en gülünç isimlerden bazılarına sahip-"

Hâlâ anlamadığı için ve Mariel kendini açıklayabilecek kelimeler üretebileceğinden emin olmadığı için tek mantıklı şeyi yaptı. Parmak uçlarında durdu ve iblisi öptü.

Dudakları birleştğinde, Oz irkilmiş bir ses çıkardı. Geri çekildi, vahşi gözlerle ona baktı, sonra küfrederek onu kollarının arasına aldı. Ağzı onunkinin üzerine çöktü, sıcak ve sertti. Mariel onun içinde eridi, kollarını boynuna doladı. Adamın her yeri sıcaktı, vücudu ve dudakları ateş gibiydi.

İhtiyacı olan şey buydu. Onu çileden çıkarıyor, topraklıyor, meydan okuyor ve cesaretlendiriyordu ve aralarında açıklayamadığı manyetik bir çekim vardı. Mariel onu öperken, bir bacağını tırmanan bir sarmaşık gibi Oz'un bacağına dolayarak onu kendine çekti. Buna karşılık Oz iki iri eliyle Mariel'in kışını kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu yerden kaldırdı. Mariel, Oz onu eve doğru taşıırken ayak bileklerini arkadan kilitledi, ağızları sürekli birbirine kenetlenmişti. Sırtını dış cephe kaplamasına çarptı ve Oz boynunu emmek için hamle yaptığında nefesi kesildi.

"Mariel," diye fısıldadı tenine karşı. İsmiinin ardından kulak memesine bir ısırık geldi. "Lanet olsun. Bunu nasıl bu kadar çok isteyebilirim?"

"Ben de istiyorum." Sesi nefes nefese çıkmıştı.

Oz kalçalarını ona daha sert bastırdı ve Mariel inledi. Eteği yukarı kaymış, çıplak kalçaları gecenin serinliğine maruz kalmıştı ama soğuşun farkına bile varmamıştı. Adamın dudakları Mariel'in boynunda ateşin izini sürdükten sonra daha derin, uyuşturucu öpücükler için ağzına döndü. Kot pantolonunun altından sertleşmişti ve duvara yaslanmışken ona karşı olabildiğince sallandı.

Mükemmel noktaya vurduğunda Mariel inledi ve içinden bir zevk şimşegi gönderdi. "Evet," diye soludu, adamın omuzlarını pençeledi.

Küfretti, sonra kışını daha sıkı sıktı, sert, acil bir ritimle ona süründü. Hecate, adam güçlüydü. Ellerini üzerinde gezdirdiğinde pazuları çelik gibiydi. Adamın devasa bedenini üzerinde hissetmek, içine girerken nefesinin kulağında sıcak olması nasıl bir duygu olurdu?

Bu düşünce Mariel'i daha da ıslattı. Yıllardır seks yapmamıştı ve onu bu kadar tahrik eden biriyle hiç yapmamıştı. Onu umutsuzca öptü, dilini onunkinin üzerinde kaydırđı, sonra alt dudağını ısırdı. Zevki arttıkça dökülen sonbahar yaprakları öfkeyle dönüyor ve mavi şimşekler gece gökyüzünde dans ediyordu.

"Oz, lütfen," diye yalvardı onun dudaklarına karşı. "Beni yatağa götür." Adam inledi. "Bana eziyet ediyorsun, Mariel."

"İblis olan sensin," diye alay etti. "Sen profesyonel işkenceci değil misin?"

Oz aniden durdu. Bir saniye sonra Mariel tekrar ayağa fırladı. Oz geri çekilirken Mariel duvara yaslanıp nefesini tutmaya çalıştı. Ellerini saçlarına götürüp koyu renk bukleleri çekiştirirken yüzünde acı çeken bir ifade vardı. "Kahretsin."

"Neyin var?" Sadece onu kızdırmak istemişti ama adam gerçekten yaralanmış görünüyordu. Ona sırtını döndüğünde, acı kalbine ok gibi saplandı. "Oz, lütfen konuş benimle."

Başını iki yana salladı. "Bu bir hataydı." Sesi çiğ ve . "Bir daha asla olamaz." Sonra yan kapıyı çekerek açtı ve gecenin içinde kayboldu.

Mariel yalnız kalmıştı ve tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla zonkluyordu. Soğuk hava etrafını sararken titredi. Az önce şeytani uçakta neler olmuştu?

OceanofPDF.com

ON ALTI

T Mariel rahat patates kızartması tabağından başını kaldırdı ve hem -' açıldı. Themmie'yi hem de Calladia'yı görünce şaşırdı. Sadece mesaj atmıştı Calladia.

Calladia her zamanki gibi giyinmişti ama Themmie'nin üzerinde kanatlarının çıkması için arka kapağı olan bir tek boynuzlu at tulumu vardı. Tavşan terlikleri sevimliydi ama kaşları hiç de öyle değildi. Themmie, Mariel'in karşısındaki kabine geçerken, "İstemeyerek geldiğim bilinsin," dedi. Kasabadaki çoğu işyerinde olduğu gibi, uçan insanların kanatlarını rahatça yerleştirebilmeleri için koltukla arka taraf arasında bir boşluk vardı.

"Özür dilerim," dedi Mariel. "Sana mesaj attım."

Themmie burnunu çekti. "Çok belirgin bir özür değildi."

"Seni terslediğim için özür dilerim," dedi Mariel gururunu ayaklar altına alarak. "Ve sosyal medya hakkında o kötü şeyleri söylediğim için de özür dilerim. Kendimi aşağılanmış hissediyordum, o yüzden öfkelen dim." Patates kızartmasını masanın diğer tarafına kayd ırdı ve pişmanlıkla Themmie'ye baktı. "Affedildim mi?"

Themmie bir kızartma aldı ve ıs ırdı. "Şimdi öylesin," dedi. "Ve eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sınıf için farklı bir olay hakkında yazmaya karar verdim. Hadi ama, gecenin birinde hangi acil durum terapi gerektirir?"

Mariel'in Calladia'ya yazdığı mesaj kuşkusuz belirsizdi, Oz'u bulmak için sokakta koşarken panik içinde yazmıştı: *Kötü bir şey yapmış olabilir miyim? Ya da iyi bir şey? Ama çok korkuyorum ve sen de bana çok kızacaksın.*

Calladia neredeyse anında mesaj atmıştı. *Centaur Cafe, 20 dakika.*

Bu saatte sadece bir müşteri daha vardı: Büyülü bir kitap okuyan, fötr şapkalı, profesör görünümlü bir tip. Belki de Mariel ona iblislerle romantizm hakkında herhangi bir tavsiye içerip içermediğini sormalıydı.

Calladia kollarını kavuşturmuş, Themmie'nin soluna oturdu. "Evet, sana neden kızmak üzere olduğumu söyle bana."

Mariel bunu enine boyuna düşünmemişti. Paniklemiş, azmış ve kafası karışmıştı ve tek bildiği birilerine atıp tutması gerektiği idi. Şimdi hem Themmie hem de Calladia ona bakarken, yaptıklarını nasıl itiraf edeceğini merak ediyordu.

Calladia sarı kaşlarını kaldırdı. "Eee?"

Mariel çok hızlı ve tiz bir sesle, "ImadeoutwithOz," dedi.

Themmie burnunu kırıstırdı. "Ne?"

Mariel derin bir nefes aldı. "Oz'la öpüşüm." Calladia'nın azarlamasını beklerken yüzünü buruşturdu.

"Yapmadın!" Calladia dimdik oturarak haykırdı. "Mariel, seni azgın felaket."

Themmie hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bu neden bu kadar önemli? Adam onun erkek arkadaşı."

Mariel yüzünü buruşturdu. Doğru ya. Themmie "ilişkisinin" ayrıntıları hâlâ net değildi. "Karmaşık bir durum."

Themmie gözlerini devirdi. "Eğer bana Tinker Bell adına neler olduğunu söylemezsen, ben gidiyorum. Sabah yayın yapmam gerekiyor."

"Evet," dedi Calladia, Mariel'e sırtarak. "Neden Themmie'ye Oz'a tam olarak neler olduğunu anlatmıyorsun? Eminim bilmek onu çok *etkileyecektir*."

Mariel Calladia'ya ters ters baktı. Calladia periyi davet etmeseydi bu durum önlenebilirdi. Yine de Mariel konunun Oz'la ilgili olduğundan bahsetmemişti ve üçü Glimmer Falls'un Çevre Koruma Kulübü'nde Themmie'yle tanıştıklarından beri yıllar boyunca pek çok gece yarısı danışma seansı düzenlemişlerdi.

Themmie bir kızartma daha kaptı ve Mariel'in ketçabına batırdı. "Bu iyi olmalı."

"Oz'a gelince," dedi Mariel. "Onun erkek arkadaşım olduğunu söylediğimi biliyorum ama değil."

Themmie burnunu kırıştırdı. "Peki o ne? Çıkarları olan bir arkadaş mı?"

"O da değil." Gerçi bu geceden sonra ne oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

vardı. "Aslında annem bizi birlikte gördü ve ben panikledim."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi Calladia. "Haberler zamanla daha iyiye gitmeyecek."

Haklıydı. Mariel hemen konuya girmeye karar verdi. "Bahsettiğim iblisi hatırlıyor musun? Kanepemdeki?"

"Evet, bir işgalciniz mi var? Oz'un onu döveceğini sanıyordum." Themmie'nin gözleri büyüdü ve Mariel perinin farkına vardığı anı gördü. "Bekle, hayır."

"Evet. Oz bir iblis."

Themmie, Le Chapeau Magique'de bu konu ilk açıldığında yaptığı gibi yerinden fırladı. Hareket tek boynuzlu at kukuletasını geriye savurdu ve uykuda dağılmış saçları ortaya çıktı. Kanatları bulanıklaştı ve yerden birkaç metre havalandı. "Ona sarıldım!" diye fısıldayarak bağırdı. "Birlikte yemek yedik! Ne oluyor Mariel?"

"Otur," dedi Calladia. "Durum daha da kötüleşiyor."

Themmie gözlerini kocaman açarak koltuğa geri yerleşti.

Mariel ağzına üç patates kızartması tıktırdı. Keşke tuz ve yağ hayatın tüm dertlerine deva olabilseydi. "Yemek pişiriyordum," dedi yemeğin etrafında, "ve un çağırmaya çalıştım. Ama büyüü biraz bozdu ve onun yerine bir iblis çağırdım."

"Tatlı Flora, Fauna ve Merryweather," dedi Themmie. "Büyü dilinin geri kalanımız için anlaşılabilir olduğunu biliyorum, ama *un* ve *iblis* sözcüklerinin birbirine o kadar da benzemediğine eminim."

"Sen çuvalladığında, onlar da çuvallıyor," diye mırıldandı Mariel.

"Yani Oz mutfağınızda mı belirdi? *Puf diye seksi bir iblis* mi?"

"Evet." Mariel yüzünü buruşturdu. "Ve ben ona imkansız bir iyilik karşılığında ruhumu verene kadar iblis düzlemine geri dönemez."

Themmie ona bön bön baktı.

Mariel rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bakın, onunla öpüştüğüm kısma geçebilir miyiz? Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ruh nedir ki?" diye sordu Themmie. "Dini bir metafor olduğunu sanıyordum."

"Görünüşe göre bu bizim büyümüz. İblisler kendi büyülerini üretemezler." Mariel kaşlarını çatı. "Bazılarının pazarlık büyüsü olması dışında, ama sanırım bu sayılmaz."

"Diğer insanların büyüsü . Onların ruhları var mı?"

"Belki de bu bir laf kalabalığı meselesidir. Eski İblisçe'de *cehennem*in 'sadık' anlamına gelmesi gibi. Belki de *ruh* 'cadı büyüsü' anlamına geliyordur ve İngilizce bunu karıştırmıştır."

Calladia elini masaya vurdu. "Etimoloji hakkında spekülasyon yapmayı bırakıp elimizdeki konuya odaklanabilir miyiz? Bir iblisle birlikte oldun."

Themmie eğildi, kahverengi gözleri ilgiyle parlıyordu. "Sen tam bir ucubesin. İyi miydi?"

"Ugh." Mariel başını kollarının arasına gömdü. "Çok iyi," diye mırıldandı. "Neredeyse boşalıyordum."

"Dur, dur, dur," dedi Calladia. "Sadece öpüştüğünüzü sanıyordum."

Mariel utanarak başını kaldırdı. "Yani, evet, ama işin içinde taşlama da vardı..."

Themmie çilekli milkshake için garsona işaret etti. "Bize her şeyi anlat."

Mariel durumu özetlerken, Themmie milkshake'ini gürültülü bir şekilde emerek dikkatle dinledi.

"Çok güçlü," dedi Mariel, ketçaplı bir kızartmayı çevirip uzaklara dalgın dalgın bakarken. "Muhtemelen beni günlerce hiç terlemeden taşıyabilirdi."

"Ah, bu çok ateşli," dedi Themmie.

Calladia Mariel'in kafasına rulo yapılmış bir peçeteye vurdu. "Azgınlar hapisanesine git." Sonra Themmie'ye vurdu. "Sana da. Bunu teşvik etmemelisin."

"Neden olmasın?" Themmie sordu. "Mariel ... ne zamandır yatmıyor?"

"Beş yıl," diye cevap verdi Mariel hemen. Üniversitede ve hemen sonrasında birkaç kısa ilişki yaşamıştı ama bir şeytan düzleminde kurak bir dönem geçiriyordu.

"Oof." Themmie yüzünü buruşturdu. "Jinekoloğa örümcek ağlarını kontrol etmesini söyledin mi?" Mariel ona bir kızartma fırlattı ve Themmie güldü. "Her neyse," dedi peri, kızartmayı ağzına tıkarken, "eğer sonsuza dek buralarda olacaksa, Mariel onunla iyi geçinse iyi olur." Kaşlarını salladı. "Aleti ne kadar büyük?"

"Büyük," dedi Mariel. "Yani, elimi falan sürmedim ama iri bir adam. Ve kaplıcaya daldırıldığında aletin izini gördüm."

Calladia kulaklarını tıkadı. "La la la, seni duyamıyorum."

Themmie, "Biliyorsun, iblis olayı beni korkuttu," dedi, "ama iyi birine benziyor. Şimdi öyle. Başta biraz pislik gibiydi."

"Bence o iyi biri," dedi Mariel. "Çağrılmak istemiş gibi bir hali yok. Ruhumu almak için o kadar uğraşmıyor bile."

Themmie göz kırptı. "göre başka bir şey elde etmeye çalışıyor."

"Ama mesele de bu. Çıldırdı ve bunu bir yapamayacağımızı söyledi." Adamın nerede olduğunu bile bilmiyordu ama yine de yakınlarda bir yerde olmalıydı. Parkta bir bankta mı oturuyordu? Bir ara sokakta mı uyuyordu? Oz büyük ve sert bir iblisti ama hava soğuktu ve saat geç olmuştu ve onun için endişeleniyordu.

Calladia atkuyruğuyla oynadı. "Siz pazarlık yapana kadar seks yapmayı mı engelliyor? Eğer öyleyse, penisini çok düşünüyor olmalı."

"Bundan şüpheliyim." Mariel dudağını dişlerinin arasında sıkıttı. "Ben bir şey söyledikten sonra kaçtı."

"Ne?"

Mariel, Calladia'nın rulo haline getirdiği peçeteyi kapıp parçaladı ve parçaların yırtık kar gibi kucağına düşmesini izledi. "Ona eziyet ettiğimi söyledi. Ben de ona bir iblis olduğu için profesyonel işkencecinin kendisi olduğunu söyledim. Ve böylece her şey bitti." Onun harap olmuş yüz ifadesini hayal etti ve midesi bulandı. "Gerçekten üzgün görünüyordu."

Calladia dudaklarını büzerek düşündü. "  kenceci olarak anılmaktan ho lanmamı a benziyor. Yine de garip. Gerçek adı Acımasız Ozroth."

Themmie homurdandı. "Erkekler ve onların egoları ve saçma sapan kanka lakapları. Sana nasıl baktığını gördüm, Mariel. O iblis bir kedi yavrusu kadar yumuşak." Milkshake'in son damlasını gürültüyle emdi, sonra garsona bir tane daha almasını işaret etti. Pixie'ler çeker olarak nam salmı lardı, metabolizmaları sinek ku larıyla aynı seviyedeydi.

Mariel, Oz'un bir kedi yavrusu kadar yumuşak olduğunun s ylenebilece inden emin değildi ama aralarında bir çekim olduğu açıktı. "Yani ona   kenceci diyerek duygularını mı incittim? Bu hiç adil değil. O da bana aynı şeyi söyledi."

"Burada olduğu için kendini suçlu hissedebilece ini d   nd n z m ?"

Calladia gözlerini kısarak Themmie'ye baktı. "Ne demek istiyorsun? Ruhları toplamak onun içi."

Themmie yeni milkshake'i aldı, garsona teşekkür etti ve sonra onu da içmeye ba ladı. "Sadece söylüyorum," dedi, bir damla  ilekli shake çenesinden a a ı süzülürken, "ruh pazarlıkları genellikle rızaya dayalı değil midir? Bu bir kazaydı, ama istese bile bundan kurtulamaz. Ayrıca, senden etkilendiğini hissediyor, ki b y n  almak zorunda kaldığında bu çok zor." Omuz silkti. "Onun yerinde olsan sen de kendini bok gibi hissetmez miydin?"

Sessizlik çöktü, sadece Themmie'nin h p rdetme sesleri duyuluyordu. Calladia bile bu düşünceden etkilenmiş görünüyordu. Sarı ın cadı sonunda, "Bunu hiç d   nmemi tim," dedi.

Mariel kendini daha da suçlu hissetti. "Benim hatam," dedi, elindeki su barda ının bir bardak votka olmasını dileyerek. "Onu ben  a ırdım. Başka seçeneği yoktu."

"Bir kazaydı," dedi Themmie. "Ve sadece birkaç gün oldu, değil mi? Bir yolunu bulursun."

"Belki." Ama Oz yüzlerce yıldır böyle bir durumu hiç duymadıysa, Mariel onları bu durumdan nasıl kurtaracaktı?

"Ve eğer istemiyorsan, neden onunla romantikle miyorsun?" Themmie i  geçirdi, hüzünlü görünüyordu. "Belki de o senin ruh ikizin ve sonsuza dek birlikte olmanız gerekiyor. Belki de pazarlık olmasaydı asla tanışamayacaktınız."

"Sadece bir kişinin ruhu varken ruh eşine sahip olmak zor," diye homurdandı Calladia.

Disney tarzı saçma sapan bir şeydi ama Mariel yine de bir özlem acısı hissetti. Aslında Oz'u kendisiyle kalması için tuzağa düşürmüştü ama romantik yanı Themmie'nin söylediklerinin doğru olmasını diliyordu - Mariel ve Oz arasında öyle bir bağ vardı ki, asla ayrılmaya ihtiyaç duymayacak ya da ayrılmak istemeyeceklerdi. Kendini hiçbir zaman sevilebilir hissetmemişti ve ona tapan ve asla yanından ayrılmak istemeyen güçlü, yakışıklı bir adam fikri sarhoş ediciydi.

Yine de Oz onun yanından ayrılmak istemiyordu. Ve lojistik olarak konuşursak, ikisinden biri eninde sonunda zorunlu yakınlıktan sıkılacaktı. Mariel'in romantik kalbi bile bunu kabul edebilirdi.

Ve bu, akla meydan okuyan vahşi, efsanevi bir aşk olsa bile ... yine de trajediyle sonuçlanacaktı.

"Oz ölümsüz," dedi Mariel. "Yetmiş yıl sonra kim olduğunu bilmediğim bir hafıza bakım merkezinde beni takip etmesini gerçekten istiyor musun?"

"Oh." Themmie'nin yüzü düştü. "O kısmı unutmuşum."

Bunu daha fazla sessizlik izledi. Mariel başını tekrar yastıklı kollarına yasladı. Masa bayat barbekü sosu gibi kokuyordu.

Calladia nazikçe, "Her şeyi şu anda çözmek zorunda değilsin," dedi. "Saat gecenin ikisi ve hiçbirimiz doğru dürüst düşünemiyoruz. Yarın kütüphaneye gidebilirsin."

"İşim var, sonra da belediye binasına gideceğim."

Calladia tısladı. "İş ile belediye binası arasında en az üç saatiniz var. Çaresizlik ve azgınlık arasında gidip gelmeye devam edebilirsiniz ama ben şahsen senin sorununa bir çözüm bulmak istiyorum."

Mariel başını kaldırıp arkadaşına ters ters baktı. "Berbatsın."

"Suçluyum." Calladia masanın öbür ucuna uzanıp Mariel'in başının yan tarafını okşadı. "Hadi ama. Geç oldu ve çok yorgunsun."

Mariel içini çekti. "Peki." Sonra iki arkadaşının arasına baktı ve hesapta olmayan bir şekilde ağlayacak gibi hissetti. "Teşekkür ederim. Burada olduğunuz ve beni dinlediğiniz için."

"Teşekkür ederim," dedi Themmie hararetle. "Bu çok lezzetli bir dedikodu." Mariel onun kolunu tokatladı ve Themmie güldü. "Ama gerçekten, beni ne zaman istersen ara. Bu iş çok çılgınca."

Kendi evlerine yürümek (ya da Themmie'nin durumunda uçmak) için yollarını ayırdılar. Mariel eve doğru yürürken gözlerini Oz'un izlerini aramak için dört açtı. Ne kadar yakında kalması gerektiğinden emin değildi ve bir çalının altında kıvrılıp donarak ölmemiş olmasını umuyordu.

Sonunda Oz'u evinin önündeki kaldırımda otururken buldu. Sarmaşıklarla kaplı sokak lambasının yumuşak ışığında boynuzları parlıyordu. O yaklaşırken başını kaldırıp bakmadı.

Mariel onun yanına oturdu ve boğazını temizledi. "Sen bir işkenceci değilsin. Bence çok hoş bir insansın."

Yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle doğru değil ve beni çok az tanıyorsun."

"Nazik ve destekleyici olduğunu biliyorum. Ve pazarlık yapmayı benden daha fazla istemediğini de biliyorum."

"Evet, biliyorum," demekte gecikmedi. "Pazarlık yapmak benim hayattaki tek amacım." Yine de inandırıcı görünmüyordu. Kaşlarını biraz daha çatarsa, ölümcül bakışları asfaltta bir delik açabilirdi.

"İşinizle tanımlanmanız gerektiğini düşünmüyorum."

"Pazarlıkçı olduğun zaman yaparsın." Bir elini saçlarında gezdirdi ve çekiştirdi. Onun anlattıklarını öğreniyordu; üzgün olduğunda saçlarıyla uğraşırdı. "Eğer başarısız olursam, bu benden daha fazlasını etkiler. İblis düzlemi benim getirdiğim büyüye güveniyor."

"Ama büyümü almak istemiyorsun çünkü onu kaybetmek istemediğimi biliyorsun. Seni çağırdığımda imkânsız bir duruma soktum."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçek bir iblis pazarlığın nasıl yapıldığını umursamaz."

"O zaman gerçek bir iblis olmadığına sevindim."

"Bunu Astaroth'a söyle. Eminim çok sevinecektir."

Mariel Astaroth'a memnuniyetle pek çok şey söyleyebilirdi ama bunların hiçbirisi kibarca değildi. Tam bunu söyleyecekti ki Oz titredi. "Hadi," dedi, omzuyla onu dürterek. "Geç oldu ve üşüyorsun."

"Üşümüyorum," dedi inatla, yine titremesine rağmen.

"Bütün gece dışarıda oturmak neyi başaracak? Daha iyi hissetmeni sağlayacak mı?"

". . . Hayır."

"O zaman gel." Ayağa kalktı ve elini uzattı, Oz'un somurtkan bakışları karşısında dudağını ısırıldı. "Kendi kendini kırbaçlamaktan bir adım uzaktasın ve bu senin gibi klas bir iblis için fazla ortaçağvari."

Ayağa kalkarken ofladı, parmakları yardım teklifini onaylarcasına onunkileri sıyırdı. "Bazen çok can sıkıcı oluyorsun," dedi eve doğru giderlerken.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kapının kilidini açarken. "Her zaman mükemmel olmaktan yorulmaya başlamıştım."

Oz oturma odasına dönmeye çalıştığı anda, Mariel onun kolunu kavradı. "O kanepe rahat olamaz."

Homurdandı. "yok."

Ne yalancı ama. Mariel onu koridorda takip edene kadar kolundan çekiştirdi. "Bu gece düzgün bir yatakta, bir yığın battaniyenin altında uyuyacaksın."

"Nerede uyuyacaksın?"

Kalbi hızla çarpıyordu. Olanları düşününce belki de bu berbat bir fikirdi ama onun soğuk ve rahatsız olmasını istemiyordu. Yardımsever davranıyordu, değil mi? "Senin yanına."

"Mariel. . ." Adını bir uyarı gibi söyledi. "Sana bunu bir daha yapamayacağımızı söylemiştim."

Bu, beraberliklerinin ilk kabulüydü ve reddedilme ikinci seferde de aynı derecede acı vermişti. Ama Calladia haklıydı, bu gece hiçbir şey çözülmeyecekti. "Sadece uyumak için," dedi. "Çok yorgunum ve yarın uzun bir gün olacak."

Homurdanmasına rağmen, Calladia'nın daha önce getirdiği diş fırçasıyla dişlerini fırçalaması ve ardından kalp desenli boxer'ına kadar soyunması onu zorladı. Adam yatağın kenarına oturmuş, garip görünüyordu. Kadın gözlerini kısarak onun ayaklarına baktı. "Bunlar kedi yavrusu çorapları mı?"

Hemen bacaklarını yatağın üzerine attı ve ayaklarını yorganın altına kaydırıldı. "Bunun için Calladia'ya teşekkür edebilirsin. Ve iç çamaşırı için."

Mariel kesinlikle isterdi. Bir an durup Oz'un kendini yatağa bırakışını hayranlıkla izledi. Battaniyeyi omuzlarına çekerken kasları dalgalanıyor, boynuzları mavi saten yastık kılıfının üzerinde zarif ve keskin görünüyordu. Yastığın çoğunu kaplıyordu ve Mariel yatağında böylesine büyük, erkeksi bir iblis olduğu için garip bir şekilde zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Dişlerini fırçalamak ve neredeyse dizlerine kadar inen büyük boy siyah bir tişört giymek için çıktı. Bu tişörtü yerel grunge grubu Pixies'in (No Not Those Ones) bir konserinden almıştı ve içinde uyumayı en çok sevdiği şeydi. Yalınayak odasına döndüğünde, Oz'un çamaşır dolabından daha fazla battaniye aldığını görünce gülümsedi. Yorganın altında kocaman bir yumru gibi duruyordu, siyah saçları ve boynuzlarının uçları zar zor görünüyordu.

Onun yanındaki yatağa kaydı ve ışığı kapattı. Yorganın altı nefis bir şekilde sıcaktı. Bir iblisin yanında uyumak varken kimin ısıtılmış bir battaniyeye ihtiyacı vardı ki?

Mariel esnedi, yorgunluk ona bir kamyon gibi çarpmıştı. Oz'un nefes alışından uyanık olduğunu anlayabiliyordu ama kendisi hızla uykuya doğru kayıyordu. "İyi geceler Oz," diye mırıldandı. "Çok uzun süre düşüncelere dalmamaya çalış."

Yer değiştirirken yorgan hışırdadı. "Can sıkıcı," diye mırıldandı, ancak kelimede gerçek bir kin yoktu.

Mariel uykuya dalarken gülümsedi.

YEDİ

... Sıcak

ve rahattı, yumuşak ve kabarık bir şeye sarılmıştı. Yastığının etrafında daha sıkı kıvrıldı.

Yastık yumuşak, kadınsı bir mırıltı çıkardı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mariel sırtı ona dönük yatıyordu, kahverengi saçları paylaştıkları yastığın üzerine . Ozroth'un kolu Mariel'in karnına dolanmıştı ve Ozroth sevinç ve dehşet karışımı bir duyguyla Mariel'in kışının sabahki ereksiyonuna yaslanmış olduğunu fark etti.

Bir kedi yavrusu sesi daha çıkardı ve kıvranarak yüzünü yastığın daha derinlerine çevirdi. Kıç aletini ovarken Ozroth tısladı. Yataktan fırlayıp kendisini bu baştan çıkarıcı kaynaktan uzaklaştırması gerekiyordu ama vücudu itaat etmeyi reddetti. Kollarında o kadar yumuşaktı ki, teni Ozroth'un sıcaklığına kıyasla serindi ve Ozroth onu kucaklayıp sonsuza dek sıcak tutmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kadının kalçaları tekrar kıpırdadı ve adamın zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Ona doğru hamle yapmasına saniyeler kalmıştı ve uyuyan bir kadına bunu yapmak yanlış olurdu. Ona dokunmaktan vazgeçmek niyetiyle elini karnından kaydırды ama parmak uçları çıplak teni sıyırdı ve dondu kaldı. Uyku tişörtü gece boyunca yırtılmış ve beline dolanmıştı. Parmaklarını hafifçe kalçasında gezdirdi, pamuklu iç çamaşırının kenarına dokunduğunda nefesinin altında küfretti.

Gerçekten de, bir iblisin dayanılmaz bir ayartmayla karşı karşıya kaldığında ne kadar özdenetim göstermesi beklenebilirdi?

Mariell'in nefesi kesildi ve tekrar kıpırdandı. Kalçaları adamın elinin altında bir kez sallandı, sonra tekrar, kıcı adamın sikinin üzerinde yavaşça sürüklendi. O halde uyumuyordu ve bunu durdurmaya da istekli değildi.

Ozroth ayağa kalkmalıydı. İkisini de reddetmeliydi. Ama bu loş yatak odasında, perdelerdeki bir çatlaktan sızan sabah ışığında, aralarındaki ilişkinin böyle olduğunu varsaymak kolaydı. Kızın saçlarının kokusunu içine çekti, parmaklarıyla kızın kalçasını sıkarak onu kendisine doğru yönlendirdi.

Yavaş, şehvetli bir öğütmeydi. Ozroth diğer elini yastığın altından çıkarıp onun altına kaydırıp ve böylece göğüslerinden birini avuçlayabildi. Yumuşak bir ses çıkardı ve avucunun içine bastırarak sırtını kamburlaştırdı. Göğsü elini mükemmel bir şekilde doldurdu ve göğüs ucunun ucu pamuklu gömleğin altında kalktı.

Bu kadın bir kıvrımlar cenneti idi. Elini gömleğinin altından kalçasına kaydırıp ve karnının alt kısmındaki yumuşak kabarıklığı okşadı. Parmakları iç çamaşırının bel bandıyla oynadı ve Mariel ona karşı daha hızlı hareket etti. Gözleri hâlâ kapalıydı, koyu renk kirpikleri yanağına dökülüyordu ama düzensiz nefes alıyordu.

Bir iblis böyle çözüldü. Ozroth nefes nefese onun saçlarını okşuyor, ona sürtünüyordu. Serçe parmağı daha aşağıda gezinerek monsunun üzerinde gezindi ve kadın kollarında sarsıldı. Islak mıydı?

"Oz," diye nefes aldı. Eli bileğine geldi ve iç çamaşırının altına uzanması için ona rehberlik etti. Parmakları iri buklelere değdi ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki düşündü. Onu o kadar sert boşaltacağına yemin etti ki, parmaklarının içinde hissettiklerini asla unutamayacaktı.

BIP BIP BIP BIP BIP

Ozroth yüksek ve tiz sesle irkilmiş bir kedi gibi sıçradı. Yatağın kenarından yuvarlandı ve boynuzlarını komodine çarparak kırdı. İçine bir acı saplandı ve bir iniltiyle yan tarafına kıvrıldı.

"Oh, Hecate!" Mariel haykırdı. Mariel'in yorganın üzerinde debelendiğini, sonra da komodinın üzerindeki bir şeyi karıştırırken çıkardığı sesi duydu. "Lanet olası aptal alarm." Gürültü sonunda kesildi. "İyi misin?"

Başını kaldırıp yatağın kenarından bakan kadını gördü, alnı endişeyle çatılmıştı. "Unh," dedi, o anda hissettiği uyarılma, dehşet ve acı karışımını ifade edemiyordu.

Mariel yataktan çıktı ve onun yanında diz çöktü. "Boynuzların iyi mi?" Parmakları bir tanesinin üzerinde gezindi ve aleti yeterince karışık olduğu için ona dokunmadığına sevindi.

"İyi." Sesi kendi kulaklarına bile pek iyi gelmiyordu.

"Sana bir şey getireyim mi? Buz? İbuprofen?"

"Bana bir dakika ver." Ozroth derin nefes alarak gözlerini kapattı. Yüksek ses ve ani acı sayesinde ereksiyonu azalmıştı ve uyarılmanın yarattığı bulanıklık ortadan kalkınca daha net düşünebiliyordu.

Mariel'i hormonlu bir insan gibi becerirken ne düşünüyordu? Daha on iki saat önce ona bunun bir daha asla olamayacağını söylememiş miydi? Yine de buradaydı, eninde sonunda onun sonunu getirecek olmasına rağmen şehvetini tatmin ediyordu.

Alnını bir kez dizlerine vurdu, sonra bir kez daha. "Hey."

Mariel'in eli omzunda duruyordu. "İyi misin?" "İyiyim." Bu seferki daha da az inandırıcıydı.

"Konuş benimle."

Her zaman konuşmak istiyordu, sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi. Ozroth ona çıkışmak istedi ama bozulan ruh hali onun suçu değildi, bu yüzden kendini tuttu. "Hayatımıza devam edelim, tamam mı?"

Birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra Mariel'in uzaklaşırken çıkardığı hışırtıyı duydu. "Tamam." Sesi kızgın geliyordu, muhtemelen kızmakta da haklıydı ama Ozroth'un devam edecek enerjisi yoktu. Saat daha sabahın yedi buçuğuydu ve gün onu çoktan bunaltmıştı.

O duş alırken yatak odasında kaldı, banyoyu sadece mutfığa gittiğinde kullandı. Etrafta sessizce dolaşan ve kuru seks konusunda onunla yüzleşmemesini uman bir korkak gibi hissediyordu ama başka ne ki?

"Ben işe gidiyorum," diye seslendi Mariel. "Ne yaptığın umurumda değil." Ön kapı arkasından çarptı.

Ozroth mutfağa girdiğinde, el değmemiş bir kâse mısır gevreği ve yanında duran bir kutu sütü görünce göğsünde bir sızı hissetti. Kızgın ya da değil, Mariel onu besliyordu.

Midesi homurdandı ve karnına ters ters baktı. "İnsanlar bu kadar yemek yiyip uyuyarak nasıl bir şeyler yapabiliyor?" diye homurdandı. Yemeğe oturduğunda suçluluk duygusu artıyordu. Berbat bir haldeydi, düzgün bir iblis gibi davranamıyordu. Bir ruh kazanmanın getirdiği duyguları iblis düzleminde yönetmek daha kolaydı ama Dünya'ya geldiğinden beri onları kontrol etmek imkânsız hale gelmişti. Mantıksız dürtüler ona saldırıyordu *-ruhunu alması gereken kadına sürtünmek gibi-* ve şehvet, öfke ve suçluluk arasında çılgınca gidip geliyordu. Kendi iç dünyası yeterince kaotik değilmiş gibi, dış dünya o kadar çiğ, renkli ve gürültülü geliyordu ki baş etmek zordu. Ağzına attığı mısır gevreğinin tarçın tadı bile ağlamak istemesine neden oluyordu.

"Bir ruha sahip olmak korkunç bir şey," diye mırıldandı.

Göğüs kemiğinin altında bir çekiştirme hissi vardı, sanki biri kaburgalarına bir iplik dolamış da ucundan çekiyormuş gibi. Mariel, pazarlık büyüsünün onu takip etmesini gerektirecek kadar uzaklaşmıştı. Mısır gevreğini bitirdi ve mistik çekimi takip ederek evden çıktı.

Glimmer Falls, keskin açılı çatıları olan renkli evlerle dolu şirin bir kasabaydı. On beş dakika yürüdükten sonra Ozroth şehir merkezine ulaştı; burada dükkânlar ve restoranlarla çevrili küçük bir parkın girişinde altın bir saat duruyordu. Saatin farklı sayıları ve rünleri gösteren çok sayıda ibresi vardı. Bazı sembolleri tanıyordu -örneğin iblis düzleminde öğleden sonra erken saatlerdi- ama diğerleri gizemliydi. Akreplerden biri durmaksızın dönüyor, düzensiz aralıklarla hızlanıyor ve yavaşlıyordu. İnce mavi elektrik enerjisi çizgileri saat kadranının etrafında dans etmeye başladığında Ozroth aceleyle uzaklaştı.

Sokaklarda dolaşan insanlar da daha az renkli değildi. Yeşil saçlı ve omzunda bir fare olan yaşlı bir cadının, ardından havai fişek gösterisi yapan bir sokak şovmeninin yanından geçti. Gökkuşağı kanatları parkın diğer ucunda , erkek bir peri bir dondurmacının önüne kondu. Ne

Ozroth'un burada görebileceği diğer insan türleri? Kurtadamlar? Centaurlar? Selkiler?

Parkın ortasındaki çeşme, ellerini kaldırmış iki büyücünün mermerden yapılmış bir heykeliydi. Su parmak uçlarından çağlayarak akıyor ve toplanıyordu. CASPER CUNNINGTON VE GALAHAD SPARK, bir plakette şöyle yazıyordu. GLIMMER FALLS'UN KURUCULARI. 1842. Ozroth, Galahad Spark'ın derin bakışlı gözlerine ve özenli bıyığına baktı. Dar yüzünde Mariel'e dair hiçbir şey yoktu ama yine de ailenin geri kalanında da Mariel'e dair pek bir şey yok gibiydi.

Suyun içinden bir şey fırladı ve Ozroth küfrederek geri sıçradı. Bir kadın suya *basıyordu* -bu çeşme ne kadar derindi- ve ona bakıyordu. Siyah saçları deniz yosunuyla örülmüştü ve kahverengi teni saç çizgisi ve boynunun etrafındaki gökkuşağı pullarıyla parlıyordu. O halde bir naiad, kara ve su arasında kolayca geçiş yapabilen bir su perisi türü. Solungaçları artık hava solumaya geçtiği için zar zor görülebiliyordu. "Sen yenisin," dedi.

Ozroth şapkasının hâlâ takılı olduğundan emin olmak için elini kaldırdı. "Yakın zamanda taşındı."

Çeşmenin kenarına doğru süzüldü. "Çok ateşlisin. Bekâr mısın?" Kendini yukarı çektiğinde, Ozroth onun çıplak olduğunu fark ederek telaşlandı.

Arkasını döndü. Mariel onu çıplak bir naiadla sohbet ederken görse ne düşünürdü acaba? "Hayır. Çeşmelerde çıplak yüzmek buralarda normal bir davranış mı?"

Güldü. "Glimmer Falls'ta normal davranış diye bir şey yoktur."

"Bunu anlamaya başlıyorum."

Bir hışırtı duydu. "Güvenli," diye naiad.

Döndüğünde üzerinde kot pantolon ve bol bir tişört vardı: *Save the Coelacanth*s. Saçlarını sıktı, sonra başının üstünde topladı. "Su içme molasındayım," dedi. "Nehir işten çok uzakta."

"Doğru." Ölümlüler neden yabancılarla boş konuşmalar yapmakta ısrar ederdi ki? "Şimdi gidiyorum," dedi rahatsız edici bir duraksamadan sonra.

"Merhaba, Şimdi Ayrılıyorum," dedi naiad. "Ben Rani." Adam boş gözlerle ona baktı.

Rani gözlerini devirdi. "Sana baba şakası yok, ha?" Artık sudan çıktığına göre, saç çizgisi boyunca uzanan renkli pullar solmaya başlamıştı. "Peki, seni yalnız bırakayım." Isık çalarak uzaklaştı.

"Burası çok tuhaf," dedi Ozroth. Dünyadaki çoğu şehirde doğaüstü unsurlar bulunurdu ama Glimmer Falls büyülü tuhaflıklar pazarında köseyi dönmüştü.

"Tuhaf!" Yankılanan ciyaklama sesi yakındaki bir ağaçtan geliyordu ve Ozroth sonbahar yapraklarının arasında kırmızı tüylerin uçuştuğunu ve gövdenin etrafını saran pulların altın ışıltısını gördü.

Bu yaratığın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve öğrenmek de istemiyordu. Büyü yine kaburgalarını çekiştiriyordu ve insan olsun olmasın, Mariel'den başka kimseyle iletişim kurmak istemiyordu.

Ana Cadde üzerinde GLIMMER FALLS SONBAHAR FESTİVALİ yazılı bir pankart asılıydı. Festival çoktan başlamış mıydı? Zaman aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlı geçiyor gibiydi. Ozroth durup bir gazete kutusuna baktı. *24 Ekim.*

Astaroth'un sözleri kafasında çınladı. *Ölümlü ayın sonuna kadar vaktin var.* Midesi bulandı. Mariel'in ruhunu kazanmak için bir hafta. Bu yeterli bir süre değildi.

Ozroth yine de kendine yalan söylediğini biliyordu. Ayak sürüyen ya da son dakikada şartları değiştirmeye çalışan büyücülerini anlaşılmaya zorlamak için tehdit, manipülasyon ve şiddet kullanmıştı. Bir insanı en büyük fedakârlığı yapmaya motive etmenin her türlü yolu vardı, yeter ki en çok neyi önemsediklerini -ya da neyden korktuklarını- bilin.

Onu korkutmak söz konusu bile olamazdı ama Ozroth Mariel'in neyi biliyordu. Arkadaşlarını ve doğayı elbette. Ama Mariel'in yüreğini parçalayan derin arzu, yeterince iyi olma özlemiydi. Olduğu gibi sevilmek.

Ozroth bir el sanatları mağazasının önünde balkabağı boyayan bir çocuğu izlerken Mariel'le yapabileceği anlaşmaları düşündü.

Seni dünyanın en ünlü cadısı yapabilirim. Annenin seninle gurur duymasını sağlayabilirim.

Birinin seni sevmesini sağlayabilirim.

Ozroth'un kalbi acıyordu. Mariel'e getireceği her şey eninde sonunda bir yalan olacaktı. Evren daha önce pek çok kez olduğu gibi dallanıp budaklanacak, insanlar Ozroth'tan başka kimsenin bilmediği yeni yörüngelere doğru kayacaktı. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama birilerini Mariel'i sevmeye zorlama düşüncesi onu hasta ediyordu. O kendi başına seilmeyi hak ediyordu.

Peki ya duyguları söndükten sonra onu sevmek zorunda kalan insanlara ne olacaktı? Bir kabuğu sevmek zorunda kalacaklar, Mariel'in bir zamanlar olduğu kişinin soluk yankısına umutsuzca bağlanmış olacaktı. Geçmişte uğraştığı cadı ve büyücülerin çoğu zaten soğuk ve hesapçıydı ama Mariel bunun tam tersiydi: sevgi dolu, canlı ve sadece beyinsel bir varoluştan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Astaroth, Ozroth'a bir asır önceki aşk pazarlığında tereddüt ettiğinde ona *ikincil hasar* demişti. *Bu yolu büyücü seçti; sen sadece onun hırsları için bir araçsın. Bir silah, onu kullanan kişinin eylemleri için suçlanamaz.*

Ozroth bir silah olmaktan ya da bir başkasının amaçları için araç olmaktan bıkmıştı. Kararları veren kişi olmak istiyordu. Ve eğer seçme şansı olsaydı ... Mariel'e sonsuza dek zincirlenmiş kalmayı seçebilirdi.

Rüzgârın etkisiyle yapraklar botlarının üzerinden kayarak geçti. Ozroth onların da kendisine doğru gelip gelmediğini merak etti.

Bu durağanlık tahammül edilemezdi ama Ozroth bunun sona erdiğini görmeye dayanamıyordu. Yine de Astaroth haklıydı: Bir pazarlıkçı için seçim bir seçenek değildi.

Ama ruhunun -ya da kalbinin- yapılması gerekeni kaldırabileceğinden emin değildi.

SEKİZ

M . küçüldü
ve özür dilemek için yapraklarını okşadı. "Bu sen değilsin," diye açıkladı. "Bu Oz."

O iblisin küstahlığı! Onu şiltenin içine atıyor, sonra da bir korkak gibi saklanıyor.

"Ne?" Ben defterinden başını kaldırdı. Ekose gömleği ve yıpranmış kot pantolonuyla asosyal bir oduncuya benziyordu.

"Bitkiye ona kızgın olmadığımı . Endişeliydi."

"Sen öyle diyorsan," dedi kuşkuyla, altın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterek.

Mariel çiçeklerin arasında ilerleyerek onları suladı ve sevdi. Bunu yaparken göğsündeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Çalışmanın tanıdık, meditatif ritmine kendini kaptırdı ve hareketlerin endişeli düşüncelerini alıp götürmesine izin verdi.

"VIP servisi yok da ne demek?" Tanıdık ses Mariel'in konsantrasyonunu bozdu. Sulama kabını bir kenara bıraktı ve aceleyle ön tarafa doğru ilerledi.

Ben, elleri kalçalarında ve ayak parmaklarını tıkırdatarak ayakta duruyordu. Karşısında Cynthia Cunnington vardı; belden kuşaklı pembe elbisesi, incileri, beyaz tasarım el çantası ve sarı topuzunun üzerine taktığı büyük boy güneş gözlükleriyle her zamanki gibi çıtı pıtı görünüyordu.

"Bu dükkânın sahibi benim," dedi Ben, kasanın üzerinde asılı duran ve Mariel'in elle boyadığı BEN'S PLANT EMPORIUM tabelasını göstererek

bir hediye. "En fazla bu kadar VIP olabilir."

Cynthia burnunu çekti ve onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "O zaman bana elmas begonyalar getir."

"Size söyledim, tüm biletlerimiz tükendi."

Elmas begonyalar, yenildiğinde libidoyu artırıcı bir etkiye sahip olan nadir, ışıltılı bir çeşitti. Mevsiminde oldukları aylar boyunca, neredeyse raflara çıkar çıkmaz kapışılırlardı.

"Anlamıyorsunuz. Onlara *bugün* ihtiyacım var."

"Görünüşe göre festival turtasını pişirmeyi ertelemişsin," diye seslendi Mariel. Sonbahar Festivali'nin açılış günüydü ve pasta yarışması o öğleden sonra yapılacaktı; annesinin telaşlı mesajlarından da bu açıkça anlaşılıyordu. Mariel bu mesajlara henüz cevap vermemişti, aptalca bir yanı annesinin akşam yemeği partisi felaketi için özür dilemese bile en azından kabulleneceğini umuyordu.

"Mariel," dedi Cynthia. "Seni burada gördüğüme çok sevindim." Ses tonundan hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu.

"Hercai menekşe ve kadife çiçeği gibi başka yenilebilir çiçeklerimiz de var," dedi Ben. "Eğer bu taraftan gelerseniz ..."

Cynthia elinin keskin bir hareketiyle onun sözünü kesti. "Başka çiçek istemiyorum." Mariel'e döndü. "Bu adam işe yaramaz. Eminim bana elmas begonyalar bulabilirsin?"

Mariel kollarını kavuşturarak Cynthia'ya ters ters baktı. "Bu dükkânın sahibi Ben. Eğer o yok diyorsa, yoktur."

Cynthia burnunu çekti. "Ben *belediye başkanıyım*." Bunu gizli bir begonya zulasını açacak sihirli bir sözcük gibi söylemişti.

"İnan bana, biliyoruz," dedi Ben kuru bir sesle.

Cynthia ona sırtını döndü. "konuşmaktan nefret ediyorum. Mariel?"

Ben şaşkın ve kırgın görünüyordu, Mariel'in öfkesi de tavan yapmıştı. Cynthia ondan ne yapmasını bekliyordu, durup dururken bir şeyler mi yaratmasını? İşin içinde bitkiler olduğu için Mariel'in doğru yapma olasılığı vardı ama bunu denemeyecekti. "Hayır," dedi.

"Ne?"

"Hayır dedim." Mariel kapıyı işaret etti. "Şimdi çık dışarı."

Cynthia'nın nefesi kesildi. "Affedersiniz?"

"Bana ne isterseniz söyleyin, ama arkadaşlarıma kaba davranmayın."

"Bu dükkâna ne yapabileceğimi biliyor musun?" Cynthia sordu. "Bugün kapatabilirim."

Ben sıkıntılı bir ses çıkardı.

Mariel çenesini kaldırarak uzun boylu cadıya aşağıdan -ya da yukarıdan- bakabildi. "Sesli kamera kayıtlarımız var, bu da tehditlerinizin ve kötü yorumlarınızın viral olabileceği anlamına geliyor." Elbisesinin cebindeki telefonu parmakladı. "Aslında, arkadaşım bir influencer. Ona mesaj atayım mı?"

Kelimeler heyecan verici ama aynı zamanda mide bulandırıcıydı. Cynthia Cunnington'a hiç bu şekilde çıkmamıştı. Cynthia da Diantha gibiydi: gücü affedilmez, etkisi tartışılmazdı. Mariel titremelerini durdurmak için ellerini ceplerinde sıktı.

Dükkânın zili çaldı ve Mariel kovboy şapkalı, uzun boylu, düşünceli bir figür görünce öfke ve rahatlama karışımı bir duygu hissetti. Görünüşe göre Oz'un sinmesi bitmişti.

Cynthia yeni geleni kabul etmedi. "Senin yerine Calladia gibi bir kızım olduğu için her gün yıldızlara şükrediyorum," dedi alçak ve sert bir sesle.

Mariel irkildi.

"Dikkat et," diye homurdandı Ben.

"Sen alay konususun," diye devam etti Cynthia. "*Yüzyılların en güçlü cadısı*, lütfen." Kıkırdadı. "Diantha ortalıkta yokken herkes bu konuda şaka yapıyor."

Mariel'in midesi bu acımasız sözler karşısında burkuldu ama omurgasını dik tuttu. İnsanların onu ezip geçmesine izin vermekten bıkmıştı.

Büyük bir el Cynthia'nın omzuna kondu ve Cynthia sıçradı. Oz onu kapıya doğru yönlendirerek, "Gitme zamanı," dedi.

"Bana erkeklik taslama!" Cynthia onu . "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Evet. Ne yazık ki."

Cynthia incilerini kaptı ve boncukları parmaklarında oynatmaya başladı, nefesinin altında fısıldıyordu.

Mariel'in içinde alarm zilleri çaldı. "Oz, dikkat et-"

Oz geriye doğru fırlatılırken bir şok dalgası Mariel'in göğsüne çarptı. Sulu meyvelerin bulunduğu raflara çarparken mavi elektrik başının üzerinde çatallandı. Raflar üzerine yıkıldı, pişmiş toprak saksılar paramparça olurken bitkiler uçtu. Mariel ezilen yaprakların verdiği ani acıyla haykırdı.

Sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışan Oz'un yanına koştu. "İyi misin?" Burnu ozonun keskin kokusuyla yandı.

Homurdandı. "İyi olacağım."

Mariel onu okşayarak yaralarını araştırdı. Kanaması varmış gibi görünmüyordu ama omzuna dokunduğunda adam irkildi. Mariel onun bileklerini tutarak onu sakinleştirdi. "Ciddiyim," dedi, ifadesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Göründüğümde daha güçlüyüm."

O zaman lanet bir tank olmalı, çünkü Oz zaten oldukça sert görünüyordu. Mariel, Cynthia'nın etrafında döndü. Göğsünde sıcak bir öfke çiçek açtı ve hava yeni başlayan büyüyle yoğunlaştı. Bitkiler saksılarında sallanmaya başladı ve tırmanan bir sarmaşık Cynthia'nın boynuna doğru bir dal uzattı. Mariel yaklaşırken Cynthia'nın gözleri büyüdü.

Mariel dişlerini sıkarak, "Bir daha asla ona zarar vermeye çalışmayacaksın," dedi. "Ve sen de bir daha bu dükkâna adımını atmayacaksın. Beni anlıyor musun?" Damarlarındaki öfke pompası sarhoş ediciydi ve Mariel yumruklarını sıkarak yaşlı cadıya vurduğunu hayal etti.

Cynthia'nın ağzı çalıştı. "Şey, ben asla-"

"*Bocca en fechersen!*" Kelimeler Mariel'in ağzından bilinçli bir düşünce olmaksızın döküldü. Cynthia'nın ağzı kapandı ve kapalı dudaklarının arkasından boğuk bir alarm sesi çıkardı.

Güç Mariel'in damarlarında vızıldadı ve büyü'nün işe yaradığını fark edince içini bir coşku kapladı. Tebeşire gerek yoktu, sadece saf öfke. "Çık dışarı."

Cynthia gözlerini kocaman açarak mühürlü dudaklarını işaret etti.

Mariel omuz silktilti. "Büyüyü kaldıracak başka birini bul. Ben alay konusuyum, değil mi?"

Arkasını döndü ve dükkânı düzenlemeye başladı. Boğuk bir çığlğın ardından kapı çarparak açılırken zil sesi duyuldu. Mariel omzunun üzerinden baktığında, Cynthia gitmişti.

Mariel en yakındaki rafa yaslandı ve derin bir nefes aldı. Havadaki büyünün karıncalanması azaldı.

"Vay canına." Ben sakallı çenesini ovuşturdu. "Bu da bir şeydi." "Özür dilerim. Sinirlendim."

"Söyleyeceğim." Kurt adam kızın saçlarını karıştırdı ve orantısız bir şekilde gülümsedi. "Hatırlat da seni kızdırmayayım, ufaklık."

Oz aniden aralarına girdi. Kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmıştı. "Sen de kimsin?"

Mariel gözlerini devirdi. "Ben benim patronum." Ozu yolundan çekmeye çalıştı ama o yerinden kıpırdamadı. Testosteron neredeyse üzerinden yuvarlanıyordu.

Ben etkilenmemiş görünüyordu. "Kimsin *sen*?"

"Ben onun erkek arkadaşıyım," diye tersledi

Oz.

"Ne zamandan

beri?" "Cuma

gününden beri."

Kurt adam güldü. "Ve sen şimdiden sahiplenici bir mağara adamı gibi etrafta tepinmeye mi başladın?" Neyse ki Ben sakın bir tipti ve başını sallayıp geri çekilerek gerginliği azalttı. "Gözünü ondan ayırma," dedi Mariel'e. "Aşırı korumacı erkek arkadaşlar çabuk yaşlanır."

Mariel homurdandı. "Pek çok şey çabuk eskiyor, öğreniyorum." Onu öpmek mi yoksa ebedi ruhunu parçalamak mı istediğine bir türlü karar veremeyen bir iblisle sahte bir şekilde çıkmanın duygusal yo-yo'su gibi. Bu düşünceyle, içinde kalan öfkenin bir kısmı alevlendi.

Oz hâlâ gergin görünüyordu. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen iyi misin?" "Odanın öbür ucuna fırlatılan ben değilim."

"Ama söylediği şeyler ..."

"Bunu düşünmek istemiyorum." Tek düşünmek istediği başarılı büyüsü ve dükkânı tekrar bir araya getirmektir. Dökülmüş toprak, parçalanmış pişmiş toprak ve sıkıntılı bitkilerden oluşan dağınıklığın önünde çömeldi ve parmaklarını esnetti. Bir büyü mırıldandı ve kopan yaprakları iyileştirirken ve açıkta kalan bitkileri dökülenleri çekmeye ikna ederken büyü kolayca içinden aktı.

köklerinin etrafındaki toprak. O bitkileri iyileştirirken Ben de parçalanmış saksı parçalarını süpürdü.

Zil çaldı ve başını kaldırdığında iş arkadaşı Rani'nin kapıda durduğunu gördü. Naiad'ın uzun siyah saçları günlük yüzmelerinden birinden dolayı nemliydi. Manzaraya gözlerini kırıştırdı. "Burada bir bomba patlamış gibi görünüyor."

Mariel, "Cynthia Cunnington desek daha doğru olur," dedi.

Rani yüzünü buruşturdu. "Böyle bir yer için fazla entellektüel olduğunu sanıyordum." Ben'in kaşlarını çatması üzerine Rani omuz silkti. "Belden aşağı olmak kötü bir şey değil." Bakışları dolaştı, sonra Oz'u buldu. Bir çığlık attı. "Seksi yeni gelen!"

"Ne?" Mariel sordu. "Oz'u tanıyor musun?"

Rani neşeyle, "Beni su içerken gördü," dedi.

Mariel'in göğsüne çirkin bir kıskançlık tohumu ekildi. Başını çevirdi ve Oz'a ters ters baktı. "Öyle mi?"

Ellerini yatıştırıcı bir şekilde uzattı. "Çeşmeye bakıyordum. İçinde kimsenin olmasını beklemiyordum."

Mariel ofladı. "Her çeşmede birinin olduğunu varsaymalısın." "Dur ." Rani ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Sen Çıkmak mı?"

Mariel rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Evet."

Rani'nin çenesi düştü. "Geçen hafta kimseyle çıkmıyordun."

Belki bu bir suçlama değildi ama Mariel'in vicdan azabına suçlama gibi geliyordu. "Çok hızlıydı." Gözlerini kapıya dikmiş, kaçmak istediği her halinden belli olan Oz'a kaşlarını çatarak baktı. En azından onun yanında olmak istiyormuş *gibi davranabilir* miydi? "Ayaklarımı yerden kesti."

"Umarım Cynthia Cunnington'ın onu süpürüp atmasından daha az şiddetli bir şekilde," dedi Ben hafifçe.

Oz ona ters ters baktı. "Onu durdurabilirdim."

Kurt adam kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Neden yapmadın?"

"Yapmamayı seçtim." Oz ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, bir çizmesi öfkeyle vuruyordu.

Ben, Oz'dan uzaklaşarak gözlerini belli belirsiz tavana doğru çevirdi. "İyi şanslar," diye mırıldandı Mariel'e.

"Ne?" Oz sordu.

Ben saksı değiştirmeye devam etti. "Hiçbir şey. Sadece Mariel'e zehirli erkeklik dünyasında gezinirken en iyisini diliyorum."

Oz kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

Ben elini salladı, hâlâ enkaza odaklanmıştı. "." Oz'un göğsü kabardı.

"şimdi buraya bak, o benim kadınıım-"

"Dur." Mariel Oz'un kolunu tuttu. "Cidden az önce senin kadının olduğumu mu söyledin? Daha az aydınlanmış bir çağa zaman yolculuğu yapabildiğini fark etmemiştim ama yapabiliyorsan lütfen bu sabaha ve kendini düşürdüğün duruma geri dön." Adamın onu bir an kendine çekip, sonra başka bir an itmesinden bıkmıştı.

Adam ona bön bön baktı. "Kıç mı? Nasıl?"

Rani ve Ben dikkatle izliyordu ve Mariel'in yanakları kızardı. Yine de kavgadan geri adım atmak istemiyordu. "Sadece ikimiz varken beni reddediyorsun, sonra da sinirlenip birkaç saat sonra bana kadının diyorsun." Oz'un göğsüne bir parmağını soktu. "Ben sana ait değilim."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"O zaman neydi o *benim kadınıım* saçmalığı?"

Sinirli bir ses çıkardı. "demek istemedim." "O zaman nasıl demek istedin?"

Gözlerini kaçırđı. "Ben ... uh ..."

Mariel ellerini havaya kaldırdı. "Erkekler duygusal iletişim diye bir şey duydular mı?"

Alnı çatladı. "Ne?"

"Belli ki değil." Mariel sakinleşmeye çalışarak burnunu sıktı. "Bak. Çok huysuz davranıyorsun ve benim hakkımda ne hissettiğine bir türlü karar veremiyorsun, bu yüzden senden başka bir yere gitmeni ve beni arkadaşlarımı birkaç saatliğine rahat bırakmanı rica ediyorum."

Oz'un yüzü düştü. "Peki," dedi ve topuğunun üzerinde döndü. "Sakıncalı benliğimi huzurunuzdan uzaklaştıracağım."

Kapı arkasından çarptı.

Rani, Mariel ile kapı arasına baktı. "Daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım."

"Evet, içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor." Mariel tekrar bitkileri toplamaya başladı. "Üzgünüm, Ben. Onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değil."

Kurt adam homurdandı. "Ne büyük bir onaylama."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım çalkantılı bir dönemden geçtiğimizi söyleyebiliriz." *Glimmer Falls Gazetesi*'nden Sevgili Sphinxie, ters giden sahte bir ilişki / ruh pazarlığı hakkında ne derdi?

"Üç gün sonra mı?" Ben kuşkuyla sordu.

"İçindeki kötülüğü ortaya çıkardığını sanmıyorum," dedi Rani. "Ona haddinin bildirilmesi . Sen de bunu yaptın." Naiad omuz silkti. "Bence bu çok fena."

Mariel'e daha önce hiç belalı denmemiştir. Bu hoşuna gitmişti. "Her neyse, bu ikimize de sakinleşmek için zaman kazandıracak." Saatini kontrol etti ve vardiyasının bitmesine sadece otuz dakika kaldığını fark etti. "Birkaç dakika erken çıkmamın sakıncası var mı?" diye sordu Ben'e. "Bu iş bittikten sonra tabii ki."

Ben el sallayarak onu uzaklaştırdı. " git. Yapacak pek bir şey kalmadı." "Sen en iyisisin." Mariel onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz!" Yığınlara vurma zamanı.

NINETEEN

M Falls Kütüphanesi. Büyülü metinlerin yer aldığı tuğla bir kulesi ve sıradan metinleri barındıran cam piramidi ile eksantrik bir binaydı.

Kitaplar.

Mariel kuleye doğru ilerledi. Kıvrımlı duvarlar kitaplarla kaplıydı ve bir merdiven yivli raylar üzerinde spiral boyunca aşağı yukarı inip çıkıyordu. O tırmanırken merdiven vınlayarak geçti, rampanın daha yukarısındaki biri tarafından çağırılmıştı.

Büyülü yaratıklara ayrılmış bölümde durdu. "*Escalen a veniresen.*" Memnuniyetle, altın merdiven yaklaşarak önünde durdu. Dikkatle tırmanıp rafları inceledi. Wyvern'ler, Succubi'ler, Ejderhalar. . . İblisler.

Raftaki ilk kitap *Demonolojiye Giriş'ti*. Deri eski ve sevilmemiş gibiydi, kuru bir dere yatağı gibi çatlakları vardı. Büyük bir büyü kütüphanesine sahip küçük bir kasabanın sorunlarından biri de kitaplarla ilgileniyeterli sayıda insan olmamasıydı. Edebiyata meraklı bir cadı bile yıllarca uğraşabilirdi, çünkü koleksiyon yeraltının derinliklerine kadar uzanıyordu. Bazı katlar kara büyü kitaplarına erişim için gerekli güvenlik belgelerine sahip olmayanlara yasaktı ve birkaç katın sadece yüzyılda bir seçilmiş bir cadı ya da büyücüye görüldüğü söyleniyordu.

Kalın duvarlara küçük oturma alanları oyulmuştu, vitray pencerelerle aydınlatılmış rahat nişler. Mariel bir yığın kitabı bir masaya taşıdı ve gökkuşağı ışığı sayfaların üzerinden süzülürken okumaya başladı.

Bölüm 1: İblis Kozmolojisi

Başlangıçta, boşluk yaşam kıvılcımını bekliyordu.

Böylece Origatorium başlıyor.

Kolları karıncalandı. "Ooh, drama zirvesi."

İblis ilminin temel metnine göre, Parlak Lucifer bir ölümlünün acısız bir ölüm elde etmesine yardım ettiği için kötü bir büyücü tarafından Dünya'dan sürülmüştür. Zifiri karanlık bir boşluğa gönderildi. Ancak insanın ruhu iblise eşlik etti ve onun nasıl parladığını gören Lucifer, kardeşlerini ölümlülerin zulmünden kurtulmak için o karanlık düzlemde evlerini yapmaya çağırdı.

Mariel sayfaları çevirdi, daha az mitolojik bir şey arıyordu.

Bölüm 6: Ruh Pazarlıkçıları

Ruh pazarlığı bir iblisin sahip olabileceği en önemli görevdir. Çok azı ruh toplama yeteneğiyle doğar ve onların çabaları olmadan iblis düzleminin karanlığa döneceğine ve içindeki tüm varlıkların öleceğine inanılır.

Eyvah. Ruhların iblisler âleminde bir tür güç sağladığını biliyordu ama iblisler onlar olmadan gerçekten ölür müydü? Eğer öyleyse, bu Oz'un görev takıntısını bir perspektife oturtuyordu - ama ruhunu kazanmak için neden bu kadar uğraşmadığını açıklamıyordu.

Bu iblis türünün lanetidir - yaşamak için cadıların ve büyücülerin büyüüne bel bağlarlar, ancak bunu kendileri üretemezler. Bu nedenle, pazarlıkçı olmak en yüksek saygıyı hak eden bir pozisyonudur. Herhangi bir duygusal veya entelektüel zayıflık bir pazarlığın ters gitmesine neden olabileceğinden, kurnaz, acımasız müzakereciler olarak eğitilmelidirler. Bir iblis bir anlaşmayı yerine getirmek için çağrıldığında, o anlaşmayı yerine getirmelidir, bu da şartların zaman zaman

Her iki tarafın da memnun olmasını sağlamak için saatlerce veya günlerce müzakere edilir.

Midesi bulandı. Bu neden bir kuraldı? Ve bunu çiğnemek için ne gerekiyordu?

Bir alt başlık vardı: *Ünlü anlaşma örnekleri*. Metnin karşısında bir iblis çizimi vardı. İnsansı bir çerçevesi ve daha küçük boynuzlarıyla oldukça doğruydı, ancak boynuzlar arkadan ziyade yukarı bakıyordu ve dişler . . . aşırıydı.

MS onuncu yüzyılda Kievli Olga, komşu bir kabile olan Drevlianlar'ın kocasına işkence edip öldürmesinin ardından bir iblisten yardım istedi. Ruh pazarlıkçısı Blednica ile birlikte şiddetli bir intikam hazırladı. Kocasının katledildiği şehri kuşattılar. Bir yıl sonra Olga, şehirdeki her evin haraç olarak üç güvercin ve üç serçe göndermesi halinde merhamet sözü verdi. Blednica kükürt üretti ve Olga bu kükürdü kuşlara bez parçalarıyla bağladı. Blednica sülfürü ateşe verdi ve kuşlar tüneklerine geri uçtuklarında şehir -ve tüm sakinleri- yanıp kül oldu.

Mariel'in kaşları kalktı. Bu oldukça acayip bir metaldi. Para, güç ve intikam için takas yapan tarihi figürleri bulmak için birkaç girişi daha gözden geçirdi.

Bir anlaşmayla ilgili ünlü bir hile örneği, gümüş dili ve insanların beklentilerini altüst etmekten duyduğu zevk nedeniyle tüm zamanların en iyi pazarlıkçılarından biri olarak görülen Dokuzların Astaroth'u ile ilgilidir. ABD başkanı Richard Nixon yeniden seçilmek ve adının tarih kitaplarına geçmesini istediğinde, Nixon pazarlık ettiğinden daha fazlasını elde etti.

Astaroth'un adını duyunca yüzünü buruşturdu. İblislerin insanlık tarihinde bu kadar çok olayı etkilediğini fark etmek şok Yine de her pazarlığı bir insan istemişti.

Mariel ilerledi ve parmağıyla gelecek vaat eden bir sayfanın üzerinde durdu.

Bölüm 10: İblis Fizyolojisi

Mariel, "Lütfen penisle ilgili bir bölüm olsun," diye yalvardı.

İblisler ölümsüzdür, ancak kafaları kesilerek ve daha önce de belirtildiği gibi, ana düzlemlerindeki tüm büyüünün kaybedilmesiyle öldürülebilirler (varsayımsaldır, ancak pazarlıkçılar meritokrasiler yerine eşitlikçi toplumları hedeflemeye çalıştığında türün yaşadığı rahatsızlık da dahil olmak üzere yüzyıllarca süren araştırmalarla desteklenmiştir).

İblisler ortalama olarak insanlardan birkaç santim daha uzundur ve daha yüksek iç sıcaklıklara sahiptir. Boynuzları yırtıcıları caydırmaya yarar.

"Aynı zamanda erojen bir bölge." Mariel iç kapağı çevirdi, sonra yazarın biyografisine bakarak içini çekti. "Tabii ki bir erkek. Hayal gücü sıfır."

İblisler iki ila üç haftada bir yemek yerler. Haftada bir ya da iki kez uyurlar ama daha fazla uyumazlar.

Belli bu kitap ne konuştuğunu bilmeyen biri tarafından yazılmıştı, bu yüzden Mariel kitabı kapattı ve bir sonrakine uzandı.

İblislerin duyguları sınırlıdır. Pazarlıkçı, kurbanına kötü niyetli hilelerden başka bir şey sunmayan soğuk, acımasız amacın mükemmel bir örneğidir.

Mariel kitabı bir kenara fırlattı. "Sıradaki."

İblisler, insanların acı çekmesinden zevk alan ve her üç haftada bir ahlaki açıdan saf olmayanlarla ziyafet çeken vahşi, kötü niyetli yaratıklardır. Kuduz bulaşmış dişleri-

"Sıradaki!"

Callidus daemonium her iki ila üç haftada bir besin arar. Yaklaşık olarak haftada bir kez uyurlar. Yaşam süresi uzadıkça

gerekli işlevler arasındaki süre.

Tamam, bu garipti. Bu kitap bir demonoloji profesörü tarafından ama Oz anlatılanlara hiç benzemiyordu.

Bir sonraki cilt inceydi, kıpkırmızı kapağı altın yazıyla damgalanmıştı. *Önemli Ruh Pazarlıkçıları*. Yayın yılı 1953'tü.

İblisler alfabetik olarak sıralanmıştı ve Mariel Os'a gelene kadar göz gezdirdi.

Acımasız Ozroth

Dokuzlar'dan Astaroth'un bir çırağı olan Ozroth, kötü şöhretli ve etkili bir pazarlıkçıdır. İlk pazarlığı Napolyon'un Elba'dan kaçmasına yardım etmek ve Napolyon'un Fransa'yı ele geçirmesini sağlamak için ifadeyi çarpıtmaktı, ancak onu elinde tutması gerekmiyordu. Gangster Al Capone bir dizi suçtan yargılanmamak için ruhunu takas ettiğinde, Ozroth anlaşılmaya vergi kaçakçılığını dahil etmeyi ihmal etti. Zekâsı sadece acımasızlığıyla eşleşir ve intikam pazarlıkları ve suikastlar onun uzmanlık alanıdır.

Mariel kaşlarını çattı. Bu hiç de tanıdığı Oz'a .

Biri boğazını temizledi ve Mariel başını kaldırıp baktı. O araştırmasına dalmışken, belli belirsiz tanıdık, tüvit giymiş bir adam girmişti. Zayıftı, soluk sarı saçları, boynuz çerçeveli gözlükleri ve fötr şapkası vardı. Elmacık kemikleri bıçak gibi keskindi. "Affedersiniz," dedi İngiliz aksanıyla. "İblisleri araştırdığınızı fark etmeden edemedim."

"Öyleyim," dedi temkinli bir şekilde. Yabancı bir podyum mankeni gibi yakışıklıydı ama durup dururken kadınlara yaklaşan erkeklerin dostça niyetleri olması gerekmiyordu. Üstelik bu adam Calladia'nın tipine çok daha uygundu - Mariel her zaman Calladia'nın dal gibi kırabileceği erkekleri tercih ettiği şakasını yapardı.

"İnsan psikolojisi ve istekler, ihtiyaçlar ve inkar edilemez dürtüler arasındaki fark hakkında bir kitap yazıyorum."

"O . . . kay?"

Gözlüklerini düzeltti. "Bana öyle geliyor ki şeytani pazarlıklar, insanların temel ve temel olmayan arzulara nasıl baktığını belirlemek için mükemmel bir yol. İnsanların en çok neye değer verdiği konusunda oldukça değişken bir skala var. Örneğin ruhunuzu takas etmek için sizi ne motive eder?"

Mariel gülmek ya da belki ağlamak istiyordu. Keşke bu adam kendini nasıl bir belaya bulaştırdığını bilseydi. "Ruhumu asla takas etmem."

"Hmm." Dudaklarını büzdü, düşünceli görünüyordu. "Sanırım benim için büyük bir şey olmalı. Gezegeni kurtarmak, belki."

"Tamam, eğer gezegenin yok olmasından bahsediyorsak, elbette. Alternatifi ölüm olacağına göre."

"Ya da nesli tükenmekte olan bir türü kurtarmak." Adam başını salladı. "Sanırım bunun için ikna ."

Ateş semenderleriyle ilgili endişelerini göz önünde bulundurunca, Mariel konuyu değiştirdi. "Sonbahar Festivali için mi geldiniz?"

"Oh!" Bilimsel hayallerinden sıyrıldı. "Özür dilerim, çok kaba davranıyorum. Sebepsiz yere bir yabancıya laf atıyorum." Elini uzattı. "Ben James Higgins ve festival hakkında haber yapmak için burada bulunan bir gazeteciyim, ama gördüğünüz gibi kendi özgün araştırmamı da yapıyorum."

Eli sıcaktı. Mariel elini sıktı ve Oz'un nerede olduğunu merak etti. Ben konusunda yeterince sinirlenmişti; onu başka bir yakışıklı yabancıyla konuşurken görse muhtemelen çılgına dönerdi. "Mariel," dedi, yarı yarıya Oz'un ortaya *çıkmasını* diliyordu, böylece birbirlerine biraz daha bağırabilirlerdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

James gülümsedi. "O zevk bana ait. Pazarlıklarla ilgili bir kitap tavsiye ederseniz çok minnettar olurum."

Mariel artık Oz'un karanlık geçmişini okumak istemediği için ona *Notların Ruh Pazarlıkçıları*'nı uzattı. James ona teşekkür etti ve masasına yerleşti.

Mariel içini çekti ve başka bir kitap aldı.

Bir saat ve bir yığın kitaptan sonra Mariel inleyerek arkasına yaslandı. İblisler hakkında pek çok şey öğrenmişti: çekirdek sıcaklıkları

Ortalama 101,3°F, güçlü toplumsal bağları var ve dokuz baş iblis üstünlük için sürekli bir savaş içinde. Bunların hiçbiri ona bir anlaşmadan nasıl kurtulacağını söylemedi.

"Büyüleyici yaratıklar," dedi James.

Mariel gazetecinin varlığını unutmuştu. "Ne?"

"İblisler." James bir kitabı işaret etti. "Onlar hakkında çok şey biliyoruz ama çok az şey biliyoruz. Örneğin, insanlara aşık oldukları vakalar olduğunu biliyor muydunuz?"

Mariel daha dik oturdu. "Gerçekten mi?"

James başını salladı. "Bazı insanlar ruhları karşılığında ölümsüzlük isterler, böylece sonsuzluğu iblis sevgilileriyle geçirebilirler."

Mariel buna ne diyeceğini bilemedi. "Huh."

"İlginç şeyler." James ona gülümseyerek eşyalarını topladı. "Sanırım baştan çıkardım. Bir daha asla yalnız kalmak zorunda olmamak... gerçekten de ne büyük bir hediye."

Adam uzaklaştı ve Mariel'i kitaplarıyla baş başa bıraktı. Deri kapaklara baktı, zihni daha önce hiç düşünmediği olasılıklar üzerinde çalkalanıyordu.

Nesli tükenmekte olan bir türü kurtarmak için ruhunu takas eder miydi? Ya savaşları durdurabilseydi ya da dünyadaki açlığı giderebilseydi?

Bunu aşk için yapar mıydı?

Mariel'i korkutan şey ne olduğunu bilmemesiydi

* * *

Mariel

ormana doğru bisiklet sürdü. Gittiği patika onu en muhteşem kaplıcalardan birine götürdü.

Solmakta olan yapraklar rüzgârda hışırdıyor, başıboş yağmur damlaları anka çiçeklerinin kıpkırmızı taç yapraklarına vuruyordu. Kuşlar tepemizde cıvıldıyor ve uzaklardan gelen bir wyvern'in sesi tepelerde yankılanıyordu.

Oz'un gelişinden beri ormanda yeterince zaman geçirmemişti.

Vahşi doğanın derinliklerine doğru attığı her adım stresini biraz daha azaltıyordu.

Patika düzleşti ve bir kaya çıkıntısının etrafından dolandı. eğrinin ötesindeydi. Mariel'in gizli vahasının aksine, burası popüler bir havuzdu ve bahse girerim birkaç insan ve naiad öğleden sonra yüzmenin tadını çıkaracaktı.

Mariel köşeyi döndü ve nefesi kesildi.

Dumanı tüten havuzda kimse yoktu. Onun yerine yanında sarı, kirli ve hantal iş makineleri duruyordu. Kuş seslerinin yerini makinelerin gürültülü uğultusu almıştı. Mariel izlerken, bir ekskavatör toprağı kazıyor, toprağı ve kayayı çalkalıyordu.

"Daha çok erken," diye fısıldadı. Belediye binası bitene kadar temel atmamaları gerekiyordu.

"Durun!" diye bağırdı ama makineler onu bastırdı. Bir kepçe bir ağacın köklerine yakın bir yerden toprak alıyor ve kuşlar dallardan fırlayarak ciyaklıyordu.

Acı Mariel'in göğsüne saplandı ve dizlerinin üzerine çöktü. Gürültülü bir çatlama sesini büyük bir gümbürtü izledi ve bir zamanlar gururlu bir ağacın şimdi yerde yattığını görünce gözleri doldu. Ormanı parçalıyorlardı ve Mariel'in büyüğü doğal dünyanın yansıyan keder ve acısıyla zonkluyordu.

Bitkiler her zaman doğal olarak ölür. Bu ölümler Mariel'i incitmiyordu. Ama bu zalimceydi.

Ellerini toprağı daldırdı ve bir büyüğü fısıldayarak yaralı toprakta akan büyüğü gönderdi. Kopmuş gövdeler ve parçalanmış yapraklar tekrar dikildi. Ağaç için yapılacak bir şey yoktu ama yine de kütüğü teselli etti. "Yeniden büyüyeceksin," diye fısıldadı.

Menzili genişledikçe, büyüğü çirkin, karanlık ... ve tanıdık bir şeyle karşılaştı. İş makinelerinin acımasız metal dişlerinin ötesinde, başka bir şey ormanı kemiriyordu.

Mariel inşaatı tek başına durduramazdı ama bu diğer düşmanla savaşabilirdi. Gözyaşlarını silerek ayağı kalktı ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Dikkatlice adım attı, kendisine doğru uzanan dallara hafifçe dokundu. Aradıkları yolda kör, acil bir ihtiyaç vardı

Onları yatıştırmak ve küçük yaralarını iyileştirmek için elinden geleni yaptı.

Havuzdan uzaklaştıkça ses azaldı ama arka planda, dişlerini kenetleyen bir uğultu olarak kaldı. Başı zonkluyor ve midesinin bulandığını hissediyordu.

Birkaç dakika sonra onu buldu.

Bir dere kayalık bir yamaçtan aşağı akıyordu; yanı başında, tepenin zirvesindeki bir ağaçtan kara çürükler yayılıyordu. Mariel dehşetle izlerken, dallanan bir karanlık parmak suya doğru uzandı. Kıyıya dokunduğunda dere simsiyah akmaya başladı. Sudan bir balık sıçradı, sonra yere düştü, pulları kararak hareketsiz kaldı.

Mariel ağaca doğru koşarken engebeli zeminde tökezledi. Çürük şimdi daha hızlı yayılıyordu, akıntı onu daha önce enfekte olmamış bölgelere taşıyordu. Mariel diz çöktü ve ellerini ağaca bastırdı, parmak uçlarının altında titreşen kötücül enerjiden ürperdi. Sahip olduğu tüm sevgi ve kararlılığı ağacın gövdesine göndererek büyüsunü çağırdı. "*Cicararek en arboreum.*" Büyüyü tekrar tekrar tekrarladı.

Çürük kasılmaya başladı ama çok yavaş hareket ediyordu. Terliyordu ve başı dönüyordu ama şimdi durursa, kötü niyetli büyü her neyse devam edecekti.

Kütüphanedeki adamın sözlerini hatırladı: *nesli tükenmekte olan bir türü kurtarmak*. Omurgasından aşağı buz gibi bir ürperti indi. Sevgili ormanını acı içinde görmek ilkel bir düzeyde acı veriyordu. Bitki büyüsunü, hayatı boyunca başarısız olduğu tek başarısıydı ve orman onun en büyük tesellisiydi, kendini gerçekten özgür ve güvende hissettiği tek yerdı. Onun yok oluşunu izlemeye dayanamıyordu.

Ama onu kurtarmak için ruhunu verir miydi? Ve eğer vermezse... bu onun hakkında ne söylerdi?

Mariel gözlerini kapadı ve göz kapaklarının ardında dans eden sihir ağını, ley hatlarının doğal güç kuyularıyla buluştuğu yeşil ve altın çizgileri gördü. Bu siyah yama, güzel bir goblenin içindeki bir delik gibiydi.

O deliğin kenarlarını bir araya getirdiğini, topraktaki büyüğü yükselmesi ve kendi gücüne katılması için ikna ettiğini hayal etti. Bunu tek başına düzeltemeyebilirdi ama doğadan öğrendiği bir şey varsa o da ekosistemin her parçasının önemli olduğuydu. Köklerden gölgeliklere, solucanlardan kuşlara kadar doğa, her bir parçanın katkısına dayanan bir senfoniydi.

Mariel de bu senfoninin bir parçasıydı. Toprağı büyüyle besledi ve karşılığında toprağın büyüünün yükselmesini istedi. Kökler parmaklarının üzerinde dolanarak ellerini yere sabitledi. Gözlerini açtığında, kararmış toprağı iten binlerce minik filizin görüntüsü karşısında nefesi kesildi. Mariel ormana sahip olduğu her şeyi verdikçe, orman da ona karşılık verdi ve sihir geliştikçe gelişti. Çürüme azaldı ve çok geçmeden yamaç yeşilliklerle doldu. Son siyah nokta da kaybolduğunda Mariel rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Kökler ellerini okşadı, sonra tekrar toprağı gömüldü. Mariel dizlerinin üzerinde durup kırılğan filizlerin açmasını izledi. Kış geldiğinde uzun süre dayanamayacaklardı ama bu, toprakta her zaman patlamayı bekleyen bir hayat olduğunu hatırlatan rahatlatıcı bir şeydi.

Ayağı kalktı, sonra başı dönerken kendini ağaca yasladı. İlk siyah lekeyi kendi başına iyileştirmeye çalıştığı zamanki kadar kötü değildi ama yine de tükenmiş hissediyordu.

Kulaklarında bir uğultu vardı: Kasabanın onayı olmadan yapılmaması gereken inşaatların homurdanan sesi. Bu ses, ormanda birden fazla şeyin yanlış olduğunu hatırlatıyordu.

Mariel havuza doğru yürüdü, inşaatın yasadışı bir şekilde ilerlediğini kanıtlamak için birkaç fotoğraf çekmeye kararlıydı. Eğer Cynthia Cunnington ve yandaşları bu tesisi hiçbir sonuçla karşılaşmadan inşa edebileceklerini düşünüyorlarsa, aksini öğrenmek üzereydiler.

YİRMİ

. Mariel o tepelerdeydi ve ruh pazarlığı onu bu kadar yakınına zincirlemişti ama onun mahremiyetine müdahale etmek istemiyordu. Nefret ederdi. Ne de olsa onu iş yerinde görüyordu ve burada görmekten hoşlanacağını da düşünemiyordu.

Onun hayatını mahvediyordu. Başlarında ruh pazarlığı olmasa bile, onu perişan ediyordu ve yine de onunla birlikte olmak için duyduğu bitmek bilmeyen özlemi durduramıyordu.

Benim kadını. Kelimeleri hatırlayınca irkildi. "Benim!" diye bağırırken göğsünü dövmesine iki saniye kalmıştı. Şimdi o erkeksi ... her ne idiyse ... dalgalanması dağıldığına göre, utandığını hissetti.

Mariel onu azarlamakta haklıydı. Onu o devasa, kıllı adama gülümserken görmüştü -bir kurt adam olduğuna bahse girerdi- ve bir kıskançlık dalgası mantıklı düşünme sürecini bastırmıştı. İçgüdüleriyle hareket etmişti.

İnsanlar bu korkunç dürtüleri ve duyguları nasıl yönetiyordu? Dünya'da *daha fazla* cinayet olmaması gerçeği şok ediciydi.

Ozroth'un kendine duyduğu hayal kırıklığının bir çıkışa ihtiyacı vardı. Duvara çarptığı için omzu zonkluyordu ama bundan daha kötü bir acıyı hak ediyordu. Ellerini saçlarının arasından geçirip köklerini sertçe çekti, sonra boynuzlarından birini bir ağaç gövdesine sapladı.

"Ah!" diye geri çekildi. Bu ağaç görüldüğünden daha sertti. "Bu demir kabuğu."

Sıçradı, sonra döndüğünde Mariel'in patikanın dibinde kollarını kavuşturmuş durduğunu gördü. "Ne?"

İç çekti, sonra yanına gitti ve zonklayan boynuzuna dokunacakmış gibi uzandı. Görünüşe göre daha iyi düşündü ve elini yanına bıraktı ve Ozroth bir hayal kırıklığı hissetti. "Ironbark," diye tekrarladı. "Kasabada yeni inşaat malzemeleri denemeyi seven bir cadı var. Ironbark ahşabı metalle kaplıdır."

"Ah." Ozroth bir ayağından diğerine kaydı, onu bir ağaca kafa atarken gördüğü için utanmıştı. "Özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Ne için?"

Lucifer, ne için üzgün değildi? Çağrıldığı için, ruhunu çalmayı planladığı için, boktan bir iblis olduğu için, dengesiz duygular içinde boğulduğu için . . . "Kötü davrandım."

"Sen ." Yüzü hâlâ kapalıydı.

Onu affetmesi için bundan daha iyisini yapması gerekiyordu. Onu affetmesi gerektiğinden değil. Lucifer, bu tam bir karmaşaydı.

Ozroth aşâğılık ve dengesiz biriydi ama Mariel tüm uçakların sunabileceği en iyi şeyleri hak eden iyi bir insandı. En azından, duruma yardımı dokunmayacak olsa bile, onun nasıl hissettiğini bilmeyi hak ediyordu. Böylece Ozroth derin bir nefes aldı ve duygusal iletişim kurmaya çalıştı.

"Bir şeyler hissetmeye alışık değilim," diye itiraf etti. "Çok bunaltıcı. Dürüst olmak gerekirse bu uçakla ilgili her şey bunaltıcı. Sesler, renkler ve tatlar yeterince kötü. Ama bir de sen varsın ve sen çok daha fazlasısın."

"Kötü mü?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Özür dilemeye çalışıyorsun."

"Hayır!" Gözlerini kapadı ve onun ne olduğunu açıklayacak kelimeleri bir araya getirmeye çalıştı. "Parlak," diye karar kıldı. "Canlısın, ilginçsin ve o kadar güzelsin ki bu beni öldürüyor ve eğer bu korkunç durumda olmasaydık, ..."

"Ne?" diye sordu Ozroth sözünü kesince. Bir elini onun koluna koydu ve Ozroth bu temas karşısında ürperdi. "Sen olsan ne yapardın Oz?"

Sesi de geri kalanı gibi güzeldi, müzikaldi ve çağlayan bir dere gibi etkileyici. Ruhundan önce de abartılı benzetmelere eğilimli olmamıştı. Ve hiçbir zaman, hiçbir zaman böyle bir dürtünün kurbanı olmamıştı, bu sadece işleri daha da karmaşıktırabilirdi.

Ama Ozroth bu yolda çok ileri gitmişti. Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Sana kur yapardım," diye sessizce itiraf etti.

"Bana kur yapmak mı?" Farkındalık yüz ifadesini yıkadı. "Benimle çıkmak mı demek istiyorsun?"

Randevu yeterli bir kelime gibi görünmüyordu. Bu, karanlık bir sinema salonunda yan yana oturmuş, iğrenç, tereyağlı elleri tutan ölümlüleri akla getirdi. "İblis düzleminde kur yapma burada olduğundan farklıdır."

Mariel'in ifadesi yumuşadı ve Ozroth'un midesi rahatsız edici bir şekilde ters döndü. Hava soğuk olmasına rağmen terliyordu. Normalde onu terletmek için bir lav deliğine yakın olmak gerekirdi ama burada, kalbini küçük yumruğunda tutan güzel kadının önünde terliyordu.

"İblis düzleminde kur yapmak nasıl bir şey?" Mariel sordu. Ön kolundaki eli, parmakları onunkilere dolanana kadar aşağı kaydı ve Mariel kalbinde bir çarpıntı hissetti. Fransızlar orgazma *le petit mort* diyorsa, aşık olmak da *le grand mort* olmalıydı. Muhtemelen günün sonunda kendini hastanede bulacaktı.

Sevgi. Çok insani bir kelimeydi -küçük ama orantısız bir anlamla doluydu. Korkunç.

"Biri kur yapmak istediği iblisi bulduğunda işe küçük hediyelerle başlar." Ozroth etrafta çiçek aradı ama kaplıcalardan bu kadar uzakta hiç çiçek yoktu, bu yüzden eğildi, sonbahar meyvelerinden oluşan bir dala uzanırken hâlâ onun eline tutunuyordu. Dalı *çalıdan* koparmadan hemen önce kendini durdurdu -bu bir bitki cadısı için korkunç bir hediye olurdu- ve onun yerine gri yüzeyinden parıltıyan kuvars kalıntıları olan pürüzlü bir taş aldı.

"Al." Doğruldu ve ona verdi. Kız şaşkın şaşkın baktı. "Bir taş mı?"

Etrafındakileri işaret etti. "Pek fazla seçeneğim yok. Ve doğal dünyanın parçaları, toprakla olan bağlantımızı simgeleyen yaygın kur hediyeleridir." Ona nadir bulunan bir lav opali vermeyi tercih ederdi ama bu da iş görürdü.

Pembe dudakları kıvrıldı ve gamzeleri ortaya çıktı. "Bu çok tatlı."

Ozroth nefesini tuttuğunu fark etti. Titreyerek nefes verdi. "Potansiyel eş için görevler de yapıyoruz. Yemek pişirmek, temizlik yapmak, malzeme temin etmek. Bu şekilde becerikliliğimizi kanıtlamış oluruz."

"Hediyeler ve hizmet eylemleri." Mariel kıkırdadı. "İblislerin beş sevgi dilini bildiğini bilmiyordum."

"Pardon?" Ölümlülerin kur yapmasının basit olduğunu sanırdı; sekse kadar giden birkaç randevu, ardından birlikte yaşama, sonra evlilik ya da istenen eşin kaçmasını önleyecek başka bir bağlayıcı ortaklık. İnsanlar kur yaparken gerçekten yeni diller öğreniyor muydu?

Yüzündeki paniği görmüş olmalı ki başını iki yana salladı. "Bu bir şaka. Endişelenme."

"Ah." Ozroth duygusal iletişimin stresinden ölmek üzereyken neden şaka yaptığından emin değildi ama en azından ona bağırıyordu.

"Geldiğin gün evimi temizlemiştin," dedi Mariel. "O zaman bana kur mu yapıyordun?"

Lucifer, ona kur mu yapıyordu? Sadece ruhunu vermesi için onu kandırmaya çalıştığından emindi ama daha önce hedeflerinden birinin evini hiç temizlememişti, bu yüzden *bir şeylerin* yanlış gittiği açıktı. "I . . . Bilmiyorum."

Dudağını ısırды, bu da onun dudağını ısırдыğını hayal etmesine neden oldu. Eğer onu çırılçıplak soyup yatağına yatırsaydı, saatlerce her santimini tadabilirdi. Aşk ısırıklarının göğsünün pürüzsüz eğimini işaretlediğini düşününce, kot pantolonu rahatsız edici bir şekilde daraldı.

"İblisler kur yaparken başka ne yaparlar?" Mariel sordu.

Elindeki konuya yeniden odaklandı. "Önümüzdeki birkaç yıl boyunca-

" "Yıllar mı?" diye bağırdı.

"Ölümsüz," diye hatırlattı ona. "Acele gerek yok." "Doğru."

Yüzü düştü. "Bazen unutuyorum."

O kadar üzgün görünüyordu ki Ozroth bir tutam endişe hissetti. "Sorun ne?" diye sordu elini sıkarak.

"Bana kur yapıyor olsan bile, sen sonsuza dek yaşayacaksın. Ben ."

Bu sözler Ozroth'a bir yumruk gibi çarptı. Hayatı büyük ölçüde aynı kalırken insan dünyasının yanıp söndüğünü görmeye alışkındı ama Mariel'in öldüğünü hayal etmesine izin vermemişti. Yakın geleceğe ve iblis düzlemine karşı görevi ile Mariel'e duyduğu saplantılı arzu arasındaki çatışmaya odaklanmıştı.

Ancak çok yakında Mariel yaşlanacaktı. Çilli cildi kırışacak, kahverengi saçları beyazlayacaktı. Eklemleri şişecek, artrit bahçede çalışmasını zorlaştıracaktı. Yine de onun on yıllar boyunca gülümsediğini, yüzünün derinleşen çizgilerine kalıcı bir sevinç damgası vurduğunu hayal edebiliyordu.

Ve sonra o ölecek ve dünya kararacaktı.

"Evet," dedi, sesi sertti. Sonsuz yılların ağırlığı üzerine çökmüştü. O gittikten sonra geriye ne kalacaktı? Görevi onu yüzyıllar sonra bile ayakta tutmaya yetecek miydi?

Mariel elini onun elinden çekti. "Bu bir fantezi," dedi açık açık. "Bu durumda olmasaydık bana kur yapacağını söylemiştin. Ama bu durumdayız ve olmasaydık bile bizim için bir gelecek yok."

Acımasız gerçek Ozroth'un zaten bilmediği bir şey değildi. Yine de göğsünden hayati bir şey koparılmış gibi hissediyordu.

Gök gürültüsü tepesinde cıtırdadı; onlar konuşurken bulutlar alçalmıştı ve şimdi mavi şimşekler gri gökyüzünde Ozroth'un duyguları kadar keskin bir şekilde parlıyordu. Yağmur şapkasına çarpmaya başladı.

"Oh, Oz," diye fısıldadı Mariel. "Ne yapacağız şimdi?"

Uzaktan bir çan sesi duyuldu. Mariel cebinden telefonunu çıkardı. "Kahretsin. Belediye binasına geç kalacağız."

Ozroth belediye binasını umursamıyordu ama Mariel çoktan geri çekilmeye başlamıştı.

"Gitmem gerek," dedi, bisikletinin kilidini açarken onun gözleriyle karşılaşmadı. "Üzgünüm ama bu inşaatı durdurmak için son şansımız."

Kaplıca projesi. Doğru ya. Başını sallamak için kendini zorladı. "Seni oraya kadar takip edeceğim."

"İstersen dışarıda kalabilirsin. Git dondurma falan al." Kızın kaşları çatıldı. "İblis düzleminde dondurma var mı?"

O bitmek bilmeyen, büyüleyici merak vardı. "Dondurma yok. Ben de seninle oturacağım. Eğer istersen tabii." Mariel'in sınırlarını yeterince çiğnemişti.

Ona baktığında gözleri yine yumuşacıktı. "Bu hoşuma giderdi."

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

C

Ozroth yan koridorda aceleyle ilerledi, düzinelerce göz onu takip ederken kendini rahatsız hissetti. Cynthia Cunnington odanın ön tarafındaki yükseltilmiş platformda oturuyor, beyaz takım elbisesinin içinde pırıl pırıl parlıyordu.

Elmaslar.

Konuşma çoktan başlamıştı. "Sümüklü ve yozlaşmışsın!" diye bağırdı silindir şapkalı bir büyücü. "Hepimiz için adaylığını koyuyorsun, sonra da ceplerini doldurmak için kasabayı satıyorsun."

Mariel ve Calladia bir sıranın sonuna yakın bir yere birlikte oturmuş, Ozroth da koridordaki boş sandalyeye geçmişti. Oda bir hükümet tesisinden çok kilise ile genelev karışımı bir yere benziyordu. Duvarlar kırmızı kadife brokarla kaplıydı ve vitray pencereler bir duvar boyunca uzanıyordu. Ayrıntılı şamdanlar aydınlatmayı sağlıyordu ve katlanır sandalye sıralarına ek olarak, odanın çevresini kıpkırmızı şezlonglar çevreliyordu.

Cynthia önündeki masanın üzerinde duran mikrofona doğru eğildi. "Bu dil uygun değil."

"Uygun olanı alıp kışına sokabilirsin!"

Cunnington ve *saygı* sözcüklerini içeren birkaç ünlemle birlikte mırıltılar odaya yayıldı. İnsanların karışımı eklektikti -cüppeli cadılar ve büyücüler, mor elbiseli ve kırmızı şapkalı yaşlı ve büyücü olmayan kadınlar, bir grup sentor ve hatta G-string ve ateş semenderinden başka bir şey giymeyen sarhoş bir peri vardı-.

şekilli pasties. Mariel'in kurt adam patronu odanın diğer tarafından kaşlarını çatarken, Themmie kalabalığın üzerinde havada bağdaş kurmuş bir şekilde oturuyor ve olan biteni akıllı telefonuyla kaydediyordu.

Cynthia, "Adaylığımı koyduğumda Glimmer Falls'un çıkarlarını koruyacağıma söz vermiştim," dedi. "Bu da çağa ayak uydurmamızı sağlamak anlamına geliyor."

"Çağa ayak uydurmak mı?" Rani ayağa kalktı, *Coelacanth'ları Kurtarın* tişörtünün yerine *Ateş Semenderi Hakları* yazan bir tişört giymişti! Siyah saçlarına deniz yosunu örülmüştü. "Büyük şehirlerin kapitalist cehennemine ayak uydurmaktan mı bahsediyorsun?"

"Tatil köyü ihtiyaç duyulan işleri getirecek. Bu fonlarla, önemli altyapı projelerinin üstesinden gelebiliriz-"

"Saçmalık," dedi Rani. "Çok sayıda iş getiriyoruz ve kar amacı gütmeyen kuruluşum Glimmer Falls Resiliency Project ile gerçekten çalışsaydınız, yüzde bire hitap etmek için ormanlarımızı yok etmeyi içermeyen altyapıyı iyileştirmenin birçok yolu olduğunu öğrenirdiniz!"

Cynthia soğukkanlılıkla, "Tatil köyü yüzde bir için değil," dedi. "Ben üye olmayı planlıyorum ve Cunnington'lar sadece yüzde üçlükler."

"Sanırım senin büyüünü kaldıracak birini buldu," diye mırıldandı Ozroth. "Ağzı kapalıyken onu daha çok seviyordum."

Mariel Cynthia'ya bakarken ölümcül görünüyordu. "Sence tekrar atmalı mıyım?"

"Kesinlikle."

Mariel oflayıp pufladı, sonra başını salladı. "Bu belediye binasının konuşma özgürlüğü kurallarını ihlal eder. İşbirlikçi sürtüklerin bile söz hakkı vardır." Özür dileyerek Calladia'ya baktı. "Özür dilerim."

Calladia omuz silkti. "Eğer bir orospu gibi vaklıyorsa ..."

Rani tekrar konuştu. "Zenginliğinizle övünmenin kasabanın kaplıcaya daha olumlu bakmasını sağlayacağını mı sanıyorsunuz? Bu bir toplum kaynağı olmayacak."

Cynthia, "Fakir olmanız bu hükümetin suçu değil," dedi.

"Ben fakir değilim. Sadece empati kurabiliyorum."

Karşılıklı konuşma mecliste bir yorum dalgasına yol açtı. Yeşil bir alev püskürmesi birinin hoşnutsuzluğunu ilan etti ve avize titredi,

havaya ürpertici çan sesleri gönderiyor.

Cynthia, "Bu zenginleri kayırmakla ilgili değil," dedi. "Elde ettiğimiz gelir doğrudan topluma gidecek."

Calladia ayağa fırladı. "Ceplerini doldurduktan sonra, değil mi? Şirkette kimin yatırımcı olduğunu bilmediğimizi sanma *anne*."

"Otur Calladia," diye tersledi Cynthia.

Calladia'nın yanakları pembeleşmişti. "Bunu sayısız kez konuştuk. Tatil köyünün neden berbat bir fikir olduğunu biliyorsunuz-"

"Bencil olduğunu ve başkalarının güzel şeylerden keyif almasını istemediğini biliyorum."

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çökerken Calladia geri çekildi. Ozroth sarışın cadının incinmiş gibi görüldüğünü ilk kez görüyordu ve onu korumak için garip bir dürtü hissetti. Çocuklarına bu kadar zalimce davranan bu ölümlülerin nesi vardı?

"İşte bu," diye mırıldandı Mariel. Ayağa kalktı. "Calladia bencil değildir. Bencilce olan tek şey, sırf sen haftada bir yüz bakımı yaptırabilesin diye ormanlarımızın yok edilmesini desteklemektir." Sesi güçlüydü ama elleri eteğini sıkıca kavramıştı. Ozroth onun sıkılı yumruğunu dürttü ve onun yerine elini tuttuğunda memnun oldu.

Çıplak göğüslü bir sentor toynağını yere vurdu ve taş zeminden kıvılcımlar uçuştı. "Duyun, duyun."

Tepeden tırnağa pullar içinde yaşlı bir adam konuştu. "Bu kasaba geçmişe saplanmış durumda. Büyülü mirasımıza o kadar odaklanmış durumdayız ki Glimmer Falls için bir gelecek inşa etmeyi düşünmeyi ihmal ediyoruz."

Mariel, "Ekosistemi parçalayarak bir gelecek inşa edemezsiniz," dedi.

Cynthia, Mariel'e ters ters baktı. "Çevre danışmanlarıyla yakın işbirliği içinde çalışıyoruz ve herhangi bir kötü etki olmayacağı konusunda olumlu görüş bildiriyorlar."

"Saçmalık," diye seslendi Themmie tavana yakın konumundan. Kanatları tedirgin bir gökkuşağı bulanıklığıydı. "Çalıştığın çevre danışmanlık şirketinin adı ne?"

Cynthia boğazını temizledi. "Everwell."

Themmie'nin başparmakları telefonunun üzerinde dans ediyordu. "Hızlı bir arama, CEO'nun işe aldığınız inşaat şirketinin sahibinin oğlu olduğunu söylüyor."

"Yolsuzluk!" Rani haykırdı. Meclisin yarısından benzer sesler yankılanırken, diğer yarısının üyeleri de bağırarak projeyi savundu. Salon sağır edici bir gürültüye boğuldu ve sentorlar toynaklarını yere vururken kalabalığın üzerinde havai fişekler patladı.

"Düzen," diye seslendi Cynthia. "Düzen!" Bu yeterli olmayınca inci kolyesini dudaklarına götürdü ve mırıldanmaya başladı. Ozroth irkildi ve Cynthia'nın onu bir rafa fırlattığı anı hatırladı. Mariel'e iyi olduğunu söylemişti ama açıkçası bu hâlâ canını yakıyordu.

Kürsüde devasa bir gong belirdi. Cynthia tokmağı kaptı ve vurdu.

GONGGGGGGG

Sesi büyüyle güçlendirmiş olmalıydı çünkü Ozroth'u iliklerine kadar sarsmıştı. Başını zonklayarak irkildi. Bu ağrı, morarmış omzunun ve hırpalanmış boynuzunun acısına eklenmişti. İblisler çabuk iyileşirdi, bu yüzden hâlâ bu kadar acıması garipti.

Ses yankılandıkça katılımcılar şok edici bir sessizliğe büründü. Cynthia sahnenin ortasına geçti. Beyaz kıyafeti içinde bir buz kraliçesine benziyordu, saçları altın gibi parlıyor, bileklerinde ve boğazında buzlu elmaslar ışıldıyordu. "Atam Casper Cunnington bu şehri kurduğunda, şehrin büyüyeceğini ve değişeceğini biliyordu. Bu büyümeyi umuyordu - küresel büyü haritasında önemli bir dönüm noktası olacağımızı umuyordu." Cynthia'nın bakışları seyircilerin üzerinde gezindi ve Ozroth onun nasıl bu kadar etkili bir figür haline geldiğini anladı. Parası, mirası ve gücünün yanı sıra, kendini muhteşem bir otoriteyle taşıyordu.

"Şu anda," diye devam etti, "turizmi artırırken günlük yaşamlarımıza biraz lüks katma fırsatımız var. Kaplıca her türden büyülü halkı ve bölge sakinleri giriş ücretinde indirim alacak." "Ne kadar cömertçe," diye tersledi Calladia.

"Ormanımızı yok et, sonra da bize bir yüzde on indirim."

"Oh, lütfen. Orman üzerindeki herhangi bir etki minimum düzeyde olacaktır."

Mariel sertleşti. Elini Oz'un elinden çekti, sonra yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Bu etkileri zaten ilk elden gördüm ve hiç de az değiller."

"Bekle," dedi Themmie tepeden. "İlk elden mi? Projenin önümüzdeki haftaya kadar başlaması planlanmıyor."

Mariel Cynthia'ya ters ters baktı. "Zaten kazıyorlar."

Cynthia boğazını temizledi. "Sadece bazı ön saha araştırmaları." Mariel Calladia'ya döndü. "Bazı görüntüler yansıtabilir misiniz?" Ne zaman Calladia başıyla onaylayınca Mariel telefonunu çıkarıp birkaç kez kaydırıdıktan sonra arkadaşına uzattı.

Calladia telefonu kucağında dengede tuttu, sonra cebinden bir tutam iplik çıkardı ve dudakları sessizce hareket ederek düğüm atmaya başladı. Telefonun üzerindeki hava bulanıklaştı ve Calladia çalışıkça büyüyen bir görüntü oluştu. Parmaklarının son bir hareketiyle duvara doğru hızlandı, renkler ve açılar çerçeveli bir sanat eseri kadar gerçek görüne kadar katılaştı.

Odada nefes sesleri duyuldu. Resimde inşaat ekipmanlarıyla kaplı, kraterli bir toprak görülüyordu. Arka planda ağaclar devrilmişti ve Ozroth, Mariel'in bu yıkıma tanıklık etmek zorunda kalacağı düşüncesiyle bir sızı hissetti.

Calladia daha fazla fotoğrafa göz gezdirdi. Dördüncüsü, çalkalanmış toprakta ölü yatan, vücudu yarı ezilmiş, altında kan biriken bir hayvanın yakın çekimiydi. Ozroth bunun bir wolpertinger olduğunu anladı; tavşan başlı, sincap gövdeli, sülün kanatlı ve küçük boynuzlu nadir Bavyera yaratığıydı.

Sentor sıkıntılı bir ses çıkardı ve kuyruğunu salladı. "Katiller!"

"Birkaç kayıp beklenmelidir." Cynthia bu korkunç görüntüden rahatsız olmamış görünüyordu. "Ama bir wolpertinger'in hayatı, kaplıcadan elde edeceğimiz faydaların yanında önemsiz kalır."

Calladia bir sonraki fotoğrafa geçti: Toprağa oyulmuş bir çukurun yakınındaki bir çalı. Zümrüt yeşili yaprakları buruşmuş ve yapının en yakınında kahverengileşmişti.

Mariel, "Ley hatlarının birleştiği bir yerdeyiz ve bitkiler topraktaki sihirden besleniyor," dedi. "Kazılar bu büyüü bozuyor."

"Herhangi bir etki lokalize olacaktır. Devam edelim."

"Seçmenlerinizi dinlemeyecekseniz belediye binasının ne anlamı var?" Mariel'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Sihir ağı

    lmeye ba ladı bile, hissedebiliyorum!"

"Hangi büyülü yetenekle?" Cynthia küçümseyerek sordu. "Sen başarısız bir cadısın."

"Anne!" Calladia haykırdı. "Ona böyle davranma."

Ozroth yumruklarını biraz daha sıkarsa parmaklarını kırma riskiyle karşı kar ıyaydı.   keli kelimeler boğazında d   mlendi ama Mariel ona kendisini savunmamasını söylemişti ve onun isteğine uymak zorundaydı. "Onu dinleme," diye mırıldandı. "Sen bir dahisin."

"Bir kez olsun iblisle aynı fikirdeyiz." Calladia'nın yüz ifadesi fırtınalıydı. "Annem için de  zg n m. Bugün çok kötü davranıyor."

"Yine de haklı," diye fısıldadı Mariel. Gözleri sulanmı tı. "Sihrimle hissettiklerime kimse inanmayacak."

Ozroth'un  aka ındaki bir damar nabız gibi atıyordu. O kadar sinirlenmi ti ki katlanır sandalyesini odanın diğer ucuna fırlatmak istiyordu.

"Eğer melodram bittiyse, bu tartışmayı bitirebilir miyiz?" Cynthia sordu. "Sözleşmeler imzalandı; proje ilerleyecek."

"Neden kasabanın oylama  ansı olmadan önce imzalandılar?" Themmie talep etti. "Açık konu un, çünkü bunu canlı yayınlıyorum."

Cynthia ilk kez rahatsız görünüyordu. "Belediye toplantıları toplumun görüşlerini ifade etmesi için bir fırsattır. Resmi bir oylama değildir. D r stl  n z  takdir ediyorum ve endi elerinizi anlıyorum. İ aat mümkün olan en az zararla gerçekleştirilecektir."

Mariel derin bir nefes aldı. Kendini ne kadar savunmasız hissetse de konuşması bitmemi ti. "Zaten çok fazla hasar var. Buna bir son verilmeli."

Cynthia alay etti. "Neden köyün aptalını dinleyelim ki?"

Ozroth kırmızıyı gördü.   kesi sonunda kendini güçlükle dizginleyebildi i için ayağa fırladı. "Mariel çok zeki bir cadı," dedi şiddetle. Derisinin altında keskin bir enerji titreşimi karıncalandı ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. "Ve senden açık ara daha güçlü."

Birkaç kişi kahkahalara bo uldu ve alaycı sözler gürültünün arasından süzüldü: "Cynthia Cunnington'dan daha mı güçlü?" "Ne  aka ama." "Spark denen kızın bir felaket olduğunu herkes biliyor." "Bunu ilgi çekmek için uyduruyor." "Spark'ların onu hâlâ evlatlıktan reddetmemi  olması bir mucize."

"Sessiz olun!" Ozroth gürledi. Mavi bir şimşek tavandan yere çakarak Cynthia'nın ayaklarının önünde siyah bir nokta oluşturdu. Çığlık attı ve geriye sıçradı.

Ozroth odayı kaos doldururken şok içinde bakakaldı. Bu bir tesadüftü, değil mi? Bir büyücü tam da Ozroth konuşurken Cynthia'nın işbirlikçi kıcını kızartmaya karar vermişti. Ama derisi garip bir enerjiyle karıncalandı ve elini kaldırdığında parmaklarının arasında mavi kıvılcımlar dans etti. "Lucifer adına ne?"

"Bana saldırdı," diye haykırdı Cynthia. "Çıkarın onu!"

İri yarı bir güvenlik görevlisi onu götürürken Ozroth itiraz edemeyecek kadar şaşkındı. Mariel de şaşkın görünüyordu. Onu takip etmek için hamle yaptı ama Ozroth başını salladı. "Seni dışarıda bekleyeceğim." Tabii ölümlülerin onu tutuklamadığını varsayarsak. Yaptığı şeyin -görünüşe göre- hapsedilmeye değer olduğunu düşünmüyordu ama Amerika hapishane sistemine aşırı düşküdü.

Neyse ki güvenlik görevlisi onu dışarıda bıraktı. Adam omuz silkerek, "Belediye binasında olan en garip şey değil," dedi. "Ayrıca, bunu hak etmişti." İçeri girmeden önce göz kırptı.

Ozroth gün batımının kanlı ışığında elini inceledi. Mavi kıvılcımlar kaybolmuştu ve her zamanki gibi görünüyordu.

Yine de bir şey olmuştu. Bu kadar olağanüstü bir şekilde serbest kalmadan önce vücudunun içinde elektrik biriktiğini hissetmişti. Bu iğnelenen, ürperten enerjiyi ilk kez de hissetmiyordu.

Pazarlıkçıların büyüü vardı ama *bu şekilde* değil. Neler oluyordu?

Belediye Binası'nın kapıları açıldı ve insanlar hâlâ tartışarak dışarı döküldü. Ozroth taş duvara yaslandı, sokak lambalarının yanmasını ve insanların evlerine yürümesini, uçmasını ya da dörtlale gitmesini izledi.

Mariel ve Calladia en son çıkanlardan bazılarıydı. Gölgelelerin arasında gizlenen Ozroth'u görünce Mariel'in ifadesi rahatladı. "Hekate'ye şükürler olsun," dedi aceleyle. "Seni tutuklayacaklarını sanmıştım."

"Onu neden tutuklasınlar ki?" Calladia sordu. "Iskaladı." Kollarını kavuşturmuş, tedirgin bir şekilde ayağını yere vuruyordu. "Anneme elektrik verilmesini onayladığımdan değil ama orada çok kötüydü."

"Yapmadım... ya da yapmak istemedim..." Ozroth sözünü yarıda kesti, kendisi de hiçbir şey bilmiyorken ne yaptığını nasıl açıklayacağından emin değildi.

"Bu iblis büyüsü müydü?" Mariel sordu.

Ozroth başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Her iki cadı da onu inceledi -Mariel düşünceli bir ilgiyle, Calladia ise dar gözlü bir şüpheyile. "Ne demek istiyorsun?" Calladia sordu.

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sinirlendim ve sonra bir şimşek çaktı."

Calladia, "Cadılar ve büyücüler genellikle yeteneklerinin nerede yattığını öğrenirken büyülü patlamalar yaşarlar," dedi. "Ama sen bir büyücü değilsin."

Ozroth'un midesi yüksek sesle guruldamak için o anı seçti. Öğle yemeği yemediğini fark etti. Acı bu garip yeni fizyolojiye lanet olsun: yemek, uyumak, duygu ve şimdi de şimşekler mi?

Mariel onun koluna dokundu. "Sana yemek getirelim, sonra bu işi çözeriz."

"Dur bakalım," dedi Calladia. "Birkaç gece önce ona spagetti yedirmemiş miydin?"

Ozroth giderek büyüyen bir korku hissetti. Calladia'nın iblisler hakkında Mariel'den daha çok şey bildiği anlaşılıyordu; bu da bir şeylerin ters gittiğini fark etmeye başladığı anlamına geliyordu.

Mariel'in kaşları çatıldı. "Yani?"

"İblisler ne yer, iki haftada bir mi? Peki neden şimdi yemesi gerekiyor?"

Mariel başını salladı. "Günde üç öğün yemek yiyor. Kütüphanede iblisler hakkında bir şeyler okudum ve o kitaplardaki bazı saçmalıklara inanamazsın."

"Doğru." Calladia kararlı bir ifadeyle Ozroth'a baktı. "Oz, şu anda tamamen dürüst olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Ozroth'un boğazı kurumuştı. Birkaç kez ve seçeneklerini gözden geçirdi. Astaroth'un ne diyeceğini biliyordu -eğer bir pazarlıkla ilgili değilse, ölümlülere her zaman yalan söyle ve eğer yalan söyleyemiyorsan, gerçeği bir şaka gibi göster- ama Mariel'e yalan söylemek doğru gelmiyordu ve Calladia da

saçmalığın kokusunu bir mil öteden alabilirdi. Ama anormalliklerini itiraf ederse, bu görevini baltalayabilirdi. Zaten baltalamadığından değil.

Mariel yalvaran gözlerini ona çevirdi ve karar o kadar çabuk verildi. Ona böyle baktığında hiçbir şeyi inkâr edemezdi. "Dürüst olacağım."

"Bir tür olarak iblisler insanlara sık sık yalan söyler," dedi Calladia. "Doğru mu yanlış mı?"

Ozroth cevap vermeden önce tereddüt etti. Mariel'e ona güvenmemesi için bir sebep vermesine gerek yoktu ama dürüst olacağına söz vermişti. "Doğru."

"Aynen öyle," dedi Calladia onu işaret ederek. "Ya üç boyutlu satranç oynuyorsun ya da garip bir iblisin tekisin."

Ozroth kendini savunamadan Mariel, "Tuhaf biri," diye onayladı. Adam ona kaşlarını çatınca, kadın omuz silkti. "Gerçekleri inkâr edemezsin."

"Doğru mu yanlış mı?" dedi Calladia. "İblisler sadece birkaç haftada bir yemek yerler." "Bütün iblisler değil," dedi Ozroth gönülsüz bir yanlış yönlendirme çabasıyla. Calladia buna kanmadı. "Bir tür olarak iblisler birkaç haftada bir yemek yerler mi?"

Ozroth the Ruthless adındaki aykırı tipleri bir kenara mı bırakalım?"

Yüksek iblis mahkemelerinde bir sorgucu olarak mükemmel olurdu. Ozroth içini çekti. "Doğru."

Mariel aralarında bir ileri bir geri bakıyordu ve Mariel onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Sorunlarını ona daha önce anlatmadığı için onu yargılayacak mıydı?

"Doğru mu yanlış mı? Adı Ozroth olmayan iblisler insanlardan daha az uyur."

Ozroth kaçıp kaçamayacağını merak ederek omzunun üzerinden baktı. Belediye Binası'nın önündeki çimenlik, güneş ışınları gibi yayılan beton yollarla kaplıydı ve muhtemelen daha fazla elektromanyetik anomali bekleyen aval aval bakan insanlar yeşilliklerin arasında oyalanıyordu. "Doğru," diye homurdandı.

"Doğru mu yanlış mı? Sen, Acımasız Ozroth, diğer iblisler böyle yaşamasa da her gün yemek yiyor ve uyuyorsun."

"Sorularınız gereksiz," diye tersledi Ozroth.

Calladia irkilmedi. "Söyle o zaman."

Akşam havası etrafını sarmış, tarçın ve kükürt gibi kokuyordu. Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Doğru."

"Doğru mu yanlış mı?" Calladia'nın kahverengi gözleri onu bir matkap gibi delip geçti. "Sende bir sorun var."

Ozroth, Mariel'in sorgunun ne kadar kaba olduğu konusundaki itirazını zar zor duydu. Kulakları uğulduyordu. Bu, büyücünün ruhu huzur içinde iblis düzlemine geçmek yerine göğsüne demir attığından beri kaçtığı konuydu. *Kırıldım mı?* Kendine sayısız kez sormuştu. *Bu benim yararlılığımın sonu mu?*

Yanılıyor muyum?

Ter şakağından aşağı süzüldü. Gözlerini kapadı ve oksijenin neden daha önce hiç nadir bulunan bir kaynak gibi görünmediğini merak ederek nefesini içine çekti. "Doğru."

Sessizlik . Sonra Calladia tekrar konuştu. "Eee? Ne oldu?"

Küçük parmakları onunkilere dolandı. "Bunu yalnız kaldığımızda konuşmak ister misin?" Mariel sordu.

Minnettarlıkla gözlerini açtı ve başını salladı. "Eve gidiyoruz," dedi Mariel Calladia'ya.

"ama. Biz de cevapları almak  zereydik."

"Onun da duyguları var, biliyorsun. Eminim siz de sorunlarınız hakkında herkesin içinde konuşmak istemezsiniz."

Calladia atkuyruğunu omzunun üzerinden attı. "Ne sorunu? Ben tamamen normalim."

Mariel homurdandı. "Elbette. Sen a tamamen dengeli bireysel kesinlikle terapiye ihtiya ı olmayan biri."

Calladia dilini dışarı çıkardı. "Kaltak."

" nek."

 ki kadın kucaklaştı ve Ozroth insanları anlayıp anlayamayacağını merak etti. Ruh halleri değişken ama aşkları sabitti. Hayatları kısaydı ama ışıl ışıl parlıyorlardı.

." Mariel onun parmaklarını sıktı. "Hadi eve gidelim."

YİRMİ İKİ

M bir bardak papatya çayı. Çay pek çok derde devaydı ve Oz kullanabilecek gibi görünüyordu. Bardağı o kadar sıkı tutuyordu ki parçalanma tehlikesi.

Mariel acil durumlarda kullanmak üzere dükkândan satın aldığı kurabiye hamurundan bir tüp aldı, daire şeklinde dilimledi ve fırına attı. Oz'un karşısına oturdu, kendi çayı da dirseğinin dibindeydi. "Eee?"

Oz gözlerini kırıştırdı ve kadın onun koyu renk kirpiklerine hayranlıkla baktı. Bazı açılardan çok sertti ama yumuşaklığı ilgisini çekiyordu. Savunmasız olduğu ve boyundan büyük işlere kalkıştığı belliydi.

"Sorun değil," diye cesaretlendirdi Mariel, o bir şey söylemeyince. "Her ne oluyorsa, yargılamayacağım."

Derin bir nefesle göğsü genişledi. Nefesini bıraktığında omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. "Altı ay önce bir şey oldu."

Mariel çayını yudumlayarak ona kelimeleri bulması için zaman tanıdı.

"Bir pazarlık için çağrıldım. Normalde insanlar iblisleri genel olarak çağırır ama bu benim adımla kullanmış." Başını eğdi. "Senin yaptığın gibi."

Ozroth din convosen. Onları bu karmaşık yola sokan kelimeler.

"Yaşlı büyücü kanserden ölüyordu. Bana söylediğine göre acı vericiymiş ve ölmesine daha aylar varmış. Bir pazarlık yapmak istedi: ruhu karşılığında ona acil ve acısız bir ölüm bahşedecektim."

Mariel, "Bu çok zor olmuş olmalı," dedi.

Oz başını salladı. "Pazarlığa gelince, bu olabildiğince kolay. Uzun süren pazarlıklar yok, imkansız görevler yok. Herhangi bir iblis varken neden beni seçtiğini sordum. Büyükbabasının uzun zaman önce, toplulukları açlıktan kırılırken ekinleri kurtarmam için beni çağırdığını söyledi. Sonrasında büyükbabası bir daha asla eskisi gibi olmamış."

"Neden olmasın?"

Oz tereddüt etti. "Ruhundan vazgeçmek büyük bir şey. Sizi tahmin edemeyeceğiniz şekilde değiştirir. Her neyse, büyücü büyükbabasındaki değişimi gördükten sonra iblislere karşı bir saplantı geliştirdi. Büyüdü ve saygın bir bilgin oldu ama Acımasız Ozroth'u ve topluluğuna hayat veren ama bir şeyler de alıp götüren pazarlığı asla unutmadı." Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerini çayına dikti.

"Yani seninle tanışmak mı istedi?" Mariel sordu.

"Büyükbabasının neler yaşadığını öğrenmek istedi." Oz'un ağzı buruştu. "Uzun süre bildiğinden değil."

"Ve sen de onun geçmesine yardım etmek için bir pazarlık yaptın." Mariel başparmağını bardağının sapında gezdirdi. "Çok nazıksın."

"Bu nazik bir davranış değildi. Bu benim görevimdi."

Oz aynı fikirde olmamakta o kadar aceleliydi ki Mariel bunun hassas bir nokta olup olmadığını merak etti.

Astaroth muhtemelen onu nezaketi zayıflık olarak görmesi için eğitmişti.

Zamanlayıcı çaldı ve Mariel aceleyle fırına gitti. Kurabiyeler kızarmıştı ve mutfak nefis kokularıyla dolmuştu. "Onları soğumaya bırakmamız gerekecek," dedi Mariel. Sonra Oz'a baktı ve yeniden düşündü. "Aslında, muhtemelen erimiş sıcak çikolata parçalarını seveceksin."

Önüne dumanı tüten bir tabak kurabiye koydu. Oz içsel bir tartışma yaşıyormuş gibi kurabiyelere baktı, sonra bir tanesini kapıp ağzına attı. "Çok güzel," diye inledi bir ağız dolusu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Mariel başka biriyle ilgilenmenin verdiği gururla yüzünün kızardığını hissetti. "Peki sonra ne oldu?"

Oz yutkundu. "Sonlara doğru mantıklı konuşmuyordu: geçmişle bugünü karıştırıyor, fiyatlar ve hediyeler hakkında gevezelik ediyordu. Anlamamı istediğini söyledi ama ne olduğunu söylemedi." Oz yüzünü buruşturdu. "Geriye dönüp baktığımda

ama pazarlığı bitirip inime dönmek istedim."

"Bir sığınakta mı yaşıyorsun?" Mariel merakla sordu. "Porsuk ini gibi mi? Yoksa porsukların yuvaları mı var?"

Oz'un dudakları seğırdi. "Sen ve senin soruların."

"Özür dilerim." Mariel yeniden odaklandı. "Bana mağarayı sonra anlatırsın."

Oz bir lokma daha kurabiye yerken, "Ondan pazarlığın kendi payına düşen kısmını ifade etmesini istedim," dedi, "ama ayrıntılara gerektiği kadar dikkat etmemiştim. Hâlâ saçmalıyordu ve ben de bunların yaşlı, kafası karışık bir adamın birbirinden kopuk sözleri olduğunu düşündüm. *Ruhumun acısız bir şekilde ölmesi için, dedi ve o zaman acının olduğu yere geçsin.*"

Mariel burnunu kırıştırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Ondan sonra bir büyü okudu. Genel niyetini anlayabiliyordum - ruhunun iyi bir yere gitmesini istiyordu - bu yüzden sorgulamadım. Ne de olsa tüm ruhlar iblis düzlemine gider."

Oz'a her ne olduysa şekli Mariel'in seçemeyeceği kadar bulanıktı ama hızla nefes alış verişine bakılırsa, olayın açığa çıkmasına çok az kalmıştı. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu ve bir süre sonra Ozroth elini kendi eliyle kapattı.

Bir zamanlar onun sıcak tenini iğrenç bulması Mariel'i şaşırtmıştı. Şimdi ise bayılıyordu. Soğuk bir gecede battaniyenin altına kıvrılmak gibiydi, adam ona dokundukça kaslarındaki gerginlik çözülüyordu. "Anlat bana," diye ısrar etti. Ve sonra, rüşvet asla yanlış gitmediğinden, kandırıcı bir tonda ekledi, "Daha fazla kurabiye yapacağım."

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Bunlar güzel kurabiyeler."

"Ve bunlar mağazadan alınmış. Size gizli tarifimi kullanarak sıfırdan kurabiye pişireceğim."

"Zor bir pazarlık yapıyorsun." Yüzünü buruşturdu. "O tür bir pazarlık değil. Kastettiğim bu değildi."

"Sorun yok." Mariel başparmağını onun serçe parmağında gezdirdi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Zavallı Oz. O kütüphane kitaplarında anlatılan iblislerden daha farklı olamazdı. Terliyordu ve gözleri

rahat mutfağından çıkış yollarını planlıyordu. İtiraf üzere olduğu şey gerçekten korkunç olmalıydı.

"Ruh bir bedenden dışarı süzülürken, iblis diyarına bir portal açıyorum ve orada ruh havada sürüklenen diğer binlercesine katılıyor." Sesi anımsatıcı bir hal aldı. "Çok güzel bir manzara. Orada gökyüzü daha karanlık, griden mora ve siyaha kadar her renkte ve ruhlar süzülürken altın renginde parlıyorlar."

"Ateşböcekleri gibi," dedi Mariel. Ruhunu kaybetme düşüncesi ne kadar ürkütücüye, görüntüsü de o kadar güzeldi.

"Hiç Çin'e gittin mi?" Oz sordu. Mariel başını salladı. Washington Eyaleti'nin dışına bile hiç çıkmamıştı. "Birkaç kez gittim ve neye benzediğine en yakın gördüğüm şey Fener Festivali'ydı. Her bahar, kağıttan fenerler yaparlar ve bir mum ilâştirirler. Onları serbest bıraktıklarında, sıcak hava fenerlerin uçmasını sağlıyor. Gece gökyüzü onlarla doluyor, sarı ve turuncu renkte yanıyorlar."

"Kulağa çok güzel geliyor."

Başını salladı. "Ruhlar ışık yayıyor ama aynı zamanda enerji de yayıyorlar. Her yeni ruhla birlikte kendimizi daha uyanık, daha sağlıklı ve daha huzurlu hissediyoruz." Bir elini kalbinin üzerinde gezdirdi. "Temelde eksikliğini duyduğumuz bir şeyi tamamlıyor."

Mariel başka kaç kişinin iblis uçağına bu kadar yakından bakabildiğini merak ediyordu. "Görmeyi çok isterim," dedi dürüstçe.

"Belki bir gün seni de götürebilirim." Oz'un yüz ifadesi özlem doluydu.

Bir gün kelimesi kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Aralarında bir gelecek olduğunu ima ediyordu. Onun elini sıktı. "Yani geçidi açtın ve ruh süzülerek içeri girdi ve-" Oz başını sallayınca sözünü kesti.

"Olmadı." Gözlerini kapattı. "Onun yerine içime süzüldü."

Koridordaki saatin tik takları, ardından gelen sessizlikte gürültülü görünüyordu. Görünüşe göre, işte buydu. Beklediği açıklama buydu. "Anlamıyorum. İçine mi girdi? Yuttun mu?" Bu, yutulmuş bir ruhun nasıl geçeceğine dair sorulara yol açtı ama Mariel yoluna devam kararlıydı, bu yüzden onun anlamlandırmasını bekledi.

Oz gözlerini açtığında yorgun görünüyordu. "Hayır, göğsüme battı ve kayboldu." Yüzünü buruşturdu. "Sonra bir şeyler hissetmeye başladım. İlk başta korku."

Mariel onun söylediklerini anlamaya çalıştı. "Normalde korku hissetmez misin?"

"Öyle değil. O kadar güçlüydü ki dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra yataktaki o cesede bana yaptığı her şey için öfkelen dim."

Mariel göz gezdirdiği bir kitaptan bir satırı hatırladı:

İblisler insanlardan daha beyinseldir. İblisler bir dizi duyguyu hissetseler de, bu duygular insan deneyimine kıyasla sessizdir ve türümüzün uyarılara verdiği en yoğun duygusal tepkilerden yoksundurlar.

Oz o kadar huysuz bir drama kraliçesiydi ki, bunu saçmalık olarak görmezden gelmişti ama belki de değildi.

"Sonraki birkaç gün içinde işler daha da kötüye gitti," dedi Oz. "Ruhumu göğsümde hissedebiliyordum, parlıyordu, sıcaktı ve *korkunçtu*. Bir an sebepsiz gözyaşlarının eşiğine geliyordum, sonra güzel bir şey görüp mutlu oluyordum. Bu bir duygu tahterevallisiydi." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Sonra fiziksel değişiklikler geldi. Her gün yemek yemeye ve uyumaya ihtiyaç duymaya başladım. Sesler daha yüksek, renkler daha keskin, tatlar daha yoğun duydum." Titredi. "*Çok bunaltıcıydı.*"

Mariel'in dudakları aralandı. Ona baktı, Oz'u oluşturan yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalıştı. Hiçbir zaman acımasız görünmemesine şaşmamalıydı. Ruh halinin değişken olmasına şaşmamalıydı. Daha önce duygularını hiç bu kadar yoğun hissetmemişti. "Bunun ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi. "İki yüz yıldan fazla bir süre sonra, kendini tamamen farklı bir insan gibi hissetmek. Yaşama şeklini değiştirmek zorunda kalmak."

Başını salladı. "Neyin yanlış olduğunu anlamadan önce neredeyse açlıktan ölüyordum. Kendimi inime kilitlemişim, ne olduğunu anlamaya çalışmak için kitap okuyordum ve sonraki birkaç gün boyunca gittikçe zayıfladım. Sürünecek hale geldiğimde açlık olduğunu anladım ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm." Titredi. "Ben de Astaroth'u çağırdım."

"Nasıl tepki verdi?"

"Dehşete kapılmıştı," dedi Oz açıkça. "Bu zayıflığı geliştirdiğim için kesinlikle dehşete düşmüştü."

Mariel kaşlarını çattı. "Bir şeyleri hissetmek bir zayıflık değildir."

"Bir pazarlıkçı için mi? Bu hayal edilebilecek en kötü zayıflık. Öfkeye, ... ya da suçluluğa teslim olursam görevimi nasıl yerine getirebilirim?"

Bu adil bir soruydu. Mariel, net kazancı iyi olsa bile başka bir varlığın büyüsunü almayı hayal bile edemezdi. "Kulağa zor geliyor."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Öyle."

Ve şimdi başka bir ruh pazarlığında kapana kısılmıştı. Mariel'in kendi suçluluk duygusu yoğunlaştı. "Bir ruh kazandığından beri yapmak zorunda kaldığın ilk pazarlık bu mu?"

Sanki içinde evrenin gizemlerinin cevapları varmış gibi kupasına baktı. "İki kişi daha vardı. Bir kadın süper model olmak istiyordu. Bu iyiydi. Ama bir adam babasından intikam almak istiyordu." Gözlerini sıkıca kapattı. "Banka hesabından sağlığına kadar bir adamın hayatını mahvetmek için sihrimi kullanmak zorunda kaldım."

Mariel'in nefesi kesildi. "Bu korkunç."

"Yıllar boyunca sayısız intikam pazarlığı yaptım ve hiç uykusuz kalmadım," dedi Oz. "Ama bundan sonra iblis düzlemine döndüğümde Ağladım." Yüzü utançla buruştu. "Ve Astaroth gördü."

Sözlerinde Mariel'in omurgasını ürperten bir ağırlık vardı. "Seni incitti mi?"

Başını iki yana salladı. "Kastettiğin şekilde değil, beni asla fiziksel olarak cezalandırmadı. Ama beni yerden yere vurdu, ne kadar başarısız olduğumu, iblisler için utanç kaynağı olduğumu söyledi. Eğer kendimi , konseyin beni görevimden almak zorunda kalacağını söyledi."

Mariel'in eline fırsat geçerse, iblisin testislerini yeniden düzenlemesi için Calladia'yı Astaroth'un üzerine salacaktı. Alt dudağını endişelendirdi. "Pozisyonunu terk etmek o kadar kötü mü olur?" Eğer pazarlık Oz'a keder getiriyorsa, başka bir iş bulması onun için daha iyi olmaz mıydı?

"Bu bir felaket olur," dedi sert bir sesle. "Görevim olmadan hiçbir amacım, hayatta kalmak için hiçbir nedenim yok."

"Ah, bebeğim." Sevgi sözcükleri Mariel'in ağzından bilinçli bir düşünce olmaksızın döküldü. Masanın etrafında dönerek Oz'a doğru ilerledi. Oz yıkılmış görünüyordu, sanki onu mahkûm edecekmiş gibi ona bakıyordu. Daha iyi bir fikri olmadığı için Mariel onun kucağına oturdu ve kollarını boynuna dolayarak saçlarının yumuşak uçlarıyla oynadı.

Gözleri büyüdü ve keskin bir nefes aldı. "Ne yapıyorsun?" "Seni rahatlatıyorum." Mariel kulağını onun göğsüne dayadı ve kalbinin düzenli atışını. Güzel kokuyordu, tıpkı onun vücut yıkaması gibi, ama altında dumanlı, baharatlı bir nota vardı. Kükreyen bir ateşin önünde yenen tatlı gibi. "Hayatta olmak için bir sürü nedenin var," dedi. "Ve ağlamaktan utanmamalısın."

Eli kızın beline yerleşti ve onu kendine yakın tuttu. "İblisler ağlamaz," dedi nefesi saçlarını okşayarak. "En azından ruh pazarlıkçıları ağlamaz."

Burnuyla onun göğsünü dürttü. "İblislerin ne yaptığının önemli olduğunu sanmıyorum. Bence *senin* ne yaptığın önemli."

"Mesele de bu zaten. Anormal bir şey yapıyorum. Ben bir iblisin şakasıyım, ruh pazarlıkçısı unvanına pek layık değilim."

Dik oturdu ve parmağını adamın dudaklarına bastırdı. "Sus." Dudakları Mariel'in tenine değdiğinde ağzı söylenmemiş kelimelerle doldu ve tüyleri diken diken oldu. "Konuşma sırası bende."

Gözlerini kısıtı ama itiraz etmedi. Diğer eli de kurabiyeyi bırakıp Mariel'in beline uzandı. Mariel onun tarafından tutulma hissini seviyordu, elleri sağlam, kalçaları altında sertti. Her şeye rağmen ona kendini güvende hissettiriyordu.

"Yani senin bir ruhun var," diye başladı. Farkına vardı ve gözleri büyüdü. "Ooh, yıldırıma neden olan şey bu olmalı! Bana ruhun içindeki kıvılcım olduğunu söylemiştin, değil mi? Sihir?" Adam başını salladığında, bir gizemi çözmüş olmanın verdiği tatminle sırıttı. "Yani artık büyücünün büyüsüne sahipsin. Bu yüzden ortaya çıktı." Şimdi düşününce, Oz'la ilgili birkaç tuhaf olay daha olmuştu: ışıkların titremesi, ampullerin patlaması, şimşekleriyle aynı mavi tonda statik elektrik zapları.

Dudaklarını yaladı ve dilinin ucu kızın parmağına değdi. "Çok zekisin. Bu olmalı."

Bu iltifatın tadını çıkardı. "Demek bir ruhun var," dedi, "ve bu seni biraz daha insan yaptı. Duygular, büyü... artık sadece bir iblis değilsin."

Tartışacağını anlayabiliyordu, bu yüzden avucunu onun ağzına kapattı. "Mmph mmph," dedi, gözleri tehditle kısılmıştı, o kadar ılıktı ki kadın buna aldırmadı.

"Kendinden nefret etmeye devam edebilirsin," dedi, "ama ben bu nefreti hak edecek hiçbir şey görmüyorum. Artık diğer iblislerden farklısın, ne olmuş yani? Eşsizsin. Bana göre bu seni daha güzel kılıyor."

Yüz ifadesi yumuşadı. Avucunu hafifçe ısırdı ve sonunda konuşmasına izin vermek için kaldırdı. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sesindeki ihtiyaç ve şüphe Mariel'in kalbini sızlattı. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Kaç kez güzel sözler duymaya o kadar muhtaç olmuştu ki, bu sözlerle inanmaya cesaret edememişti.

Mariel onun burnunun ucunu öptü. "Oz, bence sen güzelden daha fazlasısın. Sert ve zekisin. Ruhumu hasat ediyor olman gerekiyordu ama bunun yerine beni desteklemeye ve korumaya devam ediyorsun." Kaşına bir öpücük daha kondurdu ve titrek bir nefes verdi. "Tüm dünyalarda eşsizsin ve seni tanıdığım için kendimi şanslı hissediyorum."

Onu sıkıca kavradı, başını boynunun omzuyla birleştirdi boşluğa gömdü. "Pazarlık yapmak istemiyorum," dedi, sözcükler onun teni tarafından boğuklaştırılmıştı. "İstemiyorum, Mariel. Seni incitmeye dayanamam."

Göğsündeki değerli, dayanılmaz ağrı yayılıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülürken gözleri yanıyordu. "Biliyorum," diye mırıldandı onun saçlarına. "Ben de yapmak istemiyorum. Aslında, ben-" Dudaklarını yaladı ve bu değerli, tehlikeli şeyi *itiraf edip edemeyeceğini, etmesi gerekip gerekmediğini* düşündü. Ama Mariel verdiği insanlar söz konusu olduğunda yarım tedbirler alan biri değildi. Ona bu dürüstlüğü borçluydu. "Kalmanı istiyorum," dedi kalın boğazının arasından. "Seninle çıkmak, sana kur yapmak istiyorum." Belki bu imkânsızdı ama yine de düşüyordu, kalbi mantığa karşı sağırdı.

"Mariel," diye nefes aldı Oz. Onu daha yakına çekerek kucağına oturttu. Bacakları adamın kalçalarının iki yanında garip bir şekilde sallanıyordu ama Mariel kıpırdayamadan, konuşamadan, hatta *düşünmeden* Oz'un ağzı onunkine yapıştı.

Onu ağız açık, umutsuz bir tutkuyla öptü, baskı neredeyse morartıyordu. Mariel titreyerek onu karşılamak için dudaklarını açtı. Dili onunkinin üzerinde gezindi ve Mariel onun yalamasına kendi yalamasıyla karşılık verdi.

Ağız sıcaktı. Bir mumun üzerindeki hava gibi, buharlı su gibi, bir yanardağın kenarında durup içine düşmenin nasıl bir şey olacağını merak etmek gibi sıcaktı. Mariel bakire değildi ama bu yakıcı ihtiyacın daha fazlası için kendini seve seve feda edebilirdi. Adamın kucağında sallanıyor, kot pantolonunun altındaki sertliğe sürtünüyordu.

"Oz," diye nefes aldı adam boğazından aşağı öpmek için uzaklaştığında. "Beni yatağa götür."

Dudakları nabzının üzerinde hareketsiz kaldı. "Emin misin?"

Mariel yanıyordu, tüm vücudu onunkine karşı hassas ve özlem doluydu. Uyluklarının arasında ıslaklık birikti ve kucağında kayarken, içinden bir zevk kıvılcımı geçti. Kendini cüretkâr hissederek işaret parmağıyla onun boynuzunun izini sürdü. Adam sert ve aç bir ses çıkararak ürperdi.

Mutfağında belirdiği andan itibaren bu kaçınılmaz olmuştu. Ve her ne kadar imkânsız ve yanlış olsa da Mariel daha fazla direnemeyecekti.

"Eminim."

YİRMİ ÜÇ

M ' ilanı. Oz'un onu bir mağara adamı gibi omzuna atıp ırzına geçmesi için, belki. Bir şey vahşi, ateşli, ve agresif.

Beklemediği şey onun yumuşak iç çekişi ve dudaklarının nazik fırçasıydı. Yanaklarını okşadı, onu narin ve kıymetliymiş gibi öptü. Görünüşe bakılırsa işlerin içinde ırzına geçmek yok.

"Bunun benim için çok özel olduğunu bilmeni istiyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı.

"Oh, Oz." Açıklanamaz bir şekilde onun sert tatlılığı karşısında gözlerinin dolduğunu hissetti. "Bu benim için de çok özel." Oz bazen onu çileden çıkarıyor ve endişelendiriyordu ama yine de ona aşık olmuştu.

Alnını onunkine yasladı ve nefesleri birbirine karıştı, nemli ve aceleci. "Sana çok zevk vereceğim," diye yemin etti ve Mariel'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Onu bir kez daha öptü, sonra ayağa kalktı, ellerini kışının altına sabitledi. Mariel ani hareket karşısında ciyakladı ve bacaklarını onun beline dolamak için çabaladı. Belki de her şeye rağmen büyüleyici olabilirdi?

Oz koridorda ilerliyor, dilini emen biri için takdire şayan bir doğrulukla yol alıyordu. Adam onun poposunu yoğurdu ve kadın o iri, becerikli elleri üzerinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Ozroth karanlık yatak odasına girdi. "Ow." Bir şeye tekme attığı için adımları tekledi.

"Özür dilerim. Bu sabah ayakkabı denediğimi unutmuşum." Kız, adam kuru seks seansları iptal edildikten sonra banyoda saklanırken birkaç çift ayakkabıyı karşılaştırmış, ama sonunda güvenilir yürüyüş botlarını tercih etmişti.

Şimdi Mariel kesinlikle ıslak bir sevişmeyi dört gözle bekliyordu. Tamam, belki bunu söylemenin en seksi yolu bu değildi ama mantıklı düşünme kapasitesi her geçen saniye azalıyordu.

Oz yatağa doğru yürürken, "Bu kaostun içinde nasıl yaşıyorsun, beni aşılıyor," diye mırıldandı.

Onun kulağını çimdikledi. "Düzenli olmam konusunda beni azarlamaya devam etmek mi istersin, yoksa beni yatağa atıp sikmeyi mi tercih edersin?"

"İyi noktaya değindin." Onu yatağa fırlattı ve Mariel kıkırdadı. Adam onu takip ederek eğilmiş bacaklarının arasına diz çöktü. Elbisesi yırtılmıştı ve adamın kot pantolonunun hassas iç bacaklarına değdiğini hissedince kıvrandı.

Eğildi ve yatağın başucundaki lambanın zincirini çekerken bir klik sesi duyuldu. Yumuşak altın rengi ışık yatak odasını kapladı.

Ona bakarken Oz'un gözleri ağırlaştı. Dudaklarını yaladığında Mariel ürperdi. "Her santimini görmek istiyorum," dedi. "Parçalanışını izlemek istiyorum."

Vay canına. Kütüphane kitapları iblislerin edepsiz konuşmalarından hiç bahsetmemişti. Onun bariz arzusundan cesaret alan Mariel ellerini başının yanındaki yastığa dayadı ve sırtını dikleştirerek göğüslerini ayçiçeği desenli elbisesinin çukur yakasına bastırdı.

Oz inledi ve elleri onun göğüslerini kapladı. Onları okşarken, "Muhteşem," diye mırıldandı. Parmakları kumaşın kenarlarında gezindi. "Ağzıma almak için sabırsızlanıyorum."

Mariel kendini dünyanın en seksi kadını gibi hissediyordu. "Ne bekliyorsun?" diye sordu nefes nefese.

Oz homurdandı, sonra onu yüzüstü çevirdi. Oz belindeki yayı çözüp kuşağı gevşetirken Mariel yastığı kavradı. Fermuarı yavaşça aşağı çekti, çıkardığı ses hareketsiz odada aşırı derecede yüksekti. Mariel

kumaşı çıkarmasına yardım etti ve onu ikisi de limon yeşili olan sutyen ve külotla bıraktı.

"Bunun olacağını bilseydim dantel giyerdim," dedi.

Elleri kızın belinde, sonra da dolgun kalçalarında gezindi. "Bu mükemmel." Bir parmağını omurgasında gezdirdi, sonra sütyeninin kopçasıyla uğraşmaya başladı. Eliyle kurcalarken küfretti ve Mariel bir kahkaha attı. Görünüşe göre bazı şeyler tüm düzlemlerde evrenseldi.

Sonunda sutyeni çıkardı ve bir sapan gibi odanın diğer ucuna fırlattı. Mariel iç çamaşırlarının bu kadar nazıkçe kullanılmasına itiraz edemeden adam onu tekrar sırt üstü çevirdi ve Mariel adamın önünde neredeyse çıplak yattığı gerçeğinden başka bir şey düşünemez oldu.

Altın rengi gözleri daha koyu görünüyordu, göz bebekleri arzuyla büyümüştü. Titreyen elini ağzına götürdü. "Çok güzel," dedi çıplak göğüslerine bakarak. "Lucifer, sen nasıl gerçeksin?"

Mariel onun hayranlık dolu bakışları altında kıvrandı. İki yüz yaşından büyüktü ama yine de göğüsleri onu sersemletmeyi başarmıştı. Onları avuçlamak için uzandı ve başparmaklarını pembe meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

Oz onun ellerini kenara itti ve işi devraldı. Ve ah, Oz'un elleri onunkilerden çok daha iyiydi. Parmakları nasırlı ve sıcaktı ve tenini nazıkçe törpülediğinde tüyleri diken diken oluyordu. Göğüslerine masaj yaptı, göğsüne huşu dolu bir ifadeyle baktı.

Adam meme ucunu çimdiklediğinde Mariel'in nefesi kesildi ve başını geriye eğdi. "İyi mi?" diye sordu adam, diğer meme ucunu da mıncıklayıp Mariel'in vücuduna bir zevk dalgası göndererek. Mariel çılgınca başını salladı ve çarşafı yumruklarıyla sıktı. "İyi," diye onayladı adam. Adam başını eğip dudaklarını bir meme ucuna yapıştırmadan önce Mariel onun kendini beğenmiş sırıtışını bir anlığına yakaladı.

Eğer parmakları iyiye, ağzı düpedüz büyüleyiciydi. Onu diliyle okşadı, sonra emdi ve ağzının sıcaklığı hissi yoğunlaştırdı. Mariel ellerini onun saçlarında gezdirdi, sonra da cesaretlendirmek için boynuzlarını okşadı. Sıcak ve pürüzsüzdüler ve onlara dokunmak homurdanmasına ve daha sert emmesine neden oluyordu, bu yüzden bunu yapmaya devam etti.

Uzun dakikalar boyunca Mariel'in boynunu ve göğüslerini öptü, okşadı ve kemirdi, Mariel'in kalıcı olmasını umduğu kırmızı izler bıraktı. Mariel'in görmek istediği

Yarın aynada onları görecekti: Birinin onu mantıksızca istediğinin kanıtı.

Oz onun göğüs kafesinden karnına doğru öptü ve dilini göbek deliğinin etrafında gezdirdiğinde Mariel kıkırdadı. Dilini içeri daldırdığında, Mariel kıvranarak uzaklaşmaya çalıştı. Adam onun tenine gülümsedi ve Mariel nefesini tuttu. Onu hiç bu kadar mutlu ve heyecanlı görmüş müydü? Kadının keşfettiği her santimi ona sonsuz bir neşe veriyor gibiydi.

Adamın onu her yerinden öpmesi ama karşılığında ona dokunma fırsatı bulamaması adil görünmüyordu. "Gömleğini çıkar," dedi Mariel.

Diz çöküp gömleğini çıkardı ve Mariel takdirle içini çekti. Göğsü pürüzsüzdü, derisi kasların üzerinde gergin bir şekilde uzanıyordu. Gözleriyle adamın karnındaki çıkıntıları takip etti ve bel kemerinin üzerindeki mutlu izi görünce dudaklarını yaladı. İblisler insanlar kadar kıllı görünmüyordu, bu bazı açılardan güzeldi - sakal yanığı yoktu - ama o kasık kılları ağzını sulandırdı. Diliyle onu takip etmek istedi.

Doğrulup planı harekete geçirmeye çalıştı ama Oz onu tuttu. "Hâlâ benim sıram."

Kalçalarını birbirine sürttü, iç çamaşırındaki ıslaklığın farkındaydı. Şok edici bir şekilde tahrik olmuştu ve adam onun belden aşağısına dokunmamıştı bile. "Acele et o zaman."

Yavaş ve şehvetli bir şekilde gülümsedi, sonra alt dudağını yaladı. "Siz insanlar bir deneyimin tadını nasıl çıkaracağınızı bilmiyorsunuz."

Hecate, ya onu saatlerce beklettiyse? Ya bu bir kur olayıysa ve üçüncü aşamaya daha yıllar varsa? Mariel bu tür bir gecikmiş hazza katlanamazdı. "Tadını çıkarıyorum," diye karşı çıktı. "Sadece senden daha hızlı tadını çıkarıyorum."

Kıkırdadı ve kadının kalçalarını sıktı. "Sabırsız."

"Azgın," diye düzeltti onu. Aklına başboş bir düşünce geldi ve bir kahkahayı avucunun içinde bastırdı.

"Ne?" diye sordu, parmakları teninde daireler çizerken.

"Azgın olanın sen olduğunu düşünüyordum. Bilirsin, çünkü-" Başını işaret etti.

Homurdandı. "Şaka yapmayı bıraktın mı? Eğer öyleyse, seni yalamak isterim."

"Ah." Mariel'in yüzü kızardı. "Um, evet. Bunu yap."

Yataktan aşağı kaymadan önce ona sinsi bir gülümseme daha attı. İç çamaşırını çekiştirerek çıkardı, sonra da bacaklarını omuzlarına bağladı. Mariel elleriyle yüzünü kapattı, aynı anda hem gıdıklanmış hem de utanmıştı.

"Hayır," dedi Oz. Nefesi kızın dudaklarına doğru sıcak bir şekilde üflledi. "Ben seni tadarken bana bak."

Mariel inledi. Bu gece hayatta kalamayacaktı. Ama ellerini kaldırdı ve kalçalarının arasından Oz'un yüzüne baktı. O yaldızlı gözleri ve kalın boynuzlarıyla çok kötü görünüyordu. Daha önce mümkün olduğunu hiç bilmediği tüm fantezileri gibi.

Klitorisinin üzerine sıcak bir hava üfledi ve Mariel sarsıldı. Havayı yavaşça bir yalama izledi. Onun tadına iyice baktı, dili sanki haritasını çıkarıyormuş gibi hatlarının üzerinde dönüyordu. Adam klitorisinin etrafında dönerken Mariel'in boğazından boğuk sesler yükseldi. Sanki havalanmasını engelleyecekmiş gibi yastığı kavradı. Daha önce sihirli yetenekleri arasında bu yoktu ama onu stratosfere çıkarabilecek bir şey varsa o da Oz'un ağzıydı.

Hızlı gitmiyordu ama nazik de davranmıyordu. Mariel'in daha önce oral seksle ilgili sorunu buydu -erkekler dillerini etkisiz bir şekilde sürme eğilimindeydiler, yeterince baskı uygulamıyorlardı ve açıkça bu işin mümkün olduğunca çabuk bitmesini umuyorlardı. Ama Oz yoğun bir adanmışlıkla onu yaladı, dudaklarını emdi, sonra da iç bacaklarını ısırdı. Dişlerini hafifçe klitorisinin üzerinde gezdirdiğinde, Mariel'in sırtını yataktan kaldırmasına neden olan bir his şimşegi çaktı.

Oz bir parmağını onun içine soktu ve Mariel hafifçe gerildiğinde inledi. "Hecate, bu işte çok iyisin. En iyisi, mutlak-oh!" Oz o anı çabalarını yoğunlaştırmak için kullandı ve bir ziyafet sunan aç bir adam gibi onu yutarken kelimeler Mariel'in kafasından uçup gitti.

İlk parmağına bir ikincisi daha katıldı ve iç duvarını okşamak için onları kıvırmadan önce makasladı. "Sıkı," diye homurdandı yalamalar arasında. "Seni beni almaya hazır hale getirmem gerek."

Mariel karşılık olarak boğuk bir ses çıkardı. Göğsü kabardı ve karnının alt kısmında gerginlik oluştu. Daha önce hiç oral yoldan boşalmamıştı ama

kesinlikle o yokuşu tırmanıyordu. Kalçaları bilinçli bir düşünce olmadan sallanıyor, ihtiyaçtan huzursuz oluyordu.

Klitorisini emerken parmaklarını pompaladı ve Mariel haykırdı. Bir orgazm, sıcak, titreşen bir zevk dalgasıyla onu yıkadı. Körü körüne aşağı uzandı, boynuzlarını yakaladı ve titreyen mutluluğu kovalarken onu sertçe kendine doğru çekti.

Sonunda zonklama hafıfledi ve Mariel tekrar yeryüzüne indi. Oz hâlâ devam ediyor, aç yalamalar arasında hırıliyordu ve Mariel ellerini boynuzlarından çekip alnına bastırdı.

"Lanet olsun," diye nefes aldı, bacaklarının arasına diz çöküp ön kolunu ağzına silen Oz'a şaşkınlıkla bakıyordu. Yanakları ve çenesi kızın ıslaklığıyla parlıyordu ve Mariel ona bakarken kalçaları titriyordu. "Bu ... vay be."

Sırıttı, bembeyaz dişlerini ve iç bacaklarına batarken inanılmaz bir his uyandıran o hafif uzun kesici dişlerini gösterdi. "Nefis birisin." Bu sözcük onun aksanıyla kulağa günahkârca geliyordu.

Kendini oturur pozisyona itti ve boynuzlarını nasıl hırpaladığını hatırladı. "Boynuzlarını incittim mi? O kadar sert tutmak istememiştim."

İnledi ve başını geriye doğru eğdi. "İstediğin zaman boynuzlarımı tutabilirsin. Çok iyi hissettirdi."

Kütüphanede iblis oral seksiyile ilgili bir bölüm olmadığı kesindi ama Mariel bu konuda koca bir kitap yazmaya hazırды. "Seni tutuyorum," diye ağzından kaçırды. Sonra gözleri irileşti. Kahretsin, bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemişti?

Yüz ifadesi yumuşadı. "Mariel. . ."

Konuyu belirsiz geleceklerinden uzaklaştırmak isteyen Mariel pantolonunun kemerine uzandı. "Çıkar."

"Otoriter ve sabırsız," dedi sırtarak. Parmakları kot pantolonunun düğmesini tırmaladı, fermuarını indirmeden önce açtı. Onun kötü çıkarmasını bekleyemeyecek kadar sabırsızdı, bu yüzden elini gevşemiş kumaşın içine soktu ve elini onun aletinin etrafına sardı.

Büyük.

Kot pantolon ve garip aç ı nedeniyle dokunuş u kısıtlanmış olsa da Oz'un toparlandığı belliydi. "İnternet haklıydı," diye nefes aldı Mariel, hafıfçe aş ağı yukarı çek iştirirken, iç çamaş ırının kumaş ının arasından Oz'un aletinin çelik gibi sütununu hissediyordu. Penisinin dikenli olup olmadığı ya da bunun gibi tuhaf bir şey olup olmadığı hâlâ belirsizdi ama bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"İnternet mi?" diye nefes nefese kald ı kadın onu sıkarken.

"Boş ver." Oz'un Mariel'in iblis pornosunun derinliklerine daldığını bilmesine gerek yoktu. "Pantolonunu çıkar."

Kadının elinden kurtulup kot pantolonunu çıkarırken kıkırdaması nefes kesiciydi.

"Şimdi uzan ve sana bakmama izin ver."

Yorganın üzerine uzanırken, "Çok fazla emir veriyorsun," dedi.

"Sıra bende," dedi Mariel, ellerini adamın göğsünde gezdirebilmek için yaklaşarak. Devasa göğüs kasları ve alt ılı karın kaslarıyla muhteş emdi. Kutsal V, ereksiyonla çukurlaş an siyah boxer külotun içine giriyordu.

Mariel'in sırasıyla gözlerini, ellerini ve ağız ını o sikin üzerine dikmesi gerekiyordu. Eğildi ve adamın iç çamaş ırının kemerini dişleriyle kavrayarak aş ağı doğru çekti. Adam şaş ırmış gibi bir ses çıkardı ve Mariel gururlandığını hissetti. Adamın iki yüz yıldan fazla deneyimi olabilirdi ama Mariel'in de birkaç numarası vardı.

Sonunda iç çamaş ırını tamamen çıkarmak için ellerini kullanmak zorunda kald ı. O noktada Mariel topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, gözleri şimdiden dünyada en sevdiği alete yapış mış tı. Herhangi bir diken ya da uzaylı görünümlü bir şey yoktu ama kalın ve uzundu, teni doğal alt ın ten renginden daha kırmızı ve koyuydu. Mariel yanlardan kıvrılan damarlara bakarken ağız ı sulandı. Belki gözleri metaforik midesinden daha büyüktü ama o sikin içindeki iblis uçağını emecekti.

"Çağırdığın dildo kadar büyük değil," dedi Oz ve bir dakika, sesi gerçekten de mahcup mu çıkıyordu?

Mariel'in gözleri onunkilere kaydı. "Oz," dedi çok ciddi bir şekilde, "bu hayatımda gördüğüm en mükemmel penis. Gerçekten, Platonik idealin

penis."

Kıkırdarken gözleri kırıştı. "Kelimelerle aran çok iyi."

"Kelimelerden daha fazlasına hakimim." Mariel üniversitedeyken ilk oral seksini yapmadan önce panik içinde oral seksle ilgili pek çok makale okumuştı ve bu konuda iyi olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. İyi olmasa bile en azından hevesliydi, bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

Oz'un aynı fikirde olup olmadığını anlamanın tek bir yolu vardı. Mariel, Platon'un formlar teorisine önce ağzıyla daldı ve dudaklarını açarak onun sikinin başını emdi. "Siktir!" Gövdesi yataktan kalkarak laneti haykırdı.

Mariel adamın kalçasına oturana kadar kıpırdandı, sonra da adamın sikini ağzına aldı. Tadı güzeldi, tuz, duman ve baharatın misk gibi bir karışımıydı.

Başının sallanışıyla eşzamanlı olarak pompalayarak tabanın etrafına bir yumruk sardı - hırslıydı, ama hepsini yutmaya çalışacak kadar hırslı değildi çok fazla pratik yapmadan.

Oz çılgına dönmüştü. Küfredip yer değiştirdi, kız onu emerken seksi, çaresiz sesler çıkardı. Adamın eli saçlarının üzerinde geziniyordu, o da elini tutup başına bastırdı ve göz kırparak isterse saçlarını çekebileceğini söyledi. Adam saç köklerini sıktağında Mariel inledi ve ona daha sert bir şekilde bastırdı.

"Gerçek dışı," diye homurdandı Oz. Dişlerini göstererek çenesini sıktağında boynundaki tendonlar belirginleşmişti. "Kahretsin, çok iyi."

Mariel bir lolipop emer gibi dilini onun etrafında dolaştırdı. Çenesi ağrımaya başlamıştı ama pes edecek biri değildi. Eğer bu iblisi parçalayabilseydi, parçalardı.

Birdenbire onu uzaklaştırmak için saçlarından çekiştirdi. Aleti yumuşak bir *patlamayla* ağzından çıktı ve Mariel aleti alındığı için suratını astı. "Ağzıma boşalmanı istiyorum," diye yakındı.

Oz'un her ürperdi. "Bir dahaki sefere, *Velina*."

Bu kelimeye aşina değildi. "Vel-ne?"

Avucunu yüzüne doğru ovuşturdu. "Eski İblisçe," diye mırıldandı, ağzından kaçtığı için utanmış görünüyordu. "Bir sevgi sözcüğü."

Bu Mariel'in hoşuna gitmişti. "Sen de benim *Velina*'m mısın?"

"*Velina* dişil versiyonu. Yine de senin *velino*'n olabilirim. Cinsiyet ayrımı gözetmeyen versiyonu *veline*."

"*Velino*'m." Kelimeyi denedi. "O halde, *velinom*, neden sana sakso çekemiyorum?"

Göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkıyor, teri tenini parlatıyordu. "Çünkü seni şimdi becermek istiyorum."

Nefesi kesildi. Tamam, Mariel bu plana katılabilirdi. "Anlaşıldı," dedi ve sonra içten içe ürperdi. Müstehcen konuşmalar yapmak için iblislere pek yatkın değildi.

Oz onun garipliğini umursamıyor, hatta fark etmiyor gibiydi. Ona evreninin merkeziymiş gibi bakıyordu, gözleri karanlık vaatlerle doluydu.

Mariel'in türler arası sorun potansiyelini araştırarak kapasitesi ya da sabrı yoktu, bu yüzden komodini çekip açtı ve bir prezervatif aldı. Her zaman iyimser olmuştur, bu yüzden normal boy prezervatiflerin arasına serpiştirilmiş birkaç Magnum vardı. İblis kesinlikle Magnum'a layıktı.

Dudağını ısırdı, adamın uzun, muhteşem vücuduna baktı. "Hangi pozisyonu istiyorsun?" Onun üzerinde emek vermesini, kendisini yatağa sıkıştırmasını çok isterdi ama aynı zamanda tüm kaslarına bakma fikrini de seviyordu. Ve arkadan kement da hayır diyemezdi.

"Bana binmeni istiyorum," dedi hemen. "En azından ilk başta. Sikime alışana kadar."

Mariel titredi. "Sonra ne olacak?"

"O zaman," dedi dudaklarını yalayarak, "sana ne istersem yaparım."

Bu çok küstahça bir düşünceydi ama Oz küstah bir iblisti ve Mariel itiraz edemeyecek kadar tahrik olmuştu. Kendini daha önce hiç sapık olarak görmemişti ama Oz kulağına pis pis homurdanırken onu biraz savurmak istiyorsa, buna fazlasıyla istekliydi. Ona sarıldı, prezervatif paketini yırtarken parmakları titriyordu. Yıllar geçmişti ve hiç kimseyi onu istediği kadar istememişti. Prezervatifi adamın şaftının üzerinde düzeltti, sonra sikinin ucu kendisine doğru bastırılana kadar kaydırды.

"Düğüm , değil mi?" diye ağzından kaçırdı.

Alnı çatladı. "Düğüm nedir?" diye sordu, belli ki kendini tutmakta zorlanıyordu. Parmakları kadının kalçalarında esnedi.

Bunu daha önce kimseye açıklamak zorunda kalmamıştı, çünkü bu internetteki hayran kurgularının acayip köşelerinde yaygın bir kavramdı - birçok kez ziyaret ettiği köşelerde. Ne de olsa bekârken azgınlık yok olmuyordu; sadece başka çıkışlara ihtiyaç duyuyordu. "Hayran kurgularında penisleri şişirmekle ilgili bir şey ve sen başka bir tür olduğun için-"

"Alet şişirmek mi?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Aletin tamamı değil. Sadece tabanı, böylece kadın-" Mariel onun telaşının arttığını görünce sözünü kesti. "Biliyor musunuz? Bunu hiç söylememişim gibi davranalım."

Çılgınca başını salladı. "Evet, lütfen."

Mariel'e güvenin, penetrasyondan sadece milimetre uzakta işleri tuhaflaştıracaktı. Derin bir nefes aldı, sonra da en ateşli gülümsemesini takındı. "Hazır mısın?"

"Evet!" Oz havladı.

Mariel ona pozisyon vermek için aletini kavradı. "Bunu birkaç yıldır yapmamıştım."

"Bunu yirminci yüzyılın ortalarından beri yapmamıştım." Erimenin eşiğinde görünüyordu. "Lütfen, şimdi yap."

Mariel, adamın sikini görünüşe göre yüzyılda bir kez olan amının üzerinde ileri geri sürüklerken kendini güçlü hissediyordu. "Peki ya gecikmiş haz?" alay etti. "Bu deneyimin tadını çıkarmalısın."

"Siktir!" Gözlerini sıkıca kapattı. "Söylediğim her şeyi unut."

"Memnuniyetle." Mariel aşağı doğru inmeye başladı ve *oh*, esneme mükemmeldi.

Adam sıcak, sert ve kalındı ve her santimi Mariel'in nefesini kesmekle tehdit ediyordu. Tamamen oturduğunda, Mariel zorlukla nefes verdi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece bir inilti çıktı.

Oz'un durumu daha iyi görünmüyordu. "Bana bir dakika ver," diye boğuk bir sesle konuştu.

Mariel'in de bir dakikaya ihtiyacı vardı. O kadar gerilmişti ki, Oz'un nabzını içinde hissettiğine yemin edebilirdi. Kalçalarını deneysel olarak ve Oz'un iniltisi onu teşvik etti. Nezaketten bir ara verdikten sonra

Kendini toparlayan Mariel ellerini adamın göğsüne dayadı ve sikiinin ağır çekiciliğinin tadını çıkararak sürmeye başladı.

Oz'un parmakları Mariel'in kalçalarına saplandı ve onun ritmine uyarken kasları esnedi. Evet, Mariel bu bakış açısını çok sevmiştir.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, övgüler ve küfürler. Mariel onun göğüslerine, kalçalarına, dudaklarına, yürüyüş botlarına yapılan göndermeleri yakaladı. Görünüşe göre Oz'un onun hakkında takdir ettiğı çok şey vardı ama Mariel'in ayrıntıları anlayabileceğı kadar tutarlı değildi.

Kaldıraç olarak yatak başlığını tuttu ve ona daha sert bir şekilde bindi. Adam klitorisini parmakladığında nefesi kesildi. "Evet!"

Her itişinde içinde mükemmel bir noktaya vuruyordu ve çelik gibi kararlı bakışı ona tamamen tatmin olana kadar bunun bitmeyeceğini söylüyordu. Mariel bu bilgiyle rahatlardı ve okyanus dalgaları gibi hareket ederken gözlerini kapadı. Yaklaşan orgazmın habercisi olan sıkılaşmayı çoktan hissetmişti.

Oz onu üzerinden kaldırdı ve Mariel'in başı döndü. "Ne-?" Oz onu elleri ve dizleri üzerine yatırdığında soru cevaplanmıştı. "Evet," diye nefes nefese kaldı Oz onun arkasında diz çökerken. Onun sikine alışmıştı ve şimdi ona ne isterse yapacaktı.

"Sen benimsin," diye homurdandı ve hızlı bir hamleyle kadının içine yeniden girdi.

Mariel derinleşen penetrasyon karşısında haykırdı. Oz bir kolunu Mariel'in altından geçirerek göğsünü sıkarken, terden kayganlaşmış karın kasları Mariel'in sırtına baskı yapıyordu. Diğer eliyle klitorisini okşamaya başladı ve Mariel hayatında daha önce hiç çıkarmadığı tiz, miyavlayan bir ses çıkardı.

"Evet, evet, evet," diye mırıldandı. Her ağır itişte göğüsleri sallanıyordu ve klitorisinin üzerindeki baskı onu çatıdan aşağı gönderecekti. Sonra klitorisini iki nasırlı parmağının arasına sıkıştırdı ve zevk kontrol edilemez bir şeye dönüştü.

Orgazmı bir sıcaklık dalgası halinde patladı. Amcığı adamın etrafında çırpınırken Mariel haykırdı, kolları onu ayakta tutan tek şey göğüslerinin arasındaki ön kolu olana kadar gevşedi.

Oz itmeye devam etti, saçlarına pislik ve övgü mırıldanıyordu. "Sıkı ve ıslak." "Mükemmel cadı." "*Velina*, seni sonsuza dek becermek istiyorum." Ama iblisler bile biyolojilerine yenik düşüyordu ve birkaç hamleden sonra boşaldı, öyle yüksek sesle bağıırıyordu ki Mariel'in kulakları çınladı.

Mariel'i de yanına alarak yan tarafına yığıldı. Nefes nefese kalmış, sanki bir maraton koşmuş gibi hava emiyordu. Baş sersemletici hormonlar, feromonlar, nörotransmitterler ve Hecate'in bildiği başka şeylerle dönüyordu, sanki beyinde büyü bir havai fişek patlamıştı. El ve ayak parmakları karıncalandı.

"Siktir," dedi Oz.

"Vay canına," dedi yanıt olarak.

"Bu-"

"Evet."

Sanki güneş ışığından besleniyor gibiydi. Mariel o kadar sert gülümsedi ki yanakları acıdı. Sonunda iblisiyle seks yapmıştı ve bilmek istediği tek şey bunu ne kadar sürede tekrar yapabilecekleriydi.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

T Mükemmeldi, kelimelere dökülemezdi. Ozroth, Mariel'in saçlarının kokusunu içine çekerek kendini mutlu hissetti.

Hiç bu kadar rahatlamış mıydı? Yastıkların içinde eriyebilirdi. "İblislerin refrakter dönemleri var mı?"

Mariel'in sorusu onu sersemliğinden uyandırdı. "Hmm?" Kelimeleri nasıl bir araya getirebiliyordu?

Ona karşı kıpırdandı. Lucifer, tüm gezegenlerde ondan daha seksi bir kadın var mıydı? Kıvrımları kıyafetlerin altında baştan çıkarıcıydı; tamamen çıplak, bir tanrıçaydı. "Tekrar ne zaman gidebileceğini merak ediyordum," dedi.

Ozroth inledi. Kız ona imkânsız şeyler yapabileceğini hissettiriyordu ama bu onun gücünü biraz aşıyordu. "Ya yirmi dakika beklersin ya da anında ereksiyon için pazarlık yaparsın."

Mariel güldü ve ona karşılık veren bir gülümseme dudaklarını büktü. Ruh pazarlığı hâlâ hassas bir konuydu, çok bastırıldığında bir çürük gibi ağrıyordu ama şaka yapabilmek katlanmayı kolaylaştırıyordu.

Mariel ona daha da yaklaştı. "Ne zaman bir anlaşma yapmamız gerektiğine dair bir zaman çizelgesi var mı?"

Ozroth o kadar sert boşaldığı için hâlâ beyin ölümü geçiriyordu ki lekeler gördü. Oksijenin yardımcı olacağını umarak derin nefes aldı. "Um," dedi. İyi bir başlangıç değildi.

Mariel onunla yüzleşmek için kıvrıldı. "Düşünüyordum da."

Bu da onlardan biri demekti. "Ne hakkında?" Kızın burnundaki çillerden ve yanaklarındaki seks sonrası pembelikten büyülenmişti. Belki de

yirmi dakika abartılı bir tahmin.

"Dünya'dan Oz'a." Onun göğsünü dürttü. "Anlaşma hakkında, tabii ki."

"Doğru." Kızın ela gözlerinde yeşilin ve altının kaç tonu olduğunu nasıl fark etmemişti? Toprak renklerinden oluşan bir kaleydoskop gibiydiler, tıpkı çok sevdiği orman gibi.

"İblisler sonsuza dek yaşar, değil mi?"

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Evet."

"Yani sizin zaman çizelgeniz bizimkinden daha uzun, değil mi? Mesela kur yapmanın yıllar sürdüğünü söylemiştin."

Başıyla onayladı. Eli kızın kışına gitti ve yumuşak, seksi etini avuçladı. Evet, yirmi dakika tahminini kesinlikle geçebilirdi. Şimdi onu nasıl götürmeliydi? Duvara karşı mı?

"Soooo" Kelimeyi uzattı. "Bir süre burada kalsan nasıl olur? Böylece anlaşmadan nasıl kurtulacağımızı araştırabiliriz. Ve eğer bir çıkış yolu bulamazsak, o zaman belki daha uzun süre takılabilirsin. Yetmiş yıl falan."

Bu, dikkatini tekrar yerine getirmesini sağladı. "Ne?"

Utanmış görünüyordu, yanakları daha da kızarıırken dudağını dişliyordu. "Bunu teklif etmenin çok zor olduğunu biliyorum ama sen benim ruhumu almak istemiyorsun, ben de ondan vazgeçmek istemiyorum. Peki, ben ölmeye hazır olana kadar bu pazarlığı sürdürmeye ne dersin?"

Mariel'in öleceği düşüncesi kafasından aşağı buzlu su dökmek gibiydi. Burnu göğüslerinin arasına sıkışana kadar onu daha sıkı kavradı. "Senin öleceğini düşünmek istemiyorum," dedi şiddetle.

"Ben de öyle," dedi sesi boğuklaşarak. Adam çaresiz tutuşunu gevşeterek ona nefes alması için yer açtı. "Ama bu kaçınılmaz. Peki, Dünya'da benimle kalsan ve ben ruhumu vermeye hazır olduğumda ruhumu alsan nasıl olur? Pazarlığı görmezden gelmeyiz, sadece erteleriz."

Onun teklifini kafasında evirip çevirdi. Astaroth hiç hoşnut olmazdı. Ama Mariel haklıydı: iblis zaman çizelgeleri uzundu.

Astaroth'un bahse girdiği düşüncesi Ozroth'un göğsünü öfkeyle doldurdu. Neden bu güzel kadını -ve kendi kalbini- sırf Astaroth, yaşlıların ebedi sidik yarışında puan kazansın diye feda etmeliydi?

İblisler ne yapıyordu? Ne de olsa güç için bitmek bilmeyen kavgaları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve Mariel çok şey ifade ediyordu.

Bunu hayal etti: Glimmer Falls'ta kalmak, belki Mariel'in yakınında bir eve taşınmak (yüzyıllardır biriktirdiği ve yatırım yaptığı için bol miktarda insan parası vardı). Eğer isterse onu her gün görebilirdi. Yemek yapmayı öğrenebilir, ona kahvaltı hazırlayabilir, evini temizleyebilirdi. Onun her zaman hastane köşeli çarşaflarda uyumasını sağlayabilirdi.

Yetmiş yıl bir iblis için o kadar da uzun bir süre değildi, yine de onun yaşlanmasını izlemek acı verici olurdu. Ozroth bundan daha uzun bir süreyi büyük ölçüde durağanlık içinde geçirmiş, her yeni anlaşma dışında hayatı değişmemişti. Yine de insanlar için çok uzun bir süreydi.

"Benden bıcarsın," dedi. "Hayır, sıkılmam."

"Sana yakın olmak zorundayım. Görüş mesafesinde değil ama beni her zaman görebileceğin kadar yakınında."

Ona bakabilmek için daha fazla yer açmak üzere kıvrandı. "Bundan nefret eder miydin?" Gözlerindeki kırılganlık onu kırmakla tehdit ediyordu.

"Lucifer, hayır. Senin yanında olmayı seviyorum. Ama sen hayattan daha fazlasını hak ediyorsun, normal biriyle birlikte olabilecekken huysuz bir iblisle birlikte olmayı hak etmiyorsun." *Sevgi* sözcüğü ağzından çıktığında kalbi küt küt atmaya başladı ve birden insanların en küçük sözcüklere neden bu kadar önem verdiğini anladı. Onu sevdiğini itiraf etmemişti ama yeterince yakındı ve onun yanında kalırsa bu kelimeler kaçınılmazdı.

Bu delilikti. Nasıl bu kadar hızlı, bu kadar uzağa düşmüş olabilirdi? Mariel burnunu kırıstırdı. "Normal birini istemiyorum."

"Ama sen normal birini hak ediyorsun," diye karşı çıktı. "Seninle birlikte büyü yapabilecek, sana çocuk verecek ve senin yanında yaşlanacak birini."

"Büyü yapabiliyorsun. Unuttun mu?"

Orgazm sonrası sersemliğiyle, yeni tuhaf sihir yeteneğini gerçekten de unutmuştu. "Aynı şey değil."

Parmak ucuyla göğsüne bir desen çiziyordu ama eli durdu. "Benimle birlikte olmak istemediğini söylemen sorun değil," dedi sessizce. "Bahaneler uydurmak zorunda değilsin."

Bu, onun bundan çıkarmasını istediği son şeydi. "Hayır! değil."

"O zaman nedir? Lütfen bana karşı dürüst ol."

Derin bir nefes aldı ve kafasında her şeyi en iyi nasıl ifade edebileceğini düşünmeye çalıştı. Kimsenin erkeklerden orgazmdan hemen sonra karmaşık görevleri yerine getirmelerini istememesinin bir nedeni vardı. Kanı aletinde toplanmıştı, beyinde değil.

Yine de temel bir gerçeği biliyordu. "Senin için yeterince iyi değilim."

Mariel ayağa kalktı, öfkeli görünüyordu. "Saçmalık," dedi ve onu kolundan dürterek. "İnanılmazsın."

Başını iki yana salladı. "Hayatım boyunca yaptığım tek şey insanların ruhlarını alıp götürmek oldu. Hiç gerçek arkadaşım yok, ailem yok, çok az hobim var. Uzun zamandır perişan haldeydim ve sen . . . bulutların arkasından çıkan güneş gibisin. Her şeyi parlak ve sıcak hale getiriyorsun." Onu tanıdığı birkaç gün, aralarındaki tartışmalara ve pazarlığın varoluşsal tehdidine rağmen hayatının en güzel günleriydi.

"Bu gerçekten çok tatlı." Dudakları gülümserken titredi. "Ama sen de beni parlak ve sıcak hissettiriyorsun."

Homurdandı. "Buna inanmakta zorlanıyorum." Ondan çabucak sıkılacaktı.

"Benim kararlarımı mı sorguluyorsun?" Mariel'in sesi keskinleşti.

Ozroth'un gözleri büyüdü. Onunla yüzleşmek için oturdu. "Hayır, öyle değil-"

"Çünkü benim adıma konuşmana ihtiyacım yok." Kollarını kavuşturdu.

Lucifer, her şeyi berbat ediyordu. "Öyle demek istemedim-" "Benimle birlikte olmak istemiyorsan, söyle," dedi Lucifer.

kekeleyerek, yarım yamalak protesto etti. "Eğer ruhumu almaya çalışmaya devam etmek istiyorsan, söyle bana. Aynı fikirde olmamız gerekiyor."

"Saklanabilirim." Kelimeler ağzından döküldü. "Benden bıktığında. Belki yer altında tüneller inşa edebilirim, böylece beni görmek zorunda kalmazsın." Yeraltında yetmiş yıl geçirmek o kadar da kötü olmazdı. Kitaplarını buraya getirebilir, inini yeniden yaratabilirdi. İyi olduğundan emin olmak için yeterince yakın ama onu her zaman görmeye katlanmak zorunda kalmayacağı kadar uzakta.

Kolundaki keskin acı onu sıçrattı. "Ah! Beni çimdikledin mi?"

En ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Kendini kaybediyordun. Neden yeraltına saklanmanı istediğimi sanıyorsun?"

"Sana söylemiştim." Sesi giderek yükseliyordu. "Benden daha iyisini hak ediyorsun."

Elini salladı. "Bir an için bu çirkin duyguyu görmezden gelin. Hislerine odaklan. Ruhumu hemen almak yerine burada, Dünya'da benimle kalabilseydin ... ister miydin?"

Aralarına ağır bir soru, olanla olabilecek arasındaki bir sınır çizgisi düştü.

"Evet." İtiraf o kadar sessizdi ki bir fısıltıdan daha azdı.

Mariel yine de duydu. Yüzü öyle parlak bir sevinçle değişti ki nefesi . "O zaman şansını dene," dedi Mariel, onun kucağına tırmanıp kollarını boynuna dolayarak. "Benimle kal. Belki bu pazarlıktan kurtulmanın bir yolunu buluruz, ama ne olursa olsun Bunu denemek istiyorum."

Dünya'da kal. Astaroth'un Mariel'in ruhunu ay sonuna kadar teslim etme emrine karşı gel. Bu iblis düzleminde bir skandal olacak ve itibarından geriye ne kaldıysa mahvedecekti -ne tür bir pazarlıkçı bir ölümlüye duyduğu aşk yüzünden konumunu terk ederdi ki? İtibar zaten hassastı, herhangi bir nedenle kolayca kaybedilebilirdi. Bir ruh kazandığında, onu öven aynı pazarlıkçılar onu başarısız bulmakta gecikmemişlerdi. Neden onların yargıları onun eylemlerini şekillendirsin ki?

Halkının güvenliğini riske atma düşüncesini kabul etmek daha zordu ama işi devam ettirecek başka ruh pazarlıkçıları da vardı. Ozroth birkaç on yıl içinde, Mariel öldükten sonra onların arasına katılacaktı. O olmadan, görevden başka uğruna yaşayacağı bir şey olmayacaktı.

"Yani?" Mariel yanakları çukurlaşarak ve gözleri ışıldayarak sordu. Yetmiş yıl sonra ne olursa olsun, şu anda onun kucağında canlı ve gülümsüyordu ve ihtiyacı olan tek şey de buydu. "Sen ne diyorsun?"

Ozroth bir kez olsun görevinin ya da onurunun ağırlığını üzerinde hissetmedi. Yetmiş yıl çok çabuk geçecekti ve belki de Mariel birkaç yıl içinde ondan yeraltına inip gözden kaybolmasını isteyecekti ama Ozroth her zamanı değerlendirecekti. Mariel hayatında olduğu sürece

günler, aylar ve yıllar hayal ettiğinden çok daha zengin geçecekti. "Evet." Ağzı onunkine uygun bir sırtışıla gerildi. "Evet diyorum."

Mariel ciyakladı, sonra da dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondurdu. O da gülerek Mariel'i öptü ve kararsız umutlarını Mariel'in ağzına üfledi. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve kelebekler geri geldi, göğsünü binlerce parlak olasılığın çırpınışıyla doldurdu.

Acımasız Ozroth iki yüz yılı aşkın bir süredir varlığını sürdürüyordu. Bu gece, nihayet yaşamaya başlayacaktı.

"Ee," dedi Mariel, öpüşmeleri umutsuz bir hal aldıktan sonra dudaklarına yapışarak. "Şu iblis refrakter dönemine ne dersin?"

Cevap olarak Ozroth onu devirdi ve parlak kahkahasını yatağa kadar kovaladı.

YİRMİ BEŞ

W

"

Ozroth, Mariel'in dudaklarına doğru ittiği dondurmayı kabul etti. Pembe plastik kaşığı yaladı, sonra yüzünü buruşturdu. "Ne aromalı Bu mu?"

"Espresso. Ne, mi?"

Şehir meydanının güney ucundaki bir dondurma kamyonunun yanında durdular. Cadde trafiğe kapatılmıştı ve baktığı her yerde rengârenk çadırlar çiçek gibi açmıştı. Glimmer Falls Sonbahar Festivali devam ediyordu ve Mariel geçtiğimiz hafta boyunca Ozroth'a çeşitli yiyecekler, el sanatları ve tuhaf sihir yarışmaları göstermekten büyük mutluluk duymuştu.

Kahverengi bukleleri altın bir tokayla bağlanmış, kıvrımları dekolteli bordo şal bir elbiseyle paketlenmiş bir hayal gibiydi bugün. O kemere her baktığında, onu dişleriyle gevşettiğini hayal etti.

Dikkatini tekrar elindeki konuya çekti. "Tadı tatlı toprak gibi," dedi dürüstçe.

Gözlerini devirdi. "Bir gün sana kahveyi sevdireceğim."

Artık böyle şeyleri kolayca söyleyebiliyor. *Bir gün*. Ne zaman gelecekten bu kadar rahat bahsetse, Ozroth mutluluktan uçuyordu. Bütün hafta bulutların üzerinde yürümek gibiydi. Yine de bu havayla birlikte, bunun uzun sürmeyeceğine, eninde sonunda yeryüzüne düşeceğine dair ürpertici bir korku da gelmişti.

Çenesini onun fincanına doğru eğdi. "Seninki nasıl?"

Kaşığı kızın dudaklarına götürdü ve kız ona göz kırpmadan önce dilini kaşığın etrafında şehvetle dolaştırırken belinin altında tanıdık bir sıkışma hissetti. O ilk geceden beri ellerini birbirlerinden uzak tutamamışlardı. Artık pazarlık meselesi bir kenara bırakıldığına göre, Ozroth kendini Mariel'in nasıl öpülmekten ve dokunulmaktan hoşlandığını öğrenmeye adanmıştı ve Mariel de buna hevesle karşılık vermişti.

Mariel bir lokma dondurmanın etrafında mırıldandı. "Balkabağı baharatı mı? Büyük, kötü bir iblis için alışılmadık bir seçim."

"Tadını seviyorum." Her türlü tatlı şeyin tadını sevdiğini keşfediyordu: kurabiye, kek, bal, çay, turta ve evet, balkabağı baharatı aromalı her şey. Eğildi ve dudaklarını kızın kulağının üzerinde gezdirdi. "Ama ben senin tadını daha çok seviyorum."

Adamın göğsüne hafifçe vurdu. "Flört et."

Ozroth'un yanakları gülümsemekten acıdı. Bu bir şey miydi? Deriyi ve kasları istila edecek kadar güçlü bir sevinç mi?

"Her neyse," dedi, yeşillikler üzerindeki bir performansa bakmak için dönerek, "basit bir kaltak olabilirsiniz, ama sen benim basit kaltağımsın."

"Ben senin ... neyim?"

"Merak etmeyin. Hokkabazları izleyelim!"

Onu, bir hokkabaz grubunun fiskiyeinin önünde gösteri yaptığı yeşil alana doğru sürükledi. Ozroth suya şüpheyle baktı ve çıplak yüzen biri olup olmadığını merak etti.

Hokkabazlardan biri alevli bowling lobutlarını havaya fırlatıyordu. Ozroth iblis duyularıyla uzandı ve adamın sıradan bir insan olduğunu fark edince şaşırdı. Büyü yapmadan bunu nasıl yapabiliyordu? Gerçekten de insanlar şaşırtıcı derecede harika olabiliyordu.

Diğer hokkabazlar büyüye meyilliydi. Bıçaklar, sandalyeler, futbol topları ve bir *kedi* ile karışık olarak birbirlerine çatırdayan ışık küreleri fırlattılar. Seyirciler, nesneler başlarının üzerinde dönerken, bazen havada yörünge değiştirirken alkışladılar. Bir futbol topu rotasından çıkıp fiskiyeeye doğru uçtuğunda, biri suyun içinden fırladı. "Kafa!" diye bağırdı üstsüz naiad - Rani, diye hatırladı - topu kafa vuruşuyla oyuna geri sokarken.

Bu, kimsenin çıplak banyo yapıp yapmadığı sorusunun cevabıydı. Ardından benekli mavi bir dokuna sudan çıktı ve Rani ona beşlik aktı. Kalabalıktan kimse kılını bile kıpırdatmadı.

"O da ne?" Ozroth telaşla sordu.

Mariel şimdi parçalanmakta olan dokunalara baktı. "Oh, bu sadece Jenny," dedi. "Dost canlısı yerel dokuna canavarı."

Ozroth sıra sıra dizilmiş emicilere kuşkuyla baktı. "Sen öyle diyorsan."

Glimmer Falls da benzer tuhafliklarla doluydu ve Mariel onu son birkaç gün içinde çeşitli sıra dışı etkinliklere ve gösterilere sürüklemişti. Bir ip cambazı, bir kehaneti, havada dans eden bir peri topluluğı, şekil değıştirenler tarafından sergilenen bir pandomim oyunu ve daha fazlası vardı. Etkinlikler arasında keklerin, sıcak şarabın, baharatlı elma şarabının ve sayısız pişirme yarışmasının ikramlarının tadına bakmışlardı. Mariel'e neden yarışmadığını sorduğunda, ona bir şey kazanmak için değıl, zevk için pişirdiğini söylemişti. "Ayrıca," demişti ona göz kırparak, "Kuzeybatı Pasifik iekilik Şampiyonası benim asıl etkinliğim."

iek yarışması festivalin son günü olan 31 Ekim'de yapılacaktı. Mariel buna hummalı bir şekilde hazırlanıyor, günde birkaç kez serasını ziyaret ederek bitkilere fısıldıyor, onları suluyor ve sihirle besliyordu. Şu anda sergisinin üzerinde çalışıyordu; parıldayan altın rengi kumaşla kaplı bir masanın üzerinde duran, elle boyanmış saksılardaki çiçeklerin parlak, renkli bir karışımı.

Kadının çömlekleri boyamaktaki becerisi onu şaşırtmıştı. Gerçekçi bitki ve hayvan sahneleri seramikten fırlamış gibi görünüyordu, pigmentler peri tozunun ışıltısıyla aşılammıştı. Tozu Themmie sağlamış, bir yandan bir kâsenin üzerinde kanatlarını sallarken bir yandan da bu rezaletten yüksek sesle şikâyet etmişti. Toz, pigmentleri daha canlı hale getirmiş ve resimlerin hareket ediyormuş gibi görünmesini sağlayarak boyut katmıştı.

Mariel yemek pişirirken, bahçeyle uğraşırken ve resim yaparken sonsuz bir sabra ve detaylara dikkat ediyordu; peki aynı dikkati büyü yaparken göstermekte neden zorlanıyordu? Her gün alıştırma yapmasına rağmen, büyü çalışmaları tahmin edilemezdi ve Ozroth'un mutfağında beliren birden fazla ürkmüş hayvanı zapt etmesi gerekmişti.

Kurabiye yemek, gülmek ve telaşlanan kazları toplamak günlerini böyle geçirmeyi hayal etmemişti ama şimdi başka bir şey yapmak istemiyordu.

"Ormanı ziyaret etmek ister misin?" Ozroth alçalan güneşe bakarak sordu. Mariel devam eden inşaatı protesto etmek için her gün arkadaşlarıyla birlikte ormana gidiyor, l alanlar aramak için ayrılıyordu. Ne yazık ki birkaç tane bulmuştu; kara çürük yayılıyor, ağaç kütüklerinden sızıyor ve yeşil sarmaşıkları kararmış yumaklara dönüştürüyor gibiydi. Hiç zorlanmadığı bir alan olan büyüsüyle tüm lekeleri iyileştirebilmiş olsa da, bu çaba ona zarar vermeye başlamıştı.

Ozroth'un bu mutluluğun uzun sürmeyeceğine dair giderek artan paranoyası dışında, geçen haftanın tek kötü yanı buydu. Ama Mariel onun dinlenmesi gerektiği yönündeki argümanlarını görmezden geldi. "Orman benim ailem gibi," demişti ona, Ozroth ara vermesi için ısrar ettiğinde, gözlerinin altındaki yorgun halkalar onu telaşlandırmıştı. "Buna neyin sebep olduğunu bulana kadar, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

Mariel sabahları çalışıyordu, bu yüzden Ozroth o saatleri kütüphane araştırmalarına ayırmıştı. Mariel ona insan kitapları konusunda züppelik ettiğini söylemiş, o da kara çürümenin olası nedenlerini araştırmayı ve pazarlığı sona erdirmenin bir yolunu aramaya devam etmeyi kabul etmişti.

"Gitmeni istediğimden değil," diye açıklamıştı Mariel. "Burada kendi zgr iradenle kalmanı istiyorum. Bunun gerçek bir seçim olmasını istiyorum."

Bu zaten bir seçimdi. Hayatının amacı hakkında kendisine öğretilen her şeye karşı çıkmayı seçiyordu. Ama onun ne demek istediğini biliyordu. Eğer pazarlık meselesi çözülürse, başlarına bela olacak hiçbir şey kalmayacaktı. Bir lmlye kur yapan bir lmszn doğasında olan sorunlar dışında hiçbir şey ama Ozroth bunu düşünmeyi reddetti. Hayat yeterince karmaşıktı.

Mariel şimdi de uzun saate baktı. "Oof, evet. Sanırım Themmie zaten orada."

Yaya olarak doğuya yöneldiler ve eğlenen kalabalığın arasından dolanarak ilerlediler. Tanıdık bir ses konuşmaları bldğnde Ozroth irkildi. "Yoo-hoo! Mariel, canım! Oz! Hellooooo!"

Mariel inledi. "Onu aile yemeğine kadar görmek zorunda kalmayacağımızı umuyordum."

"Yine mi oraya gitmek zorundayız?" Ozroth giderek artan bir korkuyla sordu. Cumartesi günüydü ve bu da Spark ailesinin çılgınlığından sadece bir gün daha kurtulabileceği anlamına geliyordu.

"Bu her hafta olur. İsteğe bağlı değil." Daha hızlı yürüdü.

"İsteğe bağlı yaparsan isteğe bağlıdır," diye karşı çıktı ve ona ayak uydurmak için adımlarını uzattı. Artık neredeyse koşuyordu. "Sadece hayır demen gerekiyor."

"Öyle mi?" Mariel kaldırımında aniden durdu. "O zaman sen söyle ona."

"Bekle-"

Artık çok geçti. Diantha Spark, soluk mavi bir pantolon ve mor stilettolar giymiş küçük ama korkunç bir figür olarak karşılarındaydı. "Beni duymadığınızı sanmıştım!" diye bağırdı. Kulak memelerinden kızılgerdan yumurtası büyüklüğünde safirler sarkıyordu ve üzerinde minyatür bir ejderha bulunan mor beresi kahverengi buklelerini sabitliyordu. Yanındaki parmaklarını şıklattı ve ejderha ağzını açıp küçük bir alev püskürttü. "Şapkamı beğendin mi? Bunu bana Wally gönderdi."

"Olay neydi?" Mariel sordu.

"Bu yılki Sonbahar Festivalini kaçırdığı için kendini çok kötü hissediyordu, bu yüzden bunu bir özür hediyesi olarak gönderdi. Tema parkları onu çok meşgul ediyor ama eminim gelecek yıl gelecektir."

Mariel ve Ozroth birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Mariel'in amcası Diantha'nın peşini bırakması için bir hediyeden çok rüşvet vermiş gibi görünüyordu.

"Şimdi." Diantha ellerini kalçalarına koydu ve Mariel'e sert bir bakış fırlattı. "Belediye binasında olay çıkardığını duydum."

Mariel inledi. "Anne, bırak onu."

"," dedi kızgınlıkla. "Cynthia bana herkesin önünde ona kaba davrandığınızı söyledi."

"Şimdi de Cynthia'nın duygularını mı önemsiyorsun? Turta yarışmasını yine o kazanmadı mı?"

Diantha nefesini tuttu ve bir elini göğsüne bastırdı. "Bu alçakça bir darbe. Onu 'tamamen sihirli' libido artırıcı turtasına koymak için Viagra öğütürken yakaladım, biliyorsun. Kazanabilmek için kuralları esnetmesi tipik bir davranış." Mariel'e bilmiş bir bakış attı. "Alzapraz onun sınır tanımayan zehirli bir aşırı başarılı olduğunu söylüyor."

"Bunu Cynthia hakkında söylediğine emin misin?" Ozroth mırıldandı.

"Sevgili Oz." Diantha kollarını Oz'un boynuna dolayarak ona doğru atılırken gülümsedi. Adam telaşla sendeleyerek geri çekildi. "Duyduğuma göre Cynthia'yı neredeyse elektrik çarptıyormuş." Onu serbest bıraktı, sonra yanağını çimdikledi. "Bir de güçlü olmadığımı söyledin."

"Değilim," dedi Ozroth, kalan hissi silmek için yanağını ovuşturarak. "Sadece sinirlendim." Mariel'in ona büyü dilinden birkaç kelime öğretme çabalarına rağmen, belediye binasından beri bu büyüklükte bir gösteriyi daha başaramamıştı.

"Yani onun Cynthia'ya şimşek fırlatmasında bir sorun yok ama ben ona karşılık verirsem bu kabalık mı oluyor?" Mariel kollarını kavuşturdu. "Bu tam bir çifte standart."

Diantha omuz silkti. "Görgü kuralları güç gösterileri için geçerli değildir. Spa konusunda ona katılsam da Cynthia'ya iyi bir elektrik çarpması iyi gelebilir. Düzgün bir masaj için sabırsızlanıyorum." Omuzlarını yuvarladı, sonra Ozroth'u şehvetle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kocaman ellerin var. Belki de açılmasını beklerken beni ovman için seni işe alabilirim?"

Ozroth'un istediği son şey Diantha ile uzun süreli temas kurmaktır, özellikle de sürtünmeyi içeren bir temas. Lucifer, bu kendini beğenmiş kadından nefret ediyordu. "Cynthia'ya neden kızdığımı biliyor musun?" diye sordu. "Mariel'e başarısız dedi."

Mariel yumuşak bir ses çıkardı ve elini Ozroth'un kolunun üzerine koydu. Ozroth onun elini kendi eliyle kapatıp hafifçe sıktı.

Diantha kolundaki görünmez bir tiftik lekesini temizledi. "Mariel, hayatım, eğer daha çok çalışsaydın insanlar böyle şeyler söylemezdi."

"Bu kadar mı?" Ozroth dehşete kapıldı. "Kızınıza hakaret etmesinin 'kaba' olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"İnsanlar bana her hakaret ediyor," dedi Diantha. "Genelde kıskançlık yüzünden ama yine de. Bir Kıvılcım olmak hem iyi hem de kötü anlamda çok fazla dikkat çekmek demek." Mariel'in omzunu okşadı. "Senden nefret edenleri susturmanın en iyi yolu, kendilerini aşağılık solucanlar gibi hissedene kadar büyü kullanarak gözlerini korkutmaktır."

Mariel, Ozroth'a onu savunmayı bırakmasını istediği şeklinde yorumlayabileceği bir bakış atıyordu. Diantha'ya kızına uyguladığı titiz ve ikiyüzlü standartlar konusunda çıkışmamak için kendini zor tuttu ama dilini ısırды. Mariel'in aile dinamiğinde, kendisi için gerçekten ayağa kalkana kadar hiçbir şey değişmeyecekti.

"Bu çok güzeldi," dedi Mariel, "ama gitmemiz gerekiyor."

Diantha suratını astı. "Battle royale'i izlemeyecek misin? Bir saat içinde Mothman's Mushroom Mart'ın önünde yarışacağız. Tüm dövüşçüler soyunacak ve sihirli mantarlar alacaklar."

"Bu felaket için bir reçete gibi görünüyor."

"Bu bir isyan olacak. Pratik yapmak için bütün hafta halüsinojenler aldım ve düşmanlarımı hapşırın kertenkelelere dönüştürmek için yeni bir büyü öğrendim." Diantha saçlarını kabarttı ve alyansının yansımaları Ozroth'u kör etmekle tehdit etti. "Roland bunu GhoulTube için filme alacak, ikinize de linki göndereceğimden emin olabilirsiniz. Oz, e-posta adresin nedir?"

Hâlâ bir grup çıplak, halüsinasyon gören cadının birbirlerini kertenkeleye dönüştürdüğü zihinsel görüntüyle mücadele ediyordu. "Bende yok."

"Saçmalık. Öğretmenlik yaptığın sihir e-posta adresi nedir?"

Antipodean bir şey ya da başka bir şey."

"Antipodean Cadılık Koleji," dedi Mariel, Ozroth'un yeterince hızlı bir yalan uyduramayacağı anlaşılınca araya girerek. "Geleneksel e-posta kullanmıyorlar. Mesajlar kuzgunlar tarafından gönderiliyor."

Kuzgunlar mı? Diantha kakaduların ve diğer büyülü yaratıkların neden çok daha güvenilir haberciler olduğuna dair bir açıklama yaparken Ozroth Mariel'e baktı.

Mariel yarım bir omuz silkti. "*Game of Thrones*'u izlemeyi yeni bitirdim." Sinsi gülümsemesi sarhoş ediciydi ve Ozroth onun ağzına baktı,

Tekrar ne zaman tadına bakabileceğini merak ediyordu.

"-Bana yazabilmen için en yakın ordu üssünden bir oozlefinch ışınlamaktan mutluluk duyarım," diyordu Diantha. "Çok hızlılar ve füze kapasiteleri sundurma korsanlarını caydırmak için faydalı."

Ozroth, Diantha'nın kendisiyle bir tür korkunç mektup arkadaşı senaryosu kurmaya çalıştığını fark etmek için tam zamanında farkındalığa geri döndü. "Hayır, teşekkürler," dedi, onu caydırmak için bir yol bulmaya çalışarak. "Mektuplar çok kişiliksiz oluyor." Gözleri bir kaçış yolu aramak için daldı. Karamelli elma standının altına mı dalmalıydı? Belki de yürüyen adamlardan birinin arkasına saklanabilirdi.

"Sen çok tatlısın Oz," dedi Diantha. "Evet, birlikte daha fazla zaman geçirmeliyiz."

Ozroth'un teklif etmek istediği şey bu değildi. "Bekle-"

Diantha onun üzerinden silindir gibi geçti. "Yarın akşam yemeği çok güzel olacak. Valencia'dan paella ve New Yorkun en seçkin barından mojito getiriyorum. Erken geleceğini söyle ki daha fazla sohbet edebilelim." Kirpiklerini kırptıştırırken Ozroth'un kolunu kavradı. Manikürlü tırnakları ona pençeleri hatırlattı.

Ozroth panik içinde, "Erken olması mümkün değil," dedi.

"O zaman normal zaman." Diantha ayak parmaklarının ucuna kalktı - stilettolar bile onu Ozroth'un boyuna yaklaştırmıyordu- ve onun yanaklarına yüksek sesle, şapırtılı öpücükler kondurdu. "Yarın gece görüşürüz, canlarım! Size savaşla ilgili her şeyi anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

Topuklarını kaldırım taşlarına vurarak uzaklaştı.

Ozroth onun ardından gözlerini kırptırdı, sanki bir kamyon tarafından ezilmiş gibi hissediyordu.

Bu kadar küçük bir kadın nasıl bu kadar yıkım yapabiliyordu?

Mariel kollarını kavuşturdu. "Aile yemeğine hayır demekle iyi iş çıkardın."

İnledi ve burun kemiğini sıktı. "Üzerime yürüdü."

"Kesinlikle öyle." Mariel ayak parmağıyla onu dürttü. "Sakin ol, bu hepimizin başına gelir. Ormana giderken balkabağı baharatlı bir keke ne dersin?"

"Protestonuza katılmam için bana rüşvet mi veriyorsunuz?"

Göz kırptı. "Hayır, protestoya katılacağını biliyorum. Sadece yemek konusunda heyecanlanmanı görmek hoşuma gidiyor."

Ozroth Mariel'e o kadar aşıktı ki onun istediği her şeyi yapardı. Kolunu Mariel'in beline doladı ve hızlı bir öpücük için onu kendine çekti. "O zaman bir kek alalım, *velina*."

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

T,,,,,,"
Mariel, Themmie'nin son protesto sloganı karşısında kahkahasını bastırdı. Peri diğer protestocularla birlikte bir buldozerin önünde durmuş bağıırıyordu

uzaklara ışınlanmak ister gibi görünen operatör. Üzerinde göz kamaştırıcı *Save the Salamanders!* tişörtü vardı ve pembe-yeşil saçlarını yeni kestirmişti.

"Kafiyeler tükeniyor mu?" Mariel sordu.

Themmie'nin kanatları hızlanarak onu yerden kaldırdı. "Sadece daha yaratıcı oluyorum." Ellerini ağzına götürdü ve bağırdı. "İki, dört, altı, sekiz, Başkan C tahttan çekilmeli!"

Belediye binasından bu yana protestocuların sayısı artmıştı ve düzinelerce cadı, peri, sentor ve sıradan insan bağıırıyor ve inşaatı kınayan pankartlar taşıyordu. Bir pankartta Belediye Başkanı CUNNINGTON KİRLİ BİR YALANCIDIR yazıyordu. SPA'YI DURDURUN! bir diğeri.

Mariel kasaba halkının ayaklandığını görünce göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Diantha Spark ve Cynthia Cunnington gibi güçlü figürler inşaatı desteklerken, protesto etmeye istekli birini bulmak zor olmuştu. Görünüşe göre ormandaki yıkımın görüntüleri ve inşaatın belediye binasında tartışılmadan önce başladığının ortaya çıkması etkili olmuştu. Gündüz vardiyası biter bitmez gece yaratıklarının protestoyu üstlenmesiyle inşaat durma noktasına gelmişti. Cynthia ne olursa olsun inşaatın Cadılar Bayramı'nda devam edeceğine söz vermişti ama bu tutkuyu sürdürebilirlerse belediye başkanı ve adamlarının hiç şansı kalmayacaktı.

Calladia yüksek at kuyruğunu sallayarak koştı. "Ne kaçırdım?"

"Themmie yaratıcı olmaya başladı," dedi Mariel.

İşaret verildiğinde, peri başka bir slogan attı. "Ne istiyoruz? Ateş semenderleri! Onları ne zaman istiyoruz? Her zaman!"

Bu sözler Mariel'e hasta ateş semenderini hatırlattı ve midesi bulandı. Oz'a baktığında, onun da aynı düşündüğünü fark etti. Gözleri ormanda geziniyordu ve yüzü gergin bir kaşla çizilmişti.

Mariel hâlâ Calladia ve Themmie dışında kimseye ormandaki ölü bölgelerden bahsetmemişti. Doğaya dayalı sihir konusunda uzman başka kimseyi tanımıyordu ve iki arkadaşına tamamen güvenmesine rağmen, haber duyulursa Cynthia'nın bunu ormanı daha fazla buldozerle yıkmak için bir bahane olarak kullanacağından korkuyordu. Şu anda sorunu kontrol altında tutuyor, her gün yeni noktalar olup olmadığını kontrol ediyordu ama bu sürdürülebilir değildi. Bir noktada, neler olduğunu anlamak için başka insanları da devreye sokması gerekecekti.

Calladia'ya "Hemen döneceğim," dedi.

"Nereye gidiyorsunuz?" Calladia, Mariel ve Oz'un arasına baktı, sonra inledi. "Sakın bana bir ağaca karşı oynaşmaya gittiğinizi söylemeyin."

Calladia ve Themmie'yi Oz'la olan ilişkisindeki gelişmelerden haberdar etmişti. Themmie çok sevinmiş, Mariel'in vermeyi reddettiği ayrıntılar için bastırmıştı ve Calladia bile bunu yeni durum olarak istemeye istemeye kabul etmiş görünüyordu. Mariel, sevimli bir şekilde utanmış görünen Oz'a gülümsedi. "Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim."

Calladia başını salladı, sonra da kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Gidin bakalım. Git hayatı olumla ya da genital etiket ya da her neyse onu oyna."

Mariel Oz'u ağaçların arasına sürükledi. Aslında onu baştan çıkarmayı planlamıyordu -ya da şu ana kadar planlamamıştı- ama onun büyüleyici bir şekilde telaşlı ifadesi hoşuna gitmişti. Kasıklarına baktığında, bir şişkinlik görmekten memnun oldu. "Gitmeye hazır mısınız?" diye takıldı, ormanla ilgili endişeleri o an için ortadan kalkmıştı.

Oz protestocuların görüş alanından çıktıklarından emin olmak için omzunun üzerinden baktı, sonra onu kucağına alıp omzunun üzerinden fırlattı. Mariel

Onu ormanın derinliklerine doğru taşıırken kıkırdadı, eli sıkıca kışının üzerine dikilmişti.

"Sanırım bu bir evet," dedi nefes nefese, başına kan hücum ederken.

"Seninle mi? Her zaman."

Oz onu bir kayanın üzerinde durması için indirdi ve Mariel bunun ona verdiği yükseklik artışının tadını çıkardı. Adamın şimdi göz hizasında olan göğüslerine hevesle bakmasına bakılırsa, o da bundan hoşlanıyordu. Birden yüzünü göğüs dekoltesine gömdü, burnunu ileri geri sürttü ve o kıkırdarken tenine öpücükler kondurdu.

"Muhteşem memeler," dedi sesi boğuklaşarak.

"Sadece memeler mi?" Mariel şakacı bir tavırla sordu. Hayatında hiç bu hafta hissettiği kadar güzel hissetmemişti, egosu sonsuz bir iltifat ve orgazm akışıyla besleniyordu.

Onun kışını sıkı. "Her şey muhteşem." Başını kaldırdı, altın rengi gözleri muziplikle parlıyordu. "Yani gerçekten bir ağaca karşı oynaşacak mıyız?"

Mariel dudağını ısırdı. Önce çürüyen yerlere bakmayı planlamıştı ama Oz çok büyük ve yakışıklıydı ve ona her baktığında midesi bulanıyordu.

Mariel, "Hızlı bir sevişme," diye karar verdi. "Sonra da ormanı kontrol etmem gerek." "*Şipşak* mı?" Başını iki yana salladı. "Siz insanlar ve sabırsızlığınız.

Uzun, yavaş bir baştan çıkarmayı hak ediyorsun."

"Ya da," dedi Mariel, parmağını göğüs kaslarının arasında gezdirerek, "öyle sert ve hızlı bir şekilde alınmalıyım ki seni bir hafta boyunca hissedeyim." Eğildi, dudakları adamın kulağına değdi. "Elbette sessiz olmamız gerekecek. Bana çılgılık attırdığını herkesin duymasına izin veremem."

Ürperdi. "Sen bir tehditsin." Ama parmakları kızın kalçalarında esniyordu ve Mariel kazandığını zaten biliyordu.

Kulağını ısırdı. ". Sana meydan okuyorum."

İki dakika sonra Mariel kendini bir ağaca yaslanmış, Ozroth da derin ve sert darbelerle içine girerken buldu. Sırtı ağaç kabuğuna sürtünüyordu ama elbisesi biraz koruma sağlıyordu ve yine de hafif acıyı umursamadı. Kendini çok canlı hissediyordu, Oz onu doldurup taşıırken sinirleri zevkle şarkı söylüyordu.

Büyüsü doğayla uyum içinde titreşiyor, tutku onun gücünü besliyordu. Uyuyan tohumlar toprakta yeni bir hayat buldu ve Oz pembe ve kırmızı bir halının üzerinde durana kadar çiçekler açtı. Tırmanan bir sarmaşık tepesindeki bir daldan aşağı uzandı ve başını sevgiyle okşamadan önce şapkasını çıkardı.

Homurdandı. "Bitkilerin beni taciz etmesine izin verme."

"Onlar sadece-ah!-benim için heyecanlılar." Mariel parmaklarını Oz'un omuzlarına geçirdi ve ona sarmaşığın istediği kadar sıkı sarıldı. Kalçalarındaki ıslaklık kayganlaşmıştı; vücudu Oz'unkine uyum sağlamadan önce ona dokunmasına bile gerek kalmamıştı.

Kıçını sertçe sıktı, dizlerini büküp içine doğru iterken iri elleri destek sağlıyordu. "Klitoris," dedi hırıltılı bir sesle.

Mariel bir kolunu adamın boynuna dolamış, diğer elini de ikisinin arasına sokmuştu. Adamın onu ne kadar sert siktiği düşünüldüğünde kesin konuşmak zordu ama parmakları ikisinin arasına sıkıştığından, her itiş klitorisine karşı lezzetli bir baskı sağlıyordu. Topuklarını adamın kıçına sokarak onu daha da sertleşmesi için cesaretlendirdi. Bunu kesinlikle daha sonra hissedecekti ama onun vahşi inlemelerini ve tutkusunun ezici yoğunluğunu seviyordu.

"Benim için gel," dedi vahşice. "Duymama izin ver."

Mariel'in kısa bir yürüyüş mesafesinde bir grup insan olduğunu hatırlayacak zamanı bile olmamıştı. Bir elini ağzına kapattı, vücudu kasılırken avucunun içine doğru inledi. Oz küfrederek onu daha da sıkı kavradı ve çılgınca içine pompaladı.

Homurdandı, sonra nefes nefese öne doğru sarktı. Mariel onun boynuzlarının izini sürdü, titrediğinde gülümsedi.

Oz onu nazikçe ayağa kaldırdı. "Belki de ayaküstü sevişmenin bazı yararları vardır," dedi nefes nefese. Dudaklarında aptalca bir gülümseme belirdi ve Mariel'in ilk tanıştığı huysuz iblisten bu kadar değişmiş olması onu hayrete düşürdü. Tamamen farklı biri gibi görünüyordu.

Prezervatifi bağladı ve başka seçeneği olmadığı için yüzünü buruşturarak cebine koydu, sonra da pantolonunun içine geri soktu. Hormonlu doğum kontrolü Mariel'in patlamasına ve kilo almasına neden oluyordu ve doğum kontrol büyülerini araştırırken kazara patlamak istemiyordu

yumurtalıkları. Oz'un ona söylediğine göre, iblis-insan çiftleşmeleri nadirdi ama dışarıda bazı yarı iblis çocuklar vardı.

Mariel o melez çocukları merak ediyordu. Oz'un bebeğine sahip olmayı düşündüğü için değil - bebekler onun için çok gerilerde kalmıştı, çok teşekkürler - ama her türden hangi özellikleri benimsediklerini bilmek istediği için. Oz ona bunun rastgele oynanan bir kumar olduğunu söylemişti - bazı melez çocukların tam boynuzları vardı, bazılarının boynuzları yoktu, bazıları da ikisinin arasındaydı. Bazıları ölümsüzdü ve iblis düzleminde yaşıyordu, ama diğerleri bilinmeyen nedenlerle insan ebeveynin ölümlülüğünü üstleniyor ve Dünya'da nispeten normal hayatlar yaşıyordu.

"İnsanlar iblislerle nerede tanışıyor ki?" diye sormuştu. "Hagslist?"

Oz, "İblislerin Dünya'da tatil yapması yaygındır," diye açıklamıştı. "Olur böyle şeyler, özellikle de işin içine alkol girince."

Bazı şeyler kesinlikle oldu. Mariel eteğini düzeltti, o *şeylerden* bazılarının ardından gelen ısıltının tadını çıkarıyordu. Kendini canlı ve diri hissediyordu, kadınlığına olduğu kadar doğal dünyaya da .

Parmaklarını Oz'unkilerin arasından geçirdi. " gel. Ormanı inceleyelim."

İnşaat alanından daha uzağa yürüdüler. İnşaatın yakınındaki bitkiler can çekişirken, ormanın derinliklerinde sağlıklı ağaçların ve çalıların geliştiğini görmek rahatlatıcıydı. Bir sıcak su kaynağı öğleden sonra serin havaya karışıyor ve kuşlar dallardan cıvıldaşıyordu.

Mariel karanlığı görmeden önce hissetti. Büyüsü köklerin ve taşların üzerinden atlıyor, toprağın doğal gücüyle karışıyordu ama doğanın ısıltılı büyüsü aniden yerini karanlık ve sinsi bir şeye bıraktı. Bu kötücül enerjiye sürtünürken midesi bulanıyordu.

"Bu taraftan," diyerek Oz'un elini bıraktı ve çalılıklara doğru koşmaya başladı.

Oz, o daha dikenli çalıların arasından iterek geçemeden oradaydı. Dalları dikkatle ayırdı ve bir yol açmak için onları kenara çekti. Mariel eğilerek geçti.

Diğer tarafta gördüğü şey onu nefessiz bıraktı.

Bir zamanlar turkuaz renkli bir kaplıca olan yer şimdi fokurdayan bir katran fışısına benziyordu. Çürümenin kolları bir enfeksiyon gibi etrafına yayılmıştı.

uzakta. Sanki bir orman yangını ormanı kasıp kavurmuş, yeri ve ağaçları karartmış gibiydi.

"Hiç bu kadar büyük bir yama görmemiştim," dedi Mariel, kalbi sıkışarak.

Oz da ona katıldı, gömleğindeki yaprakları ve dikenleri temizliyordu.

"Tamir edebilir misin?" "Bilmiyorum." Mariel ölmekte olan ormana çaresizlikle baktı. Tamir etmek

ortaya çıkan lekeler korkunç bir köstebek oyunu gibiydi. Her seferinde neredeyse çökecek kadar tükenmiş hissediyordu.

Yine de denemek zorundaydı. Çürümenin kenarında diz çöktü ve ellerini toprağa dikti. "*Cicararek en arboreum*," dedi ve toprağı çabasına katılmaya çağırdı. Büyü kabardı, parlak ve güzeldi ve çürümenin sınırı geriledi. "*Cicararek en arboreum*."

Beş dakika sonra Mariel terlemiş ve başı dönmüştü. Toprağa daha fazla büyü yüklerken görüşü bulanıklaştı. Orman kendi gücünü ekliyordu ama enerjisindeki tükenişi hissedebiliyordu. İnşaat ve garip, büyülü çürüme arasında, toprağın altındaki ley hatlarına örülen büyü ağı yıpranıyordu.

Mariel dizlerinin üzerine oturup elinin tersiyle alnını sildi, sonra enfeksiyonun sadece yarısını temizlediğini fark ederek inledi. "Bunu yapamam, Oz," dedi, onu boğmakla tehdit eden bir umutsuzluk dalgası. "Yeterince güçlü değilim."

Yanına çömeldi ve sırtını daireler çizerek ovdu. "Kendini çok zorlama."

"Kendimi zorlamalıyım." Yorgunluk ses tonunu keskinleştirmişti. "Bunu başka kimse yapamaz."

"Başka bir çözüm olmalı. Kendinizi yakmanızı gerektirmeyen bir şey."

"Bu büyüün ne olduğunu anlayana kadar daha fazla ne bilmiyorum." Midesi bulanıyordu ve bu sadece iyileştirme büyüsunü tekrar tekrar yapma çabasından kaynaklanmıyordu. Her zaman ormanın hissettikleriyle temas halindeydi ve topraktaki yozlaşma bedenine de sirayet ediyordu.

Gözlerini kapadı ve nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. Bu, büyüün üstün olması gereken tek alanıydı. Yapabileceği tek şey

dünyaya sunması gerekiyordu ama yine de yeterli değildi. "Ben bir başarısızım," diye fısıldadı. "Her zaman başarısız olacağım."

"Saçmalık." Oz onun saçlarını okşadı. "Sen başarısızlıktan başka bir şey değilsin."

Gözleri yanıyordu. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Yıllardır kehanete uygun yaşamaya çalışıyorum ama asla yeterince iyi olamayacağım."

Bir süre sessiz kaldı. "Ruhumu kazandığımda," dedi sonunda, "Astaroth bana bir iblisin şakası olduğumu söyledi. Bir hayal kırıklığı. Kendimden çok utandım."

Mariel'in iyi bir insan olması ve Oz'la empati kurması gerekirdi ama yine de içinden bir öfke dalgası geçti. Önemsizdi ve Oz yardım etmeye çalışıyordu, bu yüzden hayal kırıklığını bastırdı. "Astaroth ahmağın teki ve sana o şeyleri söylememeliydi." Sözlerini onun anlamasını istediği şekle sokmak için durakladı. "Ama Oz . . yüzlerce yıl boyunca inanılmaz bir başarı gösterdikten sonra sadece altı ay mı yargılandın?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

Mariel'in kapalı göz kapaklarının altından gözyaşları süzüldü. "Hayatım boyunca başarısız oldum. Ve şimdi yapabildiğim tek şey yeterince iyi değil ve dünyada en çok sevdiğim yer bu yüzden ölecek."

"Bu senin hatan değil."

"Buna ben sebep olmadım ama eğer düzeltemezsem, o zaman ben de sorumluyum. Ben ormanın koruyucusuyum."

"Kim demiş?" Oz sordu. "Sen doğa büyüğü konusunda inanılmaz yetenekli bir cadısin, ama bir şeyde iyi olman onun senin sorumluluğunda olduğu anlamına gelmez."

Mariel'in boğazı sıkıştı ve göğsü ağrıdı. Oz'a bunun kendi sorumluluğu olmasını *istediğini* nasıl söyleyebilirdi? "Eğer buna sahip değilsem, hiçbir şeye sahip değilim demektir."

"Bu doğru değil," dedi Oz, onun kalbini ortaya koyma şeklinden habersiz. "Senin Calladia'n, Themmie'n, ben ve bahçen var ve-"

"Dur!" Mariel'in bağıırışı onun sözünü kesti. "Sadece ... dur," dedi daha sessiz bir şekilde. "Bana nasıl hissedeceğimi söyleme."

"Sana nasıl hissedeceğini söylemiyorum," dedi inatla. "Ama sandığınızdan daha fazla güce sahipsiniz ve bu sadece büyüğü bir güç değil. İnsanların var

Sizi seven ve size saygı duyan. Sizin için her şeyi yapabilecek dostlar. Ormanın tek büyüğü koruyucusu olmak senin sorumluluğun değil."

Domuz kafalı iblis. Neredeyse onun hissettiği kadar sinirli görünüyordu. "Öyle ama. Ve her şeyde başarısız olduğum gibi bunda da başarısız oluyorum." Mariel'in tüm hayatı kehanet ve ardından gelen başarısızlıkla tanımlanmıştı. Şimdi büyük bir sorumlulukla karşı karşıyaydı ve bir kez daha çuvallanmıştı.

Oz burnunu sıktı ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Bir şey söyleyeceğim ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın."

Mariel güldü ama seste neşe yoktu. "Yere düştüğümde beni tekmeleyebilirsin." Uzakta, kara büyüünün tekrar yaklaştığını ve daha önce iyileşmiş toprağı kirlettiğini görebiliyordu. Sonunda bu ormanı tamamen yiyip bitirecekti.

Oz derin bir nefes aldı. "Kendinden şüphe duymanın kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet haline gelmiş olabileceğini hiç düşündün mü?"

Mariel'in çenesi düştü. Adam haklıydı: Bu hiç hoşuna gitmemişti. "Affedersiniz?"

"Kendine karşı annen kadar acımasızsın," dedi, inatçı, ahmak bir iblis gibi ısrarla. "Tüm dünyayı tek başına kurtaramadığında, bunu kişisel bir başarısızlık olarak görüyorsun. Belki de kendi üzerinde mantıksız bir baskı kurduğun için sihirle mücadele ediyorsun."

Kendini tokat yemiş gibi hissetti. "Yani berbat olmam benim suçum mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Söylediğim bu değil. Diyorum ki... sen olduğun gibi harikasın ve bir şeyi düzeltemediğinde, belki yardım istemekte fayda vardır. . . kendi üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltabilirsin."

"Annemden yardım istemeyi reddediyorum." Bu fikir iğrençti.

Oz yüzünü buruşturdu. "O değil. Ama Mariel . . . Büyünün ne kadar güçlü olduğunu görebiliyorum ve yapabileceğin inanılmaz şeyleri görebiliyorum. Ama kendini asla başarılı olamayacağına ikna etmişsin ve harika şeyler yaptığında bile kendine bunun asla yeterli olmadığını söylüyorsun. Peki ya bu beklentileri bir kenara bırakırsanız? İmkânsız standartlarda performans göstermeye çalışmaktan vazgeçerseniz?"

Mariel beklentileri unutma fikrini tüm benliğiyle reddederken gözlerini hızla kırptırdı. "Standartlar imkansız değil. Kıvılcım mirası-"

"Kıvılcım mirasının canı cehenneme," dedi Oz şiddetle. "Sen annen ya da kendini kıyasladığın herhangi biri değilsin."

Mariel boyundan büyük işlere kalkıştığını hissetti. Başta her ne hakkında konuşuyorlarsa, şu anda konuştukları şey o değildi. "Yani edip ormanın ölmesine izin mi vermeliyim? Bunu mu demek istiyorsun?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu doğru söylemiyorum."

"Bunu söylemenin doğru bir yolu var mı?" Kızın incinen gururu bir cevap bekliyordu. Ona harika olduğunu söylemişti ama sözlerinin geri kalanı bir suçlama gibi gelmişti.

Oz açıkça sabrını zorluyordu. "Diyorum ki, doğa büyüünde ne kadar iyi olursan ol, belki de bu sorun kendi başına çözemeyeceğin kadar büyüktür. Belki de kimse bunu tek başına yapamazdı ve sen yardım istemek ya da alternatif çözümler bulmak yerine suçluluk duygusuyla kendine işkence ediyorsun."

Öfkesi hâlâ dilini tutuyordu. "Alternatif bir çözüm öneren bir iblis. Ne kadar şaşırtıcı."

Çenesini sıktı ve yanağındaki bir kas esnedi. "Bu haksızlık."

Ve evet, öyleydi. Ona bir anlaşma teklif etmemişti; sadece onu savunmaya geçirecek bir şey söylemişti. Mariel derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. "Özür dilerim. Düşünmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa."

"Savunmaya geçiyorum," dedi, kendini açıklama ihtiyacı hissederek. "Nedenini bilmiyorum."

"Tüm hayatını sende bir sorun olduğu söylenerek geçirdin," dedi alametifarikası olan açık sözlülüğüyle. "Tabii ki savunmaya geçiyorsun."

"Muhtemelen sadece yardım etmeye çalışıyorsun." Oz ona bir *bakış attı*, Mariel de ifadesini değiştirdi. "Tamam, kesinlikle yardım etmeye çalışıyorsun. Kendimle ilgili rahatsız edici şeylerin söylenmesinden hoşlanmadığım için seni terslememi hak etmiyorsun."

"Mariel," dedi saçlarından birini çekiştirerek, "senin hakkında da iyi şeyler söyledim. Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Zihni bulanıklaştı. Kendi kendini sabote ettiğini, imkansız standartları karşılamaya çalıştığını, yardım istemesi gerektiğini söylemişti. . . "Hayır mı?"

küçük bir sesle söyledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Oz onun şakağını öptü ve Mariel'in göğsündeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. "En kötüsünü görüyorsun, en iyisini değil. Bu yüzden düşünmek için birkaç dakika ayıracaksın ama önce dinlemeni istiyorum. Gerçekten, gerçekten dinle."

Mariel ona baktı, yüzündeki sert ifadeden büyülenmişti.

"Mariel," dedi ciddiyetle, "çok güzel, zeki ve komiksin. Dünyaya çok fazla neşe getiriyorsun. Bunun da ötesinde, inanılmaz şeyler yapabilen son derece güçlü bir cadısin. Bazen yardıma ihtiyaç duymayan ya da mükemmel olmaman bunların hiçbirini değiştirmiyor ve keşke arkadaşlarına karşı olduğun kadar kendine karşı da nazik olabilsen."

Yanakları kızardı. Görünüşe göre Oz onaylama sözcüklerini bir sevgi dili olarak kullanmakta ustalaşmıştı. Göğüs kemiğinin arkasında, aynı anda hem ezici hem de narin hissettiren hassas bir duygu kabardı. Mariel bunu kollarını Oz'un boynuna dolamaktan başka nasıl ifade edeceğini bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı boynu ile omzu arasındaki kıvrıma. Adam baharat ve duman gibi kokuyordu ve vücudunun sıcaklığı kadının içine işliyordu. Adam onun kendi kişisel kaplıcası gibiydi - dünya tarafından hırpalanmış hissettiğinde içine dalabileceği bir şey.

Onun sırtını okşadı ve saçlarını öptü. Sessizce diz çöktüler, sadece birbirlerine sarıldılar ve nefes aldılar.

Sonunda Oz kıpırdandı. "Bu karanlık çevresini dolaşacağım. Yakında döneceğim."

Ona düşüncelerini toparlaması için zaman veriyordu. Mariel uzaklaşırken onun geniş sırtını izledi, başını eğmiş yeri inceliyordu. Onun bu özelliğini takdir ediyordu; çalışkanlığını, hizmet etmeye istekli oluşunu. Büyük, kötü iblisin dış görünüşü tamamen sıyrılmıştı ve Mariel onun altında gördüklerinden hoşlanmıştı.

İçini ve elindeki konuya odaklandı: ormanda giderek artan yolsuzluk.

Her şeyi kendi başına düzeltme fikri hoşuna gitmişti. Aile yemeğinde ayağa kalkıp herkese Glimmer Şelaleleri'ne yönelik ciddi bir büyülu tehdit olduğunu söylemek bir hayaldi ama Mariel bunu başarmıştı.

Kes şunu. Bir kereliğine de olsa, yardımcı ya da komik kahraman olmak yerine bir hikayenin baş kahramanı olabilirdi.

Yine de Oz haklıydı. Eğer sorun Mariel'in kendi başına çözemeyeceği kadar büyükse, bu onun sihrini suçlamak anlamına gelmezdi. Yardım istemesi gerektiği anlamına geliyordu. Themmie ve Calladia bir şey yapamazdı ama sorunun ne olduğunu ve nasıl çözüleceğini bilebilecek kadar uzun yaşamış biri vardı.

Oz on dakika sonra tekrar yanına geldiğinde Mariel, "Alzapraz'ı getiriyorum," dedi.

Oz başını salladı. "Onu bulmamı ister misin?"

"Gerek yok. Yarın sabah sihir dili dersi için evime geliyor."

Normalde büyü dersleri Mariel'in kendini daha kötü hissetmesine neden olurdu ama Oz'un müdahalesi içinde bir şeyleri yerinden oynatmıştı. Büyüsünü seviyordu. Kendisinin bir parçasını doğal dünyayla besleyebilmeyi seviyordu. Bu sihirle *gurur* duyuyordu ve mükemmel Spark varisi kalıbına uymadığı için ailesinin kendisini kötü hissetmesine izin vermekten bıkmıştı.

Belki de sorun Mariel'in sihir konusunda kötü olması değildi... sorun hiçbir zaman kendini ve iyi olduğu şeyleri savunmamış olmasıydı.

Oz elini uzatarak Mariel'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Haydi *Velina*. Katılmamız gereken bir protesto var." Gülümsemesi hınzırlaştı. "Ve sonra geceyi nasıl geçireceğimize dair bazı fikirlerim var..."

YİRMİ YEDİ

A sesiyle bastonunu mutfak zeminine vurdu. "*Tigasium*" kelimesindeki -*um* eki, bu kelimenin başkasına değil size ait olduğunu gösterir. Eğer sen

Oz'un tavasını ısıtmak istiyorsanız, sonunu -*il* ile bitirmeniz gerekir. Ya da doğrudan tavaya hitap ediyorsanız -*sen*. Ama bazen -*sun* olur. Ya da -*sinez*, birden fazla nesne için." Tombul burnuna vurdu, gözleri gür beyaz kaşlarının altında parlıyordu. "Elbette başka varyantlar da var. Eğer tava sizinse ama bir zamanlar Oz'a aitse, -*silum* ile bitirebilirsiniz."

Ozroth, Mariel'in avucuyla alnına vurmasını izledi. "Son ekler neden bu kadar çok değişiyor?"

Çiseleyen bir Pazar sabahı saat ondu ve mor kadife bir cübbe ve plastik bir taç giymiş olan küçük büyücü sihir dili hakkında bir tazeleme konuşması yapıyordu. Alzapraz ve Mariel bir dizi sihirli nesneyle kaplı bir tezgâhın yanında dururken Oz masada oturmuş dinliyordu. Ozroth notlar alıyordu - Mariel'in notları gelişigüzel, tabii eğer hiç almadıysa- ama karmaşık kelimeler şimdiden kafasını karıştırmaya başlamıştı. Bu saçmalıkları nasıl heceleyecekti?

"Onlar her zaman son ek değildir," dedi kadim büyücü neşeyle. "Bazen başa gelirler ya da bunun yerine fiile ekleyebilirsiniz. *Rotkva en iyiltransformen* 'Sizden oluşan grubu turplara dönüştürüyorum' demenin kabul edilebilir bir yoludur, ancak *transforma a rotkviyil* de diyebilirsiniz. Ve *tigasi a ayorvum* da tavanızı ısıtmanın başka bir yoludur." Omuz silktilti

omuzlarını eğdi, sonra sırtı gürültüyle çatırdayınca yüzünü buruşturdu. "Hatırlaması en kolay olan neyse."

"Bunların hiçbirini hatırlamak kolay değil," dedi Mariel. "Sorun da bu zaten."

Ozroth balkabağı baharatlı çayını yudumlarken tartışmadan büyülenmişti. Büyü dili son derece karmaşıktı, grameri birden fazla dilin yapılarını birleştiren keyfi ve mantıksız şekillerde değişiyordu. Cadılar ya da büyücüler dışında, dilbilim profesörleri ya da mazoşistler dışında çok az insan bu dili öğrenme zahmetine katlanırdı.

Anlaşılmazlığı, güçlü büyü kullanıcılarının bu kadar nadir olmasının nedenlerinden biriydi. Düşük seviyeli büyü yapanların çoğu hayatlarını kolaylaştırmak için ihtiyaç duydukları şeyleri öğrenirken -örneğin evi temizlemek ya da sütü bozmak için yapılan büyüler- sadece en eksantrik ve kendini adanmış olanlar daha gizli büyülerle uğraşırdı. Ve büyüünün bir parçası niyet ve odaklanma olduğu için, büyü dilinde akıcı olmak bile başarılı bir büyü yapmayı garanti edemezdi.

"Tebeşiri dene," dedi Alzapraz, ona beyaz bir yumru uzatarak.

"Bunun sadece büyük işler için olduğunu sanıyordum. Çağrılar ve benzerleri."

"Şey, evet. Ama bir büyüye ritüel bir faaliyet eklemek öğrenirken yardımcı olur. Sonunda, küçük büyüler için tebeşire ya da başka bir fiziksel odağa ihtiyaç duymayacaksınız."

Mariel homurdandı, sonra tezgâhın üzerine çizgiler çizdi. Kendisinden dalgalı çizgiler çıkan bir tür glif beceriyi gösteriyor olmalı. "*Tigasi*-"

"Bekle!" Alzapraz ileri atıldı ve glifi koluyla silerek temizledi. "Yanlış glif, eğer tavayı eritmek istemiyorsan."

Mariel sinirli bir çığlık attı ve tebeşiri fırlattı. Buzdolabına çarparak paramparça oldu ve beyaz parçalar uçuştı. Bir tanesi Ozroth'un çayına düştü ve sıcak sıvı yüzüne ve şapkasına sıçradı.

Mariel'in yüzü düştü. "Özür dilerim," dedi ve adamın yüzündeki damlaları silmek için koşarak yanına gitti. "Kendimi kaybetmemeliydim."

"Ben de kızardım," dedi Ozroth. "Ve ayrıca, güzel bir his. Ilık yağmur gibi."

Ona iblis düzlemini kasıp kavuran sıcak fırtınalardan bahsedebilirdi - gerçi bunlar balkabağı değil, belli belirsiz kükürt kokuyordu

baharat-ama Alzapraz Ozroth'un bir iblis olduğunu bilmiyordu ve Ozroth bu gerçeğin aile yemeğinde ortaya çıkmasını özellikle istemiyordu.

Alzapraz içini çekti ve nefesinin altında bir büyü mırıldanarak elini salladı. Tebeşir kendini yeniden bir araya getirdi, sonra tekrar tezgâhın üzerine süzüldü. "Tebeşir yok o zaman." Uzun beyaz sakalını sıvazladı ve dalgın dalgın Mariel'e baktı. "Bunun senin için neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum."

Ozroth bunun Mariel'in suçu olduğunu ima edilmesine sinirlenerek, "Bunu hiç de kolaylaştırmıyorsun," dedi. "Az önce ona aynı şeyi söylemenin bir sürü kafa karıştırıcı yolunu söyledin."

"Bunun dille ilgili olduğunu sanmıyorum." Alzapraz gözlerini kısarak Mariel'e baktı. "Tebeşirle biraz teknik özensizlik var, evet, ama bence bu bir niyet sorunu. Bunu yapmak istemezsin."

Ozroth ayağa kalktı, Mariel'i daha fazla savunmaya hazırdı ama Mariel'in kolundaki eli onu durdurdu. "Haklısın," dedi. "Bunu yapmak istemiyorum." Sesi merak doluydu, sanki bu itirafıyla kendisini bile şaşırtmıştı. Bir nefes verdi, omuzları sanki üzerlerinden bir yük kalkmış gibi rahatladı. "Tavamı ısıtmak için büyü kullanmak umurumda değil çünkü yemek yapmaktan gerçekten zevk alıyorum ve kestirme yollara ihtiyacım yok." Sesi daha da güçlendi. "Genel olarak büyü derslerini sevmiyorum. Aslında onlardan nefret ediyorum."

Alzapraz skandala uğramış gibi görünüyordu, yüzde doksanı dramatik bir cübbe ve yüzde onu rahatsız edici derecede uzun kaşlardan oluşan bir insan ne kadar skandala uğramış gibi görünebilirse, ama Ozroth gurur duyuyordu. Cadısı sonunda kendini savunmaya başlamıştı. "Ona daha fazlasını anlat," diye onu cesaretlendirdi.

Mariel çenesini kaldırdı. "Her zaman yeterince iyi olmadığının söylenmesinden nefret ediyorum. Dünya büyüüne saygı duymadıkları için herkesin beni başarısız biri olarak görmesinden nefret ediyorum. Kimsenin iyi olduğum şeylerle uzaktan yakından ilgilenmemesinden nefret ediyorum." Nefes nefese güldü. "Muhtemelen hangi konuda iyi olduğumu bile bilmiyorsun, çünkü hiç sormadın!"

Büyücü kıpırdanarak kollarındaki altın saçakları karıştırdı. "Kıvılcımlar büyük büyülerde her zaman iyi olmuşlardır. Çağırma, ışınlama, şekil değiştirme-"

Mariel onu işaret etti. "Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Bu ailede sadece annemin büyü tarzı 'büyük'. Benim doğa büyüm

Ormanın tüm bölümlerini iyileştirebilmeme ve bitkilerin yıl boyunca çiçek açmasını sağlay rağmen 'önemsiz' olarak değerlendiriliyor."

Penceresindeki örümcek bitkisi hışırdadı ve tavandan sarkan bir saksı eğrelti otu kıvrık yapraklarını Alzapraz'a doğru uzattı. Eğrelti otu tacına değdiğinde büyücü sıçradı. Bir adım geri çekildi ve ona şüpheyle baktı. Ozroth onu suçlamadı. Eğer bitkiler tehditkâr olabiliyorsa, bu eğrelti otu elinden gelenin en iyisini yapıyor, kızgın bir kedi gibi kıllarını kıpırdatıyordu.

Alzapraz, "Kabul etmelisiniz ki, çiçeklerin açmasını sağlamak, emrinizi yerine getirmesi için bir peri çağırmak kadar dramatik değil," dedi.

"Dramatik mi istiyorsun?" Mariel sordu. "Sana dramatik bir şeyler vereceğim." Alzapraz'a doğru yürüdü ve büyücü sırtı tezgâha değene kadar geri çekildi. "Şu anda ne yapabileceğimi biliyor musun?" Ozroth pencereden, sonbahar yapraklarının arka bahçesinde minyatür kasırgalara dönüşerek onun ruh haline cevap verdiğini gördü. Mariel'in yanakları kızarmış, göğsü hızla inip kalkıyordu. Büyüleyiciydi, öfkesi içinde son derece güzeldi. "Şuradaki ağaçları köklerini topraktan çıkarmaları için çağırabilirim. Onlardan ayak bileklerine dolanmalarını ve seni boğulman için yeraltına sürüklemelerini isteyebilirim ve bunu yapmak için tebeşire ihtiyacım olmaz."

"Ben ölümsüzüm," diye ciyakladı Alzapraz.

"Yani? Ben istesem seni sonsuza dek orada tutarlar." Mariel dişlerini gösterdi. "Köklerin her seferinde bir milimetre olmak üzere içine doğru büyümesini isteyebilirim. Sonsuza dek acı çeker, kökler derini kemirirken toprak solurdun."

Ozroth muhtemelen onun gaddarlığını tahrik edici bulmamalıydı ama boşuna "Acımasız" olarak adlandırılmamıştı. Ruhu olsun ya da olmasın, bir güç gösterisini takdir edebilirdi ve kot pantolonu daha da daraldı. Alzapraz gider gitmez Ozroth Mariel'i yatağa sürükleyecekti.

Yine de onu tanıyordu. Eğer öfkeyle saldırırsa, pişman olacaktı. Ozroth ona doğru bir adım attı. "*Velina* ..."

Onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Ama biliyor musun Alzapraz?" diye sordu, bakışları yaşlı adamın üzerinde sabitlenmişti. "Bunu yapmayacağım." Alzapraz tezgâha yaslandı, buruşuk yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı. "Bunu yapmayacağım çünkü annem ya da şanlı atalarımız gibi değilim. I

yaşamı ve iyiliği kutluyorum. Bir şeyleri büyötmeyi seviyorum ve kimseye acı çekirtmek istemiyorum." Eğreli otu Alzapraz'ın koluna yapıştı ve Alzapraz sıçradı. Mariel sırtıttı. "Ama bilmelisin ki yapabilirim."

Alzapraz'ın hırıltılı nefes alıp verışı, ardından gelen sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu. Sonra yüzündeki korku yerini baş dönmesine bıraktı. "Demek sen de bir Kıvılcım'sın," dedi sırtarak. "Malevola Spark kocasına, bir daha aletini ait olmadığı bir yere sokarsa onu semender yapacağını söylediğinden beri bu kadar güzel bir konuşma duymamıştım."

Ozroth boğazını temizledi. "Gerçekten onun söylediklerine cevap verecek misin?"

Alzapraz başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki Mariel, senin doğa büyü hakkında hiç düşünmemiştim. Haklısın; hepimiz Spark'ların tarihsel olarak mükemmel olduğu her şeyle karşılaştırıldığında sıkıcı olduğunu düşündük." Ürperdi. "Ama bu dramatik tehdit beni senin hesaba katılması gereken bir güç olduğuna ikna etti."

Mariel, "Büyü, dramatik potansiyelinden daha fazlası için takdir edilebilir," dedi. "Ormanın ölmekte olduğunu biliyor muydunuz? Bir tür büyü çürüme ağaçları öldürüyor ve hayvanları zehirliyor."

Alzapraz'ın böcek kaşları birbirine yaklaştı. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Öyle değil. Büyü ekosistemle iç içedir. Ağaçlar, çiçekler ve hayvanların hepsi ölürse ne olacağını sanıyorsun?"

"Doğa yürüyüşleri kesinlikle daha az ilginç olacak." Mariel'in öfkeli bakışları karşısında Alzapraz solmuş bir elini kaldırdı. "Hayır, demek istediğinizi anlıyorum. Annenin aksine, bu kasabanın gittiği yön beni endişelendiriyor. Benim kadar uzun yaşadığınızda, küçük parçaların bütüne nasıl uyduğunu fark ediyorsunuz."

"Tabii küçük parçanın adı Mariel değilse," diye tersledi.

"Sen küçük bir parça değilsin," dedi Ozroth. "Sen bir kraliçesin." Kız ona hayranlıkla baktığında göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

Alzapraz gözlerini kısarak Ozroth'a baktı. "Tuhaf," diye mırıldandı. Sonra tekrar Mariel'e odaklandı. "Ley hatlarının hassas olduğunu biliyorum. Bizim onlara ihtiyacımız olduğu kadar onların da canlılara ihtiyacı var. Ben de inşaatın bu olaydan sonra erteleneceğini umuyordum.

o felaket belediye binası." Kaşlarını çattı. "Sence bu çürümeyi inşaat şirketi mi tohumluyor?"

"Belki," dedi Mariel. "Ya da ormanın yok edilmesinden çıkar sağlayan başka biri. Şu ana kadar bunu durdurabilecek tek şey benim sihrim ama dün tek başıma düzeltemeyeceğim kadar büyük bir yama buldum. Bana yardım edebileceğinizi umuyordum. Annemi *karıştırmadan*."

"Fark ettin mi bilmiyorum," dedi Alzapraz kuru bir sesle, "ama mümkün olduğunca annenden uzak durmaya çalışıyorum." Bastonunu yere vurdu ve üstündeki kristal . "danışacağım. Çürümenin yerini bana mesaj atar mısınız?" Ozroth'un inanmayan bakışları karşısında Alzapraz hırıltılı bir attı. "Topraktan daha yaşlı olabilirim ama dokunmatik ekranı çözebilirim."

Alzapraz ayaklarını sürüyerek ön kapıya doğru ilerlerken, uzanıp Mariel'in yanağını okşadı. "Sen bizim verdiğimizden çok daha iyisini hak eden iyi bir kızsın," dedi. "Ve seni savunmak için daha fazlasını yapamadığım için özür dilerim."

İç çekti. "Teşekkür ederim, Alzapraz. Acaba annemi de özür dilemeye ikna edebilir misin?"

Alzapraz yüzünü buruşturdu. "Üzerinde çalışacağım. Ama onun nasıl olduğunu bilersin."

"Evet, öyle." Mariel yan gözle Oz'a baktı, dudakları gamzelerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle eğildi. "Ama ben de nasıl olduğumu biliyorum."

Ozroth onu kapmak ve öpücük yağmuruna tutmak için yanıp tutuşuyordu. Onu çırılçıplak soymak ve başını kalçalarının arasına gömüp orgazm üstüne orgazm yalamak istiyordu. Mariel sadece iyi şeyleri hak ediyordu ve sonunda bir sınır çizdiği için onunla gurur duyuyordu.

Alzapraz ön kapıdan dönüp Ozroth ve Mariel'in mutfak girişinde durdukları yere baktı. "Sizi izliyorum," dedi iki parmağını gözlerine götürüp Ozroth'u işaret ederek.

Ozroth bir paranoya dalgası hissetti. Alzapraz onun ne olduğundan şüphelenmiş miydi, yoksa bu yeni erkek arkadaşına yönelik genel bir tehdit miydi? Ama sonra kapı büyücünün arkasından kapandı ve Ozroth onu tamamen unuttu. Sonunda Mariel kendisine kalmıştı ve bu zamanı iyi değerlendirmeyi planlıyordu.

Onu kollarına aldı, kıkırdarken mutfağa geri taşıdı, sonra tezgahın üzerine bıraktı. Eteğini yukarı doğru çekerken, "Bu çok seksiydi," dedi. Ağzını boynuna götürdü ve onu emdi.

pürüzsüz bir ten. Onun tadı, vanilya ve tatlı çiçeklerin ipuçlarıyla sarhoş ediciydi ve hızla bir bağımlı haline geliyordu.

Mariel başını geriye eğerek ona daha fazla erişim sağladı. "Ona karşı koyduğuma inanamıyorum," dedi nefes nefese. "İyi hissettirdi."

"Onu tehdit edişini izlemek beni sertleştirdi," diye itiraf etti Ozroth, kiraz kırmızısı elbisesinin yakasını ısırarak.

Mariel güldü. "Sapıkça."

Ozroth onun kalçalarını eteğinin altından kavradı ve yumuşak etini yoğurdu. Kadının yapısına bayılıyordu; aynı anda hem yumuşak hem de güçlüydü, kıvrımları başını döndürmeye yetiyordu. Kadın tutku için yaratılmıştı. "Seninle ilgili her şey beni sertleştiriyor." Başparmaklarını kadının göbeği ile kalçaları arasındaki kıvrımda gezdirdi ve kadın titredi.

"Islandım," dedi ona.

Ozroth'un dayanabileceği tek alay buydu. Elbisesinin eteklerini beline doğru itti. "Orada tut." Kız buna uyunca dizlerinin üzerine çöktü, sonra da başını kalçalarının arasına gömdü.

"Oh!" Adam iç çamaşırının kumaşını yalarken Mariel topuklarını adamın sırtına gömdü. Onun kokusunu alabiliyordu, misk kokulu ve kadınsı ve bu koku onu daha da sertleştirdi. Yalan söylememişt; ıslaktı, ekşi uyarılmışlığı kumaşı çoktan ıslatmıştı.

Dilini külotunun kenarından içeri kaydırduğunda Mariel inledi. Onun tadı uyuşturucu gibiydi. Daha fazlasını isteyen Ozroth iç çamaşırının kasıklarını kenara çekti, sonra içine daldı, coşkuyla yaladı ve emdi.

Lucifer, buna bayılmıştı. Klitorisinin etrafında döndüğünde inlemesini sevdi, ne kadar kaygan olduğunu sevdi, dilini içine bastırduğunda aniden içine çekmesini sevdi. Onu memnun etmek için tüm yüzünü kullandı, burnuyla klitorisini dürttü ve yanaklarına ve çenesine onun uyarılmasını sağladı. Bunu sonsuza dek yapabileceğine karar verdi.

Mariel yüzüne doğru sallandı, topuklarını sırtına doğru kaldıraç olarak kullandı. Zar zor nefes alabiliyordu ama nefes almak abartılıyordu. Sonunda hafifçe geri çekildi ama sadece diliyle klitorisini okşarken bir parmağını içine sokabilmek için.

Mariel haykırdı ve amcığı parmağının etrafında titreşti. Şimdiden boşalıyor muydu? Devam etti, spazmlar boyunca onu parmakladı ve yaladı. Bir noktada, saçlarını kavramak için elbisesinin eteğini bırakmıştı. Ellerini onun yerine boynuzlarına doladığında, Ozroth neredeyse kot pantolonunun içine boşalıyordu. İçinden erimiş sıcak zevk fışkırırken inledi.

Ozroth ayağa fırladı ve Mariel'in ağzını sert, umutsuz bir öpücükle yakaladı. Mariel de onu hararetle öperken bir yandan da kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını karıştırıyordu. Arka cebinden bir prezervatif çıkardı ve kotu ile boxer külotu ayaklarının dibine dökülürken paketi yırtarak açtı. Ozroth atılmış giysilerin içinden çıkmak için zaman kaybetmedi. Prezervatifi taktı, sonra kadının iç çamaşırını kenara çekti, sikinin ucunu kadına dayadı ve içine soktu.

Birbirlerine uygun iniltiiler çıkardılar. "Çok iyi hissediyorsun," dedi Ozroth. Yavaş gitmek için çok öfkeliydi ama Mariel'in alışmak için zamana ihtiyacı yok gibiydi. Adamın kıcını tutarak onu teşvik etti.

Ozroth onu derin ve sert darbelerle sikti. Mariel kollarını tezgâha dayadı ve arkasına yaslanarak Ozroth'un içine girdiği yere baktı. Ozroth da baktı ve sikinin Mariel'in ıslak amına girip çıktığını görmek neredeyse onu bitirmeye yetecekti. "Beni çok iyi alıyorsun," diye inledi.

"Daha sert," diye emretti, kalçalarını uyluklarıyla sıkarak.

Ozroth acımasız bir ritim tuttularak buna mecbur kaldı. Bir eliyle Mariel'in kıcını kavrayıp onu sabitledi, diğer eliyle de dolaba vurdu. Bir kavanozda sakladığı büyük kaşıklar takırdadı ve özellikle sert bir itiş Mariel'in nefesini kesip ellerini yeniden konumlandırmasına neden olduğunda, metal bir teneke kutuyu devirdi. İçinden dökülen şeker, pencereden gelen güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Ozroth'un sikiindeki baskı artıyordu ama onun tekrar boşalmasına ihtiyacı vardı. Neyse ki Mariel de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Bir elini sokup klitorisini sert daireler çizerek ovuşturdu. Ozroth öfkeli temposunu sürdürdü, parmak uçları onun kıcını kazıyordu.

"Gel, *Velina*," dedi. "Yapamam, ben gidiyorum-"

Basınç geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştı. Ozroth'un görüşü bulanıklaştı ve gerilim bir anda serbest kalınca bağırdı. Tepesindeki ampul paramparça oldu. Mariel onunla birlikte orgazm olarak haykırdı.

Ozroth kendini mükemmel anların çiçekler gibi açtığı daha yüksek bir düzleme geçmiş gibi hissetti. "Seni seviyorum," diye nefes nefese kızın boynuna sarıldı.

Mariel kaskatı kesildi. Ozroth'un zevkten bulanıklaşmış beyninin onun ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Kahretsin.

Mariel'i sevdiğini biliyordu -bu acı verici, heyecan verici, sersemletici, harika ve korkunç duygu başka ne olabilirdi ki- ama belki de insanlar aşk itiraflarını hemen yapmazlardı. Ozroth doğruldu ve endişeyle Mariel'e baktı. Ela gözleri kocaman açılmıştı ve dişleri alt dudagina gömülmüştü. Ne düşündüğünü söylemek zordu.

"Özür dilerim," dedi. "Belki de insan geleneklerine göre bu uygunsuzdu."

Adam şaşırınca, kız güldü. "Oz, insan geleneklerinin bizim için geçerli olduğunu sanmıyorum. Daha önce bunu söyleyen bir ortağım olmamıştı."

"Hiç mi?" diye sordu inanamayarak. Geçmişte çıktığı herhangi birinin ona sırlıklam aşık olmayacağı düşüncesi anlaşılmazdı. "Seni tanıyıp da sevmeyen biri nasıl olabilir?"

Gözleri sulandı ve kollarını onun boynuna doladı. "Belki çok erken," dedi, sözcükler onun göğsünde boğuklaştı, "ama Oz . . . Ben de seni seviyorum."

"Gerçekten mi?" Köpüren mutluluk, en nefis şampanya gibi midesine yerleşti. Çıplak elleriyle yüzlerce gece canavarıyla savaşılabilecekmiş gibi hissediyordu. Aşkın her zaman bir zayıflık olduğunu düşünmüştü ama Mariel'in aşkı üzerine çökünce daha çok bir zırh gibi hissetti.

Mariel başını salladı, yanağını göğsüne sürttü. "Bunu beklemiyordum. Mutfağında belirdiğinde hayatım sona ermiş gibi hissettim. İçimden bir ruh çıkarana kadar sürekli etrafımda olacak bir iblisle nasıl başa çıkabilirdim ki?" Tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu. "Şimdi her zaman etrafımda olacağın için heyecanlıyım."

Ozroth da öyleydi. Neşenin altında hâlâ suçluluk duygusu vardı, bu durumun Mariel'e zorla kabul ettirilmiş olmasından dolayı bir parça pişmanlık duyuyordu ama eğer onu hiç çağırmamış olsaydı, onu asla tanıyamayacaktı. Nasıl sevilleceğini öğrenemeyecekti.

"Ruhumdan nefret ediyordum," dedi Ozroth. "Bir şeyler hissetmek rahatsız ediciydi ve bunun beni zayıflattığını düşünüyordum. Ama şimdi bu duygular olmadan yaşamayı hayal bile edemiyorum." Onu daha sıkı sıkı. "Sensiz."

Yolları hiç de kolay olmayacaktı. Ozroth anlaşılmayı erteleme kararını Astaroth'a açıklamak zorunda kalacaktı ve bunun sonuçlarının ne olacağını kim bilebilirdi? Bunun ötesinde, başka sorunlar da vardı. Birincisi, sürekli yakınlık ihtiyacıyla nasıl başa çıkacakları. Ve nihayetinde, Mariel'in ölümlü, Ozroth'un ise ölümsüz olduğu gerçeğiyle ilgili ne yapacakları.

Ona olan aşkı solmayacaktı, bundan emindi. Kırışması ya da saçlarının ağarması umurunda değildi. Ruhu aynı şekilde parlak, kalbi aynı şekilde büyük olacaktı. Ama kendisi yaşlanmamışken onun yaşlandığını görme gerçeği... bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Bu zor olacak," dedi ona.

"Biliyorum." Ona baktı, gözleri tutku ve amaçla parlıyordu. "Ama nereye gittiğini görmek istiyorum."

"Ben de."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Biliyor musun, Calladia bana yalan söylediğinden endişeleniyordu ama sen neredeyse acı verecek kadar dürüstsün."

"Sana asla yalan söylemem," dedi.

Gülümsemesi yumuşak ve tatlıydı. "Söz mü?" "Söz veriyorum."

YİRMİ SEKİZ

D

"

Kapı ardına kadar açıldı. "!"

Annesine sarılan Mariel'in gülümsemesi daha çok yüzünü buruşturmaya benziyordu. "Gerçekten kaçıramazdık."

Annesi sarı bir elbise giymişti ve boynunda karmaşık bir şekilde katlanmış bir firfir vardı. Ametistler saçlarını süslüyor ve mor manikürüne uygun olarak parmaklarında parlıyordu. Mariel'in Diantha'dan miras aldığı tek şey - zayıflatıcı kompleks sayılmazdı- renkli kıyafetlere olan sevgisiydi.

Mariel hâlâ Oz onunla hınzırca oynasırken giydiği kiraz kırmızısı, kepçe yakalı elbiseyi giyyordu. Kalçalarının arası nefis bir şekilde acıyordu ve ilişkilerini denemeye karar verdiklerinden beri neredeyse hiç durmadan yaptıklarını hatırlatan bu şeyin tadını çıkarıyordu.

Mariel tepeden tırnağa elektriklenmiş hissediyordu ve bunun nedeni Oz'un yeni keşfettiği sihir değildi. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir tutku yaşamamıştı ve bu sadece şehvetten ibaret değildi. Oz zeki, destekleyici ve kendine has kuru tarzıyla komik biriydi. Onun yanında olmak için can atıyordu ve Oz da aynı şeyi hissediyor gibiydi. Oz'un şampiyona için hazırladığı çiçek sergisini izlemeye kafayı takmış, onun bir sanatçı olarak yeteneği ve çiçeklerin güzelliği hakkında yorumlar yapıyordu.

Mariel kendini o çiçeklerden biri gibi hissediyor, taç yapraklarını güneşe açıyordu. Ya da bulutlara, gerçekten, çünkü yağmurlu Pasifik'e doğru gidiyorlardı.

Kuzeybatı kışı, ama Mariel çiçek açmanın kuralı olmadığını herkesten iyi biliyordu.

Oz'un Diantha'nın kucaklamasını belli bir rahatsızlıkla kabul edişini izledi. Hâlâ hırpalanmış siyah kovboy şapkasını takıyordu ama mavi gömleği ve siyah kot pantolonu yeniydi. Gardırobunu yavaş yavaş oluşturunlardı ve hatta çalışma odasından kıyafet almak için iblis diyarına küçük bir portal bile açmıştı. Oz'un yatak odasına bir göz atmış ve buranın seyrek ve faydacı olduğunu görünce şaşırmamıştı. Oz yakın zamana kadar sanata ya da dekorasyona hiç önem vermediğini itiraf etmişti. Astaroth onu, ister insanlar ister nesneler olsun, herhangi bir şeye bağlanmanın onu zayıflattığına inanacak şekilde yetiştirmişti.

Eğer Mariel Astaroth'la karşılaşırsa, iblisin aklından bir parça koparacaktı; buna parmak eklemlerinin tadına bakmakla başlayacaktı. Daha önce hiç kimseye yumruk atmamıştı ama bu işi layıkıyla yapacağından emindi. Ya da belki Calladia'dan bunu yapmasını isteyecekti, çünkü bu daha çok canını yakacaktı.

"İçeri gelin, içeri gelin." Diantha onları portre koridoruna çağırdı. Mariel her zaman olduğu gibi Büyük Büyük Amca Trenton'ın boncuk gözlü bakışlarından kaçındı. Spark ailesinin evine girmek, dört bir yanı kendisinden daha yetenekli akrabalarıyla çevrili olan bir eldivenin üzerinde yürümek gibiydi.

Mariel yine de yetenekliydi, diye hatırlattı kendine. Sadece Diantha Spark'ın olmasını istediği şekilde yetenekli değildi. Ama Mariel ilk kez annesine, "*Kimin umurunda?*" diye sorma isteği duydu. Sonunda kendi derisinin içinde rahat hissediyordu.

Masa hazırlanmıştı ama sadece babası ve kuzeni Lancelot, Wally'nin otomatlarının başlarının altında oturuyordu. "Bu hafta hasta olduğumu sanıyordum?" Mariel Lancelot'un karşısına otururken ona sordu.

Lancelot dramatik bir şekilde dalgalanan siyah saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırmak için başını savurdu. "Annem ve babam bir ay boyunca hasta olurlarsa bana yeni bir konsol alacaklarına söz verdiler."

"Buna değer mi?" Mariel şüpheyle sordu.

"Harçlığımı da iki katına çıkardılar." Omuz silkti. "Ayrıca, yemekler babamın pişirdiğinden çok daha iyi." Mariel'e animasyonlu gulyabanilerle dolu ekranı göstermek için telefonunu eğdi. "Ve *Poltergeist Go*'da büyük ilerleme kaydediyorum."

Diantha otururken, "Yemek masasında fısıldaşmak yok," dedi. Masayı kısaltmak için her zamanki büyüsunü yaptı ve Diantha onlara doğru zum yaparken Oz seğıirdi. "Şimdi tek ihtiyacımız olan Alzapraz. Yaşlı moruk nerede? Roland, ondan haber aldın mı?"

Roland gazetesini indirmeye zahmet etmeden başını salladı.

Diantha bir büyü mırıldandı ve yetişkinlerin önünde mojitolar belirdi. Mariel bir yudum aldı. Mükemmeldi, turunçgiller ve nane alkolün yakıcılığını yumuşatıyordu.

Oz'un kokteyli tadışını izledi. Kaşları havaya kalktı ve içkiye sanki ambrosia'ymış gibi baktı. "İnanılmaz." İçkiyi dudaklarına götürdü ve yudumladı.

Mariel yüzünü buruşturdu. "Şaraptan daha güçlüdür, bilirsın."

Oz'un altın rengi gözleri artık boş olan bardağının kenarında kocaman açılmıştı. "Ne kadar güçlü?"

"Üç ya da dört kez gibi mi?"

"Ah." Boş bardağa kederle baktı. "Biriktirmeliydim o."

Diantha neşeyle, "Merak etmeyin, bir tane daha çağıracağım," dedi.

Oz'un önünde ikinci bir mojito belirdi. Ona net bir şekilde baktı ve Mariel gülümsedi. "Çakırkeyif olmakta sorun yok," dedi ona. "Ne de olsa buraya yürüyerek geldik." Açıkçası, sarhoş Oz'u görmeyi çok isterdi. Onu margarita içtikten sonra görmüşü, yani bu adil olurdu.

"Tadı çok güzel," dedi Oz. "Ağzımda patlayan renkler gibi."

Bu tür bir cümle normalde Mariel'in bir insanın kafasının ne kadar iyi olduğunu sorgulamasına neden olurdu ama Oz, ilişkilerini resmileştirdiklerinden beri ona daha fazla sır vermişti. Sesler, kokular ve tatlar onu aşırı uyarabiliyordu. "Yavaşça yudumla," diye tavsiye etti. "Tadını çıkar."

Dudakları kıvrıldı. "Oh, şimdi yavaş gitmeyi ve bir şeylerin tadını çıkarmayı takdir ediyor musun?"

"Sus, sen." Yanakları yandı; adamın onun tadını çıkarmak için ısrar ettiğı her anı hatırlayabiliyordu.

"Sadece görüşlerinizde tutarlı olmanız gerektiğini söylüyorum."

Mariel eğildi ve onun ağzına şapırdatan bir öpücük kondurdu. "Sadece benimle alay etmenin sonuçlarını düşünmen gerektiğini söylüyorum."

"Sonuçları var mı?" Ağzını kızın kulağına yaklaştırdı. "Anlat."

Mariel tanıdık bir uyarılma hissi duydu ve bunun sonuçlarından bazılarını açıklayabilirdi ama burası bunun için uygun bir yer değildi. Diantha zaten onları ava çıkmış peygamberdevesi gibi izliyordu ve aileye daha fazla gösteri yapmalarına gerek yoktu.

"Siz muhabbet kuşları çok tatlısınız," dedi Diantha. "Üreme konusunda bir gelişme var mı?"

"Anne!" Oz içkisini yudumlarken Mariel "Anne," dedi. "Bu hiç uygun değil."

Diantha elini salladı. "Seks hayatın konusunda bu kadar kıymetli olmana gerek yok. Ve bana torun vermek istemiyor musun?" Gözlerini kırıştırdı ama iyi olmadığı bir şey varsa o da saf rolü yapmaktı.

Mariel normalde bu garip anı sona erdirmek için konuyu saptırır ya da kabul ederdi ama göğüs kemiğinin arkasına bir öfke kuru yerleşmişti. Omuzlarını dikleştirdi. "Eğer çocuk sahibi olacaksam," dedi annesine, "bunu ben istediğim zaman yapacağım. Ve bunun seninle hiçbir ilgisi olmayacak, bu yüzden bir daha üremekten bahsettiğini duymak istemiyorum."

Sessizlik çöktü - Lancelot'un parmağı bile akıllı telefon ekranının üzerinde durakladı. Diantha gözlerini kırıştırdı. "Biz bir aileyiz. Her şeyi paylaşıyoruz."

"Hayır, yok." Mariel'in sesi daha kendinden emin çıkmaya başladı. "İlişkim benim işim. Rahmim benim işim. O yüzden lütfen bana sahipmişsiniz gibi davranmayı bırakın."

"Kahretsin," dedi Lancelot nefesinin altından, kahverengi gözleri irileşerek.

Gazete Roland'ın elinden düştü. Mariel babasının şaşkın bakışlarını çenesini dik tutarak karşıladı. Diantha'nın onu ezip geçmesine izin veriyordu ama Mariel bu dinamiği beslemekten bıkmıştı.

Diantha sandalyesini yere sürterek ayağa kalktı. Mariel, annesinin onu cezalandırmak için hangi korkunç şeyi çağıracağını merak ederek kendini hazırladı.

"Sen," dedi Diantha, Mariel'i göstererek, "nankör bir veletsin."

Oz itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama Mariel onun bakışlarını karşıladı ve başını salladı. "Benim kavgam," diye fısıldadı.

Çenesi sıkıştı ve yanağında bir kas titredi. Sonra başını salladı.

Mariel sessiz bir teşekkürle onun kolunu sıktı, sonra ayağa kalktı. "Nankörlük etmiyorum," dedi Diantha'ya. "Sınırları belirliyorum."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" diye sordu Diantha. "Yıllarca en iyi okullara, en iyi eğitime, her şeyin en iyisine para ödedim ve sen bana asılsız suçlamalarla mı karşılık veriyorsun? Sana sahipmişim gibi davranmıyorum."

"Biliyorsun." Mariel'in kalbi hızla çarpıyor, damarlarına adrenalin pompalıyordu. Annesiyle hiç bu şekilde yüzleşmemişti ve bu heyecan verici olduğu kadar dehşet vericiydi de. "Evime davetsizce giriyorsun. Eşyalarımı karıştırıyorsun. Sihrimi takip ediyorsun."

"Biri yapmak zorunda." Diantha'nın parmakları masanın yüzeyinde tedirgin bir şekilde dalgalanıyor, tırnakları bir çingiraklı yılanın uyarısı gibi ritim tutuyordu. "Senin için harcanan onca para ve zamana rağmen tembelsin. Büyü yeteneğin berbat. Seni düzgün bir Kıvılcım yapmak için yıllarca uğraştım ama her seferinde başarısız oluyorsun."

Mariel'in içinde tanıdık bir öfke ve utanç karışımı çalkalandı ve göğsü daraldı. Herkes ona bakıyordu -Öz endişeyle, Lancelot telaşla ve babası boyun eğmiş bir hayal kırıklığı ifadesiyle. Burası pes etmesi ve özür dilemesi gereken kısımdı.

Birkaç hafta önce, Mariel yapardı.

Derin bir nefes aldı ve ayak parmaklarının arasındaki toprağı hayal ederek ayaklarını dikti. Temelin altındaki toprak zengin ve karanlıktı. Solucanlar toprağın içinde kıvrılırken, kökler ince parmaklarını uzatarak kendilerini derinlere sabitliyordu. *Beni yerinden oynatamayacaksın*, diyordu o kökler. *Ben buraya aitim*.

Mariel de yerinden kımıldamayacaktı. Bu sefer değil. "Ben başarısız değilim," dedi. "Doğa büyüğü konusunda inanılmazım, sadece buna saygı duymuyorsunuz."

Diantha alay etti. "Çiçeklerle oynamak diğer büyülü beceriler kadar önemli değil."

"Işınlanmanın pratikte ne faydası var?" Mariel sordu. "Bitkilerdeki hastalıklarla savaşabilirim, kışın çiçek açmalarını sağlayabilirim, doğal dünyayı canlı tutabilirim. Partilerde gösteriş yapabiliyorsun."

"Ses tonuna dikkat et," dedi babası. "Annen yardım etmeye çalışıyor."

"Ses tonuma dikkat mi edeyim?" Mariel dengesiz bir kahkaha attı. "Hayır, dikkat edeceğimi sanmıyorum."

Diantha dehşetle baktı. "Bu gece sana ne oldu böyle? Görgü kuralları derslerine binlerce doları bu hale gelesin diye vermediğimizi biliyorum." Mariel'e doğru bir işaret yaptı ve başının üstündeki ejderha otomatı bir buhar püskürdü.

"Ben görgü kuralları dersi istemedim," diye karşılık verdi Mariel. "Hayatımın diğer her alanını kontrol etmekte ısrar ettiğin gibi ısrar ettin. Bundan bıktım artık."

"*Cockatrice din convosen!*" Diantha bağırdı.

Masanın ortasında Danua büyüklüğünde küçük bir ejderha belirince Mariel irkildi. İki bacağı, yılanı benzeyen bir kuyruğu ve bir horoz kafası vardı. Herkesin kulaklarını tıkamasına neden olan korkunç, metalik bir sesle gıdıkladı.

Cockatrices'in bir bakışta öldürdüğü söylenirdi, ancak bu, mahkumlara işkence etmek için kullanıldıkları ortaçağdan kaynaklanan bir yanlış anlamaydı. Yaptıkları şey o kadar dayanılmaz sesler çıkarmaktı ki, kimse onların etrafında olmaya dayanamazdı. Sonunda dinleyenlerin kulakları kanamaya başladılar. Diantha ne pahasına olursa olsun Mariel'i susturmaya çalışıyordu.

Mariel, kulaklarını boş yere kapatan Oz ve Lancelot'un acı dolu bakışlarını görünce öfkeden deliye döndü. Diantha Mariel'in kendine olan saygısından daha fazlasını incitiyordu. Parmağıyla masanın üzerinde bir pentagram çizdi. "*Aufrasen di cockatrice!*" diye bağırdı durmak bilmeyen gıdamların arasından.

Cockatrice ortadan kayboldu.

Mariel durduğu yere bakakaldı. Kulakları çınlıyordu ve Diantha'nın ne söylediğini anlaması biraz zaman aldı. Annesi her şeye rağmen birdenbire gülümsemeye başlamıştı. "Eninde sonunda anlayacağını biliyordum," diye böbürlendi. "Sadece biraz itilmeye ihtiyacın vardı."

Mariel Oz'un gözleriyle karşılaştı. "Ben yaptım," dedi merakla. "Onu kovdum." "Başardın." Yüzünde gururlu bir ifade vardı.

Diantha, "Sadece sana bağırılması gerekiyordu," deyince Mariel hemen konuşmaya geri döndü. "Sana daha sert davranabilirim, eğer

bunun gibi sonuçlar verir."

"Hayır!" Mariel elini masaya vurdu. Griffin kafası kükredi. "O büyüünün seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Diantha burnunu çekti. "Belli ki ben de bunun bir parçasıydım. Daha önce hiçbir şeyi başarılı bir şekilde çağırmamış ya da sürgün etmemiştin."

"Eğer başardıysam, bu senin sayende olmadı," diye tersledi Mariel. "O sihir benden geldi."

Bir aydınlanma şimşegi çaktı ve Mariel'in çenesi düştü. İlk kez, sihrinin neden bazen mükemmel çalışıp bazen başarısız olduğunu anladı.

Başka hiç kimsenin benzer bir aydınlanma yaşamadığı açıktı. Annesi hâlâ Mariel'in yeteneğini nasıl "şekillendireceği" konusunda gevezelik ederken, Oz dişlerini gıcırdatıyor ve yumruklarını sıkıyordu, belli ki müdahale etmemeye çalışıyordu. Lancelot bir şekilde yedek bir mojito kapmıştı ve sinsice çıkışa bakarak onu yudumluyordu.

Teorisini test eden Mariel masanın üzerinde görünmez bir pentagram daha çizdi. "*Aufrasen en mojitoil*," diye mırıldandı.

Mojito ortadan kayboldu ve reşit olmayan kuzeni boş bir pipeti gürültüyle emmeye başladı. Bir çığlık attı ve sandalyesinde geriye doğru sarsıldı.

Mariel parmağını ona doğru salladı. "Onu içebilmen için dört yıl daha geçmesi gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Sen benim annem değilsin." Sonra ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de güzel sürgün."

"Teşekkürler." Mariel sırtıttı. Hâlâ öfkeliydi ama farkına vardığı şey heyecan vericiydi. Duruşunu düzeltti ve annesiyle yüzleşti.

"Her büyü yaptığında bir cockatrice çağırmak zorunda kalırsam çok yazık olur," dedi Diantha, "ama eğer gereken buysa-"

Mariel yüksek sesle, "Konuşma sırası bende," dedi.

Diantha cümlelerin ortasında durakladı. "Ne hakkında? Büyünün anahtarını keşfettik. Pratik yapmamız gerek."

Mariel başını salladı. "Hayır, büyüümün anahtarını keşfettim. Büyü yeteneğimin senin yanında neden başarısız olduğunu biliyor musun? Çünkü sen bana

. Bu dürtü benden gelmiyor."

"Yani?" Diantha'nın kaşları çatıldı. "Herkes böyle öğrenir."

"Sen beni bu konuda kompleksli olmaya zorladıktan sonra olmaz!" Mariel her geçen an kendinden daha emin hissediyordu. "Büyünün bir parçası da niyettir, değil mi? Niyet benden gelmiyordu. İşleri berbat etmekten o kadar korkuyordum ki bu kendi kendini gerçekleştiren bir kehanete dönüştü."

Oz parmaklarını onunkilere geçirdi ve kadın ona baktı. Adam gülümsüyordu, sarp yüzü zevkten değişmişti. Gözlerinden gülme çizgileri ve Mariel bu çizgileri mümkün olduğunca sık ortaya çıkarmak istiyordu.

"Cockatrice'i sürgün ettim çünkü bana çenemi kapatmamın söylenmesinden bıkmıştım," dedi. "Mojitoyu sürgün ettim çünkü bu benim fikrimdi. Ve bazen büyüm Oz'un etrafında işe yaradı çünkü büyüü şekillendiren benim arzumdur, senin değil."

"Ben sadece seni olabileceğin en iyi cadı olman için zorlamaya çalıştım." Diantha elini göğsüne bastırdı ve bileziği ışığı yakaladı. Ametistler onun gibi parlak ve sertti. "Yavaş öğreniyorsun diye beni suçlayamazsın."

Mariel bu çirkin yüzleşmeyi başlattığına göre artık duramazdı. Kelimeler ağzından dökülüyordu, onlarca yıllık kızgınlık ve kederin durmak bilmeyen sesi. "Kendini duyuyor musun?" diye sordu. "Her zaman beni yıkmaya çalışıyorsun. Hayatım boyunca beni küçümsedin, yavaş ya da yeteneksiz olduğumu, Spark mirası için bir hayal kırıklığı ve utanç kaynağı olduğumu söyledin. Belki de bunun bana daha çok çalışmam için ilham vereceğini düşündünüz, ancak ne kadar çok çalışırsam çalışayım, bu sizin için asla yeterli olmadı. Ve ben hiç de yavaş öğrenen değilim; doğa sihrim başından beri çok güçlüydü."

Diantha her zamanki gibi kendisine yöneltilen eleştirileri görmezden gelerek, "Büyüde bitkilerden daha fazlası var," . "Hepsinde iyi olmanız gerekiyor. Yıldızlar, rüzgâr ve toprak hepsi aynı fikirde-"

"Yıldızlar, rüzgâr ve toprak umurumda değil!" Mariel bağırdı. "Ne duyduğun ya da duyduğunu sandığın umurumda değil. Senin gibi olmak istemiyorum. Kendim olmak istiyorum."

"Dil!" Roland birkaç saniye süren dehşet dolu sessizliğin ardından konuştu.

"Ve sen," dedi babasına dönerek. "Yıllardır seni ve beni ezip geçmesine izin verdin. Ne zaman bana hakaret etse, onu destekledin." Bazı açılardan bu daha çok acı veriyordu. Mariel annesinin nasıl biri olduğunu biliyordu: dramatik, narsist ve kendi başarısızlıklarına karşı kör. Ama babası nispeten normal bir insandı ve Mariel'i Diantha'nın sert eleştirilerine karşı hiç savunmamıştı.

İçini çekti ve burnunun kenarını sıkıştırmak için gözlüğünü yukarı kaldırdı. "Mariel, seni sevdiğimizi biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu, derin ve kabul edilmemiş bir yaranın sızısını hissederek. Oz onunla ilk tanıştığında bu acıyı su yüzüne çıkarmıştı. *Seni sevdiğini düşünüyor musun?* diye sormuştu, hâlâ onun üzerinde baskı kurmaya çalıştığı zamanlarda. Yıkıcı bir şekilde can evinden vurmuştu. "Aşk birini desteklemektir," demişti. "Onu yüceltmektir, yıkmak değil. Onları oldukları gibi sevmektir, olmalarını istediğin gibi değil." Oz çatık kaşlı, duygusal açıdan dengesiz, geçmişî karmakarışık bir iblisti ve onu olduğu gibi seviyordu. "Oz bana birkaç hafta içinde, yıllardır kendi ailemden gördüğümde daha fazla sevgi gösterdi."

"Neden bize böyle saldırıyorsunuz?" Diantha'nın gözleri kurumuştu ama alt dudağı tiyatral bir şekilde titriyordu. "Sizin için yaptığımız onca şeyden sonra. Sadece masraflar bile ..."

"Para aşk değildir," dedi Mariel. "Eğer fakir olsaydık ve sen bana sabır ve nezaketle davransaydın, çok daha mutlu olurum."

Diantha hıçkırıklara boğuldu. Roland bir anda ayağa kalkmış ve onu kollarıyla sarmak için koşarak yanına gelmişti. "Bak ne yaptın," dedi Mariel'e karısının saçlarını okşarken. "Kendi anneni ağlattın."

"Şüpheli," dedi Mariel. "Ama öyle olsa bile, ikiniz beni sayısız kez ağlattınız. Susmaktan ve katlanmaktan yoruldum."

Lancelot belli belirsiz bir yumruk salladı ve Diantha kuzenine gülümsedi. Bu ailede yalnız değildi; Lancelot, Alzapraz, Lupe ve Quincy vardı, Diantha'nın çoktan kovduğu akrabaları Hector ve Wally'den bahsetmeye bile gerek yoktu.

Mariel sonunda onlara katılmaya hazırды. "Artık Pazar yemeklerine gelmeyeceğim," dedi.

Diantha daha sert hıçkırdı. "O zaman yüksek lisans parasını benim ödememi unutabilirsin."

Büyülü Bitki Bilimi alanında doktora yapma hayali, Mariel'in önünde kırılğan ve hararetle arzulanan bir şekilde asılı duruyordu. Spark ailesinin güveni olmadan, okul harcını karşılamak için didinmesi, biriktirmesi ve çabalaması gerekecekti.

Bu tehdit garip bir şekilde özgürleştiriciydi. Vakfın yöneticisi olarak Diantha parayı her zaman ailesine karşı bir silah gibi kullanmıştı. Öğrenci kredilerinden kurtulmuş bir hayat, kötü muamele görmeye değer miydi?

Hayır, değildi. Mariel bir yetişkindi; bir yolunu bulurdu.

"Sorun değil," dedi. "Okulda çalışacağım, kredi alacağım. Geleceğimi rehin almana izin vermeyeceğim." Oz onun elini sıktı ve Mariel bu rahatlatıcı jesti memnuniyetle karşıladı. Derin bir nefes aldı. "Aslında, sen davranışlarını değiştirene kadar seni hiç görmeyeceğim. Beni kontrol etmeyi bırak. Beni aşağılamayı bırak. Doğa büyüsünü küçümsemeyi bırak. Ben bir yetişkinim ve senin kızınım ve saygıyı hak ediyorum."

"Sadece güçlü olmanı istedim." Diantha'nın sesi o kadar suluydu ki Mariel sonunda onun ağladığına inanabildi. "Geleceğin çok parlak görünüyordu; kehaneti gerçekleştirebilirsen mutlu olacağını düşünmüştüm."

Mariel Oz'un elini çekti. Oz ayağa kalktı ve Mariel ona yaslandı. "Benim geleceğim parlak. Ve ben mutluyum." Oz'a gülümsedi. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Kesinlikle," diye homurdandı ve gözlerindeki bakıştan, yapabildiği anda onu en yakın yatay veya dikey yüzeye çıkaracağını anlayabiliyordu. Kız kendini gösterdiğinde adamın bu kadar tahrik olması heyecan vericiydi.

Yemek odasının kapısı bir patlamayla ve mor bir duman bulutuyla açıldı. Mariel sıçradı ve annesinin hangi yeni iğrenç şeyi çağırdığını görmek için döndü.

Bu bir iğrençlik değildi. Alzapraz'dı, cübbesi çamura bulanmış, sakalı dallarla doluydu. Terliyordu ve Oz'u işaret ederken öfkeli görünüyordu. "Sen!"

Oz şaşkın görünüyordu. "Ne?"

"Ondan uzak dur, iblis." Alzapraz bir büyü mırıldandı ve şiddetli bir hareket yaptı ve Oz odanın diğer ucuna savruldu. Duvara çarpıp Alzapraz'ın büyüyle orada sabitlenince Mariel haykırdı.

"Onu rahat bırak," dedi ve Oz'a doğru ilerledi. Ancak vücudu dondu, Alzapraz'ın büyüü onu yerinde tutmak için uzanıyordu.

Yaşlı büyücü yeteneklerini nadiren sergiliyordu ama yüzyıllardır büyü yapıyordu. Mariel zorlansa da bir santim bile hareket edemiyordu ve mistik tuzaktan kurtulmak için bir büyü bilmiyordu.

"Ne demek istiyorsun-şeytan?" Diantha, yüzünün kocasının göğsüne çarpmış olduğu yerden başını kaldırarak sordu.

Alzapraz karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hiç anlamadın mı? Onu gördüğüm anda anlamıştım." Bir büyü daha yaptı ve Oz'un şapkası uçarak boynuzlarını ortaya çıkardı. Diantha'nın nefesi kesildi ve Lancelot masadan öyle hızlı kalktı ki sandalyesi devrildi.

"Bir *iblisle* mi çıkıyorsun?" Diantha çığlık attı.

Mariel çenesini sıkarak, "Lütfen," dedi. "O diğer iblisler gibi değil. Nazik ve iyi biri ve beni seviyor-"

"Saçmalık," diye araya girdi Alzapraz. "Ormandaydım, çürümeyi araştırıyordum."

"Çürük mü?" Mariel'in babası sordu.

Alzapraz soruyu duymazdan gelerek, "Durum kötü," dedi. "Gittikçe de kötüleşiyor. Sadece küçük parçaları temizleyebildim ve kara büyü onları da hemen yiyip bitirdi."

"Bunun Oz'la ne ilgisi var?" Mariel sevgilisine doğru yaklaşmak için kendini zorlayarak sordu. O da çabalıyordu - büyüye karşı koyarken kaslarının şişkinliğini görebiliyordu. Mavi şimşek başının üzerinde bir hale gibi çıtırdadı.

"Bu çürümeyi daha önce de görmüştüm." Alzapraz'ın gür kaşları Oz'a ters ters bakarken birbirine yaklaştı. "Yüzyıllar önce, bir iblis bir orman cadısını anlamaya zorlamaya çalışırken."

Mariel'in midesi giderek büyüyen bir korkuyla gerildi. "Ne diyorsun sen?"

"Orman zehirleniyor ama insan büyüyle değil." Alzapraz titreyen bir parmakla Oz'u işaret etti. "İblis büyüyle."

Mariel inanamayarak Oz'a baktı. "O bana bunu yapmaz." Ama Alzapraz'ın yalan söylemek için bir nedeni yoktu.

Calladia'nın önceki uyarıları kafasında çınladı.

İblisler kötü şöhretli yalancılardır.

Eğer sizi ruhunuzdan vazgeçmeniz için kandırmaya çalışsaydım, yapacağım ilk şey en çok sevdiğiniz şeyi tehdit etmek olurdu.

Ya Oz yaptıysa?

Mariel'in kalbi çatırdadı. Gözyaşları gözlerine doldu ve yanaklarından aşağı süzüldü; onları silemedi. "Bana yalan söyledin," diye hıçkırdı.

Oz acı çekmiş görünüyordu. Etrafında çakan şimşekler parke zemini yakıyordu. Henüz sihrini nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu.

Yoksa bu da mı bir yalandı? Başından beri onu manipüle ediyor, ona yaklaşmak için bir ruh kazandığı yalanını mı söylüyordu? Mariel'in istediği her şeye -doğrulama, sevgi, karşılığında koruyabileceği bir koruyucu- hitap etmek için bütün bir kimlik mi inşa etmişti?

"Ben değildim." Kaçmaya çalışırken Oz'un boynundaki tendonlar dışarı fırladı. "Lütfen Mariel, bana inanmak zorundasın."

Alzapraz'ın onu tutuşu gevşedi. Mariel gözlerini ve burnunu sildi, elinin arkasında bir sümük izi bıraktı. Kendini boşlukta hissediyordu, içi kayıpla sızlıyordu. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi. "Ne ailem için, ne de senin için."

Topuklarının üzerinde döndü ve koştu.

Arkasında Oz'un bağırışlarını duyduğunda tepeden aşağı iniyordu. Görünüşe göre Alzapraz iblisi serbest bırakmıştı. "Mariel, bekle!"

Cehennem gibi. Doktorlar ne demişti? Nal sesleri duyarsan tek boynuzlu at bekleme. Mariel Oz'a bakmış, hikayesini dinlemiş ve onun bir tek boynuzlu at olduğuna karar : tüm evrende ruhu olan tek iblis, ruhunu takas etmeyen bir cadıya sıırıslıkam aşık olmuş bir iblis. Geçtiğimiz haftalar boyunca, onun ruhundan beslendi.

Yalnızlık ve özgüven eksikliği, sevdiği bir şeyi yok ederken onun güvenliğini inşa etmek.

Nasıl biterdi? Ormanın ölmesi ve Oz'un, eğer bir anlaşma yaparsa her şeyi geri getirebileceğine ve inşaatı durdurabileceğine söz vermesiyle mi? Muhtemelen ona, büyüü olsa da olmasa da onu sevdiğini söylerdi ve o da ona inanırdı.

Mariel aşık olurken ... Oz da ona karşı planlar yapıyordu.
Onu.

Cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı zar zor görebiliyordu.
gözyaşları arasında son aramalara yöneldi. Calladia telefonu açana kadar telefon üç kez çaldı.

"Hey, bebeğim!"

"Haklıymışsın." Mariel'in sesi sümük ve gözyaşlarıyla karışmıştı.

"Vay canına, neler oluyor?"

"Oz." Mariel hikâyeyi daha fazla anlatamadı: boğazı düğümlenmişti ve koşmaktan zor nefes alıyordu.

"Oh, kahretsın. Evde
misin?" "Yakında
geleceğim."

"Ben de orada olacağım. O kadar güçlü bir koruma çemberi kuracağız ki, içeri girmeye çalışırsa taşakları Mars'a uçacak."

Telefonu kapattıktan sonra Mariel bacaklarını ve ciğerlerini sınırlarına kadar zorladı. Hevesli bir yürüyüşçüydü ama uzun mesafe koşmak hiçbir zaman onun ilgi alanı olmamıştı. Bisikletine binmeli ve Oz'un akşam yemeğine yürümesine izin vermeliydi ama aşık bir aptal gibi ondan ayrılmak istememişti. *Ruhunu çalmaya çalışan iblisten.*

Nasıl bu kadar saf olabilirdi? Hayat gerçek aşk ve kurtarılmış kötü adamlarla dolu bir peri masalı değildi. Kötülere öyle denmesinin bir sebebi vardı.

Mariel kendisine karşı kullanılan silahın kalbi olacağını hiç tahmin etmemişti.

YİRMİ DOKUZ

M " ' .
Kadın iyi bir başlangıç yapmıştı, ama adamın bacakları daha uzundu ve kadın kendini onun içine kilitlemeden önce ona yetişmeye kararlıydı.

ev. "Lütfen, beni dinle."

Alzapraz'ın söyledikleri onu sersemletmişti. Yanıklık iblis kaynaklı mıydı? İblisler kendi büyülerini insan büyüsünü algıladıkları gibi algılayamazlardı ve bildiği kadarıyla Kuzeybatı Pasifik'te görev yapan tek iblis kendisiydi, bu yüzden bu ihtimali aklına bile getirmemişti.

Şimdi Mariel onun bir canavar olduğunu düşünüyordu.

Dövmesi karıncalanmaya başladı ve hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Şimdi olmaz ..." Yine de çağırma ısrarcıydı ve karıncalanma önce yanmaya, sonra da sıcak bıçaklarla bıçaklanmış gibi bir acıya dönüştü. Önünde bir dizi titreşen jack-o'-lantern bulunan bir evin yanında tökezleyerek durdu. Oyulmuş yüzler ona bakarken yüzlerini buruşturuyordu, içlerindeki sihirli alevler yüzleri hareket ediyor gibi.

Titreyen ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Sizi bekliyorum, Efendim." *Ve çabuk konuşsan iyi olur.*

Astaroth beyaz bir takım elbise giymiş ve baston kılıcını taşıyarak görüldü. "Cadının ruhu nerede?" diye sordu.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi Ozroth. "Aslında çok daha fazla zamana." "Sana ay sonuna kadar süre verdim."

"O da yarına kadar değil. Ne olursa olsun, bahsi kazanman için zamanında bitiremeyeceğim."

Astaroth kaskatı kesildi ve ifadesindeki tehdit Ozroth'un sırtından aşağı soğuk terler akmasına neden oldu. "Affedersiniz?"

Ozroth'un Mariel'le arasını düzeltmesi gerekiyordu, bu da Dünya'da kalma planının değişmediği anlamına geliyordu. "O ruhunu teslim etmeye hazır olana kadar burada kalacağım. Muhtemelen yetmiş ya da seksen yıl daha." Sevdği insanla geçirmek için çok az bir zaman ama alabileceği her şeyi alırdı. Onun suçlu olduğunu düşündüğü şey göz önüne alındığında, onun huzurunda bir dakika daha geçirmek bile bir hediye olabilirdi.

"Kesinlikle olmaz." Astaroth bastonunu yere vurdu. "Bahis
."

"Benim değil." Bu, akıl hocasına karşı şimdiye kadar kullandığı en sert tondu, Ama Mariel kötü davranan annesine karşı koyabiliyorsa, Astaroth'a da pekâlâ sınır koyabilirdi. "Bunu sen yaptın; dolayısıyla sonuçlarına da katlanabilirsin."

Rüzgâr ağaçların tepelerini dövüyor, ölü yaprakları yerinden oynatıyordu. Astaroth'un gözleri Ozroth'a dikilmişti. "Bir ölümlüye kandın," dedi tiksinti dolu bir ses tonuyla.

"utanılacak bir şey yok. Ruhu alacaksınız - sadece benim zaman çizelgemde."

"Bir ölümlü bacaklarını açtı diye türünüzü riske atmanız utanç vericidir."

"Onun hakkında böyle konuşma." Ozroth bir adım daha yaklaştı. Astaroth bir projeksiyondur ama iblisin yüzündeki küçümsemeyi yumruklayabilmeyi diledi. "Âlem onun ruhu için birkaç on yıl daha bekleyebilir."

"Hayır, olamaz," diye tersledi

Astaroth. Ozroth geri çekildi.

"Ne?" "Bir ... durum var."

"Neler oluyor?" Eylem sırasında başka bir pazarlıkçi daha mı ölmüştü? İblis düzleminde bir sorun mu vardı? Ozroth bir ruh pazarlıkçısı olmaktan yorulmuştu ama yine de evini önemsiyordu.

"Sana karşı tamamen dürüst olmadım," dedi Astaroth. Bastonu çizmesine vurdu. *Tap tap*. "Yıllar boyunca muazzam bir iş çıkardınız -son dönemdeki başarısızlıklar bir yana- ama pazarlıkçi olmak için gereken güç ve kontrol seviyesine sahip iblislerin sayısı giderek azalıyor. Kaybettiklerimizin yerini yeterince hızlı dolduramıyoruz."

Dehşet Ozroth'un omurgasından aşağı süzüldü. "Ne demek istiyorsun?"

"İblis düzlemi ölüyor," dedi Astaroth açıkça. "Yavaş yavaş ışıklar sönüyor. Yüksek konsey bunu örtbas ediyor ama çok yakında herkesin neler olduğunu anlayacağı bir zaman gelecek. Ondan sonra ... her şeyi kaybetmek uzun sürmeyecek."

Ozroth'un midesine sanki bir taş yutmuş gibi ağır, korkunç bir his yerleşti. Artık evini hayal edebiliyordu -zarif taş binalar, dumanı tüten nehirlerin üzerindeki yürüyüş yolları, devasa ateşböcekleri gibi süzülen ve sürekli alacakaranlığı aydınlatan altın küreler.

Pazarlıkçıların metanetli ve duygusuz olması gerekirdi ama türün geri kalanının bağ kurmak için daha fazla özgürlüğü vardı. Eğer şu anda uçakta olsaydı, bu bağların kanıtlarını görürdü. Çiftler nehir boyunca kol kola yürürlerdi. Çocuklar ateş fiskiyelerinde oynar, alevler ayaklarını gıdıklarken ve başlarına yağarken gülerlerdi. Alacakaranlık gecenin siyah tonlarına doğru derinleşirken, iblisler akşam yemeği için inlerinde toplanır, ardından en yaşlı iblislerin hafızasından daha eski şarkılar söylerlerdi.

İblisler duyguları insanlar gibi kaotik ve ezici bir yoğunlukta hissetmeyebilirdi ama yine de hissediyorlardı. Hâlâ yaşıyor ve seviyorlardı. Hâlâ komşularına değer veriyorlardı.

Büyü öldüğünde, tüm o iblisler de ölecekti. Uçak, iç içe geçmiş bir yaşam ekosistemiydi; hiçbirisi, hepsi olmadan hayatta kalamazdı.

Mariel'in ormanı gibi.

Kalbi ikiye ayrılacakmış gibi hissetti. "Daha fazla ruha ihtiyacın var."

Astaroth başını salladı. "Sadece daha fazla ruh değil, daha güçlü ruhlar. Ve onlara şimdi ihtiyacımız var."

Mesaj açıldı. Mariel'in ruhu çok güçlüydü. İblisler elde edebilecekleri her şey için pazarlık yaparken, bu felaketi önlemeye yetecekti. "Anlıyorum," dedi Ozroth, ürpermiş hissederek. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı ama düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Çene yukarı." Astaroth'un gülümsemesi de en az geri kalanı kadar keskindi. "Cadının ruhuyla geri döndüğünde bir kahraman olacaksın."

Astaroth ortadan kayboldu ve Ozroth dizlerinin üzerine çöktü. Başını ellerinin arasına gömdü ve avuçlarının içine doğru çığlık attı. Nasıl seçim yapması gerekiyordu?

Halkı ve aşkı arasında? Ne yaparsa yapsın, bir canavar olacaktı. Bir ölümlü için bu kadar çok ölümsüzün hayatını takas etmek soykırım anlamına gelirdi ... ama Mariel'i bir anlaşmaya zorlayarak ona nasıl ihanet edebilirdi?

Bu imkânsız bir durumdu ama başka pek çok şey de öyleydi. Bir iblisin ruhu olması imkânsızdı. Bir cadının yanlışlıkla bir iblis çağırması imkansızdı. Bir ruh pazarlıkçısı ve bir cadının aşık olması imkansızdı.

Sendeleyerek ayağa kalktı, ileriye doğru bir yol bulmaya kararlıydı. Birinci adım: Mariel'i bulmak. . ve onu ormana zarar vermediğine ikna etmek.

Kimin vardı ki?

OceanofPDF.com

M vardığında. Zor nefes alıyordu, koşmaktan ciğerleri yanıyordu. "Eve Calladia henüz gelmemişti ama orada olacaktı.

Bu yüzden Mariel aceleyle eve girdi ve bitkilerinin rahatlığına ihtiyaç duyarak arka tarafa geçti. Bir koruma büyüsu yapmaya kalkışamayacak kadar titrek ve odaklanmamıştı ama Calladia önce gelirse Oz'u kolayca dışarı atabilirdi.

Oz . . .

Mariel seranın önüne çöktü ve ağlamaya başladı. Solmakta olan otlar parmaklarının üzerinde kıvrıldı ve elma ağacı çıplak bir dalını saçlarına değdirdi. Bitkiler kendilerini öylesine özgürce, öylesine özveriyle veriyorlardı ki, insanlar onları çiğnese, koparsa ya da binalara yol açmak için kesip biçse bile.

Mariel de kendini özgürce vermek istemişti. Atan kalbini birine sunmak ve bir kez olsun onu onurlandırıp korumasını sağlamak. Kendini Oz'a gerçek ve mecazi anlamda açmış, bedenini, düşüncelerini, güvensizliklerini, her şeyini paylaşmıştı. Oz'un da karşılığında kendini açtığını düşünmüştü.

Her şeyin yalan olması çok
kötüydü. "Mariel."

Alçak ses kesinlikle Calladia'ya ait değildi. Mariel ayağa fırladı ve mutfak kapısında siluet halinde duran Oz'a doğru döndü. "Git buradan," dedi titreyen bir sesle.

Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Lütfen, sadece dinle. Ben ormana hiçbir şey yapmadım."

Alay etti. "Elbette, ormanı seven bir kadınla ruh pazarlığına sıkışmış başka bir iblis olmalı."

"Kulağa gülünç geliyor ama gerçek bu." İleri doğru bir adım attı, sonra bir gül ağacı dikenli sapını boynuna dolayıp devam ederse zarar vermekle tehdit edince dondu kaldı. "Bunu çalıya sen mi yaptırıyorsun?"

"Evet." Mariel kollarını kavuşturdu. "Ve gırtlığını parçalamaktan korkmuyorum." Son kısım doğru değildi ama Mariel acının ötesini düşünemeyecek kadar yıkılmıştı. "Bana bir ruhun olduğunu söylemiştin. Duyguları bu kadar yoğun hisseden tek iblis olduğunu. Beni sevdiğini söylemiştin." Son cümlede sesi çatallaştı.

"Seviyorum," diye yemin etti. "Seni çok seviyorum, Mariel."

"Yalancı." Bu suçlama, ailesine yönelttiği suçlamalar kadar acımasızdı. "Herkes böyle yapıyor, değil mi? Beni görüyorlar ve bana yalan söylemenin, beni incitmenin, beni istedikleri gibi manipüle etmenin kolay olacağını düşünüyorlar."

"Mariel-"

"Daha bitirmedim."

Ağzı kapandı.

"Bana doğruyu söyle," dedi Mariel. "Senden istesem... ruhum karşılığında ormandaki yanıklığı düzeltebilir misin?"

Ağzı bir açıldı bir kapandı. Sonunda başını salladı.

Mariel acı acı güldü. "Gardımı düşürmeme güveniyordun. Senden ormanı kurtarmanı isteyecek kadar umutsuzluğa kapılmamı. Dur tahmin edeyim, sihrim olmadan da beni sever miydin?"

Oz'un ağzı buruştu. "Yapardım ama bunu ben yapmadım.

Yemin ederim." "O zaman kim yaptı?"

Omuz silkmeye başladı, sonra sarmaşık boynunu sıkıca sararak diken uçlarını derisine bastırınca durdu. "Başka bir iblis. Biraz araştırma yapmam, etrafa sormam gerek..."

Alay etti. "Ne yani, başından beri iblis büyüsü olduğunu anlayamadın mı?"

"İşler öyle yürümüyor. İnsan büyüsunü hissediyoruz çünkü onu topluyoruz. Başka bir iblisin işleyişini hissedemem."

"Ne kadar da uygun," dedi Mariel. "Her şey için bir cevabın var."

Bahçesinin ötesindeki ara sokakta bir şey tıkırdadı, sanki bir gazoz kutusuna çarpan bir ayak gibi. Mariel omzunun üzerinden baktı ama kimse görünmüyordu. Görünüşe göre Calladia hâlâ yoldaydı.

"Bütün cevaplar bende değil," dedi Oz ve Mariel'in bakışları tekrar ona döndü. "Bunu kimin ya da neden yaptığını bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var." Derin bir nefes aldı. "Sen dünyadaki en iyi insansın ve ben seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece biraz karışık. Bazı şeyleri çözmem gerekiyor."

"Ne gibi?" diye sordu iğrenç bir şekilde. "Başka neyle tehdit edebilirsin? Sırada benim seram mı var?"

"Benim yaptığım bu değil. Ama iblis düzleminde kötü bir şeyler oluyor." Boğazı düğümlendi. "Uçak ölüyor. Daha fazla ruha ihtiyaçları var."

Mariel alay etti. Adamın onu manipüle ettiğine dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varsa, işte buradaydı. "Taktik olarak suçluluk duygusunu mu deniyorsun? Tüm o zavallı, masum iblisler benim tek bir ruhum olmadan ölecekler mi?"

"Bu önemsiz bir şey değil," dedi Oz, "ve onlara yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Ama seninle *birlikte* bir çözüm aramak istiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Ormanda neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Ama seni sevdiğimi ve ruhunu çalmak için plan yapmadığımı söylediğimde bana inanmanı istiyorum. En azından ilk birkaç günden sonra."

"Mariel?" Calladia'nın sesi evin içinden geldi. "Neredesin sen?"

"Arkada," diye . "İblisle birlikte."

"*Orospu* çocuğu." Calladia hışımla dışarı çıktı, sonra Oz ile Mariel'in arasına yerleşti. "Ne yaptığınızı bilmiyorum ama hemen dışarı çıkmanız gerekiyor."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Oz savunmaya geçercesine ellerini kaldırdı. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

Calladia evi işaret etti. "Çık dışarı."

"Yapamam." Calladia'nın omzunun üzerinden Mariel'e baktı. "Lütfen, Mariel. Bana bir şans verin. Bunu ."

"Hayır," dedi Mariel. "Ve sana ruhumu vermeye de hayır. Yanıklığı düzeltmek için yeterli doğa cadısını ne kadar süre aramam gerektiği umurumda değil, onları bulacağım. On yıllar sürse bile, inşaat neredeyse ormanı öldürse bile, onu geri getirmenin bir yolunu bulacağım." Omuzlarını geriye atarak olabildiğince dik durdu. "Bana zarar veremezsin, Acımasız Ozroth."

İrkildi.

Bir milisaniye sonra, gökten beyaz ve sıcak bir şimşek çaktı. Yer sarsıldı ve camların kırılma sesini sağır edici bir gök gürültüsü izledi. Mariel bir an için kör oldu. Gözlerini kırıştırtarak görüşünü yeniden kazanmaya çalıştı ... ve belirgin bir turuncu titreşim gördü.

"Hayır," dedi, korku bir şimşek kadar sert ve hızlı çarpıyordu. "Hayır!"

Değerli serası yanıyordu. Cam duvarlar parçalanmış, metal çerçeve kararmış ve bükülmüştü ve içindeki bitkiler yanarak ölürken feryat ediyorlardı.

"şunu!" diye bağırarak alevlere doğru koştu. "şunu!" Kollarındaki deri acıyordu ve küçük cam mızraklarının ona isabet ettiği yerlerde kan izleri vardı.

"Mariel, dur!" Oz bağırdı. "Yanacaksın."

"Ondan uzak dur, pislik." Calladia Oz'a yumruk attı, Oz sendeleyerek geri çekildi ve elini gözüne götürdü. Sarışın cadı parmaklarının arasında iplik dokumaya başladı ve kara bir bulut ayı kararttı. Sağanak halinde yağın yağmur Mariel'in tenini yakmaya başladı. Ağladı ve titredi, yağmurun ateşle buluştuğu yerden yükselen dumanı izlerken kollarını kendine sardı. Kısa süre sonra alevler söndü ama küller için için yanmaya devam etti. Calladia Oz'a doğru ilerledi, ipliği düğümleyip bir büyü mırıldanırken saçları doğal olmayan bir rüzgârda savruluyordu. Oz sanki görünmez bir el tarafından yerden koparıldı, sonra uzaklara fırlatıldı, çılgılığı hiçliğe karıştı.

Calladia, "Ben koğuşları ayarlayacağım," dedi.

Mariel başıyla onayladıktan sonra tökezleyerek seradan geriye kalanlara doğru yürüdü. Çizmelerinin altında camlar çtırdadı. Yanından geçtiği her bitkiye dokundu.

İçlerine sihir katıyor ve derinlerde saklı yaşam titreşimini bulmaya çalışıyordum. Bazıları yanıt verdi, isli yapraklar kıpırdadı. Çoğu vermedi.

Mariel seranın arka tarafında Kuzeybatı Pasifik Çiçekçilik Şampiyonası için hazırladığı sergiyi buldu. Masa ortadan çatlamıştı ve etrafındaki çimento zeminde siyah izler spiral çiziyordu. Cıvatanın isabet ettiği yer burasıydı; tam da gurur ve neşe kaynağına.

Külden başka bir şey kalmamıştı.

Mariel, bir cam parçası dizine saplandığında duyduğu keskin acıyı duymazdan gelerek yere yığıldı. Acı, içinde hissettiklerinin yanına bile yaklaşmıyordu. Otuz dakika erkek arkadaşını, hayallerini kaybetmişti. . ve şimdi de uzun zamandır beslediği sevgili bitkilerini kaybetmişti.

Geride kalanlar çok kötü yaralanmıştı ve Mariel onların acısını hissediyordu. Bir zamanlar onun dünyadan kaçış noktası olan yer şimdi harabeye dönmüştü.

Kalbi gibi.

Arkasından camın üstünden gelen ayak sesleri duyuldu ve ardından Calladia'nın soğuk eli Mariel'in başına kondu. "Çok özür dilerim," dedi. "Çok, çok üzgünüm."

"Onları öldürdü." Mariel'in boğazı öylesine şişmişti ki kelimeleri zorlukla çıkarabildi.

"Siktiğimin piçi. Umarım sivri bir şeyin üzerine düşer." Calladia Mariel'in yanına çömeldi. "Hadi seni temizleyelim. Burada yapman gereken başka bir şey var mı?"

Mariel gözlerini sildi ama gözyaşlarını durdurmak için pek bir şey yapmadı. "Bazıları hâlâ hayatta. Ama acı çekiyorlar."

Calladia'nın ağzında acımasız bir çizgi vardı. " geleni yap. Ben ilk yardım çantasını getireyim ve bize sert içecekler hazırlayayım."

Calladia gittikten sonraki sessizlik, bağırış çağırışla geçen bir gecenin ardından ürkütücü gelmişti.

Mariel'in duyduğu tek şey suyun sessiz damlamasıydı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Ona güvenmemeliydim."

Ama yapmıştı ve şimdi bunun bedelini bitkileri ödüyordu. Dizleri yanıyor ve içi düğümleniyordu ama Mariel kendini ayakta durmaya ve yaralı bitkilerle ilgilenmeye zorladı. Büyüsünü ve sevgisini onlara akıttı, kararmış gövdelerin ve kömürleşmiş yaprakların yeniden yeşermesini diledi. Bu

İyileşip yıldırım düşmeden önceki hallerine yaklaşımları zaman alacaktı ama Mariel onları kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmaya yemin etti.

Acımasız Ozroth onu en çok acı veren yerinden hedef almıştı ama Mariel ona yok ettiği şeyi kurtarması için yalvarma zevkini tattırmayacaktı. Kalbinin etrafındaki duvarlardan başlayarak yeniden inşa edecekti.

* * *

sabahın geç saatleriydi; Calladia fırtınayı çağırmak ve kendi deyimiyle "iblisi bir sonraki ilçeye fırlatmak" için çok fazla enerji harcamış olmalıydı.

Viskinin de suçu olabilirdi. Mariel'in başı zonkluyordu ama bunun akşamdan kalmalık mı yoksa bitmek bilmeyen bir ağlama gecesinin etkileri mi olduğunu anlayamıyordu. Mariel içini dökerken Calladia ikisine de eski moda viskilerden yapmıştı ve gece yarısından sonra yatağa girdiklerinde Mariel çift görüyordu.

Yavaşça ayağa kalktı. Her yeri acıyordu. Bacakları ve kığı koşmaktan, dizleri ve kolları cam kırıkları yüzünden. Calladia Mariel'i sargılamıştı ama kesikler hâlâ acıyordu.

Calladia'nın gözleri irkilerek açıldı. " kaç?" diye sordu belli belirsiz.

"On bir."

Calladia inledi. "Lanet olsun sana, viski."

Mariel ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Birkaç aile günlük gezintilerine çıkmıştı ve prenses kostümlü bir kız plastik asasını sallayarak zıplayarak geçerken neredeyse gülümsemeyi başarıyordu.

Sonra hatırladı. "Bugün Cadılar Bayramı."

Calladia yavaşça yataktan kalkıyordu. "Themmie bizi bu gece bir tür peri partisine davet etti." Yüzünü buruşturdu. "Ya da onun yerine Le Chapeau Magique'de bir köpek tüyü emzirebiliriz."

"Cadılar Bayramı, annenin inşaatın yeniden başlayacağını söylediği zaman."

Calladia'nın gözleri büyüdü. "Haklısın."

Mariel dudağını dişlerinin arasında sıkıttı. Eğer bu normal bir Cadılar Bayramı olsaydı, çoktan merkez meydanda Kuzeybatı Pasifik Çiçek Şampiyonası için sergisini hazırlıyor olurdu. Yanan bitkilerini hatırlayınca kalbi sızladı. Camları süpürmesi ve yeni bir sera inşa etmeye başlaması gerekiyordu ama henüz o kararmış odayla yüzleşebileceğini sanmıyordu.

Öfke çabuk açığa çıkmıştı. Oz ondan çok şey almıştı; Cynthia'nın açgözlülüğünün daha fazlasını almasına izin vermeyi reddediyordu. "Ben şantiyeye gidiyorum."

Calladia'nın yüzü endişeyle gerilmişti. "Annemin blöf yaptığını sanmıyorum. Protestoların devam etmesine izin vermeyecekler." "Ne yapacaklar, beni buldozerle mi yıkacaklar?"

"Yani, burada annemden bahsediyoruz."

"İyi bir noktaya değindin. Yine de beni tutuklama ihtimalleri daha yüksek." Mariel şu anda bu olasılığı hiç umursamıyordu. Zaten çok şey kaybetmişti; neden devam etmesin ki?

Calladia içini çekti. "Nasıl oldu da banka hesaplarını ve ödülleri düşünemeyen iki açgözlü anneye sahip olduk?"

"Daha çok nasıl oldu da bize geldiler?"

"Genç isyanı mı?" Calladia önerdi. "İyi insanlar olmaya çalışarak onları zor durumda bıraktık."

Mariel kollarını beline doladı ve duvara yaslandı. "İyi olmak berbat bir şey."

Calladia başını salladı. "O buldozerleri kaç kez dağların üzerinden geçirmeyi düşündüğümü bilemezsin ama bu inşaat işçilerine haksızlık olur."

Mariel ofladı pufladı. "Kesinlikle adil değil. Daha çok cinayet gibi." Oz'un aksine, inşaat işçileri ölümlüydü. Calladia'nın büyüünden yara bere içinde kalacaktı -Mariel'in iblisten sonsuza dek kurtulduğuna dair hiçbir hayali yoktu -Ama insanlar gözleme gibi dümdüz olur.

Calladia'nın sözleri Mariel'in kafasında bir düşüncenin yuvarlanmasına neden oldu ve aniden bugün ne yapacağını tam olarak biliyordu. Duvarı itti. "İyi olmaktan yoruldum. Doğru olanı yapmayı tercih ederim."

Calladia ona ihtiyatla baktı. "Bu bakışı tanıyorum. Bir şeyler planlıyorsun."

Mariel'in kalbi yine bir amaç uğruna çarpıyordu. Kötülüğün bir başka biçimine daha boyun eğmeyi reddetti. "İnşaata durduracağım."

"Harika," dedi Calladia. "Ama ... nasıl?"

"Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum." Mariel şifonyerden giysilerini almaya başladı. "Gelmek ister misin?"

"Her şeyden çok, ama öğle yemeği için küçük cadımla buluşacağım. Sonra gelebilir miyim?"

Calladia, genç büyü ustalarını kendilerinden yaşça büyük olanlarla eşleştirerek rehberlik ve tavsiye sağlayan bir organizasyon olan Büyük Büyücüler, Büyük Cadılar için bir akıl hocasıydı. Bu onun çok ciddiye aldığı bir yükümlülüktü.

"Evet, sonra uğrarsın," dedi Mariel. "Zaten araziye tanımam gerekiyor."

Calladia gerindi. "Anladım. Ben oraya varmadan önce pervasızca bir şey yapma, tamam mı?"

"Elbette," dedi Mariel, bunu söylerken hiç de ciddi değildi. Verecek siki kalmamıştı ve şeytani düzlemde aşağılanmış bir cadı kadar öfke yoktur.

* * *

Rani ve diğer birkaç protestocu makinelerin önünde durmuş, tedirgin görünüyorlardı. Atlı polis memurları açıklığın etrafını sarmış, pegasi'leri öfkeyle yere basıyordu.

"Bu toplantı yasadışıdır," dedi bir polis memuru, sesi sihirli bir şekilde yükseltilmişti. "Burada kalan herkes özel mülke izinsiz girmiş olur ve tutuklanır."

Büyücüler ve cadılar tehdit karşısında dağıldı. Kısa süre sonra geriye sadece Rani ve belediye binasındaki sentor kaldı. "Savaşmadan yenilmeyeceğiz," dedi Rani. Dizlikleri, Küçük Denizkızı sırt çantası ve bir bisiklet kaskı vardı - görünüşe göre isyan teçhizatı.

Sentor bir yere vurdu. "Bu inşaat yasadışıdır. Yozlaşmış belediye başkanımızın kaprisiyle karar verildi ve-"

"Son uyarı," dedi memur. "Isır beni," diye alay etti Rani.

Memur dişlerini göstererek gülümsedi. "Memnuniyetle." Eliyle işaret etti ve polis içeri girdi, coplar ve kelepçeler hazırды.

Mariel diz çöktü ve ellerini toprağın içine sokarak büyüüne uzandı. "*Gabbisinez en machina*." Casusluk yaparken akıllı telefonundan çeşitli büyülere bakmıştı ve en çok bu büyü ilgisini çekmişti. "*Gabbisinez en machina*."

Açıklığı çevreleyen bitkiler kıpırdandı. Böğürtlenler çimlerin üzerinde sürünerek dikenli kollarını iş makinelerine doğru uzattı. Kökler toprakta dalgalandı ve yüzeye doğru fırlayan dallar gönderdi. Bir polis pegasusu, tırmanan bir sarmaşık yoluna yayıldığında şaha kalktı.

"Bunu kim yapıyor?" diye sordu memur, sarmaşıklar buldozerin pençesine dolandığında.

Rani etrafına bakındı. Çalıların arasında Mariel'i görünce yüzü güldü. *Koş*, Mariel diye bağırdı.

Rani sentorun böğrünü dürttü, sonra ona bir şey söylemek için parmak uçlarında durdu. Mariel'in bulunduğu çalıya baktı, sonra başını salladı. "Atına bin," dedi, sırtını yere yaklaştırmak için ön bacaklarını bükerek.

Rani sentorun sırtına atladı ve dörtnala uzaklaştılar. Polis onları takip etmeye çalıştı ama çalılıklar hızla yükseliyordu ve kökler ve sarmaşıklar ilerlemelerini engelledi.

Buldozer şimdi neredeyse yeşil bir kafesle kaplanmıştı. "*Gabbisinez en machina*," dedi Mariel tekrar, toprağa daha fazla güç vererek. Başı dönmeye başlamıştı ama pes etmeyi reddediyordu. Bu orman *onun* olacaktı.

Orman onun çağrısına hevesle karşılık verdi. Bitkiler de doğaya yapılan bu müdahaleye kızgındı. Onların kör öfkesi Mariel'in göğsünde yankılandı, kendi öfkesiyle karıştı ve Mariel sıcak bir öfkeden başka bir şey hissetmedi.

"Siktir git Cynthia Cunnington," dedi tırnaklarını toprağa geçirerek. "Sen de siktir git anne. Ve hepsinden önemlisi, büyük, içten bir *siktir* git

Ozroth the Ruthless."

Çiçeklerinin yanışının hatırası terazinin kefesini değiştirdi. Göğsünde bir baraj yıkılırken Mariel çığlık attı. Hayatı boyunca yaşadığı her acı birbirine karıştı ve bu duygu seli öyle güçlü bir büyü dalgasına güç verdi ki ağaçlar şok dalgasıyla sallandı. Bögürtlenler birbirine dolanarak tekerlekleri ve kürekleri hapsetti ve orman şantiyeyi ele geçirirken inşaat işçileri kaçtı.

Mariel ayağa kalktı, saçları büyülu bir rüzgârla savruluyordu. Açıklığa doğru adım attı, en yakındaki polis memuru atını ondan uzaklaştırdığında güldü. "Sen buraya ait değilsin," dedi. Sesi farklı geliyordu - kelimelerin altında yuvarlanan kayaların ve kırılan dalların yankıları yatıyordu ve bıraktığı her nefes yaprak dökmeyen yeşilin tadındaydı.

Orman damarlarında nabız gibi atıyor, büyüsu onunkiyle karışıyor ve kendini aşağıdaki köklerin bir uzantısı gibi hissediyordu.

"Kes şunu," dedi memur, şok tabancasını ona doğrultarak.

Mariel başını geriye eğdi ve güldü. Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemişti. O ormana ne kadar çok şey verirse, orman da ona o kadar çok şey veriyordu; öfkeli bir büyüünün sonsuz döngüsü.

Sarhoş ediciydi.

Bir sarmaşık memurun elindeki şok tabancasını kaptı. Atından indi ve kıza doğru hışımla yürüdü, dişlerini göstermiş ve copunu kaldırmıştı. "Seni hapse götürüyorum."

Mariel artık kimse için eğilmiyordu. Ayaklarını destekledi ve kollarını iki yana açtı. "Denemeni görmek isterim."

OTUZ BİR

Cadılar Bayramı'nda öğlen vakti. Otuz mil uzakta olduğunu tahmin ettiği bir yere fırlatıldığı için hırpalanmış ve yara bere içindeydi. Şükürler olsun,

Bir kayanın üzerine değil, bir göle düşmüştü ama yine de canı yanmıştı. Tüm çabalarına rağmen kasabaya otostopla dönememişti; iri yarı, sıırılsıklam bir iblis yoldan geçenlerin pek hoşuna gitmemişti, bu yüzden Mariel'in evine giderken bir dondurmacının önünden geçerken ayakları şişmiş ve ağrıyordu.

Onu tekrar görse dehşete düşecekti ama göğsündeki sızı onu kendisine doğru çekiyordu. Kasabadan bu kadar uzakta olmak dayanılmazdı, yürüdüğü her kilometrede acısı biraz daha azalıyordu.

Suçluluk duygusu da göğsünde zonklayan bir ağrıydı. Yıldırım çarpmasına isteyerek neden olmamıştı - normalde onu büyüü bir patlamaya karşı uyarıcı karıncalanmayı bile hissetmemişti - ama isteyerek ya da istemeyerek Mariel'in serasını yok etmişti. Onun çığığını asla unutamayacaktı.

Bunu nasıl yapmış olabilir? Kesinlikle bir kasıt yoktu; yapmak isteyeceğı en son şeydi bu. Yine de bunu kendi gözleriyle görmüştü, serayı paramparça eden beyaz şimşek kör ediyordu. Kendine duyduğu nefretin kabarmasıyla, boynuzlarını dondurmacının tuğla cephesine çarpmak için durakladı.

"Yo," dedi bir kadın sesi. "Kıçına ne girdi?"

Döndüğünde Themmie'yi elinde bir fincan çilekli dondurma tutarken buldu. Adamın görünüşüne bakınca gözleri büyüdü. "Lanet olsun, ne oldu

Sen?"

Kendine baktı ve yüzünü buruşturdu. Kurulandığı halde giysileri kırıışmış ve tozlanmıştı ve gözünün morardığından emindi. Yorgunluktan kendini hasta hissediyordu. "Bir cadıyla ters düştüm."

"Ne yaptın sen?" Themmie sordu. "Peki şapka nerede?"

Utangaç bir eliyle sağ boynuzunu ovuşturdu. "şapka da bir cadının ters tarafına denk geldi." Caddenin karşısında bir çift ağızları açık bir şekilde bakıyordu. Kaldırımında onlara doğru gelen bir baba ona şöyle bir baktı, sonra çocuğunu kucağına alıp caddenin karşısına geçti.

"Buralarda çok fazla boynuzlu insan görmüyoruz," diye açıkladı Themmie. "Gördüğümüzde de genelde başımıza bela olurlar."

Ozroth'un kahkahasının içi boştu. "Beni de o listeye ekleyebilirsin."

Themmie'nin dirseğinden tutup onu bir kafe masasına çekmesi onu şaşırttı. "Otur ve bana tam olarak ne olduğunu anlat."

On dakika sonra Ozroth sıkıntılı ve abuk sabuk hikâyesini tamamladığında Themmie'nin ağızı açık kalmıştı. Dondurması erimişti ama fark etmemiş gibiydi. "Kasabada başka bir iblis olduğunu mu söylüyorsun?"

Ozroth yüzünü buruşturdu. "Öyle görünüyor."

"Alınma ama," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak, "seni fırlattığı için Calladia'yı suçlamıyorum. Kabul etmelisin ki çok suçlu görünüyorsun."

"Biliyorum." Ellerini saçlarının arasına sıkıştırdı. "Mariel'in serasını yanlışlıkla havaya uçurmuş olmam da yardımcı olmuyor."

Islık çaldı. "Bu çok boktan. Geldiğini hissetmediğini mi söylemiştin?"

Başını iki yana salladı. "Bir ipucu yok. Birdenbire ortaya çıktı." Gözleri yorgunluktan daha fazla bulanıklaştı ve parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bunu geri almak için her şeyi yaparım. Her şeyi."

Themmie, "Başından beri böyle olması çok garip," dedi. "Mariel her zaman bir şeyleri havaya uçurur, ama sadece gerçekten büyü yapmaya çalıştığında. Belediye binasında Cynthia'ya yıldırım fırlattın ama bu ona kızgın olduğun içindi. Mariel'e kızgın değildin."

"Tabii ki hayır. Ona asla zarar vermem."

"Bak, saçmaladığını söyleyip kışına tekme basmak isterdim," dedi Themmie, "ama Calladia'nın dürtü kontrolü sorunları bende yok." Elini çantasına attı. "Ayrıca, etnografya ödevim var. O yüzden bunu bir konu görüşmesi olarak kabul edelim."

İnledi. "Bu bir şaka değil, Themmie. Mariel'i istemeden incittim ve şimdi ormanı zehirlemediğime asla inanmayacak."

"Kesinlikle iyi bir görünüm değil," dedi ve ışıltılı kireç yeşili bir defter ve kalem çıkardı. *Röportaj*'ı karaladı: *Aşık (ya da Yalancı?) İblis Oz* sayfanın en üstüne. "Bana bunu tekrar anlat. Büyülü bir patlama yaşadığında, önceden ne hissediyorsun?"

Themmie'nin bu bilgiyi neden istediğinden emin değildi ama Mariel'le tek bağlantısı oydu ve yardıma ihtiyacı vardı. "Tenimin her yeri karıncalanıyor. Işıklar titriyor ve hava ... hissediliyor. Bilmiyorum. Farklı."

"*Farklı* kelimesinin eş anlamlısı var mı?"

"Ağır mı? Ya da bekliyor gibi." Başını iki yana salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

Kalemi salladı. "Büyü doğası gereği mantıklı değil. göre elektriği çağırmadan önce hissedebiliyorsun. Peki bu kadar büyük bir yıldırım düşerken neden hissetmeyesin ki? Cynthia'yı neredeyse kızartmanın başardığın kadar büyük bir iş olduğunu söylemiştin ve bu ondan çok daha büyüktü."

Ozroth kaşlarını çatı, anılarını araştırdı. Yüzünde Calladia ve boğazını kesmek üzere olan bir gül ağacıyla duruyordu ve Mariel az önce ona Acımasız Ozroth demişti. Bu tahmin ettiğinden daha fazla canını yakmıştı. Hava ağırlaşmış mıydı? Derisi karıncalanmış mıydı?

"Hiçbir şey yoktu," dedi. "Hiçbir ipucu yoktu. Büyüyü düşünmüyordum bile. Sonra beyaz bir parıltı oldu-"

"Dur bakalım." Themmie'nin kafası defterinden kalktı. "Beyaz bir flaş mı?"

"Evet. Şimşek."

Themmie kalemi masaya vurdu. "Oz . . . senin şimşegin mavi değil mi?"

Bu soru düşüncelerini çığlık atarak durdurdu. Aptalca ellerine baktı ve sihriyle ilgili anılarını gözden geçirdi. Her statik

Şok ya da şimşek elektrik mavisiydi. "Lucifer," diye nefes aldı. "Öyle."

Themmie defteri kapattı ve sandalyesine geri oturdu. "Sanırım neler olduğunu biliyorum."

"Sen biliyor musun?" Birinin yapmasını umduğundan emindi.

"Başka bir iblis Mariel'i hedef alıyor ve suçu senin üzerine yıkmaya çalışıyor."

Ozroth'un alını çatıldı. "Neden? İblisler başkalarının pazarlıklarına karışmaz. Bu bir onur meselesidir."

Bir iblisin kaybedecek önemli bir şeyi olmadığı sürece.

Cevap yorgun zihninde patladığında nefesi kesildi. "Bu Astaroth. Mariel'i bir pazarlığa zorlamaya çalışıyor."

Bunu daha önce fark etmeliydi. Ozroth akıl hocasına Mariel'in ormanı ve bitkileri ne kadar çok sevdiğini bile söylemişti. Ve iblis bunun sıkıcı olduğunu söylerken... ya Ozroth onun güvensizliği ve şefkat özlemi üzerinde çalışırken Astaroth çabalarını oraya odaklamaya karar verdiyse? Her ikisiyle de oynuyordu; Ozroth'u bir pazarlık teklif etmesi için tehdit edip kandırırken, Mariel'e de pazarlığı kabul etmesi için eziyet ediyordu.

"Harika." Themmie biraz erimiş dondurma aldı. "Astaroth kim?"

Ozroth o kadar ani ayağa kalktı ki neredeyse masayı devirecekti. "Astaroth daha da kötü bir şey yapmadan önce onu bulmalıyız." İblis uçağı tehlikede miydi yoksa tüm bunlar Astaroth'un yüksek konseyle girdiği bahisle mi ilgiliydi?

"Muhtemelen protesto ediyordur." Themmie telefonunu kontrol etti. "Kahretsin, öğlen herkesle buluşmam gerekiyordu."

"İnşaat alanında mı?"

Themmie başını salladı. "Bugün Cynthia Cunnington'ın tehdidini gün. Ya bizi ezip geçecek ya da biz kazanacağız."

Mariel'in bir buldozerle karşı karşıya gelme düşüncesi neredeyse Astaroth'la karşı karşıya gelme fikri kadar dehşet vericiydi. "Uçarken beni taşıyabilir misin?" diye sordu. Pixie'ler çoğu insanın beklediğinden daha güçlüydü.

Themmie yüzünü buruşturdu. "Ne, itfaiyecinin taşıması gibi mi? Çok büyüksün, nereye gittiğimi göremeyeceğim." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ama seni bir çantaya falan koyabilirsek ..."

İşte Ozroth kendini alıntı patates uvallarından yapılmış bir askının içinde, ormana ve Ozroth'un her şeyden çok sevdiği kadına doğru uarlarken teknik renkli bir perinin altında sallanırken böyle buldu.

OceanofPDF.com

OTUZ İKİ

M Daha önceki güç gösterilerinin ötesine geçiyordu ama sihir. büyüsü bir geri besleme döngüsü ile ormanında sıkışıp kalmıştı, her geçen saniye artıyor.

Etrafını dikenli çalılardan bir duvar sarmıştı. Polis memuru copuyla vuruyordu ama çalılar daha da kalınlaşmıştı. İş makineleri artık tamamen gömülmüştü ve parlak çiçeklerden oluşan bir halı her yöne yayılmıştı.

Mariel'in yardımıyla orman, çalınan topraklarını geri alıyordu.

Büyüsü uzaktaki çürüme lekelerine değdi. Yavaşça eridiler, taze filizler çürümeyi geri itti. Ama büyüsü ne kadar uzağa giderse, o kadar çok karanlık yama buldu ve bu büyü taşması bile yeterli olmayabilirdi.

Polis memuru bağıırıyordu. "İzinsiz girme, vandalizm, bir memura saldırı ve bu sadece başlangıç!"

"İlginç," dedi İngiliz bir ses.

Mariel sıçradı ve neredeyse düşüyordu ama çalılar onu nazikçe düzeltti. Konsantrasyonu bozulunca büyü akışı azaldı ve görüşündeki sis dağıldı.

Siyah fötr şapkalı, belli belirsiz tanıdık sarışın bir adam çalılardan oluşan kalesinin içinde durmuş, yeşilliklerden oluşan kafesi inceliyordu.

"Sen de kimsin?" Mariel sordu.

Sonra onunla kütüphanede tanıştığını hatırladı. James Higgins, gazeteci olan. Şapkası aynıydı ama artık gözlüklerini takmıyordu ve tüvit pantolonunun yerini tertemiz beyaz bir takım elbise almıştı. Daha önce dalgın bir profesör gibi görünüyordu, ama şimdi gülümsemesi ona bir köpekbalığını düşündürüyordu.

Şapkasını çıkardı ve siyah boynuzları ortaya çıktı. "Dokuzların Astaroth'u," dedi eğilerek. "Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum."

Ağzı açık kaldı. Oz'un şeytani akıl hocası bu muydu? Daha büyük birini bekliyordu. Şapka zevki şüpheli bir İngiliz züppesi değil. "Siktir git," diye tükürdü.

Adam doğruldu, hiç tedirgin görünmüyordu. Şimdi adamın üzerinde kristal bir kafatası olan ve parlak beyaz ayakkabısına ritmik bir şekilde vurduğu bir baston taşıdığını görüyordu. "Beni bu kadar hor görmem için ne yaptım ben?"

"Çaresiz bir çocuğun beynini yıkamış ve ona işkence etmişti." Oz'un hikayesinin bu kısmının da saçmalık olabileceğini geç de olsa hatırladı, ama gerçekte her ne olduysa, bu canavar Oz'un şu anki haline dönüşmesine yardım etmişti.

Astaroth kıkırdadı. "Sanırım Ozroth'u kastediyorsun? Size her ne söylediyse, sizi temin ederim ki ona her şeyin en iyisini sundum. En iyi eğitimi, en iyi konaklamayı, iblis toplumunda hayal edebileceği en iyi pozisyonu."

Bu sözler onu kızdırdı; anne babasını düşündürdü. Her şeyin en iyisi, ama bir çocuğun gerçekten ihtiyacı olan şeylerin hiçbirisi. "Neden buradasın?" diye sordu. "Ve neden kütüphanedeydin?" Çalılıkların diğer tarafında polis hâlâ bağırıyordu ama o önündeki tehditten çok daha fazla endişe duyuyordu.

Hâlâ bastonuna vuruyordu. Kristal kafatası çok fazlaydı ve tiepin'i baş aşağı duran bir haçtı; ilk başta Oz'un bir klişe olduğunu düşündüyse bile, bu tamamen farklı bir seviyeydi. Astaroth, "Ozroth'un yeterli performansı gösteremediğini fark ettim," dedi. "Ve şeytani bir pazarlıktan kurtulmanın bir yolunu biliyorum."

Mariel şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Öyle mi?"

Gülümsemesi keskindi. "Farklı bir iblisle pazarlık yapmak."

Umut kıvılcımı söndü. Astaroth'la bir anlaşma yapma düşüncesi iğrençti. "Hayır, teşekkür ederim. Bir pazarlık yeter."

"Emin misin? Başını belaya soktun. Polise bu olayı unutturabilirim."

"Karşılığında da büyümü mü çalacaksın?" Başını iki yana salladı. "Hayır." İblis kaşlarını çattı. "Bunu sana Ozroth mu söyledi?"

"Evet, zaten beni pazarlığa zorlamaya çalıştı." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O başaramadıysa, sen de başaramayacaksın."

Astaroth ürkütücü buz mavisi gözleriyle onu inceledi. Fötr şapka ve kurukafalı baston başka birinin üzerinde olsa gülünç olurdu ama iblisin kendini tutuşunda rahatsız edici bir şeyler vardı. Bastonunun acımasız vuruşları dışında hareketsizdi ve gözlerinde Mariel'i rahatsız eden bir şey vardı, bu genç bir bedende yaşlı bir varlıktı.

Astaroth, "Ozroth bu konuda doğrudan davranmadı," dedi. "Gerçekten ihtiyacınız olan bir şey sunmadı."

Kaşlarını çattı. "Seramı havaya uçurdu."

Astaroth'un göz kapakları hafifçe titredi. "Tamir edebilirim, biliyorsun. Pek çok şeyi düzeltebilirim."

Her geçen saniye Mariel'in içinde bir huzursuzluk oluşuyordu. Polis küfürler savuruyordu ama Mariel dikkatini iblisten ayırmaya cesaret edemiyordu. Sera için bir çözüm önermek konusunda son derece aceleci davranmıştı.

Oz tamir etmeyi teklif etmiş miydi? Yıldırımından sonra Oz'un bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştı. Ona durması için bağırmıştı, yanacağını söylemişti.

Midesi bulandı. Ormanda iblis büyüsü, arka bahçesinde iblis şimşegi... Glimmer Falls'ta sadece bir iblis varken her şey çok net görünüyordu. Şimdi ikinci bir iblisle karşı karşıyaydı; ona istediğini teklif etmeden önce hiç duraksamayan bir iblis. Kütüphanedeki konuşmaları sırasında ruhunu neyle takas edebileceğini çoktan hissetmiş olan biriyle.

Mariel sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "Hayır," dedi. "Yardımlarını istemiyorum."

"Bence bu pazarlıktan ne kadar kârlı çıkabileceğini küçümsüyorsun." Astaroth bir adım daha yaklaştı ve Mariel dikenlerin kucağına çekilmemeye çalışarak kendini destekledi. "Tek bir şey için ruhunu takas etmek zorunda değilsin. Seni hapisten uzak tutabilirim, seranı onarabilir ve bitkilerini diriltebilirim, inşaatı kalıcı olarak durdurabilirim ve ormandaki yanıklığı iyileştirebilirim. Hepsi ve daha fazlası." Etrafındakileri işaret etti. "Büyünü feda etmek tüm bunları kurtarmaya değmez mi?"

Astaroth ona istediği her şeyi vaat ediyordu ama Mariel üşüdüğünü hissetti. "Sana yanıklıktan bahsetmedim," dedi uyuşmuş dudaklarının arasından.

Astaroth omuz silkti. "Ozroth'u kontrol ediyordum. Kötü bir mantar, değil mi? Yine de çok kolay tedavi edilebiliyor."

Mariel'in hem kendisinin hem de Oz'un manipüle edildiğini tam olarak anlaması için duyması gereken tek şey buydu. Bu bir mantar değildi; Alzapraz'ın buna inandığına inanıyordu. Bu şeytani bir sihirdi.

O halde bu gerçek bir yalancının yüzüydü: sakın ve gülümseyen, harika, imkânsız şeyler vaat eden. Çatık kaşlar ya da asık suratlı tepkiler yok, kaba bir çekicilik yok. Sadece gerçek olamayacak kadar iyi bir pazarlık.

"Biliyor musun," dedi Mariel öfkeden midesi düğümlenirken, "kullanılmış araba satıcılarından daha iyi teklifler duymuştum."

Kirpikleri dalgalansa da gülümsemesi hiç eksilmedi. "Ne?"

"Sunumun. Hayatımın en iyi anlaşması, falan filan."

"Bu bir atış değil." Gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Tüm sorunlarınızı çözmek için bir teklif."

"Sorunlarımı çözmek istiyorum," dedi Mariel, "ama kesinlikle senin tarafından değil." Astaroth'un parmakları bastonun ucunda esnedi.

Mariel'in derisi diken diken oldu.

"Çok bencilsin," dedi Mariel'in irkilmesine neden olan yumuşak bir zalimlikle. "Sevdiğin her şey ölebilir ama sihrin olduğu sürece umurunda değil."

Suçluluk duygusu Mariel'in kalbini kemiriyordu. İblis usta bir manipülatördü, bunu biliyordu. Sevdiği şeylerin ölmesinin sebebi oydu. Ama Mariel Glimmer Falls'u ve etrafındaki toprakları kurtarabilirse, sevdiği bir şeyi kaybetmek anlamına gelse bile... gerçekten iyi bir insan bu fedakârlığı yapmaz mıydı?

"Mariel!" Başının üstünden gelen bu çığlık onu kendini suçlamaktan alıkoymdu. Bir an sonra, büyük bir kumaş çuval yere düştü ve bir gümbürtüyle yere indi. "Ah!"

Çuval sarsıldı ve Oz pençeleriyle dışarı çıktı. "Daha alçaktan uçabilirdin," diye seslendi tepesindeki birine.

Mariel birini gördüğü için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Adamın yanında diz çökerek kumaşın çıkarılmasına yardım etti. Giysileri buruş buruştu, boynuzları tozluysa ama tanıdık yüzünü görmek -kara bir gözle bile olsa- kalbinin küt atmasına yetti. "Ormana gerçekten zarar vermedin, değil mi?" diye sordu. "Ya da serama."

Başını salladı, gözleri hararetiydi. "Sevdiğin hiçbir şeye asla zarar vermem."

Mariel ağlamak istedi. "Seni suçladığım için özür dilerim. Başından beri Astaroth'tu."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Oz ayağa kalkmaya çalışırken diğer iblise ters ters baktı. "Ama bu piç kurusu..."

"Demek benim inatçı çırağım sonunda ortaya çıktı," diye söylendi Astaroth. "Sonunda eğitime yakışır bir pazarlık yapmak için mi buradasın?"

Oz yumruklarını sıktı. "İblis uçağı gerçekten ölüyor mu? Yoksa bu da beni pazarlık yapmaya zorlamak için başka bir yalan mıydı?"

"Evet, ölüyor," dedi Astaroth. Ama Mariel hilebazı yakından izliyordu ve onun göz kapağının bir anlık titremesini daha fark etti.

"Yalan söylüyor," dedi Mariel. "Gözü seğirdi."

"Ah, lütfen," dedi Astaroth İngilizlerin çok iyi yaptığı küçümseyici bir tavırla. Bir dakika, iblis neden İngiliz'di? "Çok fazla suç dizisi izliyorsun, değil mi?"

"Oz'un seramı yok ettiğinden bahsettiğimde de aynı seğirmeyi yaptın. Pokerde buna tell denir." Mariel'in poker hakkında bildiği tek şey kuşkusuz buydu.

"Böyle cılız bir ölümlü için büyük fikirleriniz var."

"Eğer ben sadece küçük bir ölümlüysem, neden bu pazarlığı zorlamak için bu kadar çaresizsin?" Mariel sordu. "Neden ormanı enfekte ettin, neden seramı yok ettin, neden yeni bir pazarlık teklif etmek için buraya geldin?"

Oz'un başı ona doğru döndü. "Yeni bir pazarlık mı teklif etti?" "Görünüşe göre mevcut bir pazarlığı bozmanın tek yolu bu, gerçi ben bu ahmağın ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmazdım."

Astaroth dişlerini gıcırdatıyordu. "Ölümlüler saygıyı unuttular mı?"

"Evet," dedi Oz. "Peki ya dürüstçe? Onlar için iyi."

Mariel Astaroth'a, "Bunların hiçbirini yaptığını inkâr etmedin," dedi. "Elimi zorlamaya çalışıyordun ama bunu yapmak için Oz'u suçladın." Böğürtlen dikenleri onun öfkesiyle kabardı ve bir dal Astaroth'un ayakkabısına doğru uzandı.

"Ozroth'un biraz akıllı olsaydı," dedi Astaroth, sürünen sarmaşığın yanından geçerken, "o da aynısını yapardı." Bastonu şimdi daha hızlı vuruyordu. "Bir iblisi çağırıp onunla anlaşmayı reddetmekle aptallık ediyorsun. Ne bekliyordun ki, sonsuza dek senin itaatkâr köpeğin olmasını mı?"

"Hayır," dedi Mariel, Oz'un "Olurdum," demesiyle aynı anda. Ona sevgiyle bir bakış attı, sonra elini tuttu. "Bir fino köpeği değil," dedi ona. "Bir ortak."

"İyy," dedi Astaroth.

Oz'un gözleri Mariel'e bakarken kırıştı. "Yani A planına geri mi dönüyoruz? Eğer iblis düzlemi ölmüyorsa, pazarlık yapmanın aciliyeti yok demektir." Astaroth'a sert bir bakış fırlattı. "Yüksek konsey ile girdiği bahis benim sorumluluğumda değil."

"Plan A," diye kabul etti. Zor olacaktı ama Oz'la bir gelecekten vazgeçmek istemiyordu.

Astaroth'a baktığında, gözlerinin simsiyah olduğunu görerek telaşlandı. Bir sonraki an, Oz öne doğru sarsıldı ve Astaroth'un önünde dizlerinin üzerine düştü. Kasları gerilmesine rağmen, hareket etmedi.

"Bırak onu!" Mariel ileri atılmaya çalıştı ama şeytani büyü onu bir güç alanı gibi geride tuttu.

Astaroth bastonunun tepesini kavradı ve bir kılıç çıkardı. Kafatası kabzasının altındaki kabza simsiyahtı ve gümüş bıçağın üzerinde yanardöner çizgiler vardı. Astaroth kılıcı Oz'un boynuna Mariel haykırdı.

"İşte sana bir test," dedi Astaroth, mürekkep rengi gözlerini Mariel'e dikerek. "Büyünü korumak için ormanın ölmesine izin verecek kadar bencilsin. Onun ölmesine izin verecek kadar bencil misin?"

Oz dişlerini sıkarak, "Yapma," dedi. "Bu sadece senin sihrin değil, Mariel. Bu senin duyguların."

Nefes nefese kaldı. "Ne?"

Astaroth Oz'a elinin tersiyle vurdu. " kapatacak mısın?"

"Ruh," dedi Oz kan tükürerek. "Bak bana ne oldu."

Büyücünün ruhu Oz'un bedenine girmiş, ona büyü ve duygu vermişti. Mariel bu bağlantıyı daha önce nasıl fark etmemişti? Her şey gözünün önündeydi.

"Ne olacak?" diye sordu.

"Soğuk ve mantıklı olacaksın." Astaroth bunu iyi bir şeymiş gibi söyledi. "İnsani zaaflardan arınmış, duygularınla gölgelenmemiş bir yargıya sahip olacaksın. Dünyanın en etkili isimlerinden bazıları ruhlarını takas edip hayatlarını dolu dolu yaşamaya devam ettiler."

Kahkaha ya da gözyaşı olmadan dolu dolu bir hayat olmazdı. İnsan olmak karmaşık bir şeydi ama Mariel duygusal çekirdeğini kaybetmekten daha kötü bir şey düşünemiyordu.

"Oz'u öldüremezsin," dedi. "O senin en iyi pazarlıkçın."

Astaroth alay etti. "Artık değil." Bıçağa baskı uyguladı ve Oz'un boynundan aşağı kan damladı.

"Dur," dedi Mariel, panik boğazını sıkarak. Oz'u kaybedemezdi. Onun kalbini, umutlarını, geleceğini elinde tutuyordu.

"Bunu nasıl durduracağını biliyorsun," dedi Astaroth sakince. "Bir anlaşma yap." Mariel donup kalmış, korkunun ötesini düşünemiyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı; sadece düşünmek için zamana ihtiyacı vardı-

Astaroth içini çekti. "Pekâlâ." Kılıcı geri çekti. "Kellesini uçurun."

"Bekle!" Gümüş bıçak havayı yararak geçerken Mariel haykırdı. Oz'un boynundan bir santim ötede dondu. "Bir anlaşma yapacağım."

"Mariel, hayır!" Oz onu yerinde tutan büyüye karşı mücadele etti, vücudu sarsıldıkça kasları şişiyordu.

"Sonunda." Astaroth, Oz'a bakarken alaycı bir kaşını kaldırdı. "Görünüşe göre bir şeyi takas edecek kadar çok istiyor."

Oz çaresiz gözlerle Mariel'e baktı. "Lütfen *Velina*, bunu yapma. Her şeyini kaybedeceksin."

Mariel zorlukla yutkundu. "Biliyorum." Büyüsü, duyguları. . . ruhu olmadan, Mariel içi boş bir kabuk olurdu. Ama Oz ölürse, kendisiyle asla yaşayamazdı. Bir anlaşma yaparak Oz'u kurtarabilirdi, ama aynı zamanda ormanı ve içindeki tüm canlıları da kurtarabilirdi.

Panik sisinin arasından bir fikir parıltısı belirdi. Astaroth'a hiçbir şey vermek istemiyordu. Ve eğer doğru ifadeyi bulabilirse, Oz her zaman onun bir parçasına sahip olacaktı.

"Bütün gün bekleyemem." Astaroth cep saatini kontrol etti. "Yüksek konsey bir saat içinde toplanıp bahsi karara bağlayacak."

Mariel ona ters ters baktı. "Bildiğim kadarıyla hayatımın sonunu düşünmek için birkaç saniye ayırdığım için özür dilerim."

"Bırak öleyim," diye yalvardı Oz. "Lütfen, Mariel. Yeterince uzun yaşadım."

Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır," dedi. "Sen var oluyordun. Daha yeni yaşamaya başladın."

O da ağlıyordu. Uyuşukluk içinde geçirdiği bir ömürden sonra, keder konusunda çok az pratiği vardı ama Mariel onun, eskiden olduğu kişiyi kaybettiği için yas tutacağını biliyordu. Mariel ona bu acıyı yaşatmak istemiyordu ama başka bir seçenek de yoktu.

"Ruhumu takas ederim," dedi Mariel, "ama şartlarım var."

Astaroth elini salladı. "Devam et."

"Beni Oz'la yaptığım anlaşmadan kurtaracaksın. O zaman tatil köyü ve spa inşaatını durduracaksın ve Glimmer Falls'un etrafındaki arazi bir daha asla tahrip edilmeyecek veya bir inşaat projesi için kullanılmayacak."

"Yeterince kolay." Gözlerini kapattı. "Hmm," dedi, dudakları sırtarak yukarı kalktı. "Görünüşe göre arazinin asıl sahibinin kimliği nihayet bulunmuş ve arazinin ebediyen doğa koruma alanı olarak kalmasını öngören bir vasiyet bırakmış. Belediye başkanının ofisi çalkalanıyor ve kazıyı durdurması için ustabaşını aramak üzereler." Kıkırdadı. "Gerçi bunu oldukça başarılı bir şekilde durdurdunuz. Olay yerinin temizlenmesini ve

Polis her şeyi unuttur, sadece senin için." Gözlerini açtı ve Mariel'i o ürkütücü siyah bakışlarıyla kıstırdı. "Şimdi takas için-"

"Koşullar dedim, çoğul olarak," diye tersledi Mariel. "Daha dikkatli dinlemeyi deneyebilirsin."

"Arsız." Astaroth kılıcını savurdu. "Ama cömert bir ruh halindeyim."

Mariel onu görmezden gelerek Oz'a baktı ve gözlerinde onun için hissettiği her şeyi görmesini istedi. Oz ona cesaret ve kahkaha vermiş, başkalarının ona yüklediği standartlar yerine, olduğu gibi kendisine değer vermesini öğretmişti. Ona kendini güzel ve güçlü hissettirmişti.

Bunu yapabilecek kadar güçlü olabilir.

"Büyülü çürümeyi temizleyecek ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın. Ayrıca, seramı onaracak ve tüm bitkileri hayata döndüreceksin. Ve Sonbahar Festivali sergimi onaracaksın. Ve Oz'u hemen özgür bırakacaksın."

Astaroth homurdandı. "Sıkıcı ama iyi. Başka bir şey var mı?"

"Bir şey daha var." Oz'un bakışlarını tuttu. "Ruhum sevginin olduğu yere geçsin."

Oz'un gözleri büyüdü. "Mariel. ."

Titreyen dudaklarıyla gülümsedi, sonra derin bir nefes aldı ve konsantre olarak hayatının en önemli büyüünün kelimelerini oluşturdu. "*Almaum en vayrenamora*." Ruhum sevgilime gidiyor. Başını öne eğdi. "Ben hazırım."

Astaroth alay etti. "Bu saçmalık da neydi?"

Ona ters ters baktı. "Takas istiyor musun, istemiyor musun?"

"Aşkın olduğu yerde," diye mırıldandı kendi kendine. "Saçmalık. İnsanlar gülünçtür."

Oz titriyordu. Yanakları ıslaktı ve daha fazla gözyaşı dökmeye başlamıştı. "*Velina*," diye fısıldadı ve kız onun ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti.

Elbette biliyordu. O Oz'du ve onu, onun kendisini tanıdığından daha iyi tanıyordu.

Astaroth elini kaldırdı ve Mariel kendini destekledi. Göğsünde bir çekilme oldu, ardından keskin bir yırtılma hissi. Acı içinde çığlık attı.

Mariel ruhunun bedenini terk ettiği anı göremedi ama hissetti. Göğsü soğudu ve büyüünün tanıdık sızısı kayboldu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, çiçekler yüzlerini ondan çevirdi.

Sonra Mariel hiçbir şey hissetmedi.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇ

yere. Yüzü ve hareketsizleşti, kıvılcım söndü.

Ozroth onunla tanıştığundan beri pek çok duygu hissetmişti ama böylesini hiç yaşamamıştı. Keder göğsünde bir girdap gibiydi, fırtına o kadar güçlüydü ki bu yüzden ölebileceğini düşünüyordu.

Bu yüzden ölmek istiyordu. Mariel haklıydı, onunla tanışmadan önce sadece var olmuştu. Ama anlamadığı şey, onun her şeyin kaynağı ve anlamı olduğuydu. Onsuz bir hayat yaşamaya değmezdi.

Ruhu havada asılı duruyordu, altın bir küre o kadar parlaktı ki bakmak acı veriyordu. Astaroth ona uzandı. "Vay, vay," dedi. "Bu ne kadar güzel bir şey." Ruh Astaroth'un uzattığı eline doğru sürüklendi ... sonra onu geçti. Astaroth'un kaşları çatıldı. "Bu da ne-"

Ruh göğsüne batarken Ozroth kendini destekledi. Büyücünün ruhunun onu doldurduğu zamandan bin kat daha yoğundu. Beyaz ısı içini yakıp kavurdu ve büyüünün hücumu derisini elektrikle karıncalandırdı. Dünyanın nabzını, her bir çiçeğin ve ağacın içindeki kıvılcımı, toprağın altındaki köklerin aç yayılmasını hissedebiliyordu. Çiçekler ona bakmak için döndüğünde, Mariel'in haklı olduğunu anladı; bitkiler onu seviyordu.

Artık onun içinde olduğu için onlar da onu seviyordu.

Ozroth büyüünün etkisiyle nefes almakta zorlanıyordu. Dünyaya bu kadar umutla bakmasına şaşmamalı. Ruhu parlak ve güzeldi,

Değerli taşlar gibi birbiri üzerinde yuvarlanan ısıtılı duygularla doluydu. Onun özüyle dolup taşıyordu.

Ozroth bu şekilde yaşayabileceğini düşünmüyordu. Böyle yaşamak *istemiyordu*.

"Tuhaf." Astaroth kılıcını kınına soktu. "Sanırım asıl pazarlığın yaratıcısına gitti. Onu iblis diyarına gönderdin, değil mi?"

Görünüşe göre Astaroth sadece ruhun kaybolduğunu fark etmişti, nereye gittiğini değil. Ozroth uyuşukça başını salladı, o kadar perişan haldeyken yalan söyleme riskini almak istemiyordu. Gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerle Mariel'e baktı. Mariel farklı görünüyordu; daha önce duyguları yüzünde art arda dans ederken şimdi durgun ve ciddiye. Bir heykel de olabilirdi.

Astaroth onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Nasıl hissediyorsun, canım?"

Ozroth, bırakın ona dokunmayı, onunla konuşmaya cüret ettiği için akıl hocasının iç organlarını sökmek istiyordu. Serbest kaldığı an, Astaroth ölmüş sayılırdı.

Mariel ellerine baktı. "Boş."

Ozroth onun için acı çekiyordu. Daha önce de hissizleşmişti ama asla tamamen hissizleşmemişti. Anlaşma yaptığı insanların çoğu güç ya da intikam için her şeyi yapmaya hevesli sosyopatlardan oluşuyordu. Geri kalanların çoğu zaten ölüyordu ve kaybedecek çok az şeyleri olduğunu düşünüyorlardı. Mariel ise... tanıdığı en nazık, en canlı insandı. Önünde onlarca yıl sevgi ve kahkaha olmalıydı. Şimdi ayaklarının dibindeki çimenler bile ondan uzaklaşmıştı.

Astaroth Ozroth'a sırtıttı. "Sevgilinin nasıl hissettiğini biliyorum. Çıplak elleriyle kafamı koparmaya hazır görünüyor. Elbette buna fırsat bulamayacak."

Ozroth, Astaroth'un onu öldüreceğini biliyordu. Mariel iblisten onu serbest bırakmasını istemişti ama sonrasında ne olacağını belirtmemişti. Ölmeyi umursamazdı ama Mariel'in ruhu onun içindeyken, ne yapacağını bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Eğer ikisi de ölürse, ikiz ruhları iblis düzleminde amaçsızca sürüklenmeye başlayacaktı ve Mariel'den vazgeçmeye henüz hazır değildi.

Bir sarmaşık yanağına dokunarak onu kendi sınırlı yöntemiyle rahatlattı. Mariel'in büyüsüne odaklandı ve bilincinin yaşam ağına gömülmesine izin verdi. Kendisi ve sevdiği orman için o kadar çok şey feda etmişti ki, bunun bir hiç uğruna olmasına izin veremezdi.

Onu geri getirmenin bir yolu olmalıydı. Belki onun için başka bir ruh çalabilirdi. Artık doğa büyüsüne sahip olmayacaktı ama ruhunu geri getirmek için bir takas yapamayacağına göre ...

Ozroth nefesini içine çekti ve ruhu kazandıktan hemen sonraki bir zamanı hatırladı. Astaroth'a onu pazarlıkla alıp alamayacağını sormuş, iblis de başını sallamıştı. "Sadece ölümlüler ruh takası yapabilir. Ayrıca bu eşit bir takas olmaz. Ruhundan kurtulmak için çok heveslisin. Bu bir fedakârlık olmaz."

Ozroth ona inanmıştı. Elbette iblisler diğer taraftan anlaşma yapamazdı, insan büyüsüne sahip değillerdi.

Ama Ozroth'un büyüsü vardı. Bir zamanlar büyücüye aitti ama artık onundu, bu da belki bir pazarlık yapabileceği anlamına geliyordu. Ve bu sefer, eşit bir takas olacaktı.

Bir yaprak omzuna doğru kanat çırpıp, küçük kırmızı bir kuş gibi oraya tünedi. Orman sonbaharın ölümüne ve çürümesine gömülürken bile, toprağın derinliklerinde yeniden doğuş vaadi yatıyordu.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," dedi Ozroth.

Astaroth ona göz kırptı. "Yapamazsın. Bunu konuşmuştuk."

"Bu, ruha eşdeğer bir şey istemeden önceydi." İnanç onu doldurdu. Denemesi başarısız olsa ve sonunda ölse ya da uyuşsa bile, en azından denemiş olacaktı.

"Sen bir büyücü değilsin," dedi Astaroth sabırlı bir ses tonuyla, sanki bir çocuğa temel gerçekleri açıklıyormuş gibi. "İblisler sadece ölümlülerle anlaşma yapabilir. Büyü bu şekilde işler."

Ozroth artık bir büyücü *olmadığından* o kadar da emin değildi. "Denemek istiyorum. Bir anlaşma talep edildiğinde pazarlık yapma onuruna sahipsin."

Astaroth gözlerini kurşuni gökyüzüne dikti ve baş ağrısını dindirmek istercesine burnunun kenarını sıktı. "Dur tahmin edeyim. Anlaşmasını tersine çevirmek mi istiyorsun? Ona ruhunu geri verip bunlar hiç gibi mi davranalım? Çünkü bu

Ben onun dileklerini çoktan yerine getirmişken işe yaramaz." Eliyle işaret etti ve dikenli duvar geri çekildi. Polis memurları gitmişti ve yer bir kez daha bütün ve bozulmamıştı. Ozroth'u yerinde tutan sihirli bağlar gevşedi.

"Hayır," dedi Ozroth, her saniye daha da güven kazanarak. Eski efendisinin önünde diz çökmüş olabilirdi ama güç onu dolduruyor, onu yaşam ağına bağlıyordu. Astaroth'un ancak hayal edebileceği bir güce sahipti. "Ruhumu takas etmek istiyorum."

Bu, Astaroth'un onu kullanması için eğittiği türden bir anlam oyunuydu. Mariel ona ruhunu verdiğine göre, ruh artık ona aitti ve bu da *iki* ruhu olduğu anlamına geliyordu. Göğsünde yanan iki ruhu da dilediği gibi kullanabilirdi... ve hangisini takas edeceğini belirtmemişti.

Astaroth çok yaşlı, çok güçlü bir iblisti ama daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Kuralları Ozroth'tan daha iyi bilmiyordu ve muhtemelen daha kötü biliyordu çünkü Ozroth'un büyü yapabildiğini bilmiyordu.

"Bu işe yaramayacak." Astaroth içini çekti. "Ama ısrar ediyorsan ..." "Israr ediyorum."

Ozroth'u yerinde tutan son sihir de etkisini yitirdi ve sendeleyerek ayağa . Mariel'e uzandı ama Mariel ona boş boş baktı, sarkan otların arasında donmuş gibi duruyordu. Ona olan sevgisi de yok olmuştu.

Gitmedi, dedi kendi kendine. Güvende olması için onunla birlikte bırakılmış.

"Kendimin ve Mariel'in güvenliği karşılığında ruhumu takas etmek istiyorum" dedi. "Cinayet yok, işkence yok, taciz yok, hiçbir şey yok. Sen ve yardakçıların bizi birlikte olmamız için yalnız bırakın ve beni çağırmanızı sağlayan bağı koparın."

"Elbette," dedi Astaroth alaycı bir tavırla. "Kız arkadaşının boş kabuğuyla birlikte ol." Bastonunu botuna vurdu. "Ve bu anlaşma başarısız olduğunda, kafanı omuzlarından ayıracağım."

"Öyle olsun." Ozroth derin bir nefes aldı. "Ruhumun sevginin olduğu yere gitmesini diliyorum," dedi Mariel'in sözlerini tekrarlayarak.

"Ciddi misin?" Astaroth'un kaşları çatıldı.

Ozroth Astaroth'u görmezden gelerek büyü için niyetine odaklandı. Zihninde Mariel'in söylediği sözleri tekrarlardı, bir hata yaparsa bunun çok yanlış gidebileceğini biliyordu. Alzapraz büyü'nün dili hakkında ne demişti? - *Um* "benim" anlamına geliyordu, yani Mariel *almaum* dediğinde "ruhum" demiş olmalıydı. Ama onun olan ama bir zamanlar ona ait olan bir şey için bir varyant vardı. Alzapraz'ın Mariel'in mutfağındaki dilbilim dersi sırasında aldığı notları hatırlamaya çalışarak beynini yokladı.

Tava size aitse ancak bir zamanlar Oz'a aitse, -silum ile bitirebilirsiniz.

Büyü sözcükleri yerine oturmuş ve niyeti netleşmiş olan Ozroth gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "*Almasilum en vayrenamora.*" Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama *almasilum*'un "benim olan ama bir zamanlar onun olan ruh" anlamına geldiğini umuyordu.

Astaroth kahkahalarla güldü. "Aklını mı kaçırdın sen? Büyü yapmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu onun için bir övgü." Ozroth akıl hocasının inanmayan bakışlarını metanetle karşıladı. Bırakın iblis onun kendini kaptırmış bir aptal olduğunu düşünsün. Eğer doğru hesapladıysa, bu pazarlık tarihinde yapılmış en büyük hile olacaktı.

Astaroth başını salladı. "O zaman duygusal bir aptal olarak öl."

Mariel'in boş yüzüne ve Astaroth'un kendini beğenmiş alaycılığına bakan Ozroth, bu kibirli ve zalim iblisin hayatının çoğunu şekillendirmesine neden izin verdiğini merak etti. Yılın en karanlık gecesinde ateş zambaklarının açışını izlerken annesinin elini tutan o küçük çocuk, kim olduğunun özünü kaybetmişti. Uyuşmuş, görev ve gururdan başka uğruna yaşayacağı bir şey kalmamıştı.

Artık uğruna yaşayacağı çok daha fazla şey vardı.

"Pazarlık yapıldı." Astaroth'un gözleri karardı ve Ozroth hayatının en büyük hatasını yapıp yapmadığını merak ederek kendini hazırladı.

OTUZ DÖRT

M onun önünde oynuyordu. Ozroth, Astaroth ile pazarlık yapıyordu.

Altın rengi gözleri yaşlarla parlıyordu ve Mariel'e bir şey için çaresizmiş gibi bakmaya devam ediyordu.

Mariel bir zamanlar ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu. Zihinsel olarak pek çok şey hakkında hisleri olduğunu biliyordu ama bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Belli ki şeytani bir pazarlık yapacak kadar önemseydiği bir şey vardı ama Ozroth ile sonbahar ağaçlarının arasına baktığında, onları bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu anlayamıyordu.

Ne olursa olsun, iş bitmişti. Pazarlık tamamlanmıştı.

Titredi. Vücudu üşüyordu ama bu üşüme dışarıdan gelmiyordu; göğsünün içindeki boş bir yerden yayılıyordu. Bir zamanlar orada bir şey vardı ama yokluğundan sadece şeklini tahmin edebiliyordu.

Ozroth şimdi bir şey söylüyordu, bir büyü. Daha önce hiç büyü denememişti. Mariel boş boş, onun önümüzdeki yüzyıllarda bir büyücü olarak eğitim alıp almayacağını merak etti.

Astaroth güldü. İblis sonbahar manzarasında, ağaç kabukları ve alev rengi yapraklar arasında beyaz bir çizgi olarak göze çarpıyordu. Aklına buz, kar ve asla erimeyecek kadar derin bir soğuk geldi.

"Pazarlık yapıldı."

Ozroth bağırdı ve göğsünü sıktı. Hiçbir şey olduğunu göremiyordu ama muhtemelen Astaroth ruhu kendi yoluna gönderiyordu. O zaman Ozroth da tıpkı onun gibi olacaktı.

Böyle olmak daha kolaydı. Ne eziyet, ne çatışma, sadece sakinlik hissediyordu.

"Bekle-" Astaroth Mariel'le yüzleşmek için döndü ve şok olmuş görünüyordu.

Birden göğsüne küçük bir güneş batıyormuş gibi hissetti. Sıcaklık iliklerine kadar yanarken çığlık attı. Canlıydı, enerjiyle karıncalanıyordu ve Mariel dizlerinin üzerine çöktüğünde, sıcaklık göğsündeki boşluğu doldurana kadar yayıldı.

Duyguları havai fişekler gibi patladı, *korku-keder-umut-nefret-sevgiden* oluşan bir telaşla eksik olan her şey geri geldi. Gözleri yaşlarla bulanıklaştı ve onları kırıpştırdığında dünya daha parlak görünüyordu. Renkler daha canlıydı ve hepsinden önemlisi, dünyanın nabız gibi atan kalbini hissedebiliyordu. Ağaçlar hışırdadı ve ayaklarının dibinde solmuş olan sonbahar çiçekleri yeniden açmaya başladı.

"Oh," diye nefes nefese kaldı, göğsünü tutuyordu. "Ne yaptın sen?" Astaroth çığlık attı.

Oz onu görmezden gelerek Mariel'e doğru yürüdü ve yanına çömeldi. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, gözleri endişeyle parlıyordu.

Karşı konulmaz bir sevgi dalgası onu sardı. "Beni kurtardın," diye hıçkırarak kollarını onun boynuna doladı. "Çok zekisin *Velino*."

Almasilum en vayrenamora. Bir zamanlar ona ait olan ruhum sevgilime gidiyor. Oz, büyüünün dilini manipüle ederek kendi orijinal ruhunu korurken onunkini geri vermişti.

Yanaklarını ve alnını öpücüklere boğduktan sonra geri çekilerek onu inceledi. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin?"

Başını salladı, o kadar geniş sırtıyordu ki yanaklarında derin çizgiler oluştu. "Normale döndük."

"Ne yaptın sen?" Astaroth hışımla yaklaşarak sordu. Bastonunun ucunu Mariel'in yanında yere ama Mariel irkilmedi. İblis ikisine de bir daha asla zarar vermemeye karar vermişti. "Bir şekilde hile yaptın."

"Hayır," dedi Oz, Mariel'in onunla birlikte ayağa kalkmasına yardım ederek. Çenesi yukarıda, omuzları geride, yakışıklı yüzüne gurur damgasını vurmuş bir halde akıl hocasına baktı. "Adil ve dürüst bir pazarlık yaptım."

"Sadece ölümlüler pazarlık yapabilir," diye homurdandı Astaroth. "Senin büyüün bile yok."

Oz Mariel'e baktı ve onun ne istediğini anladı. Beynini yokladı, sonra parmak uçlarında durdu ve onun kulağına birkaç kelime fısıldadı.

Başını salladı ve Astaroth'a odaklandı. "*Spalitisin di canna*," dedi Astaroth'un baston kılıcını göstererek.

Elinden mavi bir şimşek çaktı ve kristal kafatasını çatlattı. Astaroth küfrederek geri sıçradı ve çürüyen yaprak yığınının içine düştü. "Lucifer adına ne oluyor?"

Tepemizden biri vızıldadı ve ardından içinde bir insan bulunan bir hamak yere düştü. "Ah!" Calladia sürünerek dışarı çıkarken "Ah!" dedi.

Themmie yakınlara indi. "Yaralandın mı?" diye sordu Mariel'e doğru kanat çırparak. "Oz bana olan biten her şeyden başka bir iblisin sorumlu olduğunu söyledi."

Mariel sırtıttı ve lanetli yaprak yığınını işaret etti. "Şeytani yüksek konsey ile girdiği bahsi kaybeden Dokuzların Astaroth'u ile tanışın."

İblis ayağa fırladı ve artık kirlenmiş olan elbisesinin üzerindeki yaprakları fırcaladı. "Daha iyi bir anlaşma yapmak için hâlâ zaman var," dedi telaşla. "Bir malikane mi istiyorsun? Bir milyar dolar? Kendi özel adanı mı?"

Mariel Oz'a gülümsedi. "Bana verebileceğin hiçbir şeyi sahip olduğumdan daha fazla istemiyorum."

"Bu orospu çocuğu Dokuzlar'dan Astaroth mu?" diye sordu Calladia. "Fötr şapkeyi nereden buldun, bir tavlama sanatçısı toplantısından mı?"

Astaroth, "Tayt giyen insanlardan kılık kıyafet eleştirisi almam," diye karşılık verdi.

"Oooh, kahretsin," dedi Themmie, geri çekilerek.

Calladia parmaklarını çıtlattı ve Astaroth'a doğru yürüdü. Papatya desenli tayt, sarı tenis ayakkabıları ve üzerinde *Sweat Like a Girl* yazan mavi bir atlet giymişti. "Demek ormanı yok eden iblis sensin?" Calladia bileğinden bir kravat çıkarıp saçını toplamaya başlayarak sordu.

Themmie, "Bar kavgası at kuyruğunu patlatıyor," dedi. "Artık o da işin içinde."

"Gerçekten onunla dövüşecek mi?" Oz inanmayan bir ses tonuyla Mariel'e sordu.

"Sadece izle," dedi Mariel neşeyle.

"En iyi arkadaşımın serasını yok eden iblis," diye devam etti Calladia. "Oz ve Mariel'i bir pazarlık yapmaya zorlamaya çalışan iblis."

Astaroth, görünüşe göre içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmadığı için yerinde duruyordu. Calladia'yı bir aşağı bir yukarı süzerek, "Ne hoş, parlak bir ruh," dedi. "Prenses mi olmak istiyorsun? Bir elmas madeni sahibi mi?" O keskin gülümsemesini ona yöneltti. "Söyle ve senin olsun."

Calladia onun önünde durdu. "Bir şey istiyorum ama bunu bir anlaşma yoluyla elde edemem."

Elini salladı. "Saçmalama. Size her şeyi verebilirim."

"Mmm, hayır teşekkürler." Calladia ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ben istediğimi alırım."

Boğazına yumruk attı.

Oz'un nefesi kesilirken Themmie öttü. Mariel uzun zamandır olmadığı kadar hafiflemiş hissederek güldü. Bir pazarlıktan kurtulmuştu ve Astaroth'un kışının tekmelenmesini izlemek üzereydi.

Astaroth boğazını tutarak, "Lanet olsun," diye hırıldadı.

Calladia'nın işi bitmemişti. Adam darbenin etkisiyle hâlâ sendeliyorken, yan tarafına bir tekme savurdu, ardından kaldıraç olarak omuzlarını tuttu ve kasığına diz çöktü.

Oz yüzünü buruşturdu ve istemsiz bir sempatinin evrensel erkek sesini çıkardı, ama Astaroth acı dolu bir sesle eğilirken Themmie kıkırdadı ve alkışladı.

"Sen de kimsin lan?" Astaroth normalden daha tiz bir sesle sordu.

"Cadı kışını tekmeliyor." Calladia atkuyruğunu omzunun üzerinden savurdu. "Her şeyin arkasında onun olduğunu düşündüğümde Oz'u bir sonraki ilçeye fırlattığımı biliyor muydun? O sen olmalıydın." Cebinden iplik çıkardı ve düğüm atmaya başladı.

Astaroth'un gözleri büyüdü. "Bekle-"

Calladia nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı, sonra da iblisin burnunun ortasına bir yumruk indirdi.

Mariel Astaroth'u en son gördüğünde, dağın tepesinde çığlık atan bir zerre olarak gözden kaybolmuştu.

Calladia ellerini fırçaladıktan sonra diğerlerine katıldı. "Bu tatmin ediciydi."

Oz ona bön bön baktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Astaroth'un yüzyıllar boyunca kaç düşmanı yok ettiğini biliyor musun?"

Calladia omuzlarının tozunu alma taklidi yaptı. "Kötü bir sağ kroşesi ve öfke kontrolü sorunları olan bir cadıyı asla hafife alma."

Themmie Calladia'ya beşlik çıktı. "İyi iş çıkardın. Bunu yakın zamanda unutmayacaktır."

"Kesinlikle yapmayacak." Calladia'nın ifadesi Oz'a doğru bakarken yumuşadı. "Seni Oregon'un ortasına attığım için özür dilerim."

Omuz silkti. "Arkadaşını ve hayatımın aşkını savundun. Bunu yaptığın için memnunum." Yüzünü buruşturdu ve morarmış gözünü dürttü. "Çoğunlukla memnunum."

Calladia Mariel'i sert bir şekilde kucakladı. "Güvende olmana çok ."

Mariel Calladia'nın omzuna doğru burnunu çekti. "Ben de öyle."

"Ee," dedi Themmie ayrıldıklarında. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası tamamen farklı mı görünüyor? Buldozerler neden uzaklaşıyor?"

Mariel güldü. "Uzun hikâye." Sonra gözleri büyüdü. "Bekle, saat kaç?"

Themmie telefonuna baktı. "Öğleden sonra iki."

Mariel'in kalbi hızla çarpıyordu. Serasının restore edilmesini istemişti ama Astaroth bunu yerine getirmiş miydi? Oz'a, "Kuzeybatı Pasifik Çiçekçilik Şampiyonası saat üçte," dedi. "Ve eğer pazarlığı yerine getirdiyse ..."

Sırıttı ve onun elini tuttu. "Hadi gidip ekranını alalım."

OTUZ BEŞ

heyecandan başı dönüyordu. Yeşil alanın kuzey tarafında, saatin bulunduğu ucun karşısında konumlanmışlardı ve hakemler Neredeyse çiçeklerin sergilendiği sıranın etrafından dolaşacaklardı.

Mariel bu durum için giydiği yeşil kadife şal elbiseyle uğraştı. "İyi görünüyor muyum?"

"Mükemmel görünüyorsun," dedi Ozroth ona. Themmie Mariel'in makyajını ve saçını yapmıştı ve Mariel podyuma çıkmaya hazır görünüyordu. Yanakları pembeydi ve bukleleri ara sıra bulutların arasından sızan öğleden sonra güneşinin ışığında parlak bir kahverengiyle parlıyordu. Ağzının kıpkırmızı kıvrımı baştan çıkarıcıydı.

Mariel onu dudaklarına bakarken yakaladı. "Jüri gittikten sonra rujumu mahvedebilirsin."

"Çabuk gelseler iyi olur," diye homurdandı, kızın belini kavradı ve saçlarını koklayabilmek için onu kendine doğru çekti. Kız ilkbahar çayırları ve sonbahar ormanları gibi kokuyordu.

Kıkırdayarak kendini kurtardı. "Her şeyi iki kez kontrol edeyim."

Kadının gösterisini iki ve üç kez kontrol etmesini izledi. Astaroth pazarlığın tüm şartlarını yerine getirmişti ve çiçekler her zamanki gibi ışıldı. Mariel yeniden dirilen serasını gördüğünde, sevinç çılgınlıkları Ozroth'un kalbinde sevinç çiçekleri açmasına neden olmuştu.

Bu kadar kalp kırıklığından sonra buraya gelmeleri nasıl mümkün olmuştu? İki saat önce Ozroth hayatının aşkını kaybettiğine ikna olmuştu. Fakat

İşte : bütün, sağlıklı ve hâlâ bir ruha sahipti.

Astaroth burada değildi ve bu düşünce Ozroth'un gülümsemesini hınzırlaştırdı. İblisin sert bir yere düşmüş olmasını umuyordu. Bahsi kaybetmenin bedelinin ne olacağını ama açıkçası da değildi. Gündemindeki bir sonraki şey bir dövme silme uzmanını ziyaret etmektir. Ozroth'un akıl hocasıyla işi bitmişti.

Aslında ruh koleksiyonculuğunu tamamen bırakmış olabilir. "Neşe veriyor mu?" Sergiyi kurarlarken Themmie ona sormuştu ve bunu ifade etmenin garip bir yolu olsa da soru çok anlamlıydı. Mariel'e her baktığında kalbinde şampanya köpükleri gibi neşe parlıyordu. Pazarlığa geri dönmeyi düşündüğünde kalbi soğuk ve ağır hissediyordu.

"değil," demişti ona.

Themmie omuz silkti. "O zaman Marie Kondo bu boku."

Adam şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Ne?"

"Atın gitsin. Sizin için neyin gerçekten keyif verici olduğunu bulun ve bunu koruyun." Mariel'in küçük bir çiçeğe iltifat etmesini izlerken sırtmıştı,

Yapraklarını daha da açana kadar onu övdü. "Gerçek bir kıvılcıma ne dersin?"

Themmie ellerini ağzına götürdü ve bir siren sesi çıkardı. "*Weeeooooo weeeooooo*, baba şakası alarmı!"

Ozroth hâlâ baba şakasının ne olduğundan emin değildi ama bir şeyden emindi: Mariel onu mutlu ediyordu. Ve her şeye rağmen o da Mariel'i mutlu ediyordu.

"Geliyorlar," dedi Mariel heyecanla, onun kolunu tutarak.

Ozroth elini cebine attı ve Mariel'in dikiş malzemelerinden aldığı iğneyi eline aldı. İşaret parmağının iç kısmına batırdı, sonra elini ateş zambağının üzerine tuttu. Çiçeğin içinde alevler titremeye başladı.

"Elin!" Mariel onu yakaladı. "Kendine zarar vermeni istemiyorum."

Omuz silkti. "İblis. Birkaç dakika içinde iyileşir."

Birkaçı boynuzlarını görünce kekeleyerek adım atmış olsa da jüri üyeleri ayağa kalktı. İnsanların Glimmer Falls'ta bir iblis görmeye alışmasının zaman alacağını bildiği için hoş bir şekilde gülümsedi. Yargıçlardan biri Mariel'in kurt adam patronuydu ve Ozroth'a şüpheyle bakmadan önce ona göz kırptı.

Ozroth onu onaylarcasına başını salladı. Mariel'in bu arkadaşını kazanmak zaman alacaktı ama Ozroth'un zamandan başka bir şeyi yoktu.

Mutluluğunu azaltan tek şey buydu: Mariel öldükten sonra da yaşayacağını bilmek. Yine de onunla geçirdiği her andan keyif almaya kararlıydı.

Jüri üyelerinden biri ateş zambağının pirotekniğine bakmak için canlı ekranın üzerine eğildiğinde "Enfes!" diye övgüler yağdırdı. "Hangi büyüyü kullandınız?"

"Büyü yok." Mariel'in sesi kendinden emin geliyordu ama parmakları eteğinin içinde sıkılmıştı. "Onları yakmak için gizli bir bahçe tekniği var."

"İyi bir gizli tekniği severim," dedi yargıç. "Bana çiçeklerin geri kalanından bahset."

Mariel yetiştirdiği çeşitler hakkında tutkulu bir konuşma yapmaya başladı. Ozroth dudaklarını büken bir gülümsemeyle onu dinledi. Mariel'in sergisi açık ara en güzel olanıydı - çıkarması gereken rakipler olup olmadığını merak ederek etrafı kolaçan etmişti - ve Mariel'in coşkusu bulaşıcıydı. Kimin kazanacağından hiç şüphesi yoktu.

Jüri üyeleri bir sonraki masaya geçti ve Mariel nefesini verirken omuzları çöktü. "Vay be. Bunun bittiğine sevindim." Ozroth'a döndü. "Sen-"

Ozroth onun sorusunu sert ve tutkulu bir öpücükle kesti. Onu geriye doğru eğdi, ön kolunu omurgasının dibine bastırdı ve Mariel kollarını onun boynuna sarıp onu öperken, etraflarında tezahüratlar ve yuhalamalar patladı.

Sonunda onu tekrar kaldırdığında ruju çenesine bulaşmıştı. O da aynı şekilde bakmış olmalıydı çünkü Mariel kıkırdadı ve sonra başparmağıyla ağzının kenarını sildi. "Kırmızı sana çok yakışmış."

"Mariel, canım, biz geldik!" Diantha Spark'ın sesi çok netti ve Ozroth ile Mariel yaklaşmakta olan kasırgaya bakmadan önce endişe dolu bir bakış attılar.

Yine de Diantha normalden daha durgun görünüyordu. Kolunu Roland'ın koluna sokmuş, Alzapraz da arkasından gelirken -Mariel, Ozroth'un masum olduğunu bildirmek için yaşlı büyücüyü daha önce çağırmıştı- Diantha tereddütle yaklaştı.

"Daha önce hiç ekranlarıma bakmamıştın," dedi Mariel. Çenesi kaskatı kesilmişti.

"Biliyorum," dedi Diantha. "Ve özür dilerim."

Ozroth şaşırmişti. Mariel de şaşırmış olmalıydı çünkü çenesi düştü. "Sen nesen?"

Diantha yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm," diye tekrarladı. "Her şey için. Bahçeciliğini görmezden geldiğim ve seni çok zorladığım için. Haklısın, sevdiğin ya da iyi olduğun şeylere dikkat etmedim."

"Vay canına," dedi Mariel gözlerini hızla kırıştıtararak. "Bu beklenmedik bir şey."

"Bir aile toplantısı yaptık," dedi Roland. "Alzapraz bize senin de onunla benzer bir konuşma yaptığını ve sana karşı çok sert davrandığımızı söyledi." İçini çekti. "Ben de üzgünüm. Seni gerçekten seviyoruz."

"Ve bu ... şeyler ... çok hoş!" Diantha bir çiçeği haykırdı. "Nedir o, papatya mı?"

"Bir cennet kuşu," dedi Mariel.

"Ve bu." Ateş zambağının üzerine eğildi. "Onu sen mi yaktın?"

"Sayılır."

Diantha çiçekleri öperken, Alzapraz topallayarak Ozroth'un yanına gitti. "Özür dilerim," dedi büyücü. "Kendimi savunmak için söylüyorum, kasabada bildiğim tek iblis sendin." Bir elini uzattı. "Ateşkes mi?"

Ozroth kırılğan kemikleri kırmak istemediği için hafifçe salladı. "Sevdiğin insanları her zaman savunmalısın." Başını Mariel'e doğru eğdi. "Ben de onun için aynısını yapardım."

"Demek onu seviyorsun." Alzapraz karanlık, kadim gözlerle Ozroth'u inceledi. "Bir iblis ve bir insan aşık. Nadir ama imkânsız değil." Başını salladı ve şapkasındaki altın püskülün sallanmasına neden oldu. "Yine de tuhaf."

Pazar kelimesi Ozroth'un dikkatini çekti ve Diantha'nın Mariel'e söylediklerine odaklandı.

"-belki eski günlerdeki gibi akşam yemeği yiyebiliriz-"

"Hayır," dedi Mariel nazıkçe ama kararlı bir şekilde. "Aile yemeğine geri dönmek konusunda henüz rahat değilim. Ve tekrar rahat olduğumda ya da olursam, bunun eski günlerdeki gibi olmasını istemiyorum."

Diantha tartışmaya başladı ama Roland'ın dirseğinden gelen nazik bir dürtme -ve Alzapraz'dan gelen daha az nazik bir dürtme- ağzını kapatmasına neden oldu. Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra başını salladı.

"Sınırlar," dedi Alzapraz onaylayarak. "Bu ailede onlardan pek görmedim."

Birkaç garip konuşmadan sonra Kıvılcımlar diğer çiçeklere bakmaya devam etti. Mariel yanaklarını şişirdi ve nefes verdi. "Beklediğimden daha kolay oldu."

Ozroth kollarını ona doladı. "Seninle gurur duyuyorum."

Mariel gülümsedi. "Ben de kendimle gurur duyuyorum. Ve annemin söylediklerinin doğru olmasını istiyorum ... ama dikkatli olacağım. Doğru olmasa bile, tek başıma kendimi güçlü hissediyorum." Başını onun omzuna yasladı. "Teşekkür . Beni desteklediğin ve kendi değerimi görmeme yardımcı olduğun için."

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," dedi. "Sen bir mucizesin, Mariel. Benim mucizem."

"Cehennemde mucizeler var mı?" diye düşündü. Adam onun kıına hafifçe vurduğunda, kadın güldü.

Bir trompet sesi konuşmayı durdurdu. Jüri yeleri parkın ortasında toplanmıştı ve burada trompet kullanan bir faun, kurdeleler ve kupalarla dolu bir masanın başında duruyordu.

"Kazananlarımız belli oldu!" diye duyurdu kurt adam.

Mariel ciyaktadı ve Ozroth'un elini tutarak onu büyüyen kalabalığa katılması için çekti.

"En İyi Gösteri ile başlayacağız, ardından kategori ödüllerine geçeceğiz. Kuzeybatı Pasifik iek şampiyonası Doğaüstü Bölümü ncs: Miras Muratov!"

Parlak kırmızı spor ayakkabılar giyen orta yaşlı bir büyücü podyuma doğru dans ederken, Mariel Ozroth'un yanına eğildi ve tırnaklarını kemirdi. "ok güzel yıldız çiçekleri vardı. Ayieklerini gördün mü?"

"Yine de senin gösterin kadar iyi değil," diye onu rahatlattı. "İkinci sırada: Rani Bhaduri!"

Mariel, iş arkadaşı - talihsiz çıplak yüzücü - dln toplarken ciyaktadı ve alkışladı. "Biliyorum herkes Ben'i

ama dürüst olmak gerekirse, o inanılmaz bir bahçıvan."

Alkışlar kesildiğinde Ben boğazını temizledi. "Ve şimdi, Gösterinin En İyisi-Doğaüstü Bölümü için ödül Mariel Spark!"

Mariel çığlık atıp zıplarken, Ozroth da alkışladı ve olabildiğince yüksek sesle tezahürat yaptı. Mariel, lotus çiçeği şeklindeki cam bir kupa olan ödülünü almaya giderken Ozroth'un yüzü gülüyordu.

Kız Ozroth'un yanına döndüğünde, Ozroth kendini tutamadı. Onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü, ardından bir öpücük daha kondurdu. İşi bittiğinde yüzünde tek bir ruj izi bile kalmamıştı.

"Törenden sonra ne yapmalıyız?" Mariel sordu.

"Birkaç fikrim var," diye homurdandı kulağına. "Dilimi ve-"

"Kutlama milkshake'leri!" Bu ünlem onları ayırdı ve Ozroth dönüp Themmie ile Calladia'nın Mariel'e sırtıttığını gördü. "*Açıkçası* milkshake," dedi Themmie.

Mariel Ozroth'un surat asan ifadesine baktı, sonra kıkırdadı. "Önce milkshake," dedi. "Dil sonra."

* * *

Centaur

Cafe'de bir stand. Ozroth çikolatalı milkshake'ini yudumladı - ki bu fevkalade iyiydi - ve kadınların festival hakkındaki dedikodularını dinledi.

Mariel'in önünde bir dizi kupa duruyordu: Gösterinin En İyisi elbette, ama aynı zamanda Sınıfının En İyisi: Ateş zambağı için Egzotik Çiçek, Sınıfının En İyisi: Dianthus, Sınıfının En Papatya Kuşu ve kafa karıştırıcı bir şekilde adlandırılan Sınıfının En İyisi kategorisi: Lezzetli Görünüyor.

Mariel ona, "Sentorlar bu konuda oy kullanıyor," demişti. "Daha sonra otlamaları için onlara birkaç hercai menekşe verdim."

"Ne gündü ama," dedi Calladia, kabinde arkasına yaslanıp vanilyalı milkshake'ini kucaklayarak. "Oz sihir yaptı, Mariel ruhunu teslim etti ve ben de bir

iblis."

"Ulaşımın önemli rolünü unutmayın," dedi Themmie. Üçüncü çilekli milkshake'ini içiyordu ve titriyor gibiydi.

"İnsanları bırakma yönteminiz hakkında konuşmamız gerekiyor."

Themmie homurdandı. "Bak, eğer ben senin kışını şehrin her yerinde uçurma zilletine katlanmak zorundaysam, sen de bir çantada taşınma zilletine katlanabilirsin."

Ozroth, "taşımaktan ziyade düşürmek," diye karıştı. "Daha çok düşürmek."

Themmie ona fosforlu sarı bir tırnak gösterdi. "Senden çıt çıkmıyor. Calladia'yı taşaklarını sotelememesi için kim ikna etti sanıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Anlaşıldı."

"Onları sotelemeyecektim," dedi Calladia, Mariel'in patates kızartmalarından birini çalarken. "Onları sıvılaştıracaktım."

"Daha iyi değil," diye hırladı Ozroth, refleks olarak kendini kavradı. Bunu yaparken parmağı kot pantolonunun düğmesine değdi ve içinden küçük bir acı dalgası geçti. Ateş zambağını beslemekten küçük kırmızı bir iğne izi kalmış olan parmağını inceledi. "Huh," dedi.

"Sen iyi misin?" Mariel sordu.

"Hâlâ acıyor," dedi kırmızı noktaya bakarak. Yüzü de hâlâ acıyordu.

Mariel onun bileğini tuttu, sonra parmak ucunu öptü. "Daha iyiyim."

"Hayır, ama gerçekten. Bu çok garip."

"Garip olan ne?" Calladia sordu.

Kadınlara küçük yarasını göstermek için elini çevirdi. "Daha önce parmağımı batırmıştım. Normalde böyle bir yara birkaç dakika içinde iyileşir."

"Ooh." Themmie fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı. "Şeytani parmağın gizemi," dedi sepulchral bir sesle.

"Bunu sosyal medyaya ," diye onu uyardı.

Gözlerini devirdi. "Peki. Ama bana bir selfie borçlusun."

Mariel, "Zaten bir milyon selfie çektik," diye .

"Her zaman bir tane daha için zaman vardır! Ama gerçekten, parmağın neden hâlâ kalkık?" Themmie Ozroth'a sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Gözünün etrafındaki deriyi hafifçe dürttü. "Morarmış gözün daha iyi görünüyor mu?"

Calladia yüzünü buruşturdu. "Daha da kötüsü, aslında."

Son zamanlarda hayatında pek çok şey değişmişti ama bu yeniydi. "Ruh olabilir mi? Her türlü başka belirtiyeye neden oldu."

Mariel'in gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. "Oz, bekle." Dudaklarını yaladı, gergin görünüyordu. "Astaroth'un ne dediğini hatırlıyor musun? İblislerin sadece ölümlülerle anlaşma yapabileceğini?"

"Astaroth'un neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu," dedi Ozroth. "Daha önce hiçbir iblis bunu yapmadığı için, yapılamayacağını varsaydı."

"Ah, kahretsin," dedi Calladia, Mariel'in aklından geçenleri anlamış gibi görünüyordu. "Sence ..."

Mariel, Ozroth'un saçlarını bit arayan bir maymun gibi taramaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Adamın şakağına ulaştığında yine nefesi kesildi. "Bakın," dedi kadınlara, bir saç telini çekiştirerek.

Ozroth kıpırdamadan otururken Calladia ve Themmie, Mariel'in onlara gösterdiği şeye bakmak için eğildiler. "Saçında bir şey mi var?"

Themmie bir fotoğraf çekti. "Saçında değil. Aslında senin saçında." "Bu hiç mantıklı değil ..." Themmie'nin telefonunu çevirmesiyle yakaladığı görüntüyü göstererek onunla yüzleşti. Mariel'in parmakları adamın simsiyah saçları karşısında solgundu ve parmaklarını çimdikliyordu.

"Hayır," dedi inanmayarak. Ama işte oradaydı, gün gibi ortadaydı: beyaz bir saç. "Bu daha önce de var mıydı?" Mariel sordu.

Ozroth başını salladı. Saçları her zaman simsiyah olmuştu.

"Bir teorim var," dedi Mariel, adamın saçını bırakıp yüzünü ona dönmek için bankta kayarken, "hoşuna gidip gitmeyeceğini bilemiyorum."

"Ne oldu?" diye sordu, gerçi kendisinin de bir şüphesi vardı. "Sanırım ölümlü bir ruh kazanmak ... seni ölümlü yaptı."

Kalbi çok hızlı atıyordu. Ölümlü mü? Her zaman sonsuza kadar ya da en azından var olmaktan bıkip biri kafasını koparana kadar yaşayacağını biliyordu. Ama eğer ölümlüyse ...

"Bir düşünsene," dedi Mariel. "Bir ruhun ve insan büyün var. Ayrıca bir insan gibi daha sık yemek yemeye ve uyumaya mı?"

Ve eğer yaraların yavaş iyileşiyor ve saçların beyazlıyorsa ..."

"Yaşlanıyorum," dedi, buna inanmakta güçlük çekiyordu. Bu beklenti Korkunçtu ama zihninde canlandıkça yeni bir olasılıklar dünyasının kapılarını açıyordu. "Seninle yaşlanabilirim," dedi Mariel'e bakarken yüreği geldi.

Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Bunu istiyor musun? Yaşlanmak korkutucudur ve kimse ölmek istemez."

Onlar için insanca bir yaşam hayal etti: dünyayı gezmek, evlenmek, belki bir gün çocuk sahibi olmak. Kadının saçları onunkilerle birlikte ağaracak, bedenleri zayıflayacaktı. Ve evet, ikisi de ölecekti.

Ama Mariel her zaman ölecekti ve Ozroth zaten onsuz devam etmek isteyeceğinden emin değildi. Şimdi, kendisi sağlıklı ve güçlü kalırken onun yaşlanmasını izlemek yerine, hayat yolculuğuna onunla birlikte çıkacaktı.

Başını arkaya eğdi ve güldü, bu ihtimal karşısında sersemlemişti. "Bu iyi bir yanıt mı?" Calladia sordu.

"Bilemiyorum," dedi Themmie.

Mariel hâlâ endişeli görünüyordu, bu yüzden Ozroth eğildi ve onu öptü. "Seninle yaşlanmak için sabırsızlanıyorum," dedi dudaklarına karşı.

Bunun üzerine Mariel ağlamaya başladı, ama bunların mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordu, bu yüzden sadece ona sarıldı, kalbi sevinçten patlayacakmış gibi hissediyordu. Artık pazarlık yok; soğuk, duygusuz, sonu gelmeyen bir varoluş yok. Bunun yerine, tepeden tırnağa dolu dolu yaşanmış, dağınık bir insan hayatı. Onun için en önemli olan kişiyle birlikte yaşadı.

"Yürümek zorlaştığında birbirimize uygun bastonlar alacağız," dedi ona.

"kılıç yok." Mariel'in dudakları gömleğine doğru kıvrıldı. "Ya da bekle, belki de bir kılıç istiyorumdur."

"Kesinlikle bir kılıç." Themmie başını salladı. "Yaşlıların evinde terör estir."

Mariel gözlerini sildi ve dik oturdu. "Bu bir macera olacak," dedi. "Ve sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle." Kadeh kaldırmak için milkshake'ini kaldırdı. "Bize."

Mariel gülümsedi ve kendi çikolatalı milkshake'ini onunkiyle tokuşturdu.
"Bize ... ve hayatın getirdiklerine."

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Nihayet yayın gününün geldiğine inanamıyorum! Bu kitap, aşağıda tamamına teşekkür etmeye çalışacağım pek çok güzel insanın yardımı olmadan mümkün olamazdı (bu, kitabı yazmaktan çok daha zor, bilginize).

Öncelikle, bir yazarın isteyebileceği en iyi menajer olduğu için Jessica Watterson'a çok teşekkür ederim. İnanılmaz editörüm Cindy Hwang'a, bu tuhaf ve kelimenin tam anlamıyla çok azgın (BABA ŞAKASI UYARISI) romantizme ulaştığı ve bir şans verdiği için sonsuz teşekkürler - gerçekten hayatımı değiştirdiniz. Tanıtımda Kristin Cipolla ve Stephanie Felty, pazarlamada Catherine Barra ve Jessica Mangicaro, genel üstün yardımseverlikte Angela Kim, üretim editörlüğünde Stacy Edwards, kopya düzeltmeler için Shana Jones (sayenizde Oz artık uygun sayıda gömlek giyip çıkarıyor), sanat yönetimi için Katie Anderson ve olağanüstü kapak için Jess Miller dahil olmak üzere tüm Berkley ekibine teşekkür ederim. İngiltere baskısı için Rachel Winterbottom, Áine Feeney ve tüm Gollancz ekibine kitabı destekledikleri için, ayrıca İngiltere kapağını tasarlayan Jessica Hart ve muhteşem illüstrasyon için Dawn Cooper'a sonsuz teşekkürler.

Beta okuyucuların cömert çabaları olmasaydı bu kitap şu anda olduğu yerde olmazdı: Celia Rostow (web sitemi ve çeşitli grafiklerimi de tasarladı, seni MELEK), Blake Vulpe, Kate Goldbeck, Sarah Tarkoff ve Angela Serranzana. Kitaba inanmama yardımcı olan ilk meraklılar Vivien Jackson, Jessica Clare ve Jacqueline Sewell'e de teşekkürler

Yayıncılığa yeni başladığım zamanlarda (hâlâ yeni başlıyorum ama artık dışarıdan onay alıyorum, bu da çok yardımcı oluyor).

Hiçbir yazar bir ada değildir ve ben birçok destekleyici yazar/okur/fanfic grubunun bir parçası olma şansına sahip oldum: Wicked Wallflowers Coven ve inanılmaz podcast dinleyicilerinden oluşan daha geniş bir topluluk, Berkletes, Words Are Hard ekibi (Ali, Rebecca, Julie, Victoria, Celia, Jenna, Claire ve Kate), PL (umutsuzca ihtiyacım olduğunda yeni bir dizüstü bilgisayar almama yardım eden, Bu kitabı yazmak için kullandığım dizüstü bilgisayar - TEŞEKKÜRLER), Süslü Sarhoş Kadın Kitap Kulübü (Julie, Meredith, Angela ve Rachel) ve şu anda bir Sarlacc tarafından sindirilmekte olan veya olmayan SDLA Kız Kardeşleri (Ali, Thea, Kirsten ve Katie ve gelecekte daha fazlası saflarımıza katılabilir).

Gerçekten endişe verici şeyler yazarken bile beni ayağa kaldıran ve neşelendiren aileme (özellikle Diantha Spark veya Cynthia Cunningham'a hiçbir şekilde benzemeyen harika ebeveynlerime) ve aynı şeyi yapan arkadaşlarıma teşekkür ederim; Sarah Tarkoff'a mutlak bir harika olduğu için, Amy Prindle'a sonsuza dek arkadaşım olduğu için, Jenny Nordbak'a beni ilk etapta romantizmle tanıştırdığı için, Gabriel F. Salmerón'a balık babam olduğu için ve Brittany Hoirup'a çiçekler ve amigoluk için özel bir haykırıyla.

Hayran kurgu, bu kariyere girmeye çalışırken bana yaratıcı bir çıkış noktası ve bir topluluk sağladı ve Star Wars ve diğer fandomlarda tanıştığım insanlara sonsuza dek minnettar kalacağım. Reylolar beni düğüm atmaktan (!) makyaj yapmaya kadar her şeyle tanıştırdı.) makyajımı nasıl yapacağıma kadar her şeyi öğretti ve diğer kurgu yazarlarının da bu kariyeri sürdürdüğünü görmekten mutluluk duyuyorum (Flydam'daki ilk günümüzden beri kurgu kız kardeşim olduğu için Kirsten Bohling'e, içten sohbetler için Ali Humphrey'e, muhteşem sanat için MrsMancuspia'ya, tüm destekleri ve panik DM'leri yayınladıkları için Jenna Levine ve Katie Shepard'a ve tüm tekneleri kaldıran yükselen gelgit ve hayal edebileceğiniz en komik, en nazik insan olduğu için Ali Hazelwood'a özel olarak sesleniyorum).

Eğer bu listede atladığım biri varsa, lütfen beni affedin!

Son olarak, sevgili okuyucu, bu kitabı ilk etapta aldığınız için teşekkür ederim. Umarım size keyif vermiştir.

OceanofPDF.com

Sarah Hawley'nin yeni romanından bir alıntı için
okumaya devam edin ...

BİR IBLISIN BİR CADIYA KUR YAPMA REHBERİ

OceanofPDF.com

Cİblisin boku.

Dokuzların Astaroth'u, ölümsüz ruh pazarlıkçısı ve kötülüğün temsilcisi, bir yaprak yığınının üzerinde çırpınıyor ve küfrediyordu. Calladia'nın yakaladığı tek şey beyaz bir kumaş ve soluk sarı saçlardı ama ondan nefret ettiğini anlamak için detayları görmesine gerek yoktu.

Astaroth'un Calladia'nın en yakın arkadaşının ruhunu çalmaya çalıştığı ve neyse ki başaramadığı küçük Glimmer Falls kasabasının dışındaki ormanda bir açıklığın kenarındaydılar.

En iyi arkadaşı Mariel Spark, iblis çırpınırken sırtıttı. Cadının çilli yanakları pembeleşmişti ve kıvrırcık kahverengi saçları, büyü yaparken sık sık olduğu gibi yapraklar ve çiçeklerle doluydu - ki belli ki büyü yapıyordu, çünkü açıklık vahşi bir sarmaşık yumağıyla kaplıydı. Büyü çalışmalarının geri kalanı tahmin edilemez olsa bile Mariel'in doğa büyüleri yetenekleri benzersizdi.

"Dokuzların Astaroth'uyla tanışın," diye duyurdu Mariel iblisi işaret ederek, "iblis yüksek konseyiyle girdiği bahsi kaybetti."

Parlak gülümsemesi haftalar süren stresten sonra rahatlatıcı bir etkiye sahipti. Her şey Mariel'in yanlışlıkla Acımasız Ozroth adında bir iblisi kırılmaz bir pazarlık için çağırmasıyla başlamıştı: Oz'un sunabileceği herhangi bir nimet karşılığında ruhu (yani büyü ve duyguları). Ruhuna bağlı olan Mariel, pazarlığı tamamlamayı reddetmiş ve gerçek kaotik iyi tarzda, derhal Oz'a aşık olmuştu.

Bu açıkça işleri karıştırmıştı. Yine de Oz, Mariel'in duygularına karşılık verdiğine dair her türlü işareti göstermişti ve Mariel ruh pazarlığını bozmanın bir yolu olabileceğini ummuştu.

Calladia yine de Oz'a güvenmemişti. En iyi arkadaşı tehlikedeyken hangi cadı güvenirdi ki? Glimmer Falls'un etrafındaki bitkiler büyü bir veba yüzünden ölmeye başladığında, Oz'un doğayı seven Mariel'i ekosistemi kurtarmak için bir pazarlık yapmaya zorlamak amacıyla ormanı zehirlediğinden şüphelenmişti. Mariel'in çok sevdiği serası yanıp kül olduğunda Calladia suçlunun Oz olduğuna o kadar inanmıştı ki yüzüne yumruk atmış ve onu bir sonraki ilçeye fırlatmak için bir büyü yapmıştı.

Sonra arkadaşlık üçlüsünün üçüncü üyesi olan Themmaline-Themmie-Tibayan adlı peri, ormanı sabote eden Oz olmadığını öğrenmişti. Aslında bu, Oz'un başarısı üzerine şeytani yüksek konsey üyeleriyle bir tür bahse giren akıl hocası Dokuzlardan Astaroth adlı iblisin işiydi. Astaroth daha sonra Oz ve Mariel'i korkutmak ve bir pazarlık yapmaya yönlendirmek için mümkün olan her şeyi yapmıştı.

Yani evet. Garip bir ay oldu.

Yine de hepsi buradaydı, gerçek kötü adam belirlenmiş ve çete yeniden bir araya gelmişti. Themmie Calladia'nın yanında durmuş, gökkuşağı rengindeki kanatlarını sallıyor ve yeşil-pembe saçlarıyla bir bahar çiçeği kadar parlak görünüyordu. Peri Calladia'yı son hesaplaşma için bu açıklığa havadan bırakmıştı ama görünüşe göre bunu kaçırmışlardı çünkü Oz ve Mariel el ele tutuşmuş, sağlıklı ve mutlu görünüyorlardı, Astaroth ise şu anda ölü yaprak yığınlarının arasından küfrediyordu.

Calladia olanlarla ilgili ayrıntıları daha sonra öğrenecekti. Hesaplaşmayı kaçırmış olması sonsözü yazamayacağı anlamına gelmiyordu ve şu anda yapması gereken büyük bir yumruklama işi vardı.

Astaroth sendeleyerek ayağa kalktı ve Calladia bir an için şaşırdı. Başının yanlarından geriye doğru uzanan siyah boynuzları Oz'unakilere benziyordu ama benzerlik burada sona eriyordu. Oz iri yarı ve kaba saba biriydi; koyu renk saçları, altın sarısı teni ve basit kıyafetler giymeye düşkünlüğü vardı.

Siyah olan Astaroth zayıf, solgun ve kültürlü bir görünüŖe sahipti. Çene hattı keskinse, elmacık kemikleri boğazları kesebilirdi. Beyaz takım elbisesi kir içindeydi ama pahalı görünüyordu.

Astaroth yerden siyah bir fötr Ŗapka kaptı ve kafasına geçirerek aşırı sıcaklık illüzyonunu kırdı. Oz'un hırpalanmış kovboy Ŗapkası kadar kötü olmayabilirdi ama iblislerin Ŗapka oyunlarını geliştirmeleri gerektiğı açıktı. Bir dakika, az önce üzerinde *kristal* bir *kafatası* olan bir baston mu almıştı?

Astaroth Mariel'e kafatasını göstererek, "Daha iyi bir anlaşma yapmak için hâlâ zaman var," dedi. "Bir malikane mi istiyorsun? Bir milyar dolar? Kendi özel adanı mı?"

Aksanı İngiliz aksanıydı, ki bu garipti. Oz'un, iblis düzleminde yaşayan insanlar için normal sayılabilecek bir aksanı vardı; bir tür Avustralyalıydı ama içine arkaik bir ses karışmıştı.

Mariel Oz'a gülümsedi. "Bana verebileceğın hiçbir şeyi sahip olduğumdan daha fazla istemiyorum," dedi Astaroth'a. Oz da onun gülümsemesine karşılık verdi, sivri yüz hatları yumuşayarak aşık bir ifadeye büründü.

Bu iğrenç derecede Ŗirindi ama hâlâ halledilmesi gereken kötü bir iblis sorunu vardı ve Calladia'nın mükemmel olduğu bir şey varsa o da gündelik sorunlara Ŗiddet içeren çözümler bulmaktı. Bir iblisin arkadaşınızı büyüünden ve duygularından vazgeçmesi için manipüle etmesi günlük bir sorun değildi, ama bu sadece Ŗiddetin daha da haklı olacağı anlamına geliyordu.

İblise doğru ilerledi. "Bu orospu çocuğı Dokuzlar'dan Astaroth mu?" diye seslendi. "Bu fötr Ŗapkayı nereden buldun? Bir tavlama sanatçısı kongresinden mi?"

Astaroth'un gözleri onunkilere kaydı ve kadının tüyleri diken diken oldu. Gözleri en açık maviydi ve beyaz-sarı saçları ve soluk teniyle birleşince buzdan oyulmuş gibi görünüyordu. Dudağı küçümseyerek kıvrıldı. "Tayt giyen insanlardan kılık kıyafet eleştirisi almam."

Vay be. Pislik. Calladia'nın antrenman üstlüğü ve taytları pratik ve rahattı, bu da onun saçma kıyafeti için söyleyebileceğinden daha fazlaydı. Adamı bir aşağı bir yukarı süzdü, önce hangi tarafını tokatlamak istediğini düşündü. Diz kapaklarını mı kırmalıydı? Boğazına yumruk mu atmalıydı? Taşaklarını posa haline mi getirmeli?

Parmaklarını çıtlattı ve yaklaştı. "Demek ormanı yok eden iblis sensin?" diye sordu sarı saçlarını atkuyruğu . "En iyi arkadaşımın serasını yok eden iblis. Oz ve Mariel'i bir pazarlık yapmaya zorlayan iblis."

Astaroth geri çekilmedi. "Ne hoş, parlak bir ruh," dedi. "Prenses mi olmak istiyorsun? Bir elmas madeni sahibi mi? Söyle ve senin olsun."

İblis, bazılarının zihin karıştırıcı diyebileceği türden hınzır bir gülümsemeye sahipti ama Calladia'nın zihni kesinlikle karıştırılmamıştı. İğrenme duygusu üzerine çöktü. Güzel adamlar her zaman baş belasıydı ve bu seferki çoğundan daha belalıydı.

Göğüs göğüse dövüş menzilinde durdu. Bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için daha da aptaldı. Boyları aynıydı, 1.80 boyundaydılar ve bu onu şaşırtmıştı. Astaroth'un ne kadar büyük, kötü, korkunç bir iblis olduğuna dair onca abartıdan sonra, onun devasa olmasını beklerdi.

"Bir şey istiyorum," dedi Calladia, "ama bunu bir anlaşma yoluyla elde edemem."

Gözleri parladı; durumu kendi lehine çevirmeye çalışırken o şeytani zihninde çarkların döndüğüne şüphe yoktu. Mariel'in ruhunu alamamak mı? Görünüşe göre Calladia'ninkine razı olacak ve bunu yeterli bulacaktı. "Saçmalık," dedi Astaroth kendini beğenmiş bir tavırla. "Sana her şeyi verebilirim."

"Mmm, hayır teşekkürler. Ben istediğimi alırım." Ona en tatlı gülümsemesini verdi, sonra da boğazına bir yumruk attı.

Astaroth hırıldadı. "Lanet olsun," diye boğuk bir ses çıkardı.

Calladia dövüş duruşuna geçti, sonra kalçasını döndürdü ve adamın yan tarafına bir tekme savurdu. Adam sendeledi ve Calladia onun omuzlarından tutup kasıklarına diz çöktü.

İletişim.

Astaroth sevindirici bir meleme sesi çıkardı ve . "Sen de lan?" diye sordu çok daha tiz bir sesle.

Zaferden daha tatmin edici bir şey var mıydı, özellikle de onu hafife alan biri pahasına? Calladia sırtıttı ve bir düşmanı saf dışı bırakmak için en sevdiği büyülerden biri olan darbe için hazırlandı. "Cadı kışını tekmeliyor. Oz'u bir sonraki dünyaya fırlattığımı biliyor muydun?"

Her şeyin arkasında onun olduğunu düşündüğümde mi? Bu sen olmalıydın."

Büyünün sözlere ve eyleme dayanması gerekiyordu. Bazı cadılar rünleri tebeşirle yazmayı veya ayrıntılı ritüel dansları yapmayı tercih ederken, Calladia büyü yapmak için ipliğin karmaşıklığını ve taşınabilirliğini seviyordu. Taytının kemerindeki cepten bir ip bobini çıkardı ve düğümler atmaya başladı. Biri gücü arttırmak, diğeri itici güç sağlamak, bir diğeri de yumruğunu büyüünün hareketine bağlamak içindi.

"Bekle," dedi Astaroth, telaşlanmış görünüyordu.

Büyüyü mırıldanırken göğsünden parmak uçlarına kadar uzanan cızırtılı, kıvılcımlı bir ısı dalgasıyla güç kabardı. Bir yumruk yaptı ve Astaroth'un burnuna bir yumruk indirdi.

Büyü, vuruşuna patlayıcı bir güç kattı ve Astaroth yerden fırlayıp ağaçların tepesine doğru savruldu. Calladia gözlerini kapattı ve Astaroth'un en yakın dağın tepesinde bir zerreye dönüşmesini, ılgılığının solup gitmesini izledi.

"Çok tatmin ediciydi," diyerek ellerini fırçaladı ve arkadaşlarına döndü. Mariel sevinçten hoplayıp zıplıyordu ve normal ifade aralığı "huysuz" spektrumuna düşen Oz bile etkilenmiş görünüyordu. Elbette, aynı büyüü daha önce de yaşamıştı, o yüzden bilmesi gerekirdi. Calladia'nın da onu dövdüğü için özür dilemesi gerekirdi ama kendisini savunmak gerekirse, Astaroth'un olayları gölgelerden yönlendirdiğini bilmiyordu.

Oz bir elini gür siyah saçlarının arasına soktu, sonra başını salladı. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Astaroth'un yüzyıllar boyunca kaç düşmanı yok ettiğini biliyor musun?"

Calladia omuzlarının tozunu alma taklidi yaptı. "Kötü bir sağ kroşesi ve öfke kontrolü sorunları olan bir cadıyı asla hafife alma."

Themmie parmak uçlarına kalktı ve Calladia'ya bir beşlik çaktı. "İyi işti," dedi kısa peri. "Bunu yakın zamanda unutmayacaktır."

Calladia uzaktaki dağlara doğru baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Kesinlikle yapmayacak."

OceanofPDF.com

İKİ

A - üyesi, efsanevi ruh pazarlıkçısı ve ünlü yalancı çok kötü bir gün geçiriyordu.

İblis düzlemindeki yüksek konsey tapınağının ateşle aydınlatılmış taş koridorunda topallayarak ilerliyor, kristal kafatası tepesi bir büyü yüzünden kararmış ve parçalanmış olan baston kılıcına ağır ağır yaslanıyor ve nefesinin altında cadılara ve hain iblislere lanet okuyordu. Eski çırağı Acımasız Ozroth az önce onu temiz ve tam bir yenilgiye uğratmış, Astaroth için bir darbe olması gereken ruh pazarlığını bir utanca dönüştürmüştü. Peki ne için?

Sevgiler.

Astaroth bu saçmalıkla alay etti. Bir iblis ruhu pazarlıkçısının, ruhunu alması gereken cadıya aşık olması mı? İnsan-iblis eşleşmeleri nadirdi ama oluyordu -Astaroth bunu çok iyi biliyordu- ama bu daha önce görülmemiş bir şeydi.

Basit bir pazarlık olmalıydı. Ozroth'un ters giden bir pazarlık sırasında yanlışlıkla bir insan ruhu kazanması sayesinde bir ruh pazarlıkçısı olarak performansında düşüş belirtileri göstermesinin ardından, Astaroth çırağının üstünlüğünü geri kazanmasına yardımcı olmaya karar vermişti. Güçlü bir cadı olan Mariel Spark, Ozroth'u bir pazarlık için yanlışlıkla çağırdığında, Ozroth'un acımasızlığını diriltmek ve iblis düzlemi için güzel, parlak bir insan ruhu kazanmak için mükemmel bir fırsat gibi görünmüştü.

Yine de Ozroth cadının ruhunu sahiplenmemiştir. Hayır, tıpkı Lord Byron gibi (Astaroth'un bunu bilmesi gerekirdi, çünkü on dokuzuncu yüzyılın başlarında birkaç ay boyunca o dramatik piçe yatmıştı) cadı için kara kara düşünmüş ve özlem duymuştu. Ancak yaşlı Georgie'nin aksine Ozroth romantik düşüncelerin altından kalkacak karizma ve şıklıktan yoksundu, bu yüzden Astaroth hemen devreye girerek anlaşmayı kendisi yapmış ve ikisini de utançtan kurtarmıştı.

Sonra her şey ters gitti.

Birkaç imkânsız büyü'nün ardından, Ozroth ve Mariel iğrenç derecede mutlu bir ilişki sürdürmeye devam ettiler ve her iki eş de hâlâ ruhlarına sahipti. Ve Astaroth onları cezalandırmak için kullanabileceği her türlü kozu pazarlıkla elinden almıştı.

Bir cehennem köpeğinin üç açık ağız şeklindeki meşale lambasına kaşlarını çatarak baktı. İblis yüksek konseyinin diğer üyeleri, onun etkisini azaltmak ve müttefiklerini desteklemek için bir fırsat sezdiklerinde, bir tazi sürüsü kadar acımasızca ona saldıracaklardı. Kanının kokusu havadaydı ve güç avına çıkan taliplerin sayısı hiç de az değildi.

Konsey odalarına açılan devasa siyah kapılar ileride belirliyordu. Her biri gümüşle kaplanmıştı ve yüksek konseyin armasının yarısını taşıyordu: Ortasında stilize edilmiş bir aleve doğru uzanan dokuz kollu bir nonagon.

Dehşet içini demir bir yumrukla sıktı. Astaroth bir an için sırtını duvara dayadı, gözlerini kapadı ve şeytani korku dalgasıyla nefes aldı. Altı asır sonra, gizli zayıflıklarını nasıl kontrol altına alacağını biliyordu.

Ağrıyan bacağı bu molayı memnuniyetle karşıladı. Yenilgisi sırasında, Mariel'in müttefiklerinden biri olan, *tayt* giyen vahşi sarışın bir cadı sayesinde kırılmıştı. Cadı tarafından boğazına yumruk atılması, kasıklarına diz çöktürülmesi ve neredeyse stratosfere fırlatılması yeterince aşağılayıcıydı; saçma sapan kıyafeti de yaraya tuz biber ekmişti. İblisleri ölümsüz kılan aynı hızlandırılmış iyileşme, hasarlı bacağının üzerinde yürüyebileceği anlamına geliyordu, ancak konsey odasına çağrılmadan önce kir ve kan lekeli beyaz takımını değiştirecek zamanı olmamıştı.

Sorun değil, dedi kendi kendine, baston kılıcını beyaz, dolgu topuklu bir elbise ayakkabısına vurarak, sanki bu deriye işlemiş kiri temizleyebilirmiş gibi. Yani bu bahsi kaybettin. Başka bir tane yap, sonra onu kazan.

Yüksek konsey bahisleri ve iddiaları severdi, bu da rakipleri test etmek için mükemmel bir yoldu, çünkü bir bahsi reddetmek onursuzluktu. Konseydeki başlıca rakibi olan Moloch adındaki saldırgan iblis köktendincisiyle yüzyıllardır süren çıkmazdan sonra hayal kırıklığına uğrayan ve konseyin Ozroth'un ruh pazarlığına devam etmeye uygun olup olmadığı konusunda mırıldanması üzerine Astaroth zar atmıştı. Eğer Ozroth kendisine tanınan süre içinde bir sonraki pazarlığında başarılı olursa, Astaroth Moloch'tan istediği ödölü veya cezayı kazanacaktı. Ozroth başarısız olursa, ödüle veya cezaya Moloch karar verebilecekti.

Ucu açık bir bahse girmek riskli bir hamleydi ama Ozroth son zamanlarda bu konuda biraz suçluluk duysa da pazarlığı tamamlamakta asla başarısız olmamıştı. Astaroth, Ozroth'un cadının ruhunu hemen ele geçireceğinden ve bahsi kazanacağından emindi.

Ah, böyle masum bir zamana dönmek.

Kapının gümüş mührü, meşale ışığının dalgalanan parıltısında alevden bir göz gibi parlıyor, bakışlarıyla Astaroth'u yargılıyordu. Yüksek Konsey'de daha önce de bahisler kaybedilmişti. Sonuçlar hiçbir zaman güzel olmamıştı.

Ama Astaroth'un yanında yüzyılların kurnazlığı ve deneyimi vardı ve savaşmadan yenilmemeye kararlıydı. Ayrıca, her efsanevi entrikacının bir yedek planı vardır. Yıllardır Moloch'u araştırıyor, hedef alabileceği zayıf bir nokta arıyordu ve sonunda konseydeki en büyük düşmanını alt etmek için ihtiyaç duyduğu kanıtı bulmuştu. Moloch bu bahsi kazanabilirdi ama çok geçmeden diğer her şeyi kaybedecekti.

Astaroth doğruldu ve ağırlığını iki bacağına vermeden önce boynunu kırdı. Yaralı bacağından keskin bir acı geçti ama dişlerini sıktı ve topallamadan yürümeye başladı.

Kanının kokusu havada olabilirdi ama Astaroth'un dişleri herhangi bir cehennem köpeğinkine kadar keskindi.

Onlara gösterme zamanı.

* * *

Konsey arması şeklindeki bir masanın etrafında. Bazalt levha, armanın tasarımıyla oyulmuştu ve erimiş gümüş oluklar arasında dolaşıyordu. Uzun zaman önce bir büyücüye yaptırılan bir büyü sayesinde gümüş asla soğumuyor ve taş zarar vermiyordu. Durmadan akıyor, merkezdeki alev şeklinin dans etmesini sağlıyordu. Odanın etrafındaki apliklerde yanan meşaleler, ünlü iblis zaferlerini tasvir eden zengin duvar halılarını aydınlatıyordu ama yüksek tavan gölgelerle örtülüydü. Kirişlere tünemiş canlı taş gargoyler karanlıkta zar zor görülebiliyordu.

Astaroth cesur bir estetiği her zaman takdir etmişti ve konsey odalar teslim edildi. Gotik drama neredeyse duvarlardan damlıyordu ve Astaroth da dahil olmak üzere bu odadaki iblislerin çoğunun ceplerinde akıllı telefonlar olmasına rağmen, önümüzdeki bir saat boyunca hepsi zamanın dışında asılı kalmış gibi davranacaklardı.

Astaroth tembel bir kibir havasıyla sandalyesine doğru yürürken konsey üyeleri ona bakakaldı. Kendini zümrüt yeşili kadife koltuğa bıraktı ve rahat bir iç geçirdi. Onun dünyasında görünüş daha önemliydi. Gerçeklik yalan üstüne yalanlardan oluşuyordu ve Astaroth uzun zamandır en iyi yalancıydı.

Yüksek konseydeki en yaşlı iblis olan Baphomet, küçümseyen bir kaşını kaldırdı. "Bize katılmanın zamanı gelmişti."

İblis iriydi, örgülü kırmızı bir sakalı ve başının kenarları boyunca kıvrılıp sivri uçlarla son bulan kalın fildişi boynuzları vardı. Astaroth, Baphomet'in boynuzlarını uçları bu kadar keskin olsun diye törpülediğinden oldukça emindi ve aynı şeyi kendi şık siyah boynuzlarına yapma düşüncesiyle ürperdi. Baphomet Viking döneminden fırlamış gibi giyinmişti - ki öyleydi - kürk, metal ve deri. Kıyafetleri nahoş bir küf kokuyordu ama Astaroth iblisin kendine özgü bir marka yarattığını inkâr edemezdi.

Baphomet odadaki en önemli kişiydi. Konseyin nominal başkanıydı, merkezci bir pozisyona bağlıydı ve

Dört muhafazakâr ve dört liberal şeytan bir anlaşmaya varamadığında eşitlik bozucu olarak görev yaptı. Gerektiğinde diktatör rolü de oynadı.

Hem Moloch hem de Astaroth'un gözleri onun pozisyonundaydı.

"Beni oyaladılar," dedi Astaroth. Diğer iblislerin aksine, yüzyıllar boyunca burada iblis düzleminde değil de ölümlü düzleminde, çoğunlukla Londra'da yaşadığı için aksanı keskin bir İngiliz aksanıydı. Konseye, *ölümlüleri daha iyi anlamak ve onları manipüle* etmek istediğini söylemişti.

İnsanlarla vakit geçirme nedeninin bundan daha karmaşık olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

"Berbat görünüyorsun," dedi Sandranella, Baphomet'in sağındaki dişi iblis. Koyu teni ve siyah boynuzları beyaz saç bulutuyla keskin bir tezat oluşturunuyordu ve tipik 'zarif ama benimle uğraşma' kıyafetini giymişti: metal göğüs zırhlı safir brokar bir elbise. Astaroth'un iddia etmesine izin vereceği kadar yakın bir arkadaşı.

"Yeni bir estetik deniyorum," dedi Astaroth tırnaklarını incelerken. "Ne yani, kışına tekme yemiş ve sonra da yuvarlanmış gibi mi görünüyorsun? Çamur mu?"

Olan tam olarak buydu ama Astaroth bunu kabul etmek niyetinde değildi. Saldırganın görüntüsü zihninde canlandı: kahverengi gözler, sarı at kuyruğu, kararlı bir çeneye sahip oval bir yüz. Kadın uzun boylu ve zayıf kaslıydı ama sadece bir insandı ve hiçbir özelliği "Hayaların *tehlikede!*" diye bağırıyordu. "Buna kasıtlı olarak sıkıntılı kıyafet deniyor," dedi cadıya dair düşünceleri bir kenara iterek.

Sandranella onu onaylamaz bir tavırla bir aşağı bir yukarı süzerek, "Bu beni kesinlikle üzüyor," dedi.

"Bu kadar gevezelik yeter," diye gürledi Baphomet. Astaroth, iblisin bu sesi ininde tek başına çalışıp çalışmadığını, hangi ses seviyesinin en iyi "gürleme" olarak nitelendirileceğini hesaplayıp hesaplamadığını merak etti. "Moloch tarafından önerilen bahsi çözmek için buradayız."

Astaroth dişlerini gıcırdatma ve Moloch'a tükürme isteğine rağmen özlü bir gülümsemeyi sürdürdü. Uzun zamandır ezeli düşmanı Astaroth'un karşısında oturuyordu ve yüzünde yağlı bir sırıtma vardı. Moloch pembe yanakları, mavi gözleri ve kıvrık kahverengi saçlarıyla melek gibi görünebilirdi ama Astaroth'un şimdiye kadar karşılaştığı en acımasız yıldı.

Takdire şayandı; ancak hainliği genellikle Astaroth'a yönelikti. Aynı zamanlarda doğmuşlardı ve Moloch en önde gelen iblis savaşçısı, Astaroth ise en önde gelen ruh pazarlıkçısı haline geldikçe aralarındaki rekabet yüzyıllar içinde daha da şiddetlenmişti.

Astaroth yüksek konseye seçildiğinde, sonunda Moloch'u statü olarak geçtiğini düşünmüştü... ta ki Moloch aynı gün konseye yükselene kadar. Artık uğruna savaşılacak tek bir mevki kalmıştı: Baphomet'inki.

Astaroth uzun süredir Moloch'un kirli çamaşırlarını araştırıyordu. Durumu göz önünde bulundurarak son keşiflerini nasıl açıklayacağı konusunda dikkatli olması gerekiyordu.

Moloch ayağa kalkmış, kumral boynuzunun üzerindeki bir bukleyi düzeltiyordu. Mavi bir gömleğin üzerine gri bir tunik giymişti - gri pantolonu daha modern olsa da 1300'lerin sonlarındaki kökeninin bir yankısı. "Astaroth'un nasıl bir performans sergilediğini öğrenmeden önce, bahsin şartlarını özetleyelim," dedi. Gözleri meşale ışığında parlıyordu ve gözlerindeki memnuniyet Astaroth'un ne durumda olduğunu tam olarak bildiğini gösteriyordu. "Bir ay önce, yüksek konsey toplantısı sırasında Acımasız Ozroth'u tartıştık. Bir büyücünün ruhunu insanlar âlemine teslim etmedeki başarısızlığı ve ardından yanlışlıkla o insan ruhunu emdiğinin ortaya çıkması konseyde ciddi endişelere yol açtı. Gelecekteki başarısızlıkları önlemek için öldürülmesi tavsiye edildiğinde, Astaroth araya girdi ve Ozroth'un bir ay içinde yeni bir ruh teslim edeceğine söz verdi."

Astaroth'un yüz ifadesi değişmedi, ancak Moloch'u boğazlama fantezisi kuruyordu. "Böyle pasif bir dil kullanma Moloch," dedi hafifçe. "Kendini kanıtlaması için bir şans vermek yerine çırağımın öldürülmesini öneren tek konsey üyesi sendin."

Moloch omuz silkti. "Hatalı bir silahın kullanana zarar verme olasılığı daha yüksektir. İblis düzlemi ruhlara bağlı olduğundan, sorunu olabildiğince çabuk ortadan kaldırmak mantıklı geldi."

İblis düzleminin daimi alacakaranlığında devasa ateşböcekleri gibi sürüklenen insan ruhları olmasaydı, düzlemdeki tüm yaşam yavaş yavaş yok olurdu. Bu yüzden iblisler ve cadılar simbiyotik bir ilişki kurmuşlardı. Cadı ya da büyücü bir ruh, yani büyülerini

ve karşılığında bir ruh pazarlıkçısı onlara bir dilek hakkı verdi.

Yine de Moloch iblis düzlemini Astaroth'a tükürmek kadar önemsemiyordu. "Bunca yıldan sonra sabretmeyi öğrenmiş olman beklenirdi," dedi Astaroth, "ama uzun oyunlardan hiç hoşlanmıyor gibisin."

Moloch'un yanağında bir gamze belirdi. "Şu anda bundan zevk alıyorum."

Birkaç dakika içinde bu masada kirli çamaşırlarını dökmekten zevk alacağım kadar değil, diye düşündü Astaroth. Moloch muharebeyi kazanmıştı ama Astaroth savaşı kazanacaktı.

"Bu kadar poz yeter," dedi Sandranella. "Ya da en azından aletlerinizi çıkarıp ölçün de bu işi bitirelim. Elf düzleminde gitmem gereken mutlu bir saat var."

"Gerek yok," dedi Astaroth. "Benim aletim kesinlikle daha büyük."

Moloch boğazını temizledi ve göğsünü kabarttı. "Bu kesinlikle yanlış, ama devam edelim. Bahse göre Ozroth bir sonraki ruh pazarlığını ölümlü Ekim ayı sona ermeden başarırsa, Astaroth bana uygulanacak sonuçlara karar verebilecekti. Ozroth başarısız olursa, ona uygulanacak sonuçlara ben karar verecektim."

Sandranella Astaroth'un gözleriyle karşılaştı ve başını salladı. *Kötü seçim,* diye mırıldandı.

Evet, farkındaydı.

Moloch'un sırtışı keskindi. "Peki Astaroth, Ozroth kendisine ayrılan süre içinde bir ruhu ele geçirmeyi başardı mı?"

Astaroth'un gözünün altındaki bir kas seğirmeye başladı. "Hayır."

Yüksek masanın etrafında bir mırıltı yükseldi. Muhafazakâr iblisler memnun görünüyordu; şüphesiz Astaroth'un yüksek konseyden çıkarılmasını ve böylece müttefiklerinden birinin onun yerini almasını umuyorlardı.

"Bize neyin yanlış gittiğini söylemek ister misiniz?" Moloch, Astaroth'u daha da küçük düşürmek için bir fırsat bulmayı umarak sordu.

"Hayır," dedi Astaroth.

"Ozroth ruh pazarlıkçısı olarak görevine geri dönecek mi?" Moloch bastırdı.

"Ayrıca hayır. Anlamsız sorularla işiniz bitti mi?" Çünkü Astaroth sözü alır almaz, konseyin geri kalanına koynunda ne tür bir yılan taşıdığını gösterecekti.

"Pek sayılmaz." Moloch kanaryayı kapan kedi gibi masanın etrafında dolandı. "İnsanlardan her zaman aşırı derecede etkilenmişsinizdir, değil mi?"

Önsezi Astaroth'un omurgasını diken diken etti. "Buna hayranlık demek zor," dedi sıkılmış bir tonda konuşmaya çalışarak. "Onları pazarlıklara nasıl yönlendireceğimi daha iyi öğrenmek için aralarında zaman geçiriyorum."

"Her zaman söylediğin gibi. Londra'daki daire, cinsel ilişkiye girdiğin pek çok ölümlü -evet, hepsini biliyorum- katıldığın saçma sapan defileler... Bunların hepsi insanları daha iyi manipüle etmek için, öyle mi?"

Moloch'un Astaroth'un ölümlülerle yattığını bilmesi iyi bir şey değildi. Pek çok iblis insanları simbiyotik muadilleri olarak görüp takdir ederken, yüksek konseyin muhafazakâr üyeleri onları daha aşağı varlıklar olarak küçümsüyordu ve Astaroth insanlarla olan ilişkisinin *boyutunu* her zaman bir sır olarak saklamaya özen göstermişti. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Yüzyıllardır seni merak ediyordum." Moloch, Astaroth'un bastonunda saklı kılıcın menzilinin hemen dışında durdu. Yazık. "Sende hep farklı bir şeyler var gibiydi."

Astaroth'un alnında boncuk boncuk soğuk terler oluşurken gülümsemesi kayboldu. Moloch bunu bilemezdi, değil mi? Astaroth, "Muhtemelen uzun bir başarı geçmişi var," dedi. "On yıllardır doğru dürüst bir savaş yapmadınız."

"Biraz araştırma yaptım," dedi Moloch, iğnelemeyi görmezden gelerek. "Doğumunuzla ilgili kayıtlar şaşırtıcı derecede seyrek. Lilith gibi bir annenin, bir varisin hemen gelişini trompetle duyurması beklenirdi. seni oğlu olarak kabul etmek için kırk yıl bekledi."

"Lilith'in neden bir şey yaptığını kim söyleyebilir?" Astaroth sordu. "O delidir." Yine de içinde korku vardı ve boğazı düğümlendi. Harika, çileden çıkarıcı annesinin onu hemen sahiplenmemesinin bir nedeni vardı,

ve eğer ortaya çıkarsa, yüksek konsey Astaroth'u bir daha asla aynı şekilde göremeyecekti. Bu da onun hırsları için ölüm fermanı demektir.

Hırs -güç- her şeydi. *Tek* şeydi.

"Onun deli olduğuna katılıyorum," dedi Moloch. Elini cebine attı ve kenarları yaldızlı, deri ciltli bir kitap çıkardı. "Ama Lilith'in günlüğü çok ilginç bilgiler içeriyor."

olsun. Lanetli annesi tüm hayatını belgelemek zorunda mıydı? Çalışma odasında yüzyıllar boyunca doldurulmuş, benzer görünümlü günlüklerden oluşan bir kitaplık dolusu vardı ama Astaroth onun sadece ikisinin paylaştığı sırrı yazacağını asla hayal .

"Lilith delidir'in hangi kısmını kaçırıyorsun?" Astaroth uygunsuz korkusunu örtbas etmek için tersledi. "Bir şeyi yazmış olması onun doğru olduğu anlamına gelmez. Güllerin Savaşı'nın dokunaçlı hayran kurgularını da yazıyor." AO3'e bin yaşındaki bir iblis gibi değil de azgın bir insan ergeni gibi gönderdiği çok ama çok fazla Güllerin Savaşı dokunaçlı hayran kurgusu.

"Vay canına," dedi Sandranella. "Dokunaçlar Lancaster ile mi yoksa York ile mi aynı hizada?"

"Ben olsam 'hizasında' demezdim, 'içinde' derdim," dedi Astaroth, "ama mesele bu değil. Eğer 6. Henry'nin Yorkçu bir mürekkep balığının kışına girdiğini kendinden emin bir şekilde yazabiliyorsa, benim hakkımda da her türlü yalanı uydurmuş olabilir."

Moloch dişlerini gösterdi. "Seni neyle suçladığımı bile bilmeyen biri için çok savunmacısın. Tabii sen bilmiyorsan?"

Astaroth yükselen paniğini bastırmak için mücadele etti. Gerçek iblisler - güçlü iblisler - panik yapmazlardı. Moloch bir itirafta bulunmasını sağlamak umuduyla belirsiz bir şekilde konuşuyordu. "Bu her neyse, saçmalık olduğunu biliyorum."

"Belki," dedi Moloch omuz silkerek. "Yakında öğreneceğiz."

Baphomet masaya vurdu. "Bu kadar şifreli ipucu yeter," dedi o gürleyen bas sesiyle. "Oturuma devam edelim."

Haklısın. Çünkü Astaroth'un alacağı yıkıcı cezadan sonra, konsey her zamanki gibi devam edecek, topluluk kaynaklarından halk arasında artan huzursuzluğa kadar her şeyi tartışacaktı.

İblis olmayan ebeveynlerinin köken düzlemi yerine iblis düzleminde yaşamayı seçen melezler.

Astaroth'un midesi yine bulandı. Yüksek konseyde, düzlemde yaşayan melezlerin ve nondemonların haklarının korunmasından yana olan az sayıdaki sestten biriydi. Bu zor bir dengeleme hareketiydi ve onun katkısı olmadan daha muhafazakâr sesler üstün gelecekti. Baphomet müdahale etmezse -ki çoğunluk Moloch'un planlarından yanaysa etmezdi- konsey, rotasını düzeltmesi yüzyıllar sürecektir köktenci bir yöne sapacaktı.

"," dedi Moloch. "Zaferimin şartlarını konuşalım. Belli ki Astaroth yüksek konseyden uzaklaştırılacak."

Astaroth'un kanı rütbesinin düşürülmesine , gerçi aynısını Moloch'a da yapmayı planlamıştı. Yine de ceza daha kötü olabilirdi ve her zaman yapılacak entrikalar vardı. Moloch gözden düştüğünde, Astaroth tekrar zirveye çıkacaktı. "Eğer ısrar ediyorsanız, şimdilik nazıkçe istifa edeceğim," dedi ve ayağa kalkmaya hazırlandı. "Ama önce konseyle paylaşmam gereken bazı bilgiler var-"

"Daha bitirmedim," dedi Moloch sertçe. Parmaklarını şıklattı ve bir gargoye kirişlerden aşağıya sıçrayarak konsey odasının kapılarını açtı. "Cezanızın ikinci kısmı şimdi gerçekleşecek."

Uzun siyah saçlı, sivri kulaklı ve parıltılı kadife cüppeli bir kadın içeri girerken Astaroth şaşkın ve telaşlı bir şekilde bakakaldı. İblis duyularını açtığında, kadının göğsünden yayılan bir ruhun altın ışıltısını gördü. İnsan bir cadı, o halde soyu fae olan biri. "Kim bu?"

Moloch sırtıttı. ". "

Bir şangırtı daha ve daha fazla gargoye aşağı atladı. Bunlar granit parmaklarıyla Astaroth'un kollarını kavrayarak onu sandalyesinde tuttular.

"Çek ellerini üzerimden," dedi Astaroth, kurtulmak için mücadele ederek. Yine de gargoylelerin şeytani güvenlik olarak kullanılmasının bir nedeni vardı ve taş gibi güçleri onu bastırmak için fazlasıyla yeterliydi. "Herkesin Moloch hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyor-"

Moloch yine onun üzerinden konuştu. "Astaroth, Dokuzlar'ın eski üyesi, bu vesileyle seni Dünya'ya sürüyorum."

Astaroth'un başı döndü. "Ne? Hayır!" Dünya'yı seviyordu ama tam zamanlı olarak orada sıkışıp kalırsa iblis politikasını şekillendiremezdi.

Sandranella ayağa kalktı, telaşlı görünüyordu. "Moloch, bu aşırı bir ceza."

Moloch omuz silkti. "Bahsi kabul etti."

Sandranella Baphomet'e döndü. "Buna bir son vermelisin. Bu tehlikeli bir emsal teşkil ediyor."

"Moloch haklı," dedi Baphomet. "Astaroth bahsi kabul etti. Cezasını çekebilir."

Kaçmaya çalışırken Astaroth'un çizmelerinin topukları kaldırım taşlarına sürtündü ama faydası olmadı. Hâlâ iyileşmekte olan bacağındaki acı, göğsündeki acı dolu duyguların isyanıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Her zaman bir iblisin hissetmesi gerekenden daha fazlasını hissetmişti ve öfke ve korku dalgası onu boğmakla tehdit ediyordu. "Bunu yapamazsın," dedi Astaroth. Kontrol maskesi dağılmıştı. "Yapamazsın!"

"Beni izle." Moloch ellerini kaldıran cadıya işaret etti. Ellerini karmaşık bir dansla hareket ettirerek havada semboller çizdi.

"O ne yapıyor?" Sandranella Astaroth ve Moloch'un arasına bakarak sordu. "Onu sürgün etmek için ona ihtiyacımız yok."

"Buraya onu kovmaya gelmedi," dedi Moloch. "Başka bir şey yapmak için burada ... ve bunu yaptığında, sonunda Astaroth'un yüzyıllardır bize yalan söylediğine dair kanıtım olacak."

Havada elektrik gibi karıncalanan bir büyü oluştu. Cadı büyü dilinde bir büyü söyledi ve sarsıcı bir güç dalgası Astaroth'un göğsüne çarptı. Ateş damarlarında kıvrılırken bağırdı ve görüşü beyazlaştı. Zihni kaleydoskopik parçalara bölünmüş gibiydi.

"O ne yaptı?" Sandranella sordu, kelimeleri sanki suyun altından duyuyormuş gibi karmakarışık.

Moloch'un sesi uzaktan yankılandı. "Cadı işe yaradığını onayladığında, her şeyi açıklayacağım."

Astaroth kendini hasta ve halsiz hissediyordu. Bu şekilde bitmesine izin veremezdi. Moloch'un suçlarını konseye bildirmesi gerekiyordu.

Kalın dilini zorla harekete geçirdi. "Diğerleri ne yaptığını öğrendiğinde-" diye geveledi, "öğrenecekler-"

"Yaptığım şey çöpü dışarı çıkarmak," diye araya girdi Moloch.

"Baphomet," dedi Astaroth, bulanık gözlerini konsey başkanına doğru çevirerek. "Beni dinlemelisin."

"Yeter," dedi Baphomet. "Buna bir son ver, Moloch."

Moloch keskin köpek dişlerini Astaroth'a doğru şaklattı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Moloch'un bir geçit açtığını görebilmesi için Astaroth'un görüşündeki sis tam zamanında dağıldı. Vahşi kenarlı oval havada asılı kaldı; içinden ölümlü düzlemde karanlık bir banliyö sokağı gördü. Demir lambalar kaldırımın üzerinde altın rengi havuzlar oluşturuyor, ağaçlar rüzgârda hışırdıyordu.

Gargoyleler Astaroth'u sandalyeden iterek çıkardılar ve geçide doğru ittiler.

"Hayır, bekle-" Astaroth'un başı dönüyor, normalde düzenli olan düşünceleri karmakarışık bir hal alıyordu. Dehşet sarmaşıklar gibi etrafını sarmıştı.

Moloch bir şeytan gibi sırıtıyordu. "Yakında görüşürüz," diye fısıldadı.

Sonra Moloch Astaroth'un kışına bir tekme attı ve Astaroth portaldan ölümlüler âlemine doğru tökezledi. Kaldırım ona doğru hızla aktı ve dünya karardı.

Fotoğraf: Mahina Hawley Photography

SARAH HAWLEY, *Wicked Wallflowers Club* podcast'inin eş sunucusu ve *A Witch's Guide to Fake Dating a Demon* kitabının yazarıdır. Arkeoloji alanında yüksek lisans yapmıştır ve Şili'de bir İnka bölgesinde, Türkiye'de bir Bronz Çağı sarayında ve İngiltere'de bir ortaçağ manastırında kazılar yapmıştır. Tuhaf aşk hikâyeleri hayal etmediği zamanlarda kitap okurken, dans ederken ya da iki kedisine sarılırken bulunabilir.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.